

Sao Phải Quá Đa Tình

Contents

Sao Phải Quá Đa Tình	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	38
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	69
20. Chương 20	74
21. Chương 21	78
22. Chương 22	81
23. Chương 23	85
24. Chương 24	90
25. Chương 25	94
26. Chương 26	99
27. Chương 27	104
28. Chương 28	109
29. Chương 29	112
30. Chương 30	117
31. Chương 31	119
32. Chương 32	123
33. Chương 33	125
34. Chương 34	130
35. Chương 35	133
36. Chương 36	136
37. Chương 37	140
38. Chương 38: Ngoại Truyện 1: Lý Bối Bối	144
39. Chương 39: Ngoại Truyện 2: Mỗi Người Một Tương Lai	145
40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Vợ Đẹp Con Ngoan	147
41. Chương 41: Ngoại Truyện 4: Tha Hương Gặp Lại Cố Nhân	148

Sao Phải Quá Đa Tình

Giới thiệu

Cậu bé dồn sức chạy vài bước rồi đột nhiên cúi người nhặt một vật gì đó, lắp bắp uy hiếp: “Cậu đừng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-phai-qua-da-tinh>

1. Chương 1

Chuông báo vào học reo lên, Đinh Dật lướt nhìn cuốn “Truyện kỳ Sở Lưu Hương” trên tay rồi lè mà lè mề nhét vào trong ngăn bàn. Bây giờ là tiết số học, cô giáo hơn bốn mươi tuổi nghe nói bị mắc bệnh nội tiết, tính tình nóng nảy có thể nói là số một thế giới, thường xuyên chỉ cần một câu không đúng là lật đổ cả bục giảng, ngồi ở chính giữa hàng ghế đầu tiên, Đinh Dật đã được huấn luyện có thể bắt được hộp phấn bay tới bất cứ lúc nào, hơn nữa còn cố gắng bảo toàn hộp phấn được nguyên vẹn.

Đương nhiên, ăn một miếng đầy bụi phấn hay bị thước đập vào người cũng không phải là không có, cho nên thân là lớp trưởng, Đinh Dật vẫn phải làm gương tốt trong lớp số học này, cố gắng hết sức thể hiện mình là một học sinh giỏi ngoan ngoãn, chỉ mong không chọc giận con rồng nóng tính, do đó những loại sách truyện này không thể để xuất hiện trước mắt cô giáo.

Tóc mái dài ngang trán, cô không chịu được phòng má thổi tung mấy sợi tóc lòa xòa. Từ khi trên trán có vết sẹo cách mép tóc hai phân, bác Thắm gái khăng khăng bắt cô phải nuôi tóc mái dài ngang trán để che đi. Thực ra bây giờ vết sẹo đó đã không còn nhìn thấy quá rõ, da cô vốn trắng không dễ hình thành sắc tố đen, vết sẹo đó cũng trở thành màu trắng nhạt, sau năm năm đã không còn nhìn thấy từ lúc nào không hay.

Còn nhớ khi đó thấy cô mặt mũi đầy máu me, người lớn hai nhà đều hoảng sợ, vội vàng đưa cô đến bệnh viện nơi mẹ làm việc để khử trùng và băng bó vết thương, mẹ còn ôm cô khóc: “Con nhóc này vốn đã xấu, ngoài làn da ra thì chẳng còn ưu điểm gì, bây giờ mặt còn xước xước thế này, về sau không biết có gả đi được không đây!”

Ba và cả nhà bác Thắm nghe vậy đều thấy rất khó xử, Thắm Trường Đông về nhà bị ăn đòn một trận nên thân, còn bị phạt quỳ dưới dàn nho trong sân, không được phép vào nhà cũng không được phép ăn cơm.

Không thể tưởng tượng nổi một cậu bé bảy tuổi xưa nay có vẻ yếu ớt mà lại không hề kêu rên lấy một tiếng, ngoan ngoãn chịu phạt, cuối cùng ba mẹ cô không thể cứ đứng nhìn bèn kéo cô sang khuyên bảo.

Vốn cô cũng không thấy chuyện này có gì phải trách cứ Thắm Trường Đông, cho nên liền theo chân ba mẹ sang xin vợ chồng bác Thắm bỏ qua cho con trai họ. Hai vợ chồng nhà họ Thắm cũng rất xót con, nếu không phải con trai gây họa lớn thì cũng chẳng đành lòng trách phạt nặng nề, huống hồ bắt cậu bé quỳ ngoài sân là để cho nhà họ Đinh xem là chính, bây giờ nghe khuyên nhủ vậy cũng bèn ôm ở bảo con trai đứng dậy vào nhà.

Thắm Trường Đông lại hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ, tuy không hề khóc lóc nhưng nhờ ánh đèn trong sân cũng có thể thấy hai mắt cậu bé đã sưng đỏ, cậu nhú đôi mày thanh tú, lo lắng hỏi: “Dì nói mặt mũi Đinh Dật xước xước thế kia không gả đi được, có phải nếu đứng lên con sẽ phải lấy cậu ấy không?”

Người lớn hai nhà bị câu hỏi của cậu bé làm cho sững sờ, Thẩm Trường Đông thấy mọi người không có phản ứng, cho rằng đã nhận được một đáp án khẳng định, cái miệng nhỏ nhắn không kìm được lại méo xệch, cậu tiếp tục quỳ xuống, “Con vẫn nên tiếp tục quỳ phạt.” Thẩm Trường Đông vì chính bản thân mình mà đưa ra lựa chọn. Sau khi hiểu ra, người lớn hai nhà đều cười phá lên, mối thù giữa Đinh Dật và Thẩm Trường Đông cũng từ đó mà bắt đầu.

Từ khi đi nhà trẻ, Đinh Dật đã là thủ lĩnh của đám trẻ con, thành tích học tập tốt, đánh nhau cũng chưa bao giờ thua, có thể nói là văn võ song toàn. Bây giờ lại bị thằng nhóc Thẩm Trường Đông bắt tài miệng còn hôi sữa kia ghét bỏ, thù này không báo thì cô không phải là con gái!

Từ đó về sau, thịt cá trong hộp cơm của Thẩm Trường Đông cơ bản sẽ chui hết vào dạ dày của cô, lý do là cô vóc dáng thấp bé, cần bổ sung dinh dưỡng, cặp sách nặng của cô cũng đưa cho cậu vác, lý do cũng vẫn là do cô thấp bé, không thể bị đè nặng. Thế nhưng dù có như vậy, năm năm qua đi cô vẫn yên ổn ngồi ở chiếc ghế xếp có tay vịn lùn nhất trong lớp, lên đến lớp sáu mà vẫn chỉ có thể ngồi ở hàng đầu tiên.

Tuy chiều cao xếp cuối cùng trong lớp, nhưng thành tích của cô lại luôn luôn đứng đầu, Thẩm Trường Đông thì kém hơn một chút, nhờ vào việc làm hàng xóm của Đinh Dật ban tặng, mỗi lần cậu thi trượt, tin tức đều truyền đến tai ba mẹ đầu tiên, có công báo cáo, Đinh Dật sẽ được thưởng đồ ăn vặt ngon, mà thường thưởng những món đồ ăn vặt đó là ba mẹ để dành cho cậu.

“Ăn đi ăn đi, cho cậu ta béo như con lợn con luôn.” Nhìn vẻ đắc ý của Đinh Dật, Thẩm Trường Đông ác độc nghĩ thầm, người cô hình tròn, mặt cũng hình tròn, rất giống quả bóng da.

Hôm nay vận khí tốt, mãi đến tận lúc tan học mà cô giáo Toán vẫn không nổi giận, chuông báo hết giờ vừa vang lên, học sinh chen lấn chạy ra ngoài, rốt cuộc cũng đã chịu đựng qua một tiết cuối cùng!

“Trương Bình, hôm nay đến lượt cậu ở lại làm vệ sinh, không được bỏ trốn!” Mỗi lớp học đều có vài đứa trẻ cá biệt, Trương Bình là một trong số đó, mỗi lần đến lượt cậu ta và bạn cùng bàn là Vương Diễm trực nhật, cậu ta toàn lén bỏ về, đổ hết công việc cho Vương Diễm đi làm mệt mỏi, hôm nay Đinh Dật muốn làm đến cùng chức trách giám sát của lớp trưởng.

“Lớp trưởng đại nhân, cậu quan tâm nhiều chuyện quá rồi đấy, vệ sinh có người làm rồi mà vẫn chưa được sao?” Vừa nói cậu ta vừa đưa mắt lườm Vương Diễm, Vương Diễm vội vàng cúi đầu cầm lấy cây chổi, Trương Bình cười đắc ý, xách cặp đi ra ngoài.

Đinh Dật đứng ngay gần cửa ra vào bèn nhanh chóng chặn cửa, nói: “Cậu như thế này là trốn lao động, còn bắt nạt bạn, hôm nay cậu mà còn bỏ trốn tớ sẽ mách cô giáo!”

Trương Bình cao hơn cô gần một cái đầu, cậu ta tiến lại gần nhìn xuống: “Đừng tưởng làm lớp trưởng thì giỏi lắm, thử chọc tức xem bố mày trừng trị mày thế nào!”

Đinh Dật phẫn nộ, “Cậu dám!” Giọng cô vừa the thé vừa vang, làm mấy bạn vẫn đang ở trong phòng giật nảy mình!

Trương Bình cũng sững sờ, lập tức nhận ra từ trước tới nay Đinh Dật không bao giờ tuân lời cậu ta, cậu ta hơi xấu hổ nên càng phát cáu, vươn tay đẩy cô, Đinh Dật không để phòng bị đẩy một cái liền lao đảo.

Đinh Dật hét lên rồi vơ cây chổi rơm lớn dùng để quét sân ở phía sau cánh cửa, đập túi bụi vào người Trương Bình, không biết vóc dáng cô nhỏ bé mà lấy đầu ra sức lực lớn như vậy, Trương Bình không có vũ khí bị cô đập cho dính đầy bụi đất, mấy lần muốn túm cây chổi nhưng toàn bắt trượt, mãi cho đến khi mấy học sinh khác tới can ngăn, Đinh Dật mới dừng tay, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Dám đẩy bà mày, không muốn sống nữa à!”

Thẩm Trường Đông nhíu mày, “Đinh Dật, cậu lại nói vậy.” Thấy Đinh Dật bị đẩy, điều mà cậu và những bạn học khác lo lắng đến toát mồ hôi lạnh không phải là sự an toàn của cô, mà là của Trương Bình – học sinh mới chuyển đến không lâu, cậu ta mới đến nên chưa từng thấy Đinh Dật ra oai, còn bọn họ thì đều hiểu cô rất rõ.

Nhìn người bị hại là Trương Bình, cậu ta dính đầy bụi đất, trên mặt còn có mấy vết xước đang rớm máu, tất cả mọi người còn đang thẩm khiếp đảm Đinh Dật ra tay quá hung ác thì đã thấy cô toét miệng cười

ngọt ngào: “Mau dọn dẹp vệ sinh đi, nếu không thì không kịp về nhà xem ‘Transformers’ [1] đâu.” Trương Bình ngó Đinh Dật đang nhàn rỗi chặn ở cửa ra vào, chần chừ một lúc đành đi quét dọn cùng Vương Diễm.

[1] Một siêu phẩm điện ảnh của Mỹ nổi tiếng bởi những cảnh chiến đấu hoành tráng của những con robot khổng lồ và những màn biến hình ngoạn mục của chúng.

Trên đường về nhà, Đinh Dật cực kỳ vui vẻ ngâm nga một bài hát thiếu nhi, bỗng nhớ ra chuyện gì, cô quay đầu chất vấn Thẩm Trường Đông đang vác hai chiếc cặp sách bên cạnh: “Hôm nay lỗi tai nào của cậu nghe thấy tớ nói bậy? Tớ cũng không đánh nhau, đã nghe rõ chưa, hả?”

Mẹ cô quyết chí bồi dưỡng cô thành một thực nữ, nói là như vậy có thể bù đắp lại những thiếu sót bề ngoài của cô, nếu mẹ biết được cô lại đánh nhau, chửi người thì không biết sẽ cảm râm mấy ngày nữa.

Thẩm Trường Đông không đồng ý cũng không phản bác, chỉ lơ đãng hỏi: “Hôm nay cậu làm sao vậy, giận dữ đến nỗi không khống chế được.”

Haiz, không uống công chung sống nhiều năm, vẫn là tên Thẩm Trường Đông này hiểu cô rõ nhất, nhưng cô cũng không thể nói với cậu là do thằng nhóc Trương Bình chết tiết kia đẩy trúng vào ngực cô, không hiểu sao, gần đây hai bên ngực nổi lên cục gì đó cứng cứng, chỉ cần chạm nhẹ một chút là đau kinh khủng, lúc đó cô giận đến phát hỏa.

Vô tình để ý tới sự nghi hoặc của Thẩm Trường Đông, Đinh Dật bắt đầu lo lắng, cô sẽ không mắc bệnh gì chứ, còn nhớ mẹ từng nói ở bệnh viện có người bị ung thư vú, không phải cô cũng bị đấy chứ!

Tâm trạng vui vẻ nháy mắt biến mất, Đinh Dật không sợ trời chẳng sợ đất nay bắt đầu lo lắng cho tính mạng của mình.

Lo lắng mãi, phân vân mãi, cuối cùng Đinh Dật không nhịn được nữa, nhân lúc ba đi vắng, cô chui vào phòng của ba mẹ.

“Ha ha, mẹ thật là yêu nghề nha, ở nhà cũng không quên xem sách y học, ba con tăng ca vẫn chưa về à? Sao lại làm muộn vậy?”

Nghe con gái nói những nói cuối, mẹ Đinh biết ngay cô vẫn chưa nói ra vấn đề chính, ăn cơm xong là giờ xem phim hoạt hình của Đinh Dật, cô sẽ không có thời gian mà nói chuyện tào lao với bà như thế này.

“Làm sao, con khó chịu à, sao mặt lại đỏ thế, không phải bị sốt đấy chứ?” Mẹ Đinh vội vươn tay kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, sau đó so với nhiệt độ trên trán mình, hình như không phải sốt, nhưng nhiệt độ vẫn hơi cao.

“Con không bị sốt, chỉ là...” Ngăn cản mẹ đang định đi tìm nhiệt kế, Đinh Dật dứt khoát hỏi một câu: “Mẹ, ung thư vú có triệu chứng như thế nào?”

“Ung thư vú là ở bên trong vú có một khối u ác tính, có khi sẽ sờ thấy chỗ sưng lên, cụ thể rất phức tạp, con hỏi cái này làm gì?” Mẹ Đinh cảm thấy rất ngạc nhiên.

Đinh Dật tuyệt vọng, cô cơ bản có thể khẳng định mình đã bị ung thư vú, cô biết bệnh ung thư vú không có cách nào chữa trị, nếu như chẳng may cô chết, người khác hỏi chết như thế nào, trả lời là chết vì bị ung thư vú, vậy thì thật xấu hổ! Cô mới mười hai tuổi mà phải chết vì một căn bệnh phụ khoa, còn gặp người khác thế nào được nữa! (Về chuyện sau khi chết còn có thể gặp người khác hay không, Đinh Dật vẫn chưa kịp nghĩ đến.)

Đinh Dật quyết định, cô tuyệt đối sẽ không đợi đến lúc phát bệnh ung thư vú mà chết, cho dù không được giống như Lại Ninh hi sinh vì cứu hỏa [2] thì cô cũng muốn làm một chuyện gì đấy anh dũng một chút, ví dụ như chiến đấu với bọn du côn chẳng hạn, cô chết cũng phải chết trong vinh quang!

[2] Lại Ninh (1973 - 1988): một thiếu niên người Tứ Xuyên, Trung Quốc. Trong một lần rừng núi bốc cháy, anh đã chủ động tham gia đội ngũ cứu hỏa để cứu thôn bản và trạm thu sóng vệ tinh, sau đó gặp nạn và hi sinh anh dũng.

Nhìn con gái đi về phòng mình với vẻ mặt bi tráng, trong lòng mẹ Đinh đầy nghi hoặc, nhưng ngày mai có cuộc họp mà báo cáo vẫn chưa chuẩn bị xong, bà định khi nào có thời gian rảnh rồi sẽ tâm sự cùng con gái.

Từ sau khi khẳng định mình bị ung thư vú, ngày nào Đình Dật cũng lang thang ngoài đường tới khuya mới về nhà, hơn nữa cứ nhằm chỗ nào vắng vẻ là chui vào, mục đích là tìm kiếm một cơ hội để làm việc nghĩa.

May là ba đi công tác, mẹ gần đây bận rộn nhiều việc ngày nào cũng phải tăng ca, dẫn dò cô sang nhà họ Thẩm ở bên cạnh ăn cơm chiều và làm bài tập. Mà Đình Dật vô cùng ngoan ngoãn nói với bác Thẩm gái là cô muốn nhân dịp này ở lại buổi tối với ông bà ngoại ở thành Đông, rồi cậu sẽ đưa cô về nhà. Bác Thẩm gái không hề nghi ngờ, còn liên tục khen ngợi cô ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Công việc của mẹ Đình ở bệnh viện hôm nay rất thuận lợi, tăng ca xong sớm bà liền về nhà ngay, thấy cửa nhà vẫn khóa, trong sân tối như mực, bà vội vàng chạy sang nhà họ Thẩm bên cạnh để đón con gái.

Mẹ Thẩm thấy mẹ Đình sang nhà mình đón con thì ngạc nhiên: “Tiểu Dật không nói với dì mấy hôm nay con bé đều ăn cơm chiều và làm bài tập ở nhà ông bà ngoại sao?”

Mẹ Đình vội vàng gọi điện thoại về nhà mẹ đẻ, ông ngoại của Đình Dật nhận điện: “Tiểu Dật đã hai tuần nay không tới chơi, con nói với nó là ba rất nhớ nó, lần sau nó đến bà ngoại sẽ làm món sườn xào cho nó ăn.”

Để tránh cho hai ông bà khỏi lo lắng, mẹ Đình không dám nói là Tiểu Dật mất tích, trả lời qua loa vài câu rồi vội cúp điện thoại.

Trời đã tối đen như mực mà Đình Dật vẫn không thấy bóng dáng, mọi người ai nấy đều sốt ruột. Mẹ Thẩm lại vào hỏi con trai: “Con thật sự không nhìn thấy tan học Tiểu Dật đi về hướng nào sao?”

Thẩm Trường Đông cau mày: “Cậu ấy nói sẽ có cậu đến trường đón, tan học liền bảo con đi về trước, lúc con đi ra cậu ấy vẫn đang chờ trong lớp học.”

Mọi người đành bó tay, cuối cùng bàn nhau chia ra đi tìm, Tiểu Dật dù sao cũng mới mười hai tuổi, mấy hôm trước không biết cô lang thang một mình bên ngoài thì thôi, bây giờ đã biết thì không thể không lo lắng cho sự an nguy của cô.

*

Đình Dật trừng mắt chắn trước hai cái bóng một gầy một béo, nói là cái bóng cũng không ngoa, đó là trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, ánh đèn mờ mờ, hai kẻ đó đều dùng quần áo che lên đầu, ngay cả đối phương là nam hay nữ Đình Dật cũng không nhìn rõ lắm.

“Giao hết tiền trên người ra đây, gọi ba tiếng đại ca, sau đó chui qua háng chúng tao thì hôm nay tạm tha ày, nếu không thì, hừ hừ...”

Đình Dật vẫn đang tìm kiếm cơ hội để làm việc nghĩa, không ngờ hôm nay đụng phải cướp đường, tự bảo vệ mình nghe có vẻ kém khí phách hơn là chống lại bọn du côn, nhưng trong tình huống khẩn cấp, cô cũng không để ý được nhiều đến thế.

Có điều nhìn dáng người của chúng, cộng với giọng nói của một tên vừa rồi, cho dù đối phương cố gắng làm giọng trầm đục nhưng Đình Dật vẫn có thể đoán được hai kẻ này tuổi không lớn.

Đã đòi tiền còn muốn làm nhục cô, nhưng lại không phải tổn thương gì thực sự, cô có thể cảm thấy được sự ngây thơ của chúng (Đình Dật cho rằng mình rất chín chắn), rất có thể hai kẻ này còn quen biết cô, nếu không thì sao lại phải che kín đầu.

Xác định xong, Đình Dật bình tĩnh lại, kéo cặp sách, thò tay vào trong rồi tiến lên một bước nhưng không nói gì, hai tên kia tưởng cô muốn lấy tiền, nào ngờ cô bỗng nhiên cúi người xuống, nhằm trúng bắp chân của chúng rồi đá mạnh mấy phát.

Hai tên đó đau quá không nhìn được oản người xuống ôm chân, Đình Dật chớp lấy thời cơ, vung cặp sách mãnh liệt nện xuống đầu bọn chúng.

Lúc này chúng không ôm chân nữa mà vội vàng ôm đầu, bị Đình Dật đập ột phát ngã ngửa ra đất. Xì, thật vô dụng, cứ như vậy thì đến bao giờ cô mới có thể anh dũng hi sinh! Thôi được, cô vốn cũng hiểu nếu không tìm kiếm cho tới khi gặp việc nghĩa để ra tay thì sẽ chết một cách vô nghĩa.

2. Chương 2

Đinh Dật xoa xoa tay đang định đi thì bỗng bên tai truyền đến một tiếng gầm: “Đinh Dật, đã muộn thế này mà cậu còn chưa về nhà, lại còn ở bên ngoài đánh nhau!”

Là Thẩm Trường Đông, tên nhóc chậm chạp này đêm hôm khuya khoắt sao lại chạy tới đây? Trước nay cậu là vẫn là một đứa trẻ ngoan về nhà đúng giờ.

“Tối nào cậu cũng ra ngoài đánh nhau à? Cậu biến thành xã hội đen rồi hay sao?! Tất cả mọi người đều đã biết mấy ngày nay cậu không ở nhà tớ cũng không quay về nhà bà ngoại, dì và bố mẹ tớ đang tìm cậu khắp nơi đây!”

Đinh Dật sững sờ khi bị cậu hỏi liên tiếp giống như đang tra khảo, hai tên cướp đã đứng lên mà cô vẫn không chú ý. Lúc này Thẩm Trường Đông mới kinh ngạc: “Trương Bình, là cậu! Sao lại đánh nhau với Đinh Dật?” Điều cậu không nói ra được là: Cậu đã ăn đòn một lần rồi sao vẫn chưa nhớ, còn trêu chọc vào phần tử khủng bố này. Với sự hiểu biết của cậu về Đinh Dật, đối với những kẻ bại tướng như Trương Bình, nếu cậu ta không chủ động chọc vào cô thì Đinh Dật cũng chẳng thèm để ý tới bọn họ. Thực ra nói đi cũng phải nói lại, hình như mỗi lần đánh nhau đều không phải cô chủ động khơi mào.

Khăn trùm đầu của hai kẻ bọn Trương Bình rơi lả tả trên đất làm lộ ra gương mặt, một tên mập khác trông rất lạ, không phải học sinh của trường bọn họ.

“Giỏi lắm, trả thù bạn học, còn chặn đường cướp giật định đánh người, Trương Bình, cậu còn gì để nói nữa không? Còn cậu nữa, cậu là học sinh trường nào?”

Hai nam sinh nghe xong lời định tội của cô đều cảm thấy hốt hoảng, Trương Bình cho rằng lần trước cậu ta thua là do trong tay Đinh Dật có “vũ khí”, hơn nữa trước mặt bạn bè nên cậu ta cũng không thật sự ra tay với cô, lần này nhân lúc cô đi một mình, cậu ta hẹn một người bạn cùng trường cũ đi giáo huấn nhóc con không biết trời cao đất dày là cô, không ngờ vẫn bị cô đánh thắng, hai nam sinh trước mặt cô lúc này vẫn chỉ là kẻ bại trận. Vừa rồi bọn họ vẫn còn lo lắng chẳng may chuyện này truyền ra ngoài thì thật nhục nhã, định vùng dậy đánh cô một trận cho hả giận, bây giờ nghe cô nói mới ý thức được tính nghiêm trọng của tội chặn đường cướp của, nếu để trường học biết được thì cả hai đều có thể bị đuổi học.

Vì thế tên mập miệng ngậm chặt hơn cả hén, không hé răng lấy một chữ tên trường học. Lúc này Trương Bình cũng mới hiểu ra, trước đó cậu ta che giấu lại là vì sợ bị Đinh Dật nhận ra rồi sẽ mách cô giáo, giờ mới bỗng nhiên ý thức được sự việc đã phát triển đến mức không chỉ là bị cô giáo mắng nữa.

Lúc này Thẩm Trường Đông đã hiểu rõ đầu đuôi sự tình, cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút mới nói: “Trương Bình, cậu mới tới trường chúng tớ nên còn chưa hiểu chuyện, không ai dám đánh nhau với Đinh Dật liên tiếp hai lần, mau về nhà đi, nếu không ba mẹ cậu sẽ lo lắng.”

Trương Bình nghe cậu định nghĩa sự việc lần này là đánh nhau, cũng không nói sẽ mách cô giáo, bèn lầm bầm với Đinh Dật một câu “Xem như cậu lợi hại” rồi kéo người bạn kia bỏ chạy.

Đinh Dật trách cứ Thẩm Trường Đông: “Tớ đã bảo đó là chặn đường cướp của, sao có thể cứ thế bỏ qua cho chúng được? Bây giờ không làm rõ, đến ngày mai không có bằng chứng thì chúng ta làm sao bắt được người?”

“Tớ thấy hai người đó không phải thường xuyên đi cướp, có lẽ là lần trước bị thua nên âm ức trong lòng, cậu báo với trường học cũng được, bọn họ có thể bị đuổi học, hoặc ít nhất cũng bị phạt nặng, nhưng như vậy có thể sẽ thật sự đẩy họ vào con đường phạm tội, cậu chưa từng nghe nên tìm chỗ khoan dung mà độ lượng sao?”

Nghe Thẩm Trường Đông làm ra vẻ thuyết giáo, Đinh Dật không nhịn được trợn mắt: “Cậu thật sự chỉ lớn hơn tớ một tháng sao? Hay là đạo này xem ‘Tội phạm vị thành niên’ nhiều quá?” Lại còn hỏi có phải cô biến thành xã hội đen rồi không, cô là đóa hoa của tổ quốc tươi đẹp rực rỡ thế này, giống xã hội đen chỗ nào chứ!?

Đang nói thì người lớn hai nhà đã tìm tới, thực ra tuổi bọn họ cũng còn nhỏ, phạm vi hoạt động có hạn, cũng không mất quá nhiều thời gian để tìm được.

Lần này về nhà, Đinh Dật khó tránh khỏi một trận ăn mắng, nghe mẹ vẫn dai dẳng quở trách mình không nghe lời, Đinh Dật không kìm được nước mắt rưng rưng. Cố nén không để cho nước mắt rơi xuống, thấy mẹ không có ý định dừng lại, rốt cuộc cô không nhịn được nữa hét lên: “Con đã sắp chết rồi mà mẹ còn mắng con!”

Mẹ Đinh bị tiếng gào của cô làm cho sững sốt, mãi mới có phản ứng: “Con nhóc này nói nhảm cái gì vậy, làm sao, hôm nay đã xảy ra chuyện gì à?” Nói xong bà lại thấy sốt ruột, kéo con gái lại sờ nắn, cận thận kiểm tra xem có chỗ nào không ổn.

Nhìn dáng vẻ lo lắng của mẹ, Đinh Dật nghĩ thầm, nếu bà biết được cô bị ung thư vú thì sẽ hốt hoảng chết mất, tuy mẹ hay cảm rằm nhưng lại cực kỳ yêu thương cô, cô tuyệt đối không thể để mẹ biết được tin xấu này. Vẫn nên tìm cơ hội để anh dừng hi sinh vào một ngày nào đó, như vậy mẹ sẽ được làm bà mẹ anh hùng, giống như cha mẹ của Lại Ninh vậy, được phỏng vấn và được người người kính trọng.

Cứ như thế, Đinh Dật vừa chịu đựng áp lực rằng mình đã mắc bệnh nan y, vừa tìm cơ hội để hi sinh anh dũng. Nghĩ thời gian của mình không còn nhiều, Đinh Dật thay đổi bản tính tiểu bá vương ngang ngược, trước mặt ba mẹ và người thân luôn tỏ ra ngoan ngoãn biết điều, cô cho rằng bản thân sẽ ra đi lúc nào, khi đó nếu tất cả mọi người chỉ có thể nhớ đến những những điểm xấu của cô thì hồng phúc, cho nên phải cố gắng để lại một chút ấn tượng tốt đẹp ọi người.

Ngay cả Thẩm Trường Đông, Đinh Dật cũng cố gắng không bắt nạt nữa, cậu nói lớn lên không muốn lấy cô, nhưng bây giờ thì có muốn lấy cũng không được. Thỉnh thoảng Đinh Dật lại ngẩng nhìn gương mặt tuấn tú của Thẩm Trường Đông đến gần người, nghĩ sau này lúc cậu kết hôn có còn nhớ người bạn thời thơ ấu này không, có còn nhắc đến cô với vợ tương lai của cậu hay không.

Tiểu bá vương coi trời bằng vung bỗng nhiên trầm tính hẳn, thậm chí còn có vẻ “u sầu” khiến cho người thân của cô ai nấy đều giật mình không ít. Hai người lớn nhà họ Đinh thì cảm thấy rất vui mừng, nhất là mẹ Đinh, bà cho rằng cuối cùng con gái cũng phát triển theo phương hướng “thục nữ”; các thầy cô giáo lại càng yêu quý cô hơn, cô mà không gây chuyện có thể coi là học sinh mẫu mực; các bạn học sau khi cảm thấy kỳ quái thì cũng nhanh chóng tiếp nhận Đinh Dật của hiện tại, dù sao trước kia họ cũng không phải đồng tình với bộ dạng giương nanh múa vuốt của cô, chỉ là giận nhưng không dám nói ra mà thôi.

Chỉ có Thẩm Trường Đông, với sự hiểu biết gần mười năm của cậu về Đinh Dật (trước ba tuổi không có trí nhớ, không thể chắc chắn), nhóc con kia chắc chắn có vấn đề, không thể nào tự nhiên lớn lên mà trở nên hiểu chuyện, nhưng cụ thể là vấn đề gì thì cậu không thể biết rõ.

Không lâu sau, sức chú ý của mọi người đối với sự chuyển biến của Đinh Dật đã bị một sự kiện lớn làm chuyển dời – đó chính là cô giáo dạy Ngữ văn trẻ tuổi xinh đẹp bỗng nhiên qua đời.

Lâm Linh mới tốt nghiệp đại học Sư phạm gần hai năm, nửa năm trước vừa kết hôn với một thầy giáo trong trường. Cô là người hòa nhã dễ gần, quan hệ với học sinh, đặc biệt là học sinh nữ vô cùng tốt, có con rồng phun lửa là cô giáo Toán để so sánh, mọi người lại càng yêu mến cô hơn.

Nhưng một cô gái tựa đóa hoa nở rộ như vậy lại được thông báo đã qua đời vào đêm qua! Đường như ngày hôm qua vẫn còn cười cười nói nói với cô giáo Lâm trên đường tan học về nhà, nghe lời cô dặn dò phải chăm chỉ làm bài tập. Vì thế tất cả học sinh, trong đó có Đinh Dật, đều cảm thấy kinh hoàng trước tin tức này, bọn họ còn không kịp đến viếng cô.

Qua một lúc lâu, cho đến khi tiết Ngữ văn ngày hôm đó được thay một thầy giáo đeo kính mắt, những học sinh nào đã cảm bắt đầu khóc nức lên, lớp học chẳng mấy chốc ngập tràn trong những tiếng khóc, thầy giáo dạy thay dường như cũng có thể hiểu được nên không nói thêm gì, chỉ khuyên nhủ các học sinh hãy nén đau thương.

Với tư cách là cán bộ lớp, Đinh Dật dễ dàng nắm được thông tin cụ thể.

“Là thai ngoài tử cung, ổng dẫn trứng bị vỡ dẫn đến xuất huyết nhiều, thời điểm phát tác lại là nửa đêm. Tưởng rằng chỉ là đau bụng bình thường, cố chịu một lúc là hết, nhưng đến khi hùng đông đưa vào bệnh viện thì mới phát hiện không còn kịp nữa, nếu phát hiện sớm thật ra vẫn có thể cứu được.” Một cô giáo lớn tuổi trong tổ Ngữ văn đau lòng kể.

“Nếu phát hiện sớm thật ra vẫn có thể cứu được, nếu phát hiện sớm thật ra vẫn có thể cứu được...” Không hiểu sao những lời này cứ luôn quanh quẩn trong đầu Đinh Dật. Hóa ra chết lại đáng sợ như vậy! Chết có nghĩa là không còn nhìn thấy người thân bạn bè, chết có nghĩa là chia lìa, loại chia lìa này không thể đảo ngược, không giống mỗi lần cô chia tay ông bà ngoại để về nhà, cô biết lần sau vẫn có thể lại đến thăm họ, cũng không quá khổ đau, chỉ có điều hai ông bà luôn lưu luyến không rời.

Nhưng sự chia lìa của cái chết có nghĩa là vĩnh viễn không thể gặp lại, vĩnh viễn, hai chữ đáng sợ biết bao! Mười hai tuổi, cô vẫn chưa thực sự cảm nhận được ý nghĩa của từ này. Vĩnh viễn không thể gặp lại những người xung quanh, nếu vậy cô sẽ ra sao?

Đinh Dật cảm nhận được một nỗi sợ hãi rất chân thực, cô chạy thục mạng ra con đường trước cổng trường, nhìn những người qua đường vội vã, cô quá đau buồn nên sinh ra phần nộ: Bọn họ không biết rằng cô giáo Lâm đã chết rồi sao? Tại sao vẫn có thể hồ hững vô tình quan tâm đến chuyện riêng của mình như vậy!

Đúng vậy, họ không biết cô giáo Lâm, đương nhiên cũng không biết cô ấy vừa mới qua đời, “Chết đi là hết nói, thân vui bên sườn đồi. Thân thuộc còn xót xa, người đương đả vui vẻ.” [1] Người xưa thật là sáng suốt.

[1] Bốn câu thơ trích trong bài Văn Ca Thi thứ ba của Đào Tiềm – một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc – viết về cái chết của chính ông.

Còn cô thì sao, xưa nay cô vẫn cho rằng mình rất giỏi, nhưng bây giờ ngộ nhờ cô chết, cũng chỉ có bấy nhiêu người xót thương, đều là những người mà cô yêu mến. Không! Cô không muốn chết, một người phải rời xa mọi người sẽ đau đớn khổ sở đến chừng nào, còn có những người yêu thương cô, không muốn xa cô nữa, họ cũng sẽ đau lòng.

“Nếu phát hiện sớm thật ra vẫn có thể cứu được!” Đinh Dật lại nghĩ tới những lời này, đúng, bây giờ sĩ diện hay không sĩ diện đã không còn quan trọng, quan trọng là... Cô phải nghĩ cách để sống sót, chứ không phải là tìm cơ hội để chết giống như những ngày qua!

Mẹ Đinh là Kỹ Vân vừa thực hiện xong một ca phẫu thuật, ra ngoài thì được thông báo là có con gái đang đợi, bà thấy rất kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Đinh Dật đến bệnh viện tìm bà trong thời gian lên lớp, kinh ngạc xong lại cảm thấy lo lắng, bà vội vã hỏi con gái đã xảy ra chuyện gì.

Đinh Dật nhìn mấy bác sĩ xung quanh, kéo cổ mẹ ghé thấp xuống rồi nói sát bên tai.

“Cái gì!” Kỹ Vân vẻ mặt kỳ quái hô lên một tiếng, khiến những người khác ở trong phòng chú ý. Bà vội vàng hắng giọng giải thích: “Nhóc con này lại nghịch ngợm, tôi đưa nó vào trong thăm vấn một lát.” Nói xong bà dắt con gái vào văn phòng chủ nhiệm ở bên cạnh.

Văn phòng chủ nhiệm chỉ có một gian, lúc này cũng chỉ có hai mẹ con, Kỹ Vân còn chưa thu dọn đồ đạc đã giữ chặt con gái hỏi: “Tại sao con lại cho là mình bị ung thư vú?”

Đinh Dật giải thích ở trên ngực cô có một khối gì đó cứng cứng, vừa chạm vào đã đau, giống hệt những triệu chứng của bệnh ung thư vú mà lần trước mẹ đã miêu tả. Kỹ Vân kiểm tra xong chỉ thấy đỏ khốc đỏ cười: “Cũng tại mẹ bận rộn công việc nên đã sơ suất, không ngờ tiểu bá vương nhà chúng ta cũng sắp trở thành thiếu nữ rồi, đây là hiện tượng bình thường của thời kỳ dậy thì, con không cần quá lo lắng, chú ý dùng để va chạm là được, đụng vào sẽ rất đau.”

“Thật thế à? Mẹ không lừa con chứ?” Lo lắng trong một thời gian dài dẫn đến sợ bóng sợ gió, khiến cô không dám tin tưởng ngay lập tức. Đinh Dật mở to mắt cẩn thận quan sát vẻ mặt của mẹ, nếu như mẹ sợ cô đau khổ mà giấu giếm bệnh tình thì ít nhất cũng sẽ nhìn ra một chút dấu vết, Đinh Dật tin rằng mẹ còn quan tâm đến sự an toàn khỏe mạnh của cô hơn cả chính cô.

Nhưng nhìn kỹ, cô thấy trên gương mặt mẹ có sự yêu thương, sự tự trách, còn có một chút buồn cười.

Cuối cùng cũng yên tâm, Đinh Dật bắt đầu cảm thấy ngượng ngùng, nếu chuyện xấu hổ này mà truyền ra ngoài thì cô còn mặt mũi nào đi gặp mọi người nữa! Vì vậy cô làm nũng giở trò, bắt mẹ ngoắc tay hứa sẽ không để lộ chuyện này cho người thứ ba. Kỹ Vân cười đồng ý, hơn nữa còn thực sự tuân thủ lời hứa cho tới bây giờ vẫn không nói cho ai nghe, mấy lần định kể với chồng nhưng đều dừng lại kịp thời. Con gái sắp lớn, bí mật của cô cũng phải được tôn trọng, có vậy thì sau này con bé mới học được cách tôn trọng người khác, bà nói vậy để thuyết phục chính mình.

3. Chương 3

Từ tiểu học lên trung học cơ sở, đa số học sinh thường lên thẳng cấp hai của trường mình, Thẩm Trường Đông và Đinh Dật cũng không ngoại lệ. Điều khiến mọi người bất ngờ đó là trong kỳ thi chuyển cấp, kết quả của Thẩm Trường Đông đứng thứ hai trong lớp, chỉ sau Đinh Dật, chuyện này khiến cho hai người lớn nhà họ Thẩm cực kỳ vui vẻ, người ta thường nói con trai chậm phát triển, không ngờ vừa mới lên cấp hai, sự “chậm phát triển” của con trai họ đã xảy ra rất sớm.

Thẩm Trường Đông sinh vào tháng Bảy, Đinh Dật kém cậu một tháng, sinh vào tháng Tám, người lớn hai nhà bàn bạc với nhau rồi quyết định nghỉ hè sẽ đưa hai đứa trẻ đi Bắc Kinh chơi một chuyến, coi như là phần thưởng cho thành tích tốt của hai đứa, nhân thể chúc mừng sinh nhật.

Cha mẹ hai nhà đều là những người bận rộn công việc, lần này phải cố gắng lắm mới cùng nhau bót ra được chút thời gian. Nhưng nhìn thấy gương mặt tươi cười hưng phấn và bộ dạng tung tăng như chim sẻ của bọn trẻ là họ cảm thấy dù có thế nào cũng đáng giá.

Bác cả của Đinh Dật sống trong một doanh trại quân đội ở ngoại ô Bắc Kinh, mấy lần trước đến đây cả gia đình đều ở tại đó. Nhà bác trai bác gái chỉ có một anh lớn hơn cô mười tuổi, không có con gái, vì thế mỗi lần gặp Đinh Dật, vợ chồng hai bác đều coi cô như cục cưng bảo bối của mình, cực kỳ yêu thương cô. Đinh Dật cũng rất yêu quý họ, nhưng lần này cả nhà đến cùng gia đình Thẩm Trường Đông nên không tiện ở lại nhà bác cả, vì vậy mọi người tìm một nhà trọ nhỏ ở vị trí giao thông thuận lợi trong nội thành, cất hành lý sau đó mới cùng nhau đi thăm bác.

Nhà bác cả không có nhiều người nên bỗng nhiên có đông người tới thăm như vậy khiến cả ngôi nhà náo nhiệt hẳn lên. Bác gái quyết định làm một bữa chiêu đãi khách từ phương xa tới, bác còn sợ người giúp việc trong nhà không làm xuể nên sang nhà họ Lý ở bên cạnh, mượn người giúp việc của họ một hôm.

Đinh Dật trông thấy còn có một cô bé xinh xắn, đáng yêu như búp bê đi theo sau bác gái, cô bé đó cũng chạc tuổi họ, cô mặc một chiếc váy lụa ren màu trắng, để kiểu tóc công chúa, phong thái điềm tĩnh nhã nhặn, trước mặt bao nhiêu người lạ nhưng cô bé không hề tỏ ra e sợ mà rất tự nhiên chào hỏi người lớn.

Sau khi nghe bác gái giới thiệu, hóa ra cô bé đó là cháu gái của nhà họ Lý ở bên cạnh, do bác rất thích con gái, hơn nữa cũng thân quen với người lớn bên đó nên thường xuyên đưa cô bé về nhà mình chơi.

Đinh Dật là một đứa trẻ nghịch ngược coi trời bằng vung nhưng cũng rất thích các bạn nữ hiền lành ngoan ngoãn, hôm nay nhìn thấy Lý Bối Bối giống như một nàng công chúa nhỏ, ngoài sự tán thưởng, Đinh Dật thậm chí còn có một chút cảm giác tự ti, mặc cảm. Nhìn Lý Bối Bối – tiêu điểm sự chú ý của mọi người – xông tới chào hỏi mình giống như một chủ nhà hiếu khách, Đinh Dật bỗng cảm thấy tay chân thừa thãi, con gái Bắc Kinh đều cởi mở nhiệt tình, đều biết cách ăn mặc xinh đẹp và Tây như vậy sao?

Mấy lần trước đến Bắc Kinh cô vẫn còn nhỏ, không để ý nhiều đến những chuyện xã giao với người khác, hôm nay, tâm tư đặc biệt nhạy cảm của thời kỳ dậy thì khiến cô ý thức được mình không giống Lý Bối Bối, tại sao cô lại ục ịch thế này? Tại sao lại ăn mặc quê mùa như vậy? Nhìn trong ánh mắt Thẩm Trường Đông cũng hiện rõ sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ, Đinh Dật càng khẳng định suy nghĩ của mình, thế nên cô rất buồn bực.

Lý Bối Bối được bác gái giữ lại ăn cơm cùng cả nhà, trong bữa ăn, qua những lời trò chuyện của người lớn, Đinh Dật biết được ông nội của Lý Bối Bối là “Hong tiểu quý” (chiến sĩ trẻ) [1] trong thời kỳ chiến tranh, ngày ấy tuy chỉ làm một chức về dân sự nhưng đến hôm nay cũng đã là một trong số ít các “bô lão” trong quân đội, ông xuất thân từ cùng một học viện quân sự với bác trai Đinh Phụng Sơn của Đinh Dật, tuy hoàn cảnh khác nhau nhưng chí hướng lại hợp nhau hiếm thấy. Cha mẹ của Lý Bối Bối hiện tại đang làm ăn ngoài biển, nghe nói cũng vất vả bận bịu nên không có nhiều thời gian chăm sóc cho con gái, cô bé thường xuyên ở lại nhà ông bà nội.

[1] Cách gọi thân mật chiến sĩ trẻ trong lực lượng hồng quân công nông Trung Quốc.

Bác gái tính tình chu đáo dường như nhận thấy vẻ buồn bực của Đinh Dật, cháu gái xưa nay luôn vui vẻ, hôm nay lại yên lặng khác thường, chẳng lẽ thật sự là do lớn lên nên đã trầm tính hơn? Bà gấp một con

tôm lớn cho Đình Dật, nét mặt yêu chiều: “Mấy năm rồi không gặp Tiểu Dật, giờ vừa cao lại vừa gầy, ăn nhiều một chút bồi bổ. Đợi lát nữa anh về, các con muốn đi đâu chơi thì bảo anh đưa đi nhé.”

Anh họ của Đình Dật hai năm trước vốn tốt nghiệp một trường đại học có tiếng, sau đó không nhập ngũ hay làm trong cơ quan nhà nước như tâm nguyện của cha mẹ, mà lại vào làm trong một công ty đa quốc gia mới đặt trụ sở tại Bắc Kinh, mấy năm không gặp, bây giờ trông anh ngày càng phong độ.

Nhìn thấy Đình Dật, anh họ bật cười không ngừng: “Công chúa nhỏ nhà chúng ta đến rồi!” Đã có chuẩn bị trước nên anh đỡ được Đình Dật bỏ nhào về phía mình, dùng một tay bế cô lên, “Tiểu Dật, kiểu này không được rồi, sao chiều ngang lại phát triển nhanh hơn chiều dọc thế này, nặng quá!”

Đình Dật giận dữ nhưng trên mặt lại là nụ cười ngọt ngào: “Anh Kiến Quân, hình như anh cũng chẳng dài ra được bao nhiêu đâu.” Lần trước gặp anh đã hơn hai mươi tuổi, đương nhiên không thể cao thêm nhiều, hơn nữa với vóc người một mét tám mươi của anh thì cũng không cần phải cao thêm, nhưng điểm quan trọng trong lời nói của Đình Dật không phải là ở chỗ này.

Lời vừa nói khỏi miệng, quả nhiên trông thấy gương mặt anh hiện lên nét xấu hổ, tốt, mục đích đã đạt được!

Đình Kiến Quân cho rằng mình rất xui xẻo khi sinh vào ngày mùng một tháng Tám [2], cha mẹ xúc động đã đặt luôn tên cho cháu đích tôn của nhà họ Đình là “Kiến Quân”. Hồi bé vẫn chưa cảm thấy gì, về sau lên đại học, tốt nghiệp xong lại vào một công ty nước ngoài, đến lúc đó anh mới nhận thấy sự lỗi thời của cái tên này. “Kiến Quân”, “Kiến Quốc”, “Quốc Khánh” gì đó đầu đầu cũng thấy, nếu đứng ở Vương Phủ Tỉnh [3] hô lên một cái, ít nhất có mười “Kiến Quân” quay đầu lại, như vậy làm sao có thể thể hiện được phong độ nhẹ nhàng phóng khoáng của một thanh niên xuất chúng như anh? Nhưng cứ gọi như vậy suốt hai mươi năm, anh cũng không có cách nào xoay chuyển đất trời, cha mẹ cũng tuyệt đối không cho phép anh tùy tiện sửa sổ hộ khẩu, anh đành phải cố gắng ít dùng đến tên thật của mình nhất có thể, bảo bạn bè và đồng nghiệp gọi anh bằng tên tiếng Anh là Kyle.

[2] 1/8/1927: Ngày thành lập quân đội Giải phóng Nhân dân Trung Quốc.

[3] Một trong những phố mua sắm nổi tiếng nhất của Bắc Kinh.

Hôm nay vừa gặp em gái anh quá vui mừng nên nhất thời quên mất nhóc con này có thù tăt báo, lỗ miệng làm mất lòng cô, kết quả là đã bị lộ tên thật, hối hận quá. Đề phòng em gái còn tức giận mà trả thù bằng cách khác, anh vội vàng quên đi chuyện cái tên, nịnh nọt lấy lòng cô: “Hôm nay vừa nghe nói công chúa nhỏ tới, anh đã lập tức xin sếp cho nghỉ, nói đi, muốn đi đâu chơi nào? Anh sẵn sàng hầu hạ, ở đây anh còn có chi phiếu ngoại tệ, đi ăn KFC ở Tiền Môn [4] không cần phải xếp hàng nhé.”

[4] Còn gọi là Chính Dương Môn: cổng lớn – di tích lịch sử - nằm ở phía Nam quảng trường Thiên An Môn.

Lúc này Đình Dật mới vui vẻ ra mặt, tiếp nhận sự niềm nở của anh họ. Mấy người lớn đến Bắc Kinh thật ra cũng có chuyện riêng cần làm, thấy Đình Kiến Quân chủ động đề nghị đưa bọn trẻ ra ngoài chơi, họ cầu còn không được.

Đình Kiến Quân lái một chiếc Santana màu đen chở ba đứa trẻ, trước tiên đi thăm bảo tàng quân sự, Đình Dật xem không xuể bao nhiêu loại súng ống vũ khí trưng bày bên trong, thỉnh thoảng còn thảo luận một chút với Thẩm Trường Đông và Đình Kiến Quân, thấy món đồ nào cho phép khách tham quan được chạm vào là cô chắc chắn không chịu bỏ qua, chỉ có Lý Bối Bối yên lặng theo sau, có vẻ như không hứng thú lắm.

Đi bộ một lúc lâu khiến cả bốn người đều mệt rã rời, Đình Dật liên tục kêu đói bụng. Vì vậy Đình Kiến Quân thực hiện lời hứa, đưa ba đứa trẻ đến Tiền Môn ăn KFC. Hồi đó cửa hàng ăn nhanh của nước ngoài còn chưa mọc lên như nấm giống bây giờ, chỉ vốn vụn có mấy tiệm hôm nào cũng xếp hàng dài, ngày lễ tết thì còn đông hơn. May là Đình Kiến Quân có chi phiếu ngoại tệ, hồi đó ngoại tệ cũng rất khan hiếm, dùng chi phiếu ngoại tệ mua KFC sẽ được ưu tiên.

Lần đầu tiên đi ăn ở cửa hàng ăn nhanh của Tây, khác xa so với đồ ăn thường ngày, Đình Dật và Thẩm Trường Đông đều cảm thấy rất mới lạ, say sưa gặm đùi gà. Chỉ có Lý Bối Bối, cô bé chỉ ăn một chút thịt gà rán rồi lại bỏ xuống, nhả nhặn lau miệng, lẳng lặng ngồi chờ bọn họ ăn, hỏi cô tại sao không ăn, cô chỉ bảo là không đói bụng.

Miệng và má dính đầy dầu mỡ, Đinh Dật ngược lên nhìn cô bạn, bỗng nhiên cảm thấy thực ra thịt gà rán cũng không ngon đến mức đó, hương vị không giống gà ở quê nhà, còn nhớ mẹ nói ăn nhiều đồ chiên rán không tốt, hơn nữa gặm cắn mạnh như vậy thật là không thực nữ! (Đinh Dật vẫn chưa ý thức được hình như từ trước tới nay cô cũng không hề thực nữ) Vì thế cô cũng dừng lại không ăn nữa, vội vàng lau dầu mỡ dính trên mặt và tay.

Nhìn sang Thẩm Trường Đông, tuy tốc độ ăn của cậu không chậm nhưng tư thế lại nhã nhặn lịch sự hơn nhiều, xem ra đúng là con nhà gia giáo, ấy xùy xùy, nói vậy chẳng lẽ mắng chú dì không giáo dục được con gái sao? Đinh Kiến Quân phủ nhận suy nghĩ của mình, cha mẹ của Đinh Dật đều là những người đã qua giáo dục đại học, Kỷ Vân còn xuất thân con nhà có dòng dõi Nho học, bản thân là một tiểu thư khuê các, chắc dĩ cũng không mong muốn Đinh Dật lớn lên sẽ như thế này.

Nhưng Đinh Kiến Quân cảm thấy em gái như vậy cũng rất đáng yêu, chẳng thể so sánh với cô bé con nhà họ Lý kia, vì vậy khi thấy sự biến đổi của Đinh Dật, anh chỉ nói: “Lúc ăn cơm quan trọng nhất là đưa đồ ăn vào trong bụng, chỉ cần kết quả, không cần quá trình!” Hi vọng em gái có thể hiểu được những lời này của anh, nhưng nhìn vẻ chăm chú quan sát Lý Bối Bối của cô, có lẽ câu tăng bốc này đã không có tác dụng.

Ai biết được Đinh Dật căn bản không hề để ý đến anh, sau khi ăn uống no nê lại lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo.

Bởi vì cả ba đứa trẻ đều sắp lên trung học, mấy ngày tiếp theo, Đinh Kiến Quân có kế hoạch đưa họ đi thăm những địa điểm lớn như viện Hải dương học, viện Khoa học kỹ thuật hay Bảo tàng tự nhiên để mở mang hiểu biết chứ không đơn thuần chỉ là tham quan. Đinh Dật và Thẩm Trường Đông giống như già Lưu đến Đại Quan Viên [5], tràn ngập sự tò mò, vô cùng tò mò với tất cả mọi thứ, Lý Bối Bối đã tới không ít những nơi như thế này qua các hoạt động do trường học tổ chức, nhưng cô bé vẫn kiên nhẫn đi cùng bọn họ, thỉnh thoảng còn có thể cùng với Đinh Kiến Quân giải đáp thắc mắc cho hai người. Trong lòng Đinh Dật và Thẩm Trường Đông thăm ngưỡng mộ những bạn nhỏ ở Thủ đô, họ được tiếp xúc với những sự vật muôn màu muôn vẻ, thật sự là hạnh phúc quý báu. Nghe nói mấy ngày nữa Lý Bối Bối còn tham gia một trại hè của cộng đồng học sinh đến từ nhiều quốc gia, càng khiến người ta phải hâm mộ.

[5] Nhân vật trong Hồng Lâu Mộng: chỉ bà già quê mùa đến dinh thự nhà quý tộc. Tương tự câu “nhà quê lên tỉnh”.

Mình cũng muốn đến Bắc Kinh học tập! Đinh Dật thầm hạ quyết tâm, không học được tiểu học và trung học, vậy thì mình sẽ tới đây học đại học! Bắc Kinh, hãy đợi tớ vài năm nữa! Đinh Dật điên cuồng gào thét trong lòng.

Thẩm Trường Đông cũng có suy nghĩ tương tự, thậm chí còn phức tạp hơn một chút, lúc này cậu thấu hiểu được tầm quan trọng của hoàn cảnh đối với mỗi con người, nếu Đinh Dật sinh ra và lớn lên ở Bắc Kinh, liệu có phải sẽ không biến thành bộ dạng hung dữ ngỗ ngược như bây giờ mà sẽ dịu dàng nho nhã như Lý Bối Bối không?

Để thuận tiện, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông không tới nhà trọ với cha mẹ mà bị bác gái giữ lại nhà, mỗi khi anh họ rảnh rỗi là sẽ cố gắng hết sức đưa lũ trẻ đi chơi, hôm nào anh bận việc như hôm nay thì lính của bác trai sẽ dẫn họ đi thăm thú.

Không biết do thiếu bạn bè cùng tuổi để chơi hay là đặc biệt ưa thích hai đứa trẻ mà mấy ngày nay Lý Bối Bối lúc nào cũng bám theo họ, cho dù đi đến những nơi đã từng đến rất nhiều lần nhưng cô bé vẫn không ngại phiền. Mà đối với sự hiếu biết của cô bé, Đinh Dật cũng rất hâm mộ.

Ở thành phố của bọn họ, muốn lên cấp hai thì phải theo học một khóa tiếng Anh, hai năm trước mẹ đã bắt đầu dạy thêm tiếng Anh cho cô, như vậy đã là sớm hơn rất nhiều so với các bạn khác. Nhưng do mẹ bận bịu nhiều việc, cô cũng ham chơi, hồi đó dạy và học thêm vẫn chưa phổ biến, vì thế cô chỉ học đứt quãng, đến bây giờ cũng chỉ nhận ra được một số từ đơn giản, Thẩm Trường Đông cũng chẳng giỏi hơn cô bao nhiêu.

Trái lại, từ khi đi nhà trẻ, Lý Bối Bối đã học trường song ngữ, cùng tốt nghiệp tiểu học mà người ta lại có thể trò chuyện lưu loát với người nước ngoài mỗi khi tình cờ gặp trong các cửa hàng, trong mắt hai đứa trẻ nhà quê như Đinh Dật và Thẩm Trường Đông tràn đầy sự sùng bái. Tìm hiểu thêm, biết được người ta còn có thể đánh đàn dương cầm, vừa mới thi qua cấp tám, còn học cả múa ba lê. Hôm qua Đinh Dật quan sát

lúc cô bé xuống cầu thang chân hơi cong thành hình chữ bát (), khi ấy cô còn thắm đắc ý thì ra tiểu thư khuê các cũng có khiếm khuyết, giờ thì xem ra đó đâu phải khiếm khuyết, rõ ràng là chân cong một cách rất thanh cao!

Sau bữa tối, lúc đang ngồi hóng mát ngoài sân, thỉnh thoảng Đinh Dật lại thở dài. Trong ngôi trường nhỏ ở quê nhà, cô đã quen với việc mình mạnh hơn tất cả mọi người, từ khi biết đọc chữ cô đã bắt đầu đọc mọi thứ, cô tự nhận bản thân không hề eo hẹp về mặt tri thức, thành tích của cô rất xuất sắc, gia cảnh cũng nổi trội, thậm chí đánh nhau cô cũng không thua kém bất kỳ ai. Nhưng đứng trước một Lý Bối Bối nhẹ nhàng thùy mị, lần đầu tiên cô cảm nhận được sự chênh lệch, sự chênh lệch khiến cô phải ngưỡng mộ, đó là cảm giác mà từ trước tới nay chưa từng có.

Đinh Dật đắm chìm trong cảm xúc buồn phiền, ngay cả khi bác gái gọi họ vào ăn dưa hấu mà cô cũng không có phản ứng, vẫn là Thẩm Trường Đông lễ phép đáp lại trước rồi mới huých huých Đinh Dật đang ngăn người, thật là kỳ quái, xưa nay nhóc con này nghe thấy ăn là có bao giờ chậm hơn người khác đâu.

Đinh Dật dường như vẫn chưa tỉnh hẳn, cô áp úng hỏi Thẩm Trường Đông: “Trước một người như Lý Bối Bối, cậu có cảm thấy tự ti không?”

Thẩm Trường Đông suy nghĩ một chút mới thật thà đáp: “Không biết.”

“Vì sao? Cậu không thấy là cậu ấy rất lợi hại trong mọi mặt à? Lần trước mẹ tớ nhìn thấy cậu ấy, cứ như thể khao khát cậu ấy mới chính là con của bà.”

“Cậu ấy là con gái, tớ là con trai, mẹ tớ sẽ không hi vọng con mình biến thành như vậy đâu.”

Đinh Dật căm thù, chỉ muốn đáp cậu một phát, nhưng lại không kìm được hỏi tiếp: “Vậy cậu có cảm thấy về phương diện nào cậu ấy cũng giỏi hơn tớ không? Cậu đã bao giờ gặp nữ sinh nào giỏi hơn cậu ấy chưa?”

Lần này Thẩm Trường Đông đáp rất sảng khoái: “Đâu có, cậu ấy cũng có chỗ không bằng cậu.”

Hơi khó tin nhưng Đinh Dật vẫn có chút mừng rỡ, cô lập tức hỏi tiếp: “Cậu ấy không bằng tớ ở điểm nào?”

“Nói về đánh nhau, có mười Lý Bối Bối cũng không phải là đối thủ của cậu.”

Một cú đập bay tới, Đinh Dật tức phát điên, cô đã buồn như vậy mà tên bạn chí cốt mười năm này vẫn còn trêu chọc cô, con trai quả nhiên đều là đồ thấy sắc đẹp là quên đi tình nghĩa!

Nhiều năm đi theo Đinh Dật luyện tập cũng không uống phí, Thẩm Trường Đông nhanh nhẹn tránh được cú đập, đứng cách xa một khoảng mới nghiêm mặt nói: “Thực ra cậu cũng chỉ thấy được một mặt xinh đẹp ngoan ngoãn của cậu ấy, không thể vì thế mà hoàn toàn phủ nhận bản thân, quá tự ti hay quá tự phụ đều không tốt, ở phương diện khác, cũng không chắc chắn là cậu thua kém cậu ấy, chỉ cần cậu muốn.”

Những lời này vẫn mang sắc thái thuyết giáo nhưng Đinh Dật lại nghe ra được sự dễ chịu, Thẩm Trường Đông nói tiếp: “Theo tớ thấy không biết chừng Lý Bối Bối cũng hâm mộ chúng ta thì sao, nếu không cậu ấy cứ luôn bám theo chúng ta làm gì? Những nơi đó chắc hẳn cậu ấy đã tham quan nhiều lắm rồi.”

Lý Bối Bối cũng hâm mộ bọn họ ở điểm nào đó sao? Nhưng dù có như thế nào, những lời này hàm chứa khí thế rất mạnh mẽ, Đinh Dật vô cùng phấn khởi đi ăn dưa hấu, bác gái nói đây là dưa trồng ở Đại Hưng [6], ngọt lắm.

[6] Một quận cận nội thành của thủ đô Bắc Kinh.

4. Chương 4

Từ khi lên cấp hai, chiều cao của Đinh Dật bỗng nhiên bắt đầu tăng nhanh với tốc độ mỗi năm mười centimet, vóc người cũng nhanh chóng trở nên gầy hơn, một số nam sinh đánh đá nhỏ giọng thì thầm sau lưng: “Có phải đã ăn phân bón không vậy?” Những người đã từng bị Đinh Dật đánh còn nói khó nghe hơn: “Con heo mập biến thành xương sườn rồi kìa!”

Tất nhiên đây đều là những lời bàn tán sau lưng, chẳng ai dám nhiều chuyện để những lời này truyền đến tai Đinh Dật. Cho dù hai năm qua tính tình của cô đã trầm hơn rất nhiều, càng ngày trông càng giống một

học sinh ngoan chứ không còn là nữ bá vương của trường học nữa, nhưng uy lực thì vẫn còn, cô chỉ cần lớn tiếng hăng giọng là những nam sinh nào nhát gan đã sợ đến phát run.

Bình thường Đinh Dật không đánh nhau với con gái, không ít nữ sinh còn được cô bênh vực bảo vệ, vì thế quan hệ của cô với các nữ sinh có thể coi là khá hòa hợp. Có một nữ sinh thẳng thắn đã nói với những nam sinh kia: “Các cậu cũng chỉ dám nói xấu sau lưng, người ta thông minh như vậy mà lại mắng là heo, các cậu học không giỏi bằng cậu ấy, đánh nhau cũng không lại, có gì đáng để nói?” Đám nam sinh kia hậm hực nhưng cũng không dám nhiều lời, Đinh Dật gây đi có nghĩa là người càng xương xẩu, bây giờ mà bị nắm đấm của cô đánh vào người thì sẽ không còn dễ chịu như ngày trước.

Người vui mừng nhất khi vóc dáng của Đinh Dật thay đổi chính là mẹ Đinh, Kỷ Vân. Bà hớn hở mua đủ các loại quần áo váy vóc điệu đà cho con gái, cho dù những quần áo này chỉ qua nửa năm nữa là sẽ quá nhỏ không còn mặc được nhưng bà vẫn rất vui vẻ. Kỷ Vân và chồng là Đinh Phụng Linh đều có dáng người cao gầy, không ngờ con gái sinh ra chân tay đều ngắn, bà vốn đã sớm thờ dài tiếp nhận sự thật, vậy mà bỗng nhiên kỳ tích xuất hiện, làm sao bà không mừng rỡ cho được?

Thời gian qua đi, khuôn mặt tròn của Đinh Dật dần trở nên thon gọn, biến thành mặt trái xoan, mí mắt sưng mọng cũng biến mất, trở thành một đôi mắt phượng làm cho gương mặt càng sáng sủa, nhìn thế nào cũng thấy đang phát triển theo phương hướng trở thành một mỹ nữ. Nhưng đối với sự thay đổi này, bản thân Đinh Dật trái lại không hề vui vẻ, bề ngoài đột nhiên biến đổi khiến cô cảm thấy lạ lẫm, đã lâu không đánh nhau nhưng cô biết chắc công lực của mình đã giảm sút – tay chân dài hơn khiến cơ thể cân đối nhưng lại không bằng trước kia, dáng người cao gầy như cây sào thế này đâu có linh hoạt thuận tiện như vóc dáng nhỏ xinh ngày trước.

Nhiều năm qua cô đã quen ngồi bàn đầu, cộng với học thêm nhiều khiến ắt bắt đầu bị cận thị, nhưng vóc dáng cao nếu tiếp tục ngồi bàn đầu sẽ cản trở tầm nhìn của các bạn ngồi dưới, không thể không chuyển xuống phía sau, đồng thời cũng phải đeo kính cận đi học, vì vậy biệt danh của cô lại có thêm một cái – “Bốn mắt”.

Cũng vì thế mà Đinh Dật không hề vui sướng khi chiều cao của mình thay đổi. Nhưng cơ thể trở mã là quy luật tự nhiên, cô muốn ngăn cản cũng không có cách nào, cùng với đó, cô không thể ngăn cản được bộ ngực không ngừng nở ra, khó khăn mặc chiếc áo lót mà mẹ đã tỉ mỉ chọn ình, Đinh Dật như kẻ trộm, ngày nào cũng đứng trước gương uốn éo nửa ngày mới dám đi ra ngoài, là vì để đảm bảo áo khoác ngoài đủ dày, không để người khác nhìn thấy dấu vết dây áo trong.

Đến mùa hè, chuyện này trở thành vấn đề nan giải. Hồi đó nội y có nhiều màu sắc và kiểu dáng như ngày nay hay không thì Đinh Dật không biết, áo mà mẹ mua cho cô đa số có màu trắng, hồng nhạt, vàng nhạt, xanh da trời, nhưng không có màu da người. Quần áo mùa hè mỏng manh, cô mặc áo con màu gì cũng cảm giác sau lưng có thể nhìn thấy, cho nên cô khó chịu phản nản, chê những chiếc áo mà mẹ mua, khiến cho Kỷ Vân bức bối nói: “Mẹ chọn quần áo cho con còn kỹ hơn cả mua ẹ, chê thì con tự đi mà mua!” Khi đó Đinh Dật rất ngượng, sao có thể tự ra cửa hàng chọn nội y, ngay cả bản thân đang mặc loại gì cô cũng còn không biết.

Dù có xấu hổ thế nào thì cũng vẫn phải đi học. Trên đường đến trường cùng Thẩm Trường Đông, Đinh Dật luôn cố gắng đi ở đằng sau, không quay lưng về phía cậu, Thẩm Trường Đông cũng cảm thấy ngạc nhiên: Cô nàng này luôn hiên ngang đi trước dẫn đường, cậu cứ như là tùy tùng của cô, sao gần đây lại ngược lại? Chuyện lạ năm nào cũng có, nhưng năm nay lại đặc biệt nhiều, Đinh Dật càng ngày càng trở nên kỳ quái.

Chiều cao của Đinh Dật ngừng tăng vào năm thứ ba trung học ở con số một mét sáu mươi bảy, dần dần trở nên ổn định (ổn định có nghĩa là mười năm mới cao thêm ba centimet, chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới) khiến cho ba Đinh tiếc rẻ: “Ba vốn đang có ý định bồi dưỡng Tiểu Dật thành người mẫu mà, thế này thì không được.” Đinh Dật và mẹ lập tức phản đối: “Con (con gái tôi) không cần làm người mẫu!” Khi đó, trong mắt các bậc phụ huynh, ngôi sao hay người mẫu đều là những nghề không đáng hoàng, ngoan ngoãn học hành rồi thi đại học mới là đúng đắn, ba Đinh chẳng qua là thấy con gái trở mã trở nên cao ráo diễm lệ hơn nên mới dắc ý chứ cũng không thực sự có suy nghĩ đó, không ngờ vừa nói khỏi miệng đã bị hai mẹ con oanh tạc dữ dội, đành ỉu xiu đứng dấy đi vào thư phòng.

Trái lại, Đinh Dật không cảm thấy nghề người mẫu là không đúng đắn, cô chỉ cho rằng với trí tuệ thông

minh vô địch của mình thì dù thế nào cũng không sẽ không lụi bại đến mức cần phải dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, mặc dù bây giờ cô đúng là có một chút nghiêng nước nghiêng thành (xin thứ lỗi, người thuộc chòm sao Sư tử hơi bị tự kỷ, hai anh em nhà Đinh Kiến Quân đều có tính cách này).

Sau khi khai giảng, đến giữa học kỳ một của năm thứ ba trung học, ai nấy đều ở vào trạng thái sắp sửa bước vào kỳ thi, toàn thành phố chỉ có hai trường cấp ba trọng điểm, hàng ngàn học sinh cấp hai đều chen chúc nhau vào đó, mà ở những tỉnh có mật độ dân cư đông đúc, nếu không vào được trường cấp ba trọng điểm thì hi vọng lên được đại học sẽ rất xa vời.

Tuy ở trường Đinh Dật vẫn đứng đầu nhưng đây chỉ là trường thuộc đơn vị của ba, chất lượng không hẳn là hàng đầu, phải cạnh tranh với cả thành phố nên không ai có thể hoàn toàn yên tâm, hướng hồ trong thi cử còn có nhân tố may rủi.

Thành tích của Thẩm Trường Đông còn kém hơn Đinh Dật một chút, cha mẹ nhà họ Thẩm lại càng không thể yên tâm, mẹ Thẩm mua đủ loại thực phẩm bổ não cho bọn trẻ nhưng lại bị Thẩm Trường Đông kháng nghị: “Cứ bổ nữa chắc con đổ máu cam mất!” Kháng nghị vô hiệu, thương thay cho tấm lòng của những bậc cha mẹ trên đời, mẹ Thẩm rất đau lòng khi con trai không hiểu được tâm tình của mình, nhưng thuốc bổ vẫn không ngừng được tiếp tế.

Vừa uống thuốc bổ não ngọt lừ vừa nhìn Thẩm Trường Đông đang râu rĩ, Đinh Dật đưa ra đề nghị: “Để mẹ tớ sang nói cho, mẹ tớ là bác sĩ, nói chuyện sẽ có uy tín hơn.” Chủ yếu là vì cô cũng chán ngấy thứ thuốc bổ này rồi.

Đúng là Kỷ Vân lợi hại, chỉ cần một câu “thuốc bổ không bằng đồ ăn bổ” đã ngăn chặn được mẹ Thẩm là Bốc Tĩnh tìm mua đủ loại thuốc.

Nhưng người giải quyết tận gốc chính là ba Thẩm – Thẩm Hà, ông mang đến cho hai đứa trẻ một tin tốt: Năm nay, trường cấp ba tốt nhất của thành phố là Nhất Trung muốn nhận học sinh tuyển thẳng, cuối tuần này sẽ tổ chức một cuộc thi tương tự như thi đấu, những người đứng đầu trong danh sách sẽ có tư cách được tuyển thẳng, ông đã ghi danh cho cả hai người.

Đúng là một tin tốt, nếu như được tuyển thẳng thì cuộc sống gian nan trước kì thi sẽ chấm dứt trước thời hạn, thời gian trước, trong cuộc thi đấu vòng tròn ba môn Toán, Văn, Ngoại ngữ, Đinh Dật đã có được thứ hạng không tồi, môn Toán cô còn được giải nhất, coi như có ưu thế làm các đề thi đấu, so với kì thi thông thường thì Thẩm Trường Đông cũng có sở trường làm đề thi đấu.

Thi tuyển thẳng có độ khó cao hơn thi cấp ba thông thường rất nhiều, nghe nói có hơn một nghìn học sinh xuất sắc đăng kí dự thi mà chỉ lấy bảy mươi người giỏi nhất, nhưng đau dài không bằng đau ngắn, hai đứa trẻ vẫn rất vô tư vui vẻ.

Một tuần tiếp theo, quá trình học tập của hai đứa trẻ có thể dùng cụm từ mất ăn mất ngủ để hình dung, cố hết sức làm thật nhiều dạng đề thi đấu, tìm ra những sai sót để kịp thời sửa chữa.

Người lớn hai nhà và cả bọn trẻ đều nghênh đón cuộc thi với tâm trạng căng thẳng và kỳ vọng. Vào buổi tối trước ngày thi, Đinh Dật bỗng nhiên bị sốt nhẹ, uống thuốc hạ sốt mà vẫn không có tác dụng, Kỷ Vân quá lo lắng đành phải đưa con vào bệnh viện truyền dịch, quay đi quay lại thành ra Đinh Dật không thể nghỉ ngơi được tốt.

Hôm sau mang cái đầu mê man đi thi, Đinh Dật hoa mắt, ngay cả chữ trên đề thi cũng không thấy rõ, nhìn Thẩm Trường Đông ở trong góc đang chăm chú giải đề, Đinh Dật buộc chính mình phải dồn sự tập trung vào bài thi. Vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng và kết quả của Thẩm Trường Đông nên người nhà Đinh Dật đã không nói chuyện cô bị phát sốt cho nhà họ Thẩm, chỉ nói rằng hôm qua cô ngủ không ngon.

Sau khi gắng gượng trải qua ba môn thi dài đằng đẵng, Đinh Dật đứng dậy, khi ra đến ngoài cửa, bước chân đã không thể khống chế được nữa, trước mắt cô tối sầm suýt nữa ngã xuống đất, may là một nam sinh đi bên cạnh kịp thời đỡ lấy cô, Thẩm Trường Đông thấy thế vội vàng tiến đến công cô ra ngoài, bây giờ cậu đã không còn gầy yếu như ngày trước, công Đinh Dật trên lưng vẫn có thể bước đi rất nhanh.

Đứng chờ sau dải băng đỏ ngoài cổng trường, cha mẹ nhà họ Đinh thấy con gái được Thẩm Trường Đông công ra thì lo lắng muốn phát điên, vội vàng bấm điện thoại gọi xe cấp cứu.

Sau khi làm kiểm tra kĩ càng ở bệnh viện, bác sĩ cho biết gần đây cô mệt mỏi quá độ nên sức đề kháng bị giảm sút, hơn nữa vốn đã hơi bị thiếu máu nên sau khi ngồi quá lâu sẽ dẫn đến hôn mê tạm thời.

Bệnh thiếu máu và huyết áp thấp là từ bà ngoại truyền cho Kỷ Vân, sau này Kỷ Vân lại truyền cho Đinh Dật, bình thường để ý một chút thì không sao, nhưng ai ngờ sớm không tới muộn không tới, lại đồng thời phát tác vào đúng thời điểm thi cử thế này, gây ảnh hưởng rất lớn cho Đinh Dật.

Thi xong không bao lâu, sức khỏe của Đinh Dật đã hồi phục, tất cả mọi người đều nhất trí không hề nhắc tới chuyện thi cử của cô, ngược lại, chính cô lại rất hào hứng hỏi Thẩm Trường Đông thi thế nào, Thẩm Trường Đông nhìn cô cười một cách vô tư thì cũng không e dè mà nói thẳng: “Mấy môn khác thì tạm được nhưng đề Toán thì lệch nhiều, có những phần chỉ dạy trong sách cũ ngày xưa, nếu không phải bọn mình làm nhiều đề thì sợ là không xoay sở được, cậu thi sao?”

Đinh Dật nhếch môi cười gượng: “Tớ hoàn toàn ngược lại với cậu, trừ môn Toán thi đầu tiên nên đầu óc còn tỉnh táo, Văn với tiếng Anh thì cái gì tớ còn không nhớ rõ.”

Xưa nay Đinh Dật không phải kiểu người thi rất tốt mà lại nói là không tốt, cô vẫn luôn có sao nói vậy, nói không tốt thì chính là không tốt, nếu thi tốt thì đã sớm vui vẻ hả hê không còn biết mình là ai rồi. Thẩm Trường Đông không ngờ sau khi Đinh Dật chịu sự đả kích mà Lý Bối Bối mang lại, nhanh như vậy đã phải hứng chịu lần thứ hai, nhất thời cậu không biết phải nói gì. Đinh Dật cũng không muốn nói nhiều, cô quay sang cười đùa với cô bạn cùng bàn La Bình.

Những ngày tiếp theo yên ả không sóng gió, Đinh Dật vẫn giữ vững được vị trí đầu tiên trong các kì thi trên lớp, hàng ngày vẫn cùng Thẩm Trường Đông đi tới trường, đưa sách bài tập cho bạn mượn chép.

Trong lớp luôn có một số học sinh như vậy, họ hoặc là có ý định ra xã hội, hoặc là vào các trường dạy nghề rồi đợi phân công công việc, lúc lên năm thứ ba trung học, họ chỉ chờ để cầm được tấm bằng tốt nghiệp, cho nên cũng không chăm chú học hành, bài tập của Đinh Dật không chỉ làm nhanh mà còn đảm bảo tỉ lệ chính xác nên xưa nay vẫn luôn là sự lựa chọn hàng đầu của họ. Đinh Dật chẳng hề để tâm đến mấy chuyện này, cô không có kiên nhẫn làm theo lời giáo viên giảng giải bài cho các bạn, hướng hồ những người đó cũng không thích nghe.

Những học sinh giỏi khác ví dụ như bạn cùng bàn La Bình của cô hay Thẩm Trường Đông, họ chưa bao giờ cho người khác chép bài, có bạn hỏi thì họ biết gì nói đó, các học sinh có tinh thần cầu tiến trong lớp đều thích thảo luận bài học cùng với họ. Đinh Dật thì quanh năm bị vây quanh bởi các “học sinh kém” trong mắt thầy cô giáo, có bạn còn dẹo mép gọi cô là “chị Dật”, càng tăng thêm oai phong thường ngày của cô, khiến cô nghiêm nhiên có phong thái của một đại ca.

Trung chuyên [1] và cấp ba chỉ tuyển những học sinh có thành tích trên trung bình, những ai có thành tích xuất sắc hoặc gia cảnh không tốt lắm sẽ chọn học trung chuyên, như vậy không chỉ tốt nghiệp sớm rồi đi làm mà còn được coi như “cán bộ” chứ không chỉ là công nhân tốt nghiệp các trường dạy nghề, điểm trúng tuyển của một số trường trung chuyên tốt thậm chí còn cao hơn cả trường cấp ba trọng điểm.

[1] Trung chuyên: về cấp bậc thì tương đương với cấp ba (gọi là cao trung ở Trung Quốc), nhưng bình thường trường cấp ba chú trọng truyền đạt tri thức, sau khi tốt nghiệp sẽ tham gia thi đại học. Còn trung chuyên thì chú trọng đào tạo các kỹ năng chuyên ngành, sau khi tốt nghiệp sẽ nắm được các kỹ năng của nghề nghiệp tương ứng, có thể đi làm. (Có thể hiểu nôm na là trường dạy nghề nhưng ở mức độ cao hơn thông thường, cho nên ở đây trung chuyên và trường dạy nghề là khác nhau)

Nhưng cha mẹ của Đinh Dật và Thẩm Trường Đông đều là những người đã qua giáo dục đại học, đương nhiên sẽ không nóng vội cho con cái đi làm sớm, lên cấp ba là sự lựa chọn duy nhất.

Kết quả tuyển thẳng có rất nhanh, Đinh Dật xếp thứ hơn hai trăm, hoàn toàn không có hi vọng đúng như cô dự đoán, thành tích của Thẩm Trường Đông thì vượt xa bình thường, đứng thứ năm mươi sáu, coi như đã có được quyền lợi giải phóng bản thân trước thời hạn.

Từ trước tới nay có không ít chuyện Đinh Dật khiến cha mẹ đau đầu nhưng chưa từng bao gồm chuyện học hành, lần này là sự cố bất khả kháng nên cha mẹ cũng không hề oán trách cô, ngược lại hai người còn lo lắng con gái xưa nay luôn thuận buồm xuôi gió, liệu có vì chuyện này mà nghĩ quẩn, cho nên họ phải cần

thận quan sát cô vài ngày, sau khi nhận thấy không có dấu hiệu gì bất thường thì mới tạm yên tâm. Đinh Phụng Linh xoa tay: “Thành bại nhỏ nhỏ có gì đáng để nhắc tới, con gái ba xưa nay vẫn là giỏi nhất!”

Kỷ Vân tuy không tự kỷ như chồng mình nhưng cũng cố gắng khích lệ con gái, nhân tiện đưa ra mục tiêu mới: “Nghe nói lần thi cấp ba này trường các con sẽ cấp học bổng cho học sinh xuất sắc, con phải cố gắng tranh thủ.”

Đinh Phụng Linh tiếp lời: “Đó là giải thưởng của công ty tập đoàn, học sinh phải thi vào Nhất Cao mới giành được, Tiểu Dật không muốn cùng vào Nhất Trung với Đông Đông sao?” Nhất Cao là một trường cấp ba trọng điểm khác, tiếng tăm và thực lực cũng sàn sàn như Nhất Trung, xưa nay hai trường này vẫn luôn là đối thủ tranh giành học sinh một mất một còn. Nhưng Nhất Trung thuộc sự quản lý thành phố, còn Nhất Cao thì vốn là một trường nội bộ thuộc một công ty tập đoàn lớn trong thành phố (hiều nôm na chắc là giống công lập và dân lập), khi đăng ký chỉ có thể chọn một trong hai vì cả hai trường đều rất ngạo mạn, quyết không tuyển học sinh trúng nguyện vọng hai.

Trường cấp hai của Đinh Dật cũng là trường thuộc một xí nghiệp, trong trường từ trên xuống dưới đều khuyến khích các học sinh có thành tích tốt đăng ký vào Nhất Cao, còn đặc biệt đưa ra giải thưởng cho học sinh xuất sắc, chủ nhiệm lớp từ lâu cũng đã nói bóng nói gió về vấn đề này.

Có điều từ khi đi học, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông luôn học cùng lớp, hai người cũng vẫn luôn là hàng xóm, có thể thuận tiện trông nom lẫn nhau, Đinh Phụng Linh vô thức cho rằng con gái cần phải đăng ký vào Nhất Trung theo Thẩm Trường Đông.

Đinh Dật không có ý kiến gì, hai mắt tỏa sáng hỏi cha: “Tiền thưởng cao nhất là bao nhiêu ạ?”

“Thành tích thi cấp ba trong top mười của thành phố sẽ thưởng một nghìn, đứng đầu thưởng năm nghìn.”

Ánh mắt của Đinh Dật lúc này đã không thể dùng hai từ tỏa sáng để hình dung, thực sự vô cùng điên cuồng, cô khí thế bừng bừng tuyên bố: “Con sẽ đăng ký Nhất Cao, làm vẻ vang cho công ty tập đoàn!”

5. Chương 5

Những ngày tiếp theo, Đinh Dật không còn mất ăn mất ngủ như hồi chuẩn bị thi tuyển thẳng, ngã một lần khôn ra một chút, bây giờ cô có kế hoạch, có trình tự từng bước dần dần tiến đến mục tiêu. Đầu tiên cô lập ra một thời gian biểu học tập và nghỉ ngơi nghiêm ngặt, sau đó bắt buộc bản thân phải chấp hành. Ngay cả thời gian xem phim hoạt hình hàng ngày cũng hi sinh, bởi vì mỗi buổi tối cô đều phải tập thể dục, cô không định bỏ phí ba mươi phần trăm điểm thành tích thể dục.

Tiếp theo là chủ động từ bỏ tất xấu kén ăn, mẹ đề nghị món gì là cô ăn món đó, khiến cho Kỷ Vân vô cùng mừng rỡ.

Đến tối, ba mẹ đều bị cô đuổi ra khỏi thư phòng, cô cũng không cho phép bọn họ xem ti vi hay nói chuyện lớn tiếng, cô tạo ra một không gian học tập tốt nhất ỉnh.

Thẩm Trường Đông đã giành được tư cách tuyển thẳng nên bây giờ việc đi học cũng chỉ là theo thủ tục, cậu bị Đinh Dật túm đi làm đính trắng, giúp cô xử lý hết tất cả những việc lặt vặt trong lớp, tóm lại, tất cả đều vây quanh sự kiện thi chuyển cấp của Đinh đại tiểu thư.

Cứ như vậy qua một thời gian ngắn, vào một buổi tối nào đó, trong lúc đang đi bộ tập thể dục, Kỷ Vân không kìm được khe giọng hỏi con gái: “Tiểu Dật, con thiếu tiền lắm à?” Bà tự nhận mình là người mẹ tiên tiến của thế kỷ mới, không hề hẹp hòi với con cái trong chuyện tiền tiêu vật.

Đinh Dật hiên ngang liếm liệt: “Con phải bắt đầu khai thác món tiền đầu tiên của đời mình, chủ tịch Mao đã dạy chúng ta, con người không thể dễ dàng thỏa mãn với hiện tại!”

Hai vấn đề này đều có giống nhau, nhưng thấy con gái hăng hái học tập, bà cũng không nên đưa ra ý kiến phản đối, đành phải tối tối ra ngoài tản bộ cùng hàng xóm láng giềng để bồi dưỡng tình cảm.

Chớp mắt đã vào cuối xuân, thời gian ban ngày dài hơn, buổi chiều sau khi tan học, Đinh Dật cùng với La Bình đổ mồ hôi như mưa trên sân tập. Nhảy xa, đá cầu, chạy nhanh năm mươi mét, gập bụng, vôn vôn,

mỗi môn đều tập một lượt, ông mặt trời vẫn cười híp mắt quan sát con người, dường như ông vẫn còn cách rất xa quê nhà ở rặng núi phía Tây.

Tình trạng hôm nay không tồi, hai người đều tương đối hài lòng với thành tích luyện tập, xong xuôi bèn tìm một chỗ nghỉ ngơi trên bậc thang bên cạnh sân tập.

La Bình gầy yếu mong manh, bình thường đã không thích vận động, hôm nay lại tập cả buổi khiến cả cơ thể mỏi rã rời, mồ hôi vã ra như tắm, lúc này cô đang dùng tay quạt gió. Đinh Dật thì hết nhìn đồng lại nhìn tây, trông thấy cách đó không xa, trên sân bóng rổ có một người ném trúng liền ba phát, cô không kìm được trầm trồ tán thưởng, nam sinh cao ráo vừa ném trúng bóng quay đầu lại nhìn về phía các cô rồi cười, hé ra một hàm răng trắng sáng. Cậu ta thoát nhìn có vẻ lớn tuổi hơn, không giống học sinh trong trường bọn họ, sân bóng và cơ sở vật chất của trường khá tốt nên sau giờ học thường có người ở bên ngoài vào đây chơi bóng.

La Bình phát hiện bạn cùng lớp là Thẩm Trường Đông đang đứng giữa đội bóng rổ, cô không nén được xúc động: “Được tuyển thẳng đã là tốt lắm rồi, không cần phải lo thi cấp ba. Lúc đấy tớ cũng muốn đăng ký, nhưng khi biết được tin thì chậm mất rồi, đã hết hạn.” Đinh Dật nghe vậy cảm thấy hơi áy náy, để tránh có quá nhiều học sinh xuất sắc đi sang nơi khác nên trường đã không thông báo chuyện Nhất Trung tổ chức thi tuyển thẳng, bác Thẩm trai biết được tin từ một nguồn khác nên mới nhanh chân đăng ký cho hai người, đến lúc họ tới trường nói chuyện với các bạn khác thì đã không kịp nữa. Thành tích của La Bình không tồi, thậm chí còn khá hơn Thẩm Trường Đông một chút, nếu cô kịp đăng ký thì chưa hẳn là không có cơ hội.

Bởi vậy Đinh Dật vội vàng nói vài lời an ủi: “Tớ thì có cơ hội nhưng cũng đã bỏ phí rồi, không phải sao? Tỷ lệ đỗ đại học của hai trường không chênh lệch nhiều lắm, về cơ sở vật chất thì Nhất Trung còn không bằng Nhất Cao đâu, nghe nói còn phải ở trọ trong trường, phương pháp giáo dục khép kín toàn bộ, chán lắm, cứ để tên Thẩm Trường Đông kia chịu khổ một mình đi.”

La Bình mỉm cười nói: “Nhưng mà ban khoa học xã hội của Nhất Trung tốt, tỷ lệ đỗ đại học không chênh lệch nhiều nhưng số người vào các trường tiếng tăm thì vẫn là Nhất Trung hơn.” So với Đinh Dật, La Bình yêu thích các môn khoa học xã hội hơn.

Đinh Dật cười ha ha: “Hóa ra cậu cũng muốn thi Nhất Trung à, thầy chủ nhiệm mà biết chắc đau lòng lắm, nhưng mà lại giảm đi một đối thủ cạnh tranh học bổng với tớ, cái này đáng ăn mừng!”

La Bình đỡ khóc đỡ cười nhìn cô: “Nếu như hai chúng ta đều đỗ thì sẽ phải xa nhau, cậu không cảm thấy buồn chút nào à? Xa tớ thì không nói, còn cậu ấy đã đi theo cậu nhiều năm như vậy, làm tùy tùng không có công lao nhưng cũng rất vất vả, cậu thực sự vô tình thế sao?” Nói xong cô hắt cằm về phía Thẩm Trường Đông đang đứng trong sân bóng.

Đinh Dật ồm chằm lấy La Bình, cười hì hì nói: “Nói thật tớ cũng không nỡ xa mỹ nhân như cậu, nhưng mà mỹ nhân cậu có phải đã đọc nhiều sách cổ quá hay sao mà nói chuyện văn vẻ thế, Thẩm Trường Đông đi theo tớ bao giờ, theo tớ thấy thì cơ bản không ngoại trừ hai khả năng, một là đi theo tớ để được bảo vệ, hoặc chính là tìm cơ hội để trả thù, nói thật với cậu, tớ với cậu ta có một mối thù.”

Đinh Dật cười hì hì chẳng đoan trang chút nào, La Bình cũng không nói thêm gì nữa, cô nghỉ ngơi một lát, đang định về nhà thì lại bị Đinh Dật kéo đi chơi đu.

Trong một góc của sân tập có một cái ghế đu lớn được làm từ một tấm sắt và một sợi dây xích cũ kỹ, các học sinh lớp lớn thường thích đứng trên miếng sắt đó rồi dùng chân đẩy mạnh, Đinh Dật cũng là một trong những người chơi giỏi, nhưng thường xuyên có rất nhiều người xếp hàng bên cạnh xích đu nên cô không có đủ kiên nhẫn để đợi. Bây giờ đã không còn sớm, Đinh Dật nhìn thoáng qua mấy nam sinh chơi xong đang thu dọn đồ để đi về, cô vội vàng kéo La Bình đi chiếm chỗ.

Đinh Dật để La Bình chơi trước, nhưng La Bình nhìn chiếc xích đu bằng sắt to dùng màu đen xù xì, mãi không dám ngồi lên. Đinh Dật chẳng còn cách nào đành phải lau tấm sắt để cô bạn ngồi lên, sau đó bắt đầu kéo đu.

Chỉ một lát sau La Bình đã đòi xuống để cho Đinh Dật chơi, Đinh Dật nắm hai bên dây xích sắt, nhảy phóc đứng lên trên chỗ ngồi, không cần La Bình đẩy hộ, cô nhún chân đẩy cho bàn đu di chuyển, mỗi lần chiếc xích đu văng về phía sau cô lại nhún một lần để phát lực, sau mấy lần như vậy, chiếc đu bắt đầu vào quỹ

đạo. La Bình vỗ tay hoan hô, Đinh Dật càng đu càng cao, tốc độ càng ngày càng nhanh, nhanh đến nỗi tạo thành một góc gần như ngang với thanh xà phía trên, cô bạn bắt đầu cảm thấy lo lắng, lớn tiếng bảo Đinh Dật giảm tốc độ lại.

Đinh Dật làm như không nghe thấy, vừa tiếp tục duy trì tốc độ vừa cười khanh khách, tiếng cười lạnh lạnh như tiếng chuông bạc xé tan không gian trầm lắng yên tĩnh trên sân tập, phía cuối chân trời, ráng chiều đỏ rực như lửa chậm chạp không chịu biến mất, như thể đang vỗ tay khích lệ cho cô bé tràn đầy sức sống giống như ngọn lửa đó.

Màn biểu diễn xuất sắc của Đinh Dật nhanh chóng thu hút không ít người vây xem, bên sân bóng rổ, có lẽ trận đấu đã kết thúc, họ tản ra theo từng tốp nhỏ, có người đi về luôn, có người lại đi về phía bên này.

La Bình chào hỏi Thẩm Trường Đông, vừa lúc nhìn thấy nam sinh cao cao ném bóng rổ khi nãy cũng đi tới, da cậu ta hơi đen, cả gương mặt có cảm giác như ánh mặt trời, đến gần mới thấy cậu ta không chỉ có một hàm răng trắng, tướng mạo cũng rất anh tuấn, ánh mắt cậu ta dán vào Đinh Dật đang ở trên xích đu, cậu ta hét lớn: “Em gái, em đu giỏi quá!”

Đinh Dật trông thấy có nhiều người cổ vũ thì càng đắc ý, cô thả lỏng một tay đang nắm dây xích, cả cơ thể vòng qua bên dây xích còn lại, hành động của cô khiến mọi người nín thở rồi lại tiếp tục trầm trồ khen ngợi. Những tiếng vỗ tay tán thưởng qua đi là giọng nói hỗn hển của Thẩm Trường Đông: “Đinh Dật, cậu điên rồi à, xuống mau, phải về nhà rồi!”

Nhìn sắc trời đã tối, Đinh Dật không dùng sức nữa, để tốc độ của chiếc xích đu từ từ chậm đi, cho đến khi sắp dừng lại, cô định nhảy xuống như mọi khi rồi nói một câu cảm ơn hoàn mỹ, không ngờ chân bỗng nhiên bị trượt, bàn chân đập vào khoảng không, chân phải khụy xuống. Thẩm Trường Đông thấy thế vội vàng bước lên đỡ cô nhưng vẫn không kịp, một bên đầu gối và hai bàn tay Đinh Dật đã mài xuống đất.

Mọi người hoảng sợ kêu lên rồi nhanh chóng đi tới dìu cô, Đinh Dật rên rỉ đau đớn, La Bình đỡ cô ngồi dậy rồi xem xét vết thương. Bàn tay không sao, chỉ bị xước da, đầu gối chân bên phải thì vô cùng thê thảm, mài rách cả quần, vết thương ban đầu trắng bệch sau đó máu bắt đầu tuôn ra rất nhiều, trên đó còn bị găm những mảnh đá vụn, nhìn vào có cảm giác rất đáng sợ. La Bình rơm rớm nước mắt, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là: “Thôi xong rồi, chân Đinh Dật vừa dài vừa đẹp như vậy, sau này lại không thể mặc váy, thật đáng thương.”

Thẩm Trường Đông nhíu mày, nói to với La Bình đang ngăn người ngồi một bên: “Khăn tay.”

La Bình hơi sững sờ: “Cái gì?”

“Đưa khăn tay của cậu đây, tớ giúp cậu ấy cầm máu đấy!” La Bình cũng giống rất nhiều nữ sinh khác trong lớp, có thói quen mang khăn tay trong người, nghe vậy cô vội vàng lấy khăn ra, do quá sợ hãi nên bây giờ cô hoàn toàn không biết nên làm gì.

Thẩm Trường Đông nhẹ nhàng gạt những mảnh đá vụn khỏi vết thương của Đinh Dật rồi buộc chiếc khăn tay vào đầu gối cô, tiếp đó cậu dìu cô dậy xốc lên lưng công đi, từng động tác liên tục lưu loát, như thể đã từng tập luyện rất nhiều lần.

Đinh Dật tựa đầu vào lưng Thẩm Trường Đông, yên lặng không nói câu nào, ngay cả kêu đau cũng không, La Bình cầm cặp sách của cả ba người đi theo phía sau.

Sân tập nằm dưới một dãy bậc thang rất cao, Thẩm Trường Đông công Đinh Dật cao gầy trên lưng có hơi khó nhọc, nam sinh cao ráo ban nãy thấy vậy bèn bước tới: “Trường Đông, để anh công em ấy giúp cho.”

Thẩm Trường Đông thở hỗn hển nói: “Cảm ơn Ngô sư huynh, tự em công được rồi.” Giọng điệu lễ phép lại ẩn chứa sự khẳng khái không thể nào nghi ngờ. Nam sinh kia không nói gì nữa, chỉ tiếp tục đi theo phía sau hai người, để phòng chẳng may có chuyện gì xảy ra.

Phòng y tế trong trường đã hết giờ làm việc, Thẩm Trường Đông đành phải đưa Đinh Dật tới một phòng khám nhỏ ở ngoài trường để khử trùng vết thương và băng bó đơn giản một chút, bác sĩ ở phòng khám nói chỉ là vết thương ngoài da, không có gì đáng lo, khi đó ai nấy mới yên tâm, quyết định đưa Đinh Dật về nhà để ẹ cô xem có cần đưa tới bệnh viện hay không.

Kỷ Vân thấy con gái lại bị thương, vốn định mắng mấy câu nhưng nhìn thấy miệng vết thương lớn bôi đầy thuốc đỏ, bà lại đau lòng không nổi, vội vàng lấy dụng cụ y tế ra để xử lý lại. Kỷ Vân tuy không phải bác sĩ khoa ngoại nhưng trong nhà có tương đối đầy đủ dụng cụ và thuốc men, tất cả đều là chuẩn bị cho con gái. Động tác của bà nhanh thoăn thoắt, trong lòng thầm nghĩ may là da của Đinh Dật không dễ để lại sẹo, vết thương dù lớn cũng có thể hồi phục, nếu như từng chiến tích huy hoàng của cô đều lưu lại trên cơ thể thì căn bản đứa trẻ này đã không còn nhận ra được nữa.

Sáng hôm sau, đầu gối Đinh Dật sưng phồng lên, lúc đi chân hơi khuyu xuống là đau gần chết, vừa phải lo miệng vết thương sẽ lại bị nứt ra. Những cái này chỉ cần chịu đựng rồi cũng qua, nhưng đúng lúc chỉ còn chưa đầy một tháng nữa là đến cuộc thi thể dục, cứ thế này sẽ lỡ mất việc tập luyện! Đinh Dật nghĩ tới là lại thấy bức dọc.

Thấy chân Đinh Dật bị thương không đi được nhanh, ăn sáng xong, Thẩm Trường Đông đến đón cô sớm để cùng tới trường. Đinh Dật không nói một lời, rầu rĩ để cậu dìu ra ngoài, Thẩm Trường Đông do dự một chút mới nói: “Hay là cậu nghỉ ngơi một hôm đi? Tổ xin phép cô giáo giúp cho.”

“Nghỉ ngơi, tớ có thể nghỉ ngơi sao? Cậu tưởng tớ là cậu đấy à! Cậu đã được tuyển thẳng rồi, muốn nghỉ ngơi thế nào chả được, tớ không tốt số như vậy!”

Thẩm Trường Đông nghe vậy không nói thêm gì nữa, dìu cô ủ rũ lên đường. Đinh Dật vừa nói xong những lời đó bỗng cảm thấy hối hận, cô nhìn thấy đôi mày kiếm của Thẩm Trường Đông đang nhíu chặt lại. Cậu mới mười lăm tuổi, giữa hai hàng lông mày đã có một nếp nhăn nhỏ, kết hợp với khuôn mặt tuấn tú càng tạo thêm cảm giác tang thương (không hề nói quá, Đinh Dật hồi ấy cũng mười lăm tuổi thực sự cảm thấy đó chính là cảm giác tang thương...), mà dường như mỗi lần cậu nhíu mày đều có liên quan tới cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đinh Dật bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, cô dừng bước không chịu đi tiếp. Thẩm Trường Đông quay đầu ân cần hỏi: “Sao vậy, chân đau à? Có cần tớ công cậu không?”

Đinh Dật không kìm được nữa bật khóc lớn khiến Thẩm Trường Đông hoảng sợ, tay chân luống cuống không biết phải làm gì, đang nghĩ xem có nên đưa cô quay về nhà không thì thấy Đinh Dật nức nở nghẹn ngào nói: “Xin lỗi, tớ không nên nói cậu như vậy, là tự tớ thì không tốt sao có thể trách cậu, có phải cậu cảm thấy tớ rất vô dụng không? Bình thường thì rất lễu lĩnh, nhưng cứ vào thời khắc quan trọng lại như xe bị tuột xích.”

Bình tĩnh nhìn lại thì gần đây biểu hiện của Đinh Dật đúng là như những lời mà cô hình dung, hiếm khi cô tự mình hiểu được như vậy. Nhưng nhìn cô đang bị thương, hai mắt đầm lệ, câu “Đúng vậy” trong miệng Thẩm Trường Đông mãi cũng không nói ra được. Khi không có vẻ hăng hái khí phách thường ngày, Đinh Dật cũng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi, đáng người mỏng manh còn thấp hơn cậu nửa cái đầu, cô cũng chẳng khác gì những nữ sinh bình thường. Lúc này gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ hồng, cặp mắt phượng tinh nghịch mọi khi giờ đang ngập nước mắt, tạo cho người ta cảm giác nhỏ bé đáng yêu. Nhỏ bé đáng yêu? Trước ngày hôm nay, Thẩm Trường Đông chưa từng nghĩ rằng cụm từ này có thể dùng để liên hệ với Đinh Dật.

Thở dài một hơi, Thẩm Trường Đông mở miệng: “Cậu đâu có vô dụng, cậu quá hữu dụng ấy chứ, chiếc xích đu đó không dành cho con gái chơi, nếu có chơi thì cũng phải đợi nó dừng hẳn rồi mới xuống, cậu bỗng nhiên nhảy ra như vậy, nhảy thành công thì rất oai phong, nhảy không được thì chẳng phải sẽ thành thế này à? Sao phải phớt lờ làm gì?”

Đinh Dật ngừng thút thít, cô đúng là hơi phớt lờ, cô không cảm thấy mình sẽ thua bất kỳ ai ở bất kỳ phương diện nào, bây giờ vẫn như vậy, vì thế cô lên tiếng phản bác: “Có phải tớ không đủ sức đâu, chẳng qua lúc đưa chân ra thì bị trượt nên mới mất điểm tựa, không tin thì chờ tớ khỏi, tớ nhảy lại cho cậu xem, chắc chắn không thành vấn đề.”

Thẩm Trường Đông cũng không nhịn được nữa liền phát hỏa: “Đinh Dật, sao cậu cứ không chịu hiểu, thừa nhận thất bại khó như vậy sao? Người trưởng thành ai chẳng có thất bại? Cậu không thể nào làm tốt được tất cả mọi việc, cuộc thi là vì cậu bị bệnh, ngã là vì căn bản cậu không nên phớt lờ chỉ vì những tiếng vỗ tay và tán dương của mọi người, những cái thất bại này rất bình thường, vì sao cậu không thể tự mình đối diện? Cho dù cậu có ưu tú thông minh thì cũng không thể nào vượt qua được tất cả mọi người!”

Sau này lớn lên, Đinh Dật mới phát hiện những đạo lý này đúng một cách chết tiệt, nhưng phô trương hiếu chiến đã là bản tính không dễ dàng bong tróc của cô, ngày đó đang thời thanh xuân khí thế bừng bừng, cô sẽ không vì mấy câu của Thẩm Trường Đông mà thay đổi. Khi ấy cô bị chèn ép bởi cơn giận dữ hiểm thấy của Thẩm Trường Đông, hơn nữa vừa mới gặp thất bại, không còn mặt mũi nào mà phản bác, cho nên trông có vẻ như cô đã chịu nghe theo lời cậu. Nhưng trong cuộc sống sau này Thẩm Trường Đông mới phát hiện, lúc ấy nếu cậu nói với một cái đầu trâu thì nó còn hiểu được ý của cậu hơn là Đinh Dật.

6. Chương 6

Có thể là do thường xuyên bị thương nên vết thương ở chân của Đinh Dật cũng hồi phục nhanh hơn nhiều so với người bình thường, một tuần sau cô lại có thể tiếp tục tập luyện, vì vậy khả năng phát huy không bị ảnh hưởng nhiều, cô đạt được điểm thể dục tối đa như mong muốn, sau đó bắt đầu toàn tâm ôn thi cấp ba.

Thẩm Trường Đông không ngờ Đinh Dật lại có nghị lực lớn đến vậy, cậu vốn tưởng một tuần ôn thi tuyển thẳng lần trước đã khiến cô khổ sở đến cực hạn, nhưng cho tới giờ cô đã kiên trì được hai tháng, hai tháng không xem ti vi, không đọc tiểu thuyết, đó không phải là Đinh Dật mà cậu vẫn quen thuộc.

Cuối cùng cậu vẫn chẳng thay đổi được bản tính gà mẹ, không nhịn được nhắc nhở cô: “Thực ra với thành tích của cậu, cho dù bây giờ không học nữa thì vẫn có thể thi đỗ Nhất Trung, có cần thiết phải dốc sức liều mạng thế không?”

Đinh Dật không ngẩng đầu lên: “Ai nói tớ muốn thi Nhất Trung?”

Thẩm Trường Đông sững sờ, không trả lời, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn cậu: “Tớ đã quyết định đăng ký Nhất Cao.” Sau đó còn nói thêm một câu: “Thầy chủ nhiệm khuyên bảo tớ rất lâu, La Bình cũng muốn thi Nhất Trung, dù sao cũng không thể khiến thầy ấy quá thất vọng, phải không?”

Thẩm Trường Đông mãi không nói gì, cuối cùng chỉ khích lệ cô: “Nhất Cao với Nhất Trung cũng không chênh lệch lắm, cậu đều có thể thi đỗ.”

Đương nhiên Đinh Dật đều có thể thi đỗ, cô đã liều lĩnh mười lăm năm, không phải dựa vào vận may, hơn nữa vận may của cô cũng không kém đến nỗi lần nào đi thi cũng đổ bệnh. Sau khi có điểm, Đinh Dật đứng thứ nhất toàn thành phố.

Đinh Dật cảm thấy cô hạnh phúc muốn chết, năm ngàn đồng! Cô lập tức cảm giác mình còn giàu có hơn cả Nữ hoàng Anh. Trong thành phố này cũng chỉ có công ty tập đoàn mới tiêu pha khoản tiền lớn như thế, bao gồm các công ty trực thuộc quản lý của bộ và ủy ban trung ương, thu nhập chiếm hơn một nửa kinh tế của toàn thành phố, người đứng đầu công ty tập đoàn và thị trưởng hay bí thư đều có địa vị ngang nhau.

Nghĩ đến năm ngàn đồng đầu tiên trong cuộc đời, Đinh Dật vui vẻ đến ngơ ngẩn suốt mấy ngày, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm được cách sử dụng phù hợp, cuối cùng cô đành chủ động đưa cho ba mẹ, tuy cô anh hùng vô địch không sợ cướp bóc nhưng ngộ nhỡ chẳng may bị ăn trộm hay không cẩn thận làm mất thì chắc khóc không ra nước mắt.

Đinh Phụng Linh và Kỷ Vân cũng vô cùng phấn khởi vì con gái, chưa nói đến việc Đinh Dật chỉ là học sinh trung học, cho dù là đối với cả một gia đình thì ngày đó năm ngàn đồng cũng là một con số không nhỏ. Nhưng số tiền đó là Đinh Dật hoàn toàn dựa vào sức mình giành được, họ do dự mãi cuối cùng con gái lại chủ động mang tiền nộp lại. Kỷ Vân vuốt tóc con nói: “Số tiền đó giao cho con giữ, ba mẹ sẽ không can thiệp bất cứ điều gì, nhưng ba mẹ tin tưởng con sẽ không chi tiêu lung tung, bởi vì đó cũng chính là thành quả lao động của con, con cần phải quý trọng nó.”

Khoản tiền lớn khiến người ta vui mừng như điên đã trở thành củ khoai lang nóng bỏng tay, Đinh Dật bắt đầu nghiêm túc cân nhắc đến công dụng của tiền. Mời khách ăn cơm? Đã mời rồi, cô không có nhiều chỗ để tiêu tiền lắm, bình thường chỉ tiền tiêu vặt là đủ. Mua quần áo, đồ chơi? Quần áo, đồ dùng của cô đều do một tay mẹ lo, đồ chơi, sách vở thì phần lớn là các dì các chú tặng, ở bên nhà ngoại, cô là đứa cháu lớn nhất, một cục cưng nổi tiếng phiền phức khó chiều, có thứ gì hay là ông bà ngoại, chú dì đều nghĩ đến cô đầu tiên, tuần trước, cậu út đang làm ăn bên ngoài còn bảo người mang đến cho cô một chiếc máy tính mới.

Du lịch? Chắc là ba mẹ sẽ không đồng ý cho cô đi du lịch một mình, nếu đi cùng ba mẹ thì cô đâu có ngu mà tự mình trả tiền.

Cuối cùng Đinh Dật ngửa mặt lên trời thở dài: “Tôi có quá nhiều tiền! Tiêu thế nào cũng không hết!”

Cuối cùng dì út đã giúp cô giải quyết vấn đề nan giải này, dì út là dân chơi cổ phiếu nghiệp dư, nghe nói thu nhập từ đầu tư cổ phiếu còn hơn gấp nhiều lần tiền lương của dì. Dì đề nghị Đinh Dật giao tiền cho dì quản lý, chờ ba năm sau, khi nào Đinh Dật lên đại học, nếu đầu tư lỗ thì dì út sẽ tự bỏ tiền túi ra bù cho cô, còn nếu có lời thì sẽ trả cho cô cả vốn lẫn lãi.

Chuyện hơi như thế Đinh Dật sao có thể không đồng ý, đúng là dì út luôn quan tâm tới cô từ những việc nhỏ nhất, không chỉ giúp cô giải quyết khó khăn mà còn cân nhắc luôn cả vấn đề tiêu xài của cô khi lên đại học, cô kích động ôm chằm lấy dì út hôn mãnh liệt.

Nói đến dì út Kỷ Phi hai mươi bảy tuổi của Đinh Dật, đây cũng là một nhân vật có tính truyền thuyết. Nhà họ Kỷ có dòng dõi chuyên làm trong ngành y, ông bà ngoại đều là thầy thuốc giỏi nổi tiếng trong vùng, ông ngoại đã từng làm viện trưởng và cục trưởng cục vệ sinh rất nhiều năm, sau khi về hưu lại được mời quay trở lại, có thể nói, chỉ cần là bác sĩ có tiếng tăm một chút thì đều có quan hệ với nhà họ Kỷ. Gia thế như vậy, cộng với thời còn đi học Kỷ Phi đã là một mỹ nữ có tiếng, thành tích tuy không quá tốt nhưng cũng không thi vào trường y giống như mẹ Đinh Dật mà lại vào một trường chính quy bình thường, tốt nghiệp xong, người nhà sắp xếp cho dì vào làm trong một công ty nhà nước, người theo đuổi vô số.

Tính cách Kỷ Phi hướng ngoại, có người mời dì đi ăn cơm xem phim, thậm chí là đi hát karaoke hay khiêu vũ, nếu tâm tình tốt dì sẽ không quá cự tuyệt, nhưng khi nào đối phương đề nghị tiến thêm một bước thì không có ngoại lệ, tất cả đều thất bại. Dần dần, có những lời đồn đại rằng con gái của bác sĩ Kỷ tính tình phóng túng, lẳng lơ, cùng một lúc trêu đùa nhiều người đàn ông. Kỷ Phi biết đó đều là những người không theo đuổi được nên mới tung tin nói xấu dì, dì vẫn cứ làm theo ý mình, không mảy may để tâm.

Dì không vội nhưng người nhà lại sốt ruột, đối với con gái, thanh danh rất quan trọng, hơn nữa tuổi dì cũng không còn nhỏ, cứ lãng phí thời gian như vậy cũng không nên. Ông ngoại bắt buộc dì đưa ra thông báo cuối cùng, nếu trong vòng ba tháng dì không tìm được đối tượng phù hợp để kết giao thì sẽ phải đi xem mặt, học trò của ông toàn bác sĩ nam, thanh niên ưu tú chưa lập gia đình, cần cái gì cũng có.

Kỷ Phi cũng không nhiều lời, dì xin nghỉ một tuần đi du lịch Quảng Châu, khi trở về còn dẫn theo một chàng trai trẻ nói muốn kết hôn, làm cả nhà bị một phen giật mình.

Tướng mạo chàng trai đó cũng không quá xuất sắc, còn kém Kỷ Phi hai tuổi, nhưng lại thể hiện rất điềm tĩnh lễ độ, chín chắn từng trải trước hội đồng thẩm vấn ba thế hệ nhà ông ngoại.

Anh và Kỷ Phi và bạn học cùng cấp ba, hồi đó anh thi đỗ một đại học có tiếng ở phía Nam, sau khi tốt nghiệp thì được điều đến công tác trong một cơ quan địa phương. Nhưng được một thời gian, anh cảm thấy khoản tiền lương ít ỏi của mình không thể nào đủ để báo đáp lại cha mẹ đã làm lụng vất vả bao năm ở nông thôn, không đủ để chi trả học phí cho hai em trai đang tuổi đi học. Vì vậy sau khi suy nghĩ thận trọng, anh quyết định ra biển làm ăn, với sự giúp đỡ của một người bạn học ngành nông nghiệp, anh mở một công ty nhỏ kinh doanh máy móc trồng vườn xanh hóa bảo vệ môi trường, ngày ấy còn đang trong giai đoạn phát triển nhưng việc nuôi sống gia đình đã không còn là vấn đề.

Ông bà ngoại không thể nói là có thể lực nhưng cũng không cam lòng gả con gái bảo bối chiều chuộng như hoa như ngọc ột nhà xuất thân từ nông thôn, hai người không đành lòng để Kỷ Phi phải chịu khổ cùng người đó.

Kỷ Phi cũng không phản bác nhiều, chỉ tùy tiện nói: “Không sao, dù sao cũng không phải con rất muốn lấy chồng.”

Ý tứ trong câu nói đó mọi người đều hiểu, nghĩa là nếu không thể gả cho chàng trai trẻ này thì dì sẽ không lấy chồng. Còn nhớ ai đó đã từng nói, trong chuyện hôn nhân, cha mẹ không nên đấu với con cái, bởi vì phân thắng rất nhỏ.

Bất kể quá trình có như thế nào, cuối cùng Kỷ Phi vẫn được như ý muốn, hai vợ chồng họ cùng lùi một bước, dần dần chuyển công việc kinh doanh vào một tỉnh thành ở phương Bắc, nhờ sự giúp đỡ của người

nhà, công tác của dì út cũng được điều chuyển tới đó, như vậy cuối tuần họ chỉ cần ngồi xe hai tiếng là có thể về nhà thăm cha mẹ đôi bên.

Nhưng không ngờ, lùi một bước lại chính là trời biển bao la, loại xí nghiệp như thế này ở Quảng Châu đã có thị trường hoàn thiện, nhưng ở tỉnh thì không có, tiến trình đô thị hóa kiến thiết ngày càng nhanh hơn, khiến cho càng có nhiều đô thị cạnh tranh để trở thành thành phố du lịch kiểu mẫu, nhu cầu xanh hóa cảnh quan môi trường càng lúc càng lớn. Chú mang theo khuôn mẫu kinh doanh và các mối nhập hàng từ thị trường hoàn thiện ở Quảng Châu về đó, chỉ trong thời gian ngắn đã lên như điều gặp gió, thế lực gia tăng rất mạnh, ngắn ngủi hai năm đã phát triển với quy mô lớn.

Bây giờ dì út không cần đi làm cũng không lo cơm ăn áo mặc, có người khuyên dì cứ từ chức rồi về giúp chú quản lý công việc kinh doanh, dì không đồng ý, nói rằng sợ mệt mỏi, đó là việc kinh doanh của chú, đương nhiên phải để chú tự làm, dì vẫn tiếp tục hưởng thụ công tác nhàn hạ, đầu tư cổ phiếu nghiệp dư, ngay cả việc nhà dì cũng muốn chú bớt thời giờ để làm. Cha mẹ của chú đối với dì hơi xa cách, nhưng chú dì luôn vui vẻ chịu đựng, họ cũng chẳng nên nói qua nói lại.

Mẹ với tư cách là chị lớn thỉnh thoảng sẽ khích lệ dì vài câu, nhưng cũng không phải không hâm mộ thái độ sống phóng khoáng của dì.

Hôm nay dì út giống như ẩn sĩ tự tại lại không ngại phiền toái mà chủ động giúp đỡ cô, làm sao Đinh Dật có thể không hả hê đắc ý.

Sau khi gửi tiền đi, Đinh Dật bỗng nhiên nhớ đến đã vài ngày không gặp Thẩm Trường Đông, vì vậy cô nhanh nhẹn đi tìm xem cậu đang bận chuyện gì.

Vừa vào cửa cô phát hiện cả nhà họ Thẩm đều có mặt, nhưng bầu không khí có gì đó bất ổn, bác Thẩm gái hai mắt hoe đỏ, bác Thẩm trai và Thẩm Trường Đông đều nhíu mày không nói một lời, thấy cô đi vào, bác Thẩm trai mới lên tiếng hỏi thăm.

Thực sự rất không bình thường, mỗi lần cô tới nhà họ Thẩm đều là bác gái lên tiếng trò chuyện trước, lúc này ánh mắt bác thần thờ, tựa như không biết phải làm sao, nhưng sắc mặt lại rất lo lắng.

Đinh Dật muốn hỏi đã có chuyện gì xảy ra, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, đành phải len lén kéo Thẩm Trường Đông ra ngoài hỏi chuyện.

Thẩm Trường Đông mím môi, mãi mới nói: “Bà ngoại tớ mất rồi.”

“Sao?” Đinh Dật há hốc miệng, quê của Thẩm Trường Đông ở khu vực Giang Chiết [1], ở đó gọi “mỗ mỗ” là bà ngoại [2], bà ngoại là người hiền lành nhất trong ấn tượng của Đinh Dật, cô chưa từng gặp bà ngoại của Thẩm Trường Đông, thế nhưng cô vẫn cảm thấy buồn thay cho cậu.

[1] Tên gọi tắt của tỉnh Giang Tô và Chiết Giang: chỉ khu vực giữa sông Trường Giang và sông Tiền Đường. Vị trí địa lý, văn hóa, tính cách, ngôn ngữ,... khá tương đồng nên người ta vẫn thường đem Giang Tô và Chiết Giang hợp lại thành “Giang Chiết”.

[2] Ở các vùng miền khác nhau người ta dùng những từ khác nhau để gọi ông bà nội ngoại. Đinh Dật ở phương Bắc sẽ gọi bà ngoại là “ ” – mỗ mỗ. Còn ở quê Thẩm Trường Đông sẽ gọi bà ngoại là “ ” – ngoại bà. Vì thế ở đây cách gọi bà ngoại của hai đứa trẻ có sự phân biệt.

“Mẹ tớ là con một, bây giờ ở bên Nam Kinh [3] chỉ còn một mình ông ngoại tớ, trong nhà đang bàn bạc, định cùng nhau quay về. Mấy hôm trước nhà tớ vội về chịu tang, lần nay trở lại đây là để làm các thủ tục di chuyển.”

[3] Nam Kinh là thủ phủ của tỉnh Giang Tô.

Đinh Dật sững sờ, không kịp tiêu hóa những tin tức này, mãi mới nhận thức được là Thẩm Trường Đông nói cả nhà họ đều phải về Nam Kinh. Cha mẹ Thẩm Trường Đông là bạn đại học, ông ngoại của cậu khi ấy chính là sĩ quan cao cấp trong quân đội phía Nam, người nhà vốn yêu cầu con gái và con rể phải cùng trở về Nam Kinh, nhưng bác Thẩm trai tính tình quật cường, không chịu sống dưới hào quang của gia đình nhà vợ, kiên quyết tuân theo sự chuyển di đến thành phố này, cho nên bác Thẩm gái cũng đành phải theo chồng.

Cho đến hôm nay, ông ngoại của Thẩm Trường Đông tuy là tư lệnh quân khu nhưng vợ lại vì xuất huyết não mà rời xa ông, còn gái thì cách xa ngàn dặm, cảnh già có thể thấy là vô cùng lạnh lẽo, thê lương. Mấy ngày nay, bác Thẩm gái đều ân hận vì sự bất hiếu của mình, khẳng khái bắt chồng và con trai phải theo bác quay trở về Nam Kinh. Bác Thẩm trai cảm kích sự hi sinh suốt nhiều năm qua của vợ, bác cũng không còn là chàng thanh niên nhiệt huyết hai bàn tay trắng như ngày trước, tâm lý tự ti đã sớm tan thành mây khói, bởi vậy bác bằng lòng tạm thời gác lại sự nghiệp đang hưng thịnh của mình để quay về chăm sóc cha vợ.

Tuy Bốc tư lệnh bên kia đã sớm phái người thu xếp, nhưng chức vụ của vợ chồng nhà họ Thẩm cũng không thấp, thủ tục điều chuyển tương đối phiền phức, đây đưa trì hoãn thêm một chút thời gian nên Thẩm Trường Đông mới có thể nói lời tạm biệt với mọi người.

Nhân duyên của Thẩm Trường Đông rất tốt, thầy giáo và các bạn đều lưu luyến khi cậu phải đi xa, La Bình cũng thi đỗ Nhất Trung, cô bé hai mắt đỏ hoe nói với cậu: “Cứ tưởng có thể tiếp tục làm bạn học của cậu, sau này muốn gặp mặt cũng khó khăn rồi.” Nói xong quay sang nhìn Đinh Dật, trên mặt cô đầm đìa không có biểu lộ gì, nhưng trái lại cũng không sinh động như mọi khi.

Vào buổi tối trước khi lên đường, người lớn hai nhà cùng ngồi với nhau nói đôi ba câu tạm biệt, Kỷ Vân đích thân xuống bếp làm cả một bàn đồ ăn để tiễn biệt họ. Nhiều năm làm hàng xóm tốt, bỗng nhiên phải cách xa, cho dù đều là những người đã ở vào độ tuổi trung niên cũng không thể kìm nén được cảm xúc buồn thương luyến tiếc. Hết một ly lại một ly, mấy người lớn chỉ một lát đã uống say, nói năng lộn xộn, những chuyện vặt vãnh từ nhiều năm trước đều bị họ lôi ra tán lại, hơi một tí là cười ngả cười nghiêng.

Đinh Dật và Thẩm Trường Đông không được phép uống rượu, ăn no rồi bèn ra ngoài sân ngắm trăng, mặt trăng đã tròn hơn một nửa. Sinh nhật của Thẩm Trường Đông là vào mười sáu tháng Sáu âm lịch, khi đó mặt trăng đã tròn, Đinh Dật thì vào đầu tháng Bảy, trăng khuyết, khi còn bé, họ đã quan sát và nhận ra hiện tượng này, tiếc rằng năm nay sẽ không thể cùng nhau trải qua.

Mấy ngày nay Thẩm Trường Đông vẫn luôn rầu rĩ không nói lời nào, Đinh Dật cười cậu: “Có phải cậu cảm thấy cuộc thi tuyển thẳng đã đổ xuống sông xuống biển không? Đừng như vậy, nghe nói qua bên đó cũng có trường học trọng điểm rất tốt mà? Nghe nói Giang Nam [4] nhiều mỹ nữ, cậu quay về đó rồi đừng nhìn đến lóa mắt, khi nào rảnh tớ sẽ đến tìm cậu rồi cùng nhau đi ngắm mỹ nữ.”

[4] Vùng đất nằm ở phía Nam Giang Tô, phía Bắc Chiết Giang.

Thẩm Trường Đông ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu thật sự sẽ đi Nam Kinh? Cậu có thể thi đại học ở đó không?”

“Không, tớ muốn đi Bắc Kinh học đại học.” Đây là quyết định mà Đinh Dật đã đặt ra từ ba năm trước.

“Nam Kinh cũng có trường đại học rất tốt, nếu không thì còn có Thượng Hải [5], tại sao cứ nhất định phải đi Bắc Kinh?” Thẩm Trường Đông thắc mắc.

[5] Thượng Hải nằm trong vùng Giang Nam.

“Cậu không hiểu đâu, dù sao tớ vẫn cảm thấy học đại học ở Bắc Kinh mới thỏa nguyện, cậu cũng đi đi, đến lúc đó chúng ta có thể gặp nhau. À, đúng rồi, người nhà cậu chắc sẽ không muốn cậu rời khỏi họ, vậy thì chẳng còn cách nào. Tớ thì không thành vấn đề, ở tỉnh chúng ta không có đại học tốt, họ sẽ không ngăn cản tớ đi Bắc Kinh.”

Giọng nói Đinh Dật trong trẻo, người ta vẫn thường nói nữ sinh xinh xắn chưa chắc giọng nói đã êm tai, Đinh Dật lại có tất cả, mỗi lần đọc diễn văn kéo cờ ở trường đều là cô đọc. Thẩm Trường Đông nghe vậy lại nhớ đến hình dung về giọng nói của Chu Chỉ Nhược [6] trong tiểu thuyết Kim Dung, “phong động toái ngọc, thủy kích hàn băng”. Cậu nghĩ cụm từ này dùng để hình dung Đinh Dật cũng rất chuẩn xác, rõ ràng vẫn là ngữ điệu như từ xưa tới giờ, nhưng hôm nay giọng cô nghe lạnh hơn cả ngọc, giá hơn cả băng.

[6] Nhân vật trong Ý Thiên Đồ Long Ký.

7. Chương 7

Thẩm Trường Đông đi rồi, Đinh Dật bỗng bắt đầu cảm thấy vô cùng buồn chán, những quả nho trên dàn trong sân nhà kể bên cũng ủ rũ, buồn thiu, nho sắp chín rồi, tiếc rằng năm nay mấy người nhà Thẩm Trường Đông chưa kịp ăn đã phải vội vã dọn đi.

Bờ tường cao ba mét đối với Đinh Dật không phải chuyện gì khó khăn, chỉ là trèo qua trèo lại theo thói quen rồi cũng không biết làm gì. Ngồi gần người trên ghế đá dưới dàn nho, cho tới tận xế chiều bị muỗi cắn, cô mới nhận ra mình bất tri bất giác đã ngủ quên từ bao giờ, vừa rồi còn nghe thấy giọng nói sáng trong quen thuộc của cậu thiếu niên: “Đinh Dật, cậu điên rồi!” Hóa ra chỉ là mơ, nằm mơ thật tốt, ít ra trong mơ cô cũng không bị muỗi bâu khắp người, trên mặt cũng không có... nước mắt.

Chẳng bao lâu sau, Đinh Dật tìm được mục tiêu và phương hướng mới, cô bắt đầu điên cuồng nghiên cứu tiểu thuyết nổi tiếng. Nửa tháng sau, cô đã xem hết toàn bộ Kim Dung, Cổ Long cũng đọc gần hết, đành phải gở đến truyện của Lương Vũ Sinh mà cô không thích lắm. Tài văn chương của ông Lương rất xuất chúng nhưng không hiểu sao khả năng đan xen sắp xếp tình tiết chuyện lại chưa đủ tốt, tiểu thuyết của ông đọc mấy bộ mà vẫn chưa thấy có ý nghĩa gì. Chỉ có một bộ “Bình Tung Hiệp Ảnh Lục” là ngoại lệ, khiến cho Đinh Dật vừa đọc đã rất ấn tượng: một chàng thiếu niên nhẹ nhàng thanh thoát, tay trái nước nhà thiên hạ, tay phải nữ nhi thụ mị, dễ dàng thu phục bạch mã, Đinh Dật say mê Trương Đan Phong [1]. Về sau, mỗi khi có người hỏi cô thích nhất nam sinh nào, cô đều cười hì hì đáp: “Trương Đan Phong đó.” Trương Đan Phong quả thực không tệ, tiếc là có quá nhiều tình địch, đối với phần lớn nữ sinh đọc tiểu thuyết kiếm hiệp, đó là một giấc mơ ngọt ngào tuyệt đẹp.

[1] Nhân vật trong Bình Tung Hiệp Ảnh Lục.

Từ đó về sau, cứ đặt người nằm xuống giường là cô lại trăn trở, đêm không ngủ say giấc. Nửa đêm mơ màng tỉnh lại, trong lòng trống rỗng như thiếu đi một thứ gì đó, không hiểu sao cô cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng rốt cuộc vẫn không biết được là do cái gì gây ra, đúng vậy, Đinh đại tiểu thư luôn thuận buồm xuôi gió, có cái gì mà phải buồn phiền bứt rứt.

Nhiều ngày sau tết Đoan Ngọ, Kỷ Vân bỗng nhiên hứng chí làm bánh tét cho cả nhà ăn, ăn bánh tét đến phát ngán, không biết Đinh Dật lấy ở đâu ra một ít rau dại trông là lạ, cho thêm ớt xanh, thạch hương [2] và hành lá, đặt trên một tấm bánh đa nướng rồi cuộn lại, ăn ngon vô cùng. Đinh Dật ăn bánh tét xong lại không nhin được ăn thêm ba cái cuốn, ăn xong chóng hông không đứng được thẳng, đành phải quay về phòng nằm duỗi thẳng cẳng trên giường, chờ cho thức ăn từ từ tiêu hóa.

[2] Một loại dược liệu.

Nhà họ Thẩm và nhà họ Đinh, ngày xưa dù là nhà nào làm đồ ăn ngon cũng tranh nhau mang sang chia cho hàng xóm, có điều mẹ của Thẩm Trường Đông là Bốc Tĩnh không giỏi nấu ăn lắm, sau khi kết hôn bác ấy mới từ từ học làm các công việc nội trợ.

Còn ở nhà họ Đinh bên này thì khác hẳn. Bà ngoại của Đinh Dật xuất thân từ gia đình danh giá, tổ tiên có địa vị rất cao, sau này mặc dù đi học xa nhà nhưng vẫn còn rất nhiều tư tưởng tàn dư và lễ nghi của phong kiến được lưu giữ, trong đó bao gồm cả việc cố gắng bồi dưỡng con gái trở thành một người mẹ hiền vợ đảm, tính nết hiền hòa, biết vun vén cho gia đình, con trai thì đều được chăm sóc hết sức chu đáo, tuyệt đối phải tuân theo “Quân tử viễn bào trù” [3].

[3] Đàn ông tránh xa bếp núc.

Ba của Đinh Dật đánh giá rất cao bà ngoại của cô, nói rằng bà là một người phụ nữ quy tụ những đức tính tốt đẹp của người Trung Quốc truyền thống, mẹ của Đinh Dật tiếp thu tối đa được ba phần của bà, mà trong ba phần ấy thì khả năng nấu nướng tuyệt đối chiếm một phần, mẹ cũng giống như bà ngoại, đều có thể biến những thực phẩm đơn giản nhất thành những món cao lương mỹ vị không gì sánh được, thân hình mập mạp hồi bé của Đinh Dật hoàn toàn không thoát khỏi liên quan tới kỹ năng nấu nướng tuyệt vời của mẹ cô.

Hôm nay món cuốn này ăn vào còn đọng lại hương vị đậm đà trên đầu lưỡi, Thẩm Trường Đông mà có ở đây thì chắc chắn sẽ khen không ngớt lời, hồi bé cậu vẫn thường phàn nàn với cô rằng đồ ăn ở nhà mình

không ngon bằng nhà cô, chỉ cần có cơ hội là sẽ sang nhà cô ăn nhờ ở đậu, đến giờ cơm mẹ cậu gọi mãi cũng không chịu về, sau này lớn lên hiểu chuyện thì mới ý tứ hơn.

Đồ ăn ngon mang đến cho người ta tâm trạng tốt chỉ trong nháy mắt, nhưng hậu họa thì lại vô cùng, Đinh Dật nằm cả buổi mà vẫn cảm thấy trướng bụng. Điều tại cái đồ đầu heo chết tiết kia, nếu cậu không đi Nam Kinh thì chẳng phải đã có thể giúp cô chia sẻ một phần thức ăn rồi sao, sẽ không khiến cô phải ăn cật lực như bị mắc chứng cuồng ăn quá độ. Mẹ cũng thật là, cho dù cô có cao hứng vì làm đồ ăn được khen thì cũng không nên bỏ mặc cô chứ, sức khỏe của con gái chẳng nhẽ không quan trọng bằng chút hư vinh nực cười đó sao?

Trong lòng đang oán trách lung tung, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, Đinh Dật hoàn hồn mới phát hiện ngoài cửa sổ bầu trời đã tối đen, ánh sáng trong phòng cũng bị giảm đi không ít, trời mùa hè đúng là hay thay đổi, vừa rồi ánh dương vẫn còn rực rỡ vậy mà bất chợt một khối mây đen bị thổi đến che đi không còn thấy mặt trời đâu nữa.

Mây càng lúc càng dày, một cơn gió mát thổi qua, xua tan đi cái oi bức của trời chiều, chưa kịp đóng cửa sổ, những hạt mưa to như hạt đậu đã tầm tã trút xuống.

Mưa to cuộn lên mùi tanh của đất, Đinh Dật đứng dậy khép cửa sổ lại.

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa rơi lộp độp đập vào màng nhĩ, trong phòng ánh sáng lờ mờ, không có chỗ nào không mang đến cho người ta cảm giác u buồn, thê lương. Ông trời ơi! Tâm trạng con đã bê bết như thế này rồi, sao ông còn không nở cho con thấy khuôn mặt vui tươi một chút.

Kỳ nghỉ hè cứ thế đã mơ màng trôi qua mất một nửa, ba mẹ muốn đi Lư Sơn nghỉ mát, Đinh Dật lại không hào hứng nổi, đúng lúc này cô nhận được thư của Lý Bối Bối, Lý Bối Bối viết thư ân cần hỏi thăm Đinh Dật, cũng mời cô và Thẩm Trường Đông tới Bắc Kinh chơi. Thẩm Trường Đông vừa mới đi Nam Kinh, khả năng đi được không lớn, nhưng Đinh Dật vẫn lập tức gọi điện thông báo cho cậu, quả nhiên, bây giờ cả nhà cậu đang rất rối ren, cậu muốn ở bên ông ngoại, còn phải nhanh chóng thích ứng với hoàn cảnh, thật sự là không có thời gian để đi.

Đinh Dật do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi Bắc Kinh, lần đi xa này ba mẹ không thể đi cùng cô, nhưng cũng may là đến nhà bác trai nên họ cũng yên tâm, trước khi đi, ba mẹ đích thân tiễn cô lên tàu hỏa, tàu còn chưa đến nơi thì anh Kiến Quân đã đang đứng chờ cô ngay trong nhà ga.

Nhưng đến khi Đinh Dật xuyên qua dòng người tấp nập giữa nhà ga, tới đứng trước mặt Đinh Kiến Quân thì phát hiện anh đang dáo dác nhìn quanh bốn phía, Đinh Dật vừa lớn tiếng gọi “Anh Kiến Quân!” vừa nhảy bổ tới, Đinh Kiến Quân vội vàng làm bộ né tránh, mở lời một cách đứng đắn lịch sự: “Vị tiểu thư xinh đẹp này là ai vậy? Cô không nhận lầm người chứ!”

Đinh Dật cười khanh khách, thấy anh vẫn đang trêu mình, cô không nhịn được lại bổ nhào tới, Đinh Kiến Quân một tay ôm cô, một tay nhận lấy ba lô hành lý nặng trĩu, cũng cười lớn: “Đúng là con gái mười tám thay đổi nhiều quá, nếu không phải thường xuyên nhận được ảnh gia đình của chú gửi thì anh thật sự không dám nhận em, công chúa nhỏ của chúng ta đã biến thành đại mỹ nhân rồi.”

Đinh Dật hơi nghi ngờ tính chân thật trong lời nói của anh, Tết âm lịch năm ngoái vẫn còn ở cùng nhau mà, cô thay đổi nhiều đến thế sao? Nếu vậy thì có phải sẽ đến một ngày Thẩm Trường Đông cũng không còn nhận ra cô nữa, thế thì thật là hay, cô có thể giả vờ làm người xa lạ chọc ghẹo cậu một chút, xem có phải cậu chỉ hung dữ với một mình cô không, bởi vì bình thường đối với La Bình cậu có nhiều kiên nhẫn hơn.

Mà thôi mà thôi, đến Bắc Kinh rồi còn nghĩ đến cái người đang tạm thời bốc hơi đó làm gì, Đinh Dật lắc lắc đầu – cô đến đây là để vui chơi mà!

Lý Bối Bối không thay đổi nhiều lắm, ít nhất chỉ cần liếc mắt Đinh Dật vẫn có thể nhận ra, mấy năm qua, thỉnh thoảng các cô vẫn gọi điện, viết thư cho nhau, nhưng chưa từng gặp mặt trực tiếp.

Lý Bối Bối trông thấy Đinh Kiến Quân ôm một cô gái thon thả xinh đẹp về nhà, cô gái kia còn mỉm cười với cô thì không giấu nổi sự sững sờ, nhưng lập tức kìm phản ứng: “Đinh Dật? Đúng là cậu à? Hoàn toàn không giống trước kia chút nào.”

Hiếm khi thấy Lý Bối Bối giật mình như vậy, Đinh Dật vô cùng đắc ý, bây giờ cô cao hơn Lý Bối Bối một chút, cũng không mập mập như hồi xưa, thoát nhìn không còn chênh lệch quá lớn nữa rồi? Giờ khắc này, cô mới thực sự cảm nhận được niềm vui sướng của việc trưởng thành, không còn là bé gái, mà là “thiếu nữ”, một từ tốt đẹp biết bao.

Sau khi thi cấp ba, Lý Bối Bối theo người nhà đi nước ngoài một vòng, cuối cùng chọn tuyến đường đi Nhật Bản, nhân tiện đón anh họ vừa kết thúc kỳ trao đổi học sinh cùng trở về, còn mang theo không ít quà cáp đựng trong đầy túi to túi nhỏ. Cô tặng hộp con rối Bạch Tuyết và bầy chú lùn mua ở công viên Disney Tokyo cho Đinh Dật, thịnh tình khó chối từ, Đinh Dật nhẹ nhàng cười nhận lấy, trong lòng thì nghĩ thầm không bằng cậu tặng tờ thanh kiếm Nhật mổ bụng quỷ Nhật Bản để tờ mở mang tầm mắt.

Không có kiếm Nhật, nhưng lại có một tên giặc Oa [4], sau đó Lý Bối Bối liền giới thiệu Đinh Dật với anh họ của cô là Ngụy Hoa Tĩnh và người bạn học của cậu ta là Hidematsu Wada.

[4] Còn gọi là giặc lùn: bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc thế kỷ XIV-XVI.

Cả hai đều là thiếu niên anh tuấn, nhưng Đinh Dật nhìn bọn họ không hiểu sao chỉ muốn cười. Ngụy Hoa Tĩnh thoát nhìn có vẻ tùy tiện lười nhác, không khác mấy với hình ảnh cậu ấm trong tường tượng của Đinh Dật, Hidematsu Wada thì nét mặt sắc sảo, lưng thẳng tắp như cảnh vệ đứng canh cổng, dường như lúc nào cũng trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Hai người hoàn toàn khác biệt như vậy làm thế nào trở thành bạn bè? Đinh Dật cảm thấy rất buồn cười. Từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục cách mạng (qua phim ảnh), là một học sinh ngoan, nội dung về trận “Thảm sát Nam Kinh” [5] trong sách lịch sử trung học nghe nhiều đến thuộc, vì vậy Đinh Dật không hề có ấn tượng tốt với tên nửa quỷ Nhật Bản này, đúng thật là, trao đổi học sinh lại phải đi Nhật làm cái gì? Ngày đó cô vẫn còn chưa biết che giấu tâm trạng của mình, vì thế sự hờ hững lạnh lùng của cô lọt hết vào mắt mấy người còn lại.

[5] Thảm sát Nam Kinh, cũng thường được gọi là vụ “Cưỡng hiếp Nam Kinh”, là một vụ tội ác chiến tranh do quân đội Nhật Bản tiến hành bên trong và xung quanh Nam Kinh, Trung Quốc vào năm 1937. Trong khi chiếm đóng Nam Kinh, quân đội Nhật Bản đã thực hiện nhiều hành động tàn ác như hãm hiếp, cướp bóc, đốt phá và hành quyết tù binh chiến tranh cũng như thường dân.

Lý Bối Bối hình như rất nhiệt tình tham gia chơi đùa cùng hai người đó, Đinh Dật không thể tưởng tượng được cô ấy thoát nhìn có vẻ yếu điệu vậy mà lại rất am hiểu các trò vận động, tennis, bơi lội, thậm chí cả trượt pa-tanh, không cái nào là không biết. Nhiều năm làm tiểu bá vương như vậy, sao Đinh Dật lại yếu thế ở phương diện này, cũng chẳng thêm quan tâm quỷ Nhật Bản đáng ghét hay không, cứ có điều kiện là cô phải vượt lên, không có điều kiện cũng phải tạo ra điều kiện mà vượt lên!

Dù sao anh Kiến Quân cũng phải đi làm, cùng đi mua quần áo và đồ dùng với cô xong cũng không có thời gian nữa, Đinh Dật đành phải đơn thương độc mã khiêu chiến với ba người bọn họ.

Cái khác thì không sao, chỉ có trượt pa-tanh quả thực khiến cô ê ẩm hết cả người, đến hôm nay Đinh Dật mới phát hiện khả năng giữ thăng bằng của mình rất kém, cô không thể tin được, nhưng cũng không ngăn được bản thân ngã hết lần này đến lần khác.

Lý Bối Bối thấy vậy bèn đi tới dìu cô trượt, nhưng Đinh đại tiểu thư anh hùng vô địch, Lý Bối Bối sao có thể là đối thủ của cô, hai phút sau cả hai người cùng ngã lăn ra đất.

Mùa hè quần áo mỏng manh, tuy đã đeo bảo vệ khuỷu tay và đầu gối nhưng ngã nhiều như thế cũng không tránh được thương tích, Lý Bối Bối gọi hai người kia rồi bảo mình sẽ đi về trước, lúc bắt đầu cô ấy rất nhiệt tình, nhưng chơi được một lúc thì có vẻ bớt hào hứng, Wada và Ngụy Hoa Tĩnh cũng không phản đối.

Cuối cùng chỉ có Đinh Dật cố nán lại chơi thêm một lát, hôm nay mà không học được thì ngã bao nhiêu như thế chẳng phải trở thành công cốc sao? Đẳng nào cô cũng chẳng mất thêm tiền.

Lần này cô rất thức thời nhận lời đề nghị dạy trượt của một nam sinh, thật sự cô cũng không đành lòng bắt cô nàng búp bê như Lý Bối Bối phải vật lộn với mình.

Có điều lòng tự trọng dân tộc không thể nào quên, trong hai người đó, cô chọn tên nửa quỷ Ngụy Hoa Tĩnh.

Nhìn bề ngoài Ngụy Hoa Tĩnh có vẻ lười nhác, nhưng kỹ thuật trượt pa-tanh của cậu ta thực sự rất tốt, cậu ta giải thích đơn giản cho cô về các điểm quan trọng của mỗi kỹ thuật, sau đó kéo tay cô bắt đầu từ từ trượt.

Ngoại trừ Thẩm Trường Đông, Đinh Dật rất ít khi có tiếp xúc thân thể với người khác phái, giờ phút này bị Ngụy Hoa Tĩnh không quen thân gì nắm chặt tay, trong lòng cô không khỏi thấp thỏm. Tay Ngụy Hoa Tĩnh hơi lạnh nhưng vô cùng mạnh mẽ, còn hơi thô ráp, thô ráp? Bàn tay của một cậu ấm sao có thể thô ráp?

Tinh thần mất tập trung, chân bỗng nhiên mất khống chế, hai mắt cô nhắm lại chuẩn bị đón nhận cú ngã đau đớn thì chợt cảm thấy hông bị siết mạnh, cả người cô bị ôm vào trong ngực người nào đó.

Cơ thể cậu thiếu niên không mềm mại bằng cơ thể cô, cách một lớp áo may ô mỏng thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của đối phương, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hơi cười cười của Ngụy Hoa Tĩnh, cô nổi giận vội vàng giãy giụa, trực giác cho cô biết cậu ta chính là đang cười nhạo cô.

“Đừng nhúc nhích, cậu nặng như vậy, giãy giụa nữa cả hai cùng ngã bây giờ, đừng ích kỷ như thế được không.”

Kể gì có chết cũng không thể chịu nhục! Cậu ta lại còn dám mỉa mai cô béo, bây giờ cô đâu có béo chứ?! Mỗi khi bị chọc giận, Đinh Dật làm gì cũng chưa bao giờ suy nghĩ đến hậu quả, cô dồn sức giằng ra khỏi người cậu ta, đồng thời cố gắng gạt tay cậu ta đang nắm trên tay cô, nhưng cô đã quên dưới chân mình bây giờ không hề ổn định.

Kết quả của cậu mạnh chính là cả hai chân cùng bị trượt, tốc độ ngã xuống nhanh đến mức Đại La Kim Tiên cũng không có cách nào cứu vãn.

Mãi không thấy cơn đau đớn ập đến như trong dự đoán, dưới mắt lại cảm giác như có một tấm đệm nâng, còn hơi âm ẩm. Ẩm? Đinh Dật vội vàng quay đầu lại nhìn, kẻ đang ôm tay vùng vẫy muốn ngồi dậy kia không phải Ngụy Hoa Tĩnh thì là ai.

Đinh Dật cảm thấy hiện tại cô đang nằm trên người cậu một cách cực kỳ vô duyên, nhưng mà chân trơn trượt không thể đứng dậy nổi, sau khi ngã liên tiếp hai lần nữa ép cho Ngụy Hoa Tĩnh đau đến kêu lên, cô mới nhớ ra là phải cởi giày trượt dưới chân. Vừa cởi xong đứng dậy, Wada và Lý Bối Bối cũng chạy tới, họ cùng nhau kéo Ngụy Hoa Tĩnh lên.

Lúc ngã xuống, Ngụy Hoa Tĩnh phải chịu sức nặng của hai người, khuỷu tay lại chạm đất trước nên bây giờ bị thương không nhẹ, cậu ta đau quá không nhịn được lớn tiếng chỉ trích Đinh Dật: “Chưa thấy đứa nhóc nào không nghe lời như cậu, bảo đừng giãy lại vẫn cứ giãy, ngã thấy vui không?”

Đinh Dật cảm thấy mình hoàn toàn không có lỗi, nhưng Ngụy Hoa Tĩnh lại bị thương, cô tự biết mình đuối lý nên không dám phản bác, chỉ thầm oán trong lòng: “Ai bảo cậu cười nhạo tôi, còn nói tôi là nhóc con, cậu thì lớn hơn tôi chắc?” Theo lời Lý Bối Bối thì cậu ta chỉ lớn hơn các cô chưa đến hai tuổi.

Mọi người cùng Ngụy Hoa Tĩnh đến bệnh viện kiểm tra, chụp X-quang xong, phát hiện không bị gãy xương, nhưng xương sụn bị tổn thương cũng cần nghỉ ngơi một thời gian.

Ngụy Hoa Tĩnh cảm thấy bộ dạng mình đeo cánh tay ở trước ngực cực kỳ ngu xuẩn, lại còn ảnh hưởng nghiêm trọng tới chất lượng của kỳ nghỉ hè, nhìn kẻ gây ra họa không tìm không phổi ở bên cạnh vẫn còn đang thảo luận với Lý Bối Bối xem tiếp theo sẽ chơi cái gì, cậu không nhịn được nổi nóng: “Đinh Dật, rót cho tôi cốc nước.”

Đinh Dật quay đầu lại nhìn cậu ta, hơi chần chừ nhưng vẫn đứng dậy đi rót nước. Ngụy Hoa Tĩnh duỗi cánh tay không bị thương ra nhận cốc nước, đưa lên miệng, nhưng chưa uống ngụm nào thì đã đặt xuống bàn: “Trời nóng thế này cậu lại rót nước nóng, bảo tôi uống làm sao được?”

Khóe môi Đinh Dật mấp máy định nói gì đó, nhưng cuối cùng đành nhịn xuống, đi rót một cốc nước đá cho cậu ta.

Ngụy Hoa Tĩnh uống một ngụm, vẫn không hài lòng: “Không phải nước nóng thì lại là nước đá, cậu không thể rót nước ấm bình thường được à?”

Đinh Dật không thể nhịn được nữa, ngay cả ba mẹ cô cũng chưa bao giờ sai khiến rồi soi mói cô như thế, cậu ta là cái thá gì chứ! Cho dù vì cô mà cậu ta bị thương nhưng có phải cô bảo cậu ta làm thế đâu, cô ngã bao nhiêu lần mà chẳng vấn đề gì, sao cậu ta lại yếu ớt như thủy tinh vậy chứ.

Nhìn vị trí bệnh nhân hiện tại của cậu ta, Đinh Dật phải tạm thời kiềm nén cơn giận, chỉ nói: “Cậu hòa nước lạnh với nước nóng chẳng phải là thành nước ấm sao?” Cuối cùng cô vẫn không nhịn được châm chọc cậu ta một câu: “Cách xử lý đơn giản thế mà cũng không nghĩ ra, cậu xác định chỉ bị thương ở tay, đầu không bị ngã hỏng chứ?”

Wada này giờ không nói gì bỗng nhiên mở miệng: “Nước ở nhiệt độ bình thường muốn làm lạnh hay đun nóng đều cần tiêu hao năng lượng, hòa nước lạnh với nước nóng chỉ để có được nước ở nhiệt độ bình thường là tiêu hao năng lượng gấp đôi, Đinh, cậu làm thế là lãng phí.” Cậu ta nói bằng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, vô cùng lưu loát.

Tên giặc Oa chết tiệt này mãi không ra mặt, giờ vừa mới phát biểu ý kiến lần đầu tiên thì lại phản bác cô, Đinh Dật cực kỳ tức giận cho nên cả vú lấp miệng em, nói không thêm suy nghĩ: “Nước chúng tôi đất rộng của nhiều, lãng phí cũng không sao, chỉ có cái đất nước tồi tàn nhỏ hẹp của các người mới phải tính toán cặn kẽ, hà tiện!”

Không ngờ Wada chẳng buồn để ý tới cô, quay đầu nói với Ngụy Hoa Tĩnh: “Ngụy, tôi nghe nói hình thức giáo dục của Trung Quốc bây giờ sản sinh ra nữ mạnh nam yếu, con gái thường xuất sắc hơn nhiều so với con trai, cậu với em gái đều là những người ưu tú, nhưng cô bé này thật sự khiến tôi không thể nhìn ra ưu tú chỗ nào, xem ra những nam sinh bình thường của đất nước các cậu càng không thể so sánh với người Nhật Bản chúng tôi.”

Đinh Dật còn chưa kịp phản ứng trước những lời này thì Ngụy Hoa Tĩnh đã cướp lời: “Wada, cậu nói sai rồi, đầu tiên cậu nói hình thức giáo dục của Trung Quốc sinh ra nữ mạnh nam yếu là phiến diện. Tôi thừa nhận trong trường tiểu học của Trung Quốc thời nay, cán bộ lớp đa số đều do nữ sinh đảm nhận, các nam sinh hoạt bát hiểu động thường không nghe lời bằng, không có được sự tin nhiệm của thầy cô, cho nên họ thiếu nhiều cơ hội để rèn luyện, còn các nam sinh ngoan ngoãn thì bẩm sinh đều sẽ phải chịu sự kìm nén ở một phương diện nào đó. Nhật Bản thì chủ trương phân trường riêng cho nam và nữ, tập trung bồi dưỡng tính công kích và ganh đua ở nam sinh, nhằm đào tạo ra những quân nhân ưu tú để nối nghiệp, đây là sự khác biệt tôi cảm nhận được khi học tập ở hai đất nước.”

Thấy Wada gật đầu, Ngụy Hoa Tĩnh tiếp tục nói: “Cậu từng nói như thế này, hai mươi năm nữa Trung Quốc sẽ thiếu những quân nhân có đủ phẩm chất xuất sắc, bởi vì tất cả con trai đều trở nên hiền lành mềm yếu, thiếu những quân nhân có nhiệt huyết. Nhưng cậu chớ quên, bây giờ đã không còn là thời đại của vũ khí, thậm chí cũng không phải thời đại cần phân định rõ tôi sống anh chết trên chiến trường, chúng ta đều đang hướng tới phát triển kinh tế, thực lực kinh tế quyết định tất cả. Tạm thời không bàn đến việc người Nhật Bản có còn tư tưởng bồi dưỡng đời sau theo chủ nghĩa quân phiệt hay không, có gặp phải sự phản đối của thế giới hay không. Chỉ cần lấy trẻ em hai nước ra so sánh, một cậu bé trai dũng mãnh thiện chiến của các cậu cũng chưa chắc có thể chiến thắng một cậu bé yếu đuối nghe lời của chúng tôi. Bởi vì trong quân đội bây giờ, thứ quan trọng chính là mưu trí, là phục tùng, là nhân tính hóa, tôi không cho rằng cách giáo dục ngầm đồng ý cho kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu đó là hợp lý, trong trường học của quý quốc, những đứa trẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu có lẽ sẽ bộc lộ tài năng, nhưng càng bị ức hiếp từ nhỏ thì trong lòng những đứa trẻ kia sẽ hình thành một bóng ma tâm lý, khi trưởng thành có thể sẽ bị lệch lạc tư duy, nếu như tỉ lệ người có tâm lý không bình thường đạt đến một mức độ nhất định, tôi không cho rằng điều này là có lợi cho sự phát triển ổn định và lâu dài của một đất nước.”

Đinh Dật nghe xong những lời này không kìm được vỗ tay bôm bốp, mối thù chung khiến cho sự ác cảm của cô với Ngụy Hoa Tĩnh lúc ban đầu đã giảm đi, nghe được vấn đề kích động, cô không nhịn được tiếp lời: “Cho dù thật sự như lời cậu nói, Trung Quốc bây giờ nữ mạnh nam yếu, vậy đó chắc chắn là chuyện xấu sao? Cậu chưa từng nghe một vị danh nhân đã từng nói à? Giáo dục thành công một đứa bé trai chỉ là bồi dưỡng một cá thể ưu tú; giáo dục thành công một bé gái lại có khả năng bồi dưỡng ra cả một gia đình ưu tú trong tương lai, cái nào nặng hơn?”

Nghe Ngụy Hoa Tĩnh nói xong, Wada rơi vào suy tư trầm mặc, giờ thấy Đinh Dật nói vậy thì không nhịn được đáp lại: “Cậu nói bé gái ưu tú là chỉ chính cậu sao?” Ngữ điệu rất nhẹ nhàng, không nghe ra ý châm

chọc, nhưng kẻ ngốc cũng biết được cậu ta nói vậy là để mỉa mai, có điều tên giặc Oa này cũng coi như lễ phép.

Đinh Dật bắt đầu hối hận vì sự thất lễ của mình lúc trước, nếu không thì tất nhiên cô sẽ đồng dạng hỏi lại một câu: “Chẳng lẽ tôi không ưu tú sao?” Nhưng cô tự biết hôm nay đã mất mặt lắm rồi, ai bảo cô thiếu kiên nhẫn cơ chứ. Dù gì cũng chẳng còn mặt mũi, Đinh Dật dứt khoát mặt dày nói: “Tôi đương nhiên không được coi là nữ sinh ưu tú, tính tôi ương bướng, hơi thiếu giáo dục (mẹ ơi, xin hãy tha thứ cho con vì đã nói xấu mẹ), trên đường phố Trung Quốc, tùy tiện túm một cô bé nào đó cũng đều có thể mạnh hơn tôi, thế nhưng tôi cũng hiểu đạo lý không thể đảo khách thành chủ, đứng trên địa bàn của người ta mà lại đi nói đất nước người ta không tốt.”

Thấy Wada hơi biến sắc nhưng lưng vẫn thẳng tắp, cô nói tiếp: “Đất nước của các cậu chú trọng bồi dưỡng sức tấn công cho con trai, chắc hẳn cậu cũng rất tự tin với thân thủ của mình, như vậy đi, hôm nào đó, nhóc con vô dụng nhất Trung Quốc là tôi đây sẽ đấu một trận với quân nhân tương lai ưu tú của Nhật Bản là cậu.”

8. Chương 8

Trong phòng khách rộng rãi của nhà họ Lý, ba người ngồi đối diện với Đinh Dật, Ngụy Hoa Tĩnh suýt nữa phun ra cả ngụm nước đá pha nước nóng vừa mới uống, cậu ta ho khan mấy tiếng, chỉ vào Đinh Dật nói: “Cậu vừa nói gì? Tôi không nghe lắm chứ!” Wada cũng kinh ngạc, tỏ vẻ dở khóc dở cười. Ngay cả Lý Bối Bối cũng không nhận được khe khẽ kéo góc áo cô: “Chúng mình có quen Wada đâu, đừng nói đùa kiểu này.”

Đinh Dật nhìn quanh một vòng, xác định bọn họ không phải là giả bộ, cũng không phải cố gây cười, vậy chính cô đang gây cười sao? Đúng là “vật càng xa quê thì càng quý, còn người xa quê thì cô đơn bất lực” [1], tới thủ đô, Đinh Dật cô khiêu chiến với người ta lại bị xem như trò cười.

[1] Vật ly hương quý, nhân ly hương tiện.

Nếu như ở quê hương, chắc chắn sẽ không có ai cười cô, ít nhất là kẻ bị cô khiêu chiến sẽ không. Được thôi, cô sẽ mượn tên quý Nhật Bản này để nêu cao tên tuổi của mình!

Một lát sau, mấy người kia thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, không giống như đang nói đùa thì nụ cười đều biến mất. Vẫn là Ngụy Hoa Tĩnh lên tiếng trước: “Nhóc con rất có dũng khí, nhưng cậu thật sự muốn khiêu chiến với Hidematsu Wada sao? Cậu có biết cậu ta có đai đen Judo không, cậu ta sẽ không gây khó dễ với một cô gái nhỏ như cậu.”

Đinh Dật trịnh trọng gật đầu: “Đúng, lẽ ra với tư cách là nước chủ nhà, tôi cũng không nên gây khó dễ cho cậu ta, nhưng Bắc Kinh không phải là địa bàn của tôi, coi như hòa. Bối Bối là bạn của tôi, cậu là bạn của Wada, sân đấu do hai người các cậu tìm, công bằng không thiên vị.”

Đã nói đến nước này, Wada muốn từ chối cũng chẳng có lý do, hơn nữa sau khi thấy cô nói một cách nghiêm túc, mọi người cũng trở nên hào hứng, Ngụy Hoa Tĩnh dẫn tất cả đến phòng tập rộng rãi ngay trong nhà. Wada thay võ phục Judo, Đinh Dật không có chuẩn bị, cô tuyên bố: “Tôi không biết Judo, cũng chẳng biết bất kỳ môn võ nào cả, khiêu chiến mà tôi nói, chính là đánh nhau mà thôi.” Do đó cô chỉ mặc quần áo thể thao bình thường, nhưng xét đến vấn đề công bằng, cô đổi một đôi giày đế mềm, còn nói thêm rằng cô không có sở thích hơi tí là đi chân trần như người Nhật Bản.

Lý Bối Bối và Ngụy Hoa Tĩnh làm khán giả nhìn Đinh Dật vào sân mà vẫn không quên hạ thấp đối phương, họ đều cảm thấy buồn cười, cũng may cô còn nhỏ, lại là một cô bé xinh xắn, cho nên kể cả Wada cũng không quá so đo với cô, Ngụy Hoa Tĩnh năm lần bảy lượt nhấn mạnh: “Nhanh lên rồi ra, nhanh lên rồi ra.”

Tiếng còi hiệu vang lên, cả hai vẫn đứng nguyên tại chỗ, rõ ràng là không có thói quen ra tay trước. Cho đến khi Ngụy Hoa Tĩnh mất kiên nhẫn thổi còi một lần nữa, tiếng còi chưa dứt, Đinh Dật bỗng nhảy vọt lên, cúi người xuống tạo thành động tác quét chân. Wada hiển nhiên cảm thấy lần tập kích này hơi bất ngờ, nhưng cậu ta có ưu thế thân hình cao lớn và vững về kỹ năng cơ bản nên có khó khăn nhưng vẫn tránh được. Nhưng đến lúc cậu ta tìm cơ hội để phản kích thì lại không biết nên ra tay vào đâu, cậu ta chưa bao giờ đánh nhau với con gái, huống hồ lại là một cô bé xinh như hoa như ngọc. Nhìn ở khoảng cách gần, Wada

càng thấy được dáng người gầy yếu của cô, làn da trắng đến mức gần như trong suốt, như thể chỉ cần chạm nhẹ là sẽ làm đau cô, dùng chân đá thì lại càng mạo phạm giai nhân.

Đinh Dật không biết cậu ta suy nghĩ nhiều như vậy, thấy cậu ta không có sức đánh trả, cô thầm nghĩ so với đám quỷ chính hiệu ngày xưa thì cậu ta cũng chẳng mạnh bằng, trong lúc đó, cô vẫn không hề dừng tấn công, từng bước áp sát.

Sau khi bị bẻ ngoặt khuỷu tay và suýt nữa ngã cầm mặt xuống đất thì rốt cuộc Wada đã nhận thức được tình hình, bấy giờ cậu mới bỗng nhiên nhớ lại vẻ hùng hổ dọa người của Đinh Dật lúc trước, cô không thể được đối xử như một nữ sinh bình thường, Wada ổn định lại tâm lý, lên tinh thần chuẩn bị nghiêm túc đối mặt.

Lý Bối Bối và Ngụy Hoa Tĩnh này giờ đứng quan sát trong góc phòng đã sớm nghẹn lời. Đinh Dật ra tay không có phương pháp, thân thủ lại khá nhanh nhẹn, mỗi một chiêu đều đánh vào điểm yếu của đối phương, Lý Bối Bối nhìn không hiểu lắm, chỉ biết là hiện giờ có vẻ như Đinh Dật đang chiếm thế thượng phong, Ngụy Hoa Tĩnh thì lại hiểu rất rõ, nếu như không phải thường xuyên đánh nhau thì không thể nào có được thân thủ như vậy, xem ra ban này cậu đã nhìn lầm thật rồi.

Wada xuất thân con nhà có gia thế, tập võ thuật chỉ là sở thích và rèn luyện thân thể, bình thường không có cơ hội thực chiến, nếu có cũng chỉ là tập luyện, hai bên ra chiêu theo quy tắc, đa phần trong các tình huống đối phương còn có thể nhường cậu ta. Nhưng Đinh Dật căn bản không hề có chiêu thức, càng chẳng có quy tắc gì hết, từ trước đến nay mục tiêu duy nhất của cô chính là đánh bại đối phương, vì vậy cô sẽ dùng mọi mảnh khoe và bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nhưng nội công của Wada suy cho cùng vẫn mạnh hơn Đinh Dật rất nhiều, cũng có ưu thế về thể lực, mấy lần Đinh Dật liều lĩnh không chế địch đều thất bại, cô không khởi sốt ruột, không cẩn thận một chút liền bị Wada tóm cổ áo, Đinh Dật không lùi mà còn tiến tới, tới gần rồi thì bắt đầu hét lên, Wada bị tiếng hét của cô làm cho run cả da đầu, tay buông lỏng, đúng lúc đó bị Đinh Dật thuận thế tóm lấy cánh tay rồi vật ngã nhào xuống đất.

Tiếng còi vang lên, coi như Đinh Dật chiến thắng. Khóe miệng cô cong lên tạo thành một nụ cười rực rỡ lạ thường, Lý Bối Bối còn vừa ôm cô vừa nhảy nhẩy lên chúc mừng.

Phong độ của Wada coi như không tệ, chấp nhận đánh bạc chịu thua, nhưng cậu vẫn không nhận được hỏi Đinh Dật: “Vừa rồi sao đột nhiên cậu hét lên vậy?”

Đinh Dật đảo mắt: “Có sao đâu, tôi thấy bộ dạng cậu tóm cổ áo tôi rất hung dữ, vô thức hét lên thôi.” Wada im lặng, từ nay về sau xem như đã có nhận thức sâu sắc về Đinh Dật.

Anh Kiến Quân dù sao cũng không phải thiếu niên như bọn họ nên thời gian ở cùng cô chỉ có hạn, may là có Ngụy Hoa Tĩnh làm đầu tàu dẫn đường, đi chơi cùng nhau rất thuận tiện.

Lý Bối Bối đề xuất Đinh Dật đến đây chơi vào Tết Âm lịch mùa đông, lúc đó có thể đi lễ, thăm các hội chùa, đi Thập Sát Hải [2] trượt băng, đến Đông Lai Thuận [3] ăn thịt nhúng [4], còn bây giờ đang là mùa hè, trời rất nóng, cùng lắm cũng chỉ có thể đi tắm biển.

[2] Thập Sát Hải: tên gọi chung của chuỗi hồ ao trong nội thành Bắc Kinh.

[3] Đông Lai Thuận: một cửa hiệu lâu đời của Trung Quốc.

Ngụy Hoa Tĩnh bỗng lóe lên một ý, cười nói: “Thực ra còn có một nơi để đi, mà phải là mùa hè mới thú vị.”

Hai cô gái khẩn trương hỏi, Ngụy Hoa Tĩnh từ tốn thừa nước đục thả câu: “Vấn lo hai người không dám đi, bây giờ tôi cảm thấy Đinh Dật chắc không vấn đề gì.”

Lý Bối Bối hỏi: “Đinh Dật không có vấn đề, em thì có vấn đề sao? Rốt cuộc là gì vậy?”

“Đi thảo nguyên, mùa hè đi thảo nguyên cưỡi ngựa nghỉ mát là tuyệt nhất, chỉ sợ mơ với bà ngoại lo nên không cho em đi.”

Thảo nguyên gần Bắc Kinh nhất cũng phải chạy xe hơn nửa ngày, chắc chắn không thể đi trong ngày được, đừng nói bà và mẹ của Lý Bối Bối không cho phép bọn họ đi, hai bác của Đinh Dật cũng kiên quyết phản

đôi ấy đưa trẻ con choai choai ngã lại bên ngoài, khiến cho Lý Bối Bối oán trách anh họ đưa ra chủ ý cù bấp.

Không được đi thảo nguyên, tuy nhiên hứng thú với chuyện cưỡi ngựa vẫn bị khơi dậy, cuối cùng Ngụy Hoa Tĩnh thu xếp dẫn mọi người tới trại ngựa Thuận Nghĩa ở ngoại ô.

Đinh Dật giành trước chọn một chú ngựa cao lớn màu trắng, Lý Bối Bối cười cô: “Cậu có phải hoàng tử đâu, chọn ngựa trắng làm gì?”

Đinh Dật đang cố gắng bồi dưỡng tình cảm cùng chú ngựa trắng vừa mới chọn, nghe thấy vậy liền phản bác: “Đều là con cháu anh hùng, sao lại phân biệt nam nữ, cưỡi con ngựa nhanh nhất, uống thứ rượu mạnh nhất, đó mới là bản sắc anh hùng, ha ha ha ha!”

Ngụy Hoa Tĩnh phì cười, cắt ngang lời nói hùng hồn của cô: “Nữ anh hùng anh minh, thế nhưng ngài vừa mới chọn một con ngựa già, ngựa trong trại này đều đã được huấn luyện ngoan ngoãn đến không thể ngoan hơn được nữa, ngựa già thì cực kỳ gian xảo, thúc thế nào cũng không chạy, ngựa Mông Cổ đáng thấp bé mới thật sự là ngựa mạnh chạy nhanh.”

Đinh Dật nghe thấy vậy thì hơi xấu hổ, cảm thấy Ngụy Hoa Tĩnh nói phần nhiều là đúng, nhưng nhìn chú ngựa trắng lớn kiêu ngạo này, lại ngó hai chú ngựa chiến đen thui nhỏ bé mà Ngụy Hoa Tĩnh và Wada chọn, lòng yêu thích cái đẹp của cô vẫn chiến thắng.

Ngụy Hoa Tĩnh nhân thể nói thêm: “Lần đầu cưỡi ngựa, nên chọn con nào hiền một chút, hai người từ từ mà đi, chúng tôi đi trước nhé, ya!”

Nói xong, cậu cùng với Wada nhảy lên lưng hai chú ngựa Mông Cổ phi nhanh như làn khói, Đinh Dật thấy vậy trong lòng bắt đầu ngứa ngáy. Mũ quả dưa và áo màu đen, quần màu trắng, chân đi ủng, trang phục của cô và Lý Bối Bối không thể bắt bẻ được điều gì, nhìn rất ra dáng nữ kỵ sĩ hiền ngoan.

Nhưng trên thực tế, những cái đó không hoàn toàn quan trọng, ngựa của hai cô đều do một người nhân viên trong trại dắt bộ. Đinh Dật nóng vội, mới đi một đoạn ngắn đã tỏ vẻ không cần dẫn ngựa, nhưng mặc cho cô nhảy lên tuột xuống, hô to gọi nhỏ, con ngựa trắng vẫn chỉ thong thả bước khoan thai, thúc liên tục thì mới đi nhanh hơn một chút, hoàn toàn không chạy tung vó như ngựa của đám Ngụy Hoa Tĩnh, người có kinh nghiệm đều biết, cưỡi ngựa như vậy thực ra rất mệt, ngồi một lúc là ê ẩm cả mông.

Giằng co một lúc, quay đầu lại nhìn thực ra cũng chẳng vượt xa Lý Bối Bối là bao, Lý Bối Bối cảm ô che nắng, nhàn nhã cưỡi ngựa du ngoạn, nhìn lại mình mồ hôi nhễ nhại, Đinh Dật càng chán nản, ồn ào đòi đổi ngựa.

Đám Ngụy Hoa Tĩnh chạy hết một vòng rồi quay lại, từ phía sau vượt lên trông thấy vẻ ngán ngẩm của Đinh Dật thì cảm thấy buồn cười, Wada lên tiếng: “Đúng lúc tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi một lát, hay là chúng ta đổi ngựa đi.”

Đinh Dật mừng thầm, ngoài miệng nói: “Thế thì ngại quá.” Người thì đã nhảy xuống ngựa, nghĩ thầm tên Nhật Bản này cũng không phải quá xấu.

Ngựa chiến Mông Cổ quả nhiên không giống bình thường, chiếu theo tư thế, động tác cùng với khẩu lệnh mà Ngụy Hoa Tĩnh dạy, ngựa nhỏ tung vó lao đi, bắt đầu phi mãnh liệt. Lập tức Đinh Dật cảm giác giống như cưỡi mây đạp gió, hưng phấn không nói nên lời, cô đuổi theo Ngụy Hoa Tĩnh, chạy hết vòng này đến vòng khác, đến khi về chỗ cũ rồi cũng không nhắc tới chuyện đổi lại ngựa cho Wada.

Nhưng nhìn Wada cưỡi ngựa trắng đi sóng đôi vừa nói vừa cười với Lý Bối Bối dường như cũng rất vui vẻ. Tướng mạo của hai người đều xuất chúng, lại mặc trang phục kỵ sĩ oai phong, khiến cho người ta liên tưởng đến công chúa hoàng tử phương Tây trong phim ảnh. “Đây là mình cho cậu ta cơ hội tiếp cận người đẹp, cậu ta nên cảm ơn mình mới phải.” Đinh Dật tự xoa dịu mình, cuối cùng chẳng còn cảm thấy áy náy chút nào nữa.

Có Wada và Ngụy Hoa Tĩnh đi cùng, khoảng thời gian vui chơi ở thủ đô này có thể nói là cực kỳ thỏa thuê, vì thế lúc mọi người tiễn cô lên tàu hỏa, trong lòng Đinh Dật có một chút cảm giác không nỡ, nhưng đã lâu không gặp ba mẹ, cô phải lưu luyến chia tay với mấy người Bắc Kinh.

Đời người chính là như vậy, dường như luôn tràn ngập đủ loại tan hợp biệt ly, nếu lúc nào cũng đau lòng quuyền luyến thì sợ là không dứt nổi. Lâu dần, trải qua nhiều lần như vậy, con người cũng chậm rãi học được cách thích ứng, học được cách kiên cường.

Khi còn rất nhỏ, cụ qua đời khiến cho Đinh Dật hiểu ra, không ai có thể ở bên ai cả đời. Khi đó cô sinh ra cảm giác hoang mang, nhìn cha mẹ luôn bận rộn, cô nghĩ: “Ba mẹ nhiều tuổi hơn mình, theo như lẽ thường, họ sẽ rời khỏi mình mà đi trước, đến thế giới bên kia, mình phải làm gì bây giờ?”

Một lần khác khi đi du xuân, cô suýt nữa trượt chân ngã xuống sườn núi, sau đó nghĩ lại mà sợ: “Nhân sinh vô thường, hay là mình sẽ đi trước? Như vậy ba mẹ chắc hẳn sẽ rất đau khổ, phải làm sao đây?”

Lo lắng hoảng sợ như vậy một thời gian ngắn, Đinh Dật vùng lên khỏi nghĩa, hăm hở phản kháng lại lời uy hiếp của tử thần: “Chết thì chết, có gì mà nghiêm trọng! Chết có nặng tựa Thái Sơn, có nhẹ tựa lông hồng, nếu mình chết, nhất định phải oanh oanh liệt liệt!”

Thế nhưng sự qua đời của cô giáo Lâm đã khiến cô hiểu được, dù chết như thế nào, đều có nghĩa là chia lìa, cô không sợ chết, nhưng cũng chỉ có thể học, học cách không sợ biệt ly.

9. Chương 9

Đinh Dật ở trong một phòng giường nằm trên tàu hỏa, giường dưới là một đôi vợ chồng trung niên mang dáng dấp phần tử trí thức, giường trên đối diện cô thì cho đến khi tàu lăn bánh vẫn chưa có người. Nghe đôi vợ chồng kia nói chuyện vài câu, biết được họ hình như đều là giáo viên, vừa tham gia một hội thảo nghiên cứu giáo dục ở Thiên Tân, thỉnh thoảng còn bình luận một hai câu về tình hình giáo dục ở các địa phương. Đinh Dật là học sinh, nhìn thấy giáo viên mặc dù không đến mức như chuột thấy mèo, nhưng cũng sẽ không chủ động bắt chuyện. Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, rất nhiều học sinh khi đối mặt với giáo viên, kể cả không phải là giáo viên của mình, cũng không thể thoải mái đặt ngang hàng được, Đinh Dật cũng có loại tâm lý này, bởi vậy sau khi chào tạm biệt anh họ đi tiễn mình, cô liền leo lên giường đọc mấy quyển sách mới mua.

Lúc tiễn cô lên xe, Lý Bối Bối còn cho cô một túi đồ ăn vặt rất to, vì thế Đinh Dật không định đến toa ăn của tàu để ăn cơm chiều, ai cũng biết, cơm trên tàu vừa đắt lại vừa khó ăn.

Đọc xong một quyển sách đã là hơn chín giờ, lúc này cô mới cảm thấy đói bụng, giở túi đồ ăn kia ra, oa, thật là phong phú, đủ cho cô ăn mấy ngày, lần sau nhất định phải nghĩ cách cảm ơn Lý Bối Bối. Lần đến Bắc Kinh này, cùng ăn cùng chơi rồi còn tặng quà, trước khi đi còn chu đáo chuẩn bị đồ ăn đi đường, Lý Bối Bối thật không phải một người bạn tốt bình thường, ân huệ của mỹ nhân khó mà nhận được, hôm nào nhất định phải tìm cơ hội báo đáp.

Đinh Dật vừa nghĩ ngợi lung tung, vừa mở từng gói đồ ăn, “Xoẹt xoẹt”, “Rôm rốp”, “Ừc ực”, “Sì sụp”, Đinh Dật ăn khá là ồn ào.

“Em học sinh gì ơi, ăn uống có thể nhỏ tiếng một chút được không? Chúng tôi còn phải nghỉ ngơi.” Cô giáo ở phía dưới lên tiếng.

Len lén thè lưỡi, Đinh Dật cất đồ ăn đi. Chẳng trách những nhà hiền triết xưa kia vẫn nói phải “thận độc” [1], không có mẹ ở bên cạnh cảm rằm, cũng không có người quen nhìn thấy để mà bẽ mặt, cô vừa mới buông thả cho đòi hỏi của bản thân một tí mà đã bị người ta ghét bỏ, xem ra muốn làm thực nữ trước mặt hay sau lưng người khác cũng đều không phải chuyện dễ dàng.

[1] Thận độc: chỉ những người trong tình huống hoạt động một mình không có người giám sát, hành động phải dựa vào mức độ tự giác, dựa theo những quy phạm đạo đức nhất định, mà không làm bất kỳ chuyện gì trái với đạo đức lương tâm, nguyên tắc làm người. Đây là một phương pháp tự tu dưỡng đạo đức quan trọng, cũng là một khâu để đánh giá tiêu chuẩn đạo đức của mỗi người.

Chán muốn chết, cô lại bật đèn bàn, giở ảnh chụp những buổi đi chơi ngày hè ra xem, đang tỉ mỉ so sánh giữa mình và Lý Bối Bối ai cười tươi hơn thì cô giáo kia lại dạy dỗ: “Học sinh, góc độ đèn bàn của cháu vừa vắn chiếu vào mắt tôi, như vậy tôi không thể nghỉ ngơi được.”

Đành phải tắt đèn, vẫn chưa tới mười giờ, ngoài khoang tàu đèn vẫn chưa tắt, thế nhưng bên ngoài thường xuyên có người hút thuốc, ngửi thấy mùi khói thuốc cũng chẳng phải chuyện vui về gì.

Mãi vẫn chưa buồn ngủ, Đinh Dật lại móc tai nghe ra nghe nhạc, cái này chắc không đến nỗi ảnh hưởng tới người khác.

Trong tiếng nhạc êm đềm thư thái, cuối cùng cơn buồn ngủ cũng kéo đến, trong cơn mơ màng, Đinh Dật tháo tai nghe muốn nhét vào trong túi, bỗng tay cô đụng phải mấy tấm ảnh vừa xem lúc nãy, ảnh trượt xuống rơi vung vãi ra giường, còn có mấy tấm bị lọt xuống giường dưới.

Đinh Dật lo lắng ngày mai bị người giường dưới nhìn thấy đồ rơi của mình sẽ có ý kiến, cũng sợ người đó lật người đè lên làm hỏng mất ảnh chụp, cô đành mở đèn bàn, xoay người xuống giường đi lấy.

Có hai tấm rơi vào phía bên trong thầy giáo kia, Đinh Dật vốn định đánh thức người ta dậy nhờ lấy hộ, nhưng bọn họ đã ngủ từ sớm, trông có vẻ rất mệt mỏi, không biết bị cô đánh thức rồi có trách móc không, do dự một lát, Đinh Dật quyết định tự với tay vào lấy là được rồi.

Vừa thò người vào lấy ảnh, bỗng nghe từ sau lưng có tiếng thét kinh hãi: “Cháu đang làm gì đó?”

Đinh Dật càng hoảng sợ hơn, vội vàng đứng dậy, đầu đập đến “rầm” một cái vào giường trên, cô xoa xoa đầu quay lại, thấy cô giáo kia đã ngồi xuống, nhìn cô với vẻ mặt kinh hãi, lặng yên nghiêm nghị.

Đinh Dật nghĩ thầm không xong rồi, có khả năng đã bị hiểu lầm, cô vội vàng giơ mấy tấm ảnh trong tay lên giải thích: “Ảnh của cháu bị rơi xuống, cháu chỉ nhặt lên thôi, không có ý gì khác, cháu xin lỗi.”

Lúc này thầy giáo kia cũng đã tỉnh lại, sau khi hiểu ra tình huống thì cười ha hả: “Không sao không sao, cháu gọi tôi dậy lấy giúp là được rồi, cần gì phải trèo xuống, lên xuống nhiều mệt lắm.”

Đinh Dật cũng cười vội nói cảm ơn, quay đầu lại nhìn cô giáo kia, thấy vẻ mặt người đó vẫn rất nghiêm nghị, cô ta nói: “Cháu thật sự chỉ là nhặt ảnh? Coi như là nhặt ảnh đi, cháu cũng không nên nửa đêm lục lọi trên giường một người đàn ông lạ lẫm chứ, mẹ cháu không dạy cháu sao? Bảy giờ sao bọn trẻ con đều vô giáo dục như vậy?”

Đinh Dật nghe thế máu trong người muốn sôi lên, mặt cô đỏ bừng, cô vốn chỉ lo bị hiểu nhầm là ăn trộm, không ngờ lại bị mắng thậm tệ như vậy, lại còn là một cô giáo hơn cô rất nhiều tuổi. Bình thường Đinh Dật tuy liều lĩnh, nhưng đó đều là trước mặt bạn bè cùng lứa, đối với giáo viên cô vẫn rất kính trọng, huống hồ từ nhỏ cô đã được người lớn cưng chiều, có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến sự sỉ nhục như thế này, nhất thời đầu óc cô mờ mịt, sững sờ đứng nguyên tại chỗ không nói được gì.

Thầy giáo kia nghe thấy hiển nhiên cũng sững sờ, nhưng anh ta phản ứng khá nhanh, vội vàng quát bảo cô giáo kia dừng lại: “Văn Tĩnh em nói cái gì vậy, cô bé vẫn là trẻ con, một đứa trẻ xa nhà đã không dễ dàng gì, sao em có thể nói người ta như thế?”

Lúc này đầu óc Đinh Dật mới tỉnh táo hơn một chút, nhưng cô không có kinh nghiệm cãi nhau với người lớn, huống hồ “qua ruộng dưa chớ nên buộc giày, dưới cây mận chớ nên sửa mũ” [2], rốt cuộc cũng do cô làm chuyện không phù hợp.

[2] Ý nói nên tránh làm những việc dễ gây hiểu lầm như buộc giày giữa ruộng dưa hay sửa mũ dưới cây mận sẽ trông giống như đang ăn trộm.

Thấy cô giáo kia không phản bác lại lời chồng mà nằm xuống ngủ, cô cũng hít một hơi thật sâu, rầu rĩ trèo lên giường. Không hổ là giáo viên, tuy hôm nay đã sỉ nhục cô, nhưng cũng dạy cho cô một việc: hóa ra không phải tất cả người lớn đều giống như những người thân của cô, luôn đối đãi với cô bằng thái độ thiện ý và dung túng, trong con mắt người khác, có lẽ cô đã sớm không còn là trẻ con.

Chưa kịp sắp xếp lại trạng thái nghỉ hè thì đã nhanh chóng có thông báo nhập học, sau khi nhập học, các học sinh mới sẽ được huấn luyện quân sự một tuần tại sân vận động thành phố. Đối với đám trẻ con lười nhác sau một kỳ nghỉ, bất kỳ quy ước nào cũng rất khó thực hiện, huống chi là tập quân sự tàn ác dưới cái nắng chói chang, sau một buổi sáng, ai nấy đều kêu khổ thấu trời.

Buổi sáng Đinh Dật dậy muộn, không kịp ăn điểm tâm, đến gần trưa đã đói đến váng đầu, huấn luyện viên vẫn đang tiến hành cho tập luyện luân phiên, đến lượt hàng của các cô, “Đứng sau, quay!” Ngơ ngẩn quay

sang hướng khác, Đinh Dật gặp được cảnh tượng cả đời này cô khó mà quên được.

Trên đời có một thiếu niên anh tuấn nho nhã như vậy sao! Còn có một đôi mắt điềm tĩnh tự nhiên, khoảng cách giữa hai nhóm rất gần, gần đến độ Đinh Dật muốn tránh đi ánh mắt khiến lòng cô rối loạn kia cũng khó khăn. Khóe miệng cậu thiếu niên mỉm cười, dịu dàng nhìn Đinh Dật ở trước mặt, trong ánh mắt thoảng qua một nét kinh ngạc, vào lúc tầm mắt giao nhau, một tiếng sấm vang lên dữ dội, trong đầu Đinh Dật bỗng xuất hiện một ý nghĩ: “Trương Đan Phong!” Trương Đan Phong mà sinh ra ở thời hiện đại thì cũng không hơn gì thế này đâu.

Trương Đan Phong xoay người sang chỗ khác, trời đất ơi, ngay cả nhìn nghiêng mà cũng đẹp như thế! Trong lúc lơ đãng, dường như Đinh Dật cảm thấy xung quanh hơi ồn ào, có cả tiếng cười trộm, bỗng nhiên cô hồi phục tinh thần, phát hiện bạn bè chung quanh đều đã theo khẩu lệnh quay người sang hướng khác, chỉ còn mình cô đứng ngơ ra tại chỗ, kẻ gây ra sự ồn ào chính là cô.

Cô vội vàng xoay theo mọi người, nhưng vị huấn luyện viên kia không chịu buông tha cô: “Bạn này, nghĩ cái gì mà nhập tâm vậy?” Nếu là lúc bình thường, không biết chừng Đinh Dật sẽ đáp lại một câu: “Huấn luyện viên, em đói bụng, nghĩ đến ăn ạ.” Nhưng hôm nay, không biết tại sao cô không muốn gây cười ọi người, chỉ cúi đầu ra vẻ nhận lỗi. Nhưng vẫn có người cười trộm, bị huấn luyện viên mắng: “Cười cái gì, biết rằng trắng rồi!” Sau đó cả đội mới yên ổn trở lại.

Sau này, sau này Đinh Dật mới biết Trương Đan Phong tên thật là Chu Văn Bản [3], cha mẹ của cậu ấy thật là biết chọn tên, quả thực có thể dùng cụm từ “hào hoa phong nhã” để nói về cậu ấy, Đinh Dật thầm nghĩ. Chu Văn Bản và cô cùng học lớp Bốn, lúc sắp xếp chỗ ngồi, cô mừng rỡ phát hiện mình ngồi ngay chỗ bên cạnh phía sau cậu ấy, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy đường nét bên mặt nghiêng tuyệt đẹp của cậu. “Mày lại lên cơn mê trai rồi!” Đinh Dật tự mắng mình, nhưng cứ đến lớp, ánh mắt cô lại không khống chế được hướng về phía cậu.

[3] Văn: văn hoa, lịch sự; Bản: nho nhã.

Bởi vì dễ tâm, Đinh Dật phát hiện nữ sinh trong lớp lúc nói chuyện với cậu ấy, giọng nói vô cùng dịu dàng, còn thường xuyên nhờ cậu ấy giảng giải các vấn đề, hừ, có dụng ý khác [4], Đinh Dật cô mới đứng đầu lớp nhé, sao không thấy ai đến hỏi cô cả!

[4] Câu gốc là: Túy Ông chi ý bất tại tửu

Nữ sinh mặt tròn ngồi ở hàng đầu tiên mới là khoa trương nhất, thỉnh thoảng lại quay đầu nằm sắp xuống bàn phía sau, miệng thì nói chuyện với người ngồi sau đó, nhưng ánh mắt lại như ra-đa quét ra sau nữa, tiêu điểm chỉ có một – Chu Văn Bản.

Chưa từng có ai dạy cho Đinh Dật, khi thích một nam sinh thì phải làm cái gì, cô khinh thường đám người cố ý tìm cơ hội nói những lời sáo rỗng, cũng không muốn ríu ra ríu rít vây quanh cậu ấy cùng một đám nữ sinh. Sao cô lại tầm thường thế này, thích một người mà ai ai cũng đều thích.

Nói cho cậu ấy biết đi! Từ trước tới nay cô không phải là người có thể giấu được tâm sự, cũng không muốn giấu, nhưng chẳng may cậu ấy không thích cô thì sao? Cô có thể bình tĩnh tiếp nhận sự từ chối đó hay không? Đừng nói với cậu ấy, trong lòng cô bứt rứt khó chịu, như thể có thứ gì đang bị kìm nén, ngọt ngào.

Một học kỳ trôi qua trong mâu thuẫn, vật lộn, kỳ thi cuối kỳ như một chậu nước lạnh dội xuống đầu khiến Đinh Dật tỉnh táo lên rất nhiều, thành tích của cô chỉ đứng thứ hai mươi lăm toàn khối, đứng thứ ba trong lớp, mà trước đó cô vốn đứng thứ nhất toàn tỉnh.

Đinh Phụng Linh vừa mới thuận lợi tham gia vào tầng lớp lãnh đạo cao cấp qua đợt thay đổi nhân sự của công ty, lúc này đây đường làm quan rộng mở, ông nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt, đối với con gái bảo bối lại càng cầu gì được nấy, chỉ thiếu nước nuông chiều tới tận trời, đương nhiên sẽ không trách móc nặng nề, tính cách Kỷ Vân thì dừng dừng nên cũng chiều theo. Bởi vậy ba mẹ đều không nhắc gì tới thành tích của cô, họ cho rằng có thể do cô mới lên cấp ba nên chưa thích ứng được, hơn nữa đứng trong top ba của lớp cũng đã nỗ lực lắm rồi.

Chỉ có trong lòng Đinh Dật hiểu rõ chuyện gì xảy ra, người nhà càng không trách cứ cô, cô lại càng cảm thấy áy náy, cả kỳ nghỉ đông cô chẳng đi đâu cả, chỉ ở nhà chăm lo ôn tập, thậm chí là đáng xấu hổ, Đinh

Dật tự nói với mình như vậy, cô phải tỉnh táo cắt đứt thứ tình cảm này.

10. Chương 10

“Cô giáo Văn là giáo viên ưu tú toàn quốc, là đại biểu nhân dân của tỉnh ủy, cũng là tổ trưởng bộ môn Hóa học của trường chúng ta, từ giờ trở đi, cô ấy sẽ là giáo viên dạy Hóa của các em, chúng ta hãy cùng hoan nghênh cô giáo Văn bằng một tràng pháo tay nhiệt liệt!”

Học kỳ mới bắt đầu, thầy chủ nhiệm vẫn còn trẻ phấn khởi đứng trên bục giảng, giới thiệu giáo viên môn Hóa mới với các học sinh. Hóa ra cô giáo Hóa cũ nghỉ sinh con, ai nấy, kể cả thầy chủ nhiệm, cũng không nghĩ người thay thế sẽ là nhân vật có cấp bậc “tai to mặt lớn” như vậy nên đều cảm thấy mừng rỡ.

“Các em biết đấy, cô giáo Văn rất bận, từ trước tới nay chỉ dạy lớp cuối cấp, bây giờ cô ấy lại nhận lớp Bốn năm một chúng ta, các em phải cảm thấy mình thật may mắn, nhất định phải càng cố gắng học tập, tận dụng cơ hội, không phụ sự kỳ vọng của các cô và của trường đối với các em!”

Một tràng tiếng vỗ tay như sấm dậy, cô giáo khoảng hơn bốn mươi tuổi ăn mặc chuẩn mực, từ người tỏa ra hương thơm, cô nhã nhặn gật đầu với mọi người và gửi lời cảm ơn, các học sinh có vui mừng khôn xiết, có kích động, có cả thờ ơ lạnh nhạt, chỉ có Đinh Dật trợn mắt há mồm, hoài nghi mình đã gặp ma.

Nếu không phải gặp ma thì trên đời có ai lại xui xẻo như cô không, Văn Tĩnh – cô giáo Văn kia không phải ai khác, chính là cô giáo đã chỉ trích cô trên tàu hỏa, vì đặc biệt nên cô có ấn tượng rất sâu, không biết đối phương cũng có ấn tượng sâu về cô như vậy hay không.

Những ngày tiếp theo, Đinh Dật chẳng còn hơi đâu mà đoán xem cô giáo Văn có còn nhớ mình hay không, ít nhất là không có thời gian trong giờ Hóa học. Văn Tĩnh có thể trở thành một giáo viên có tiếng thì đương nhiên sẽ có phương pháp giảng dạy riêng, cô ấy giảng bài rất nhanh, nếu không chuẩn bị bài trước khi lên lớp thì căn bản không thể theo kịp, ở trường thì phát đề ôn tập để làm trước khi vào lớp, sau giờ học cô ấy lại phát cả đồng bài tập, bài thi khác, yêu cầu phải hoàn thành trước giờ học tiếp theo.

Đây rõ ràng là phương pháp dạy học áp dụng cho ôn thi cuối cấp, họ chỉ là một đám trẻ con năm một sao có thể thích ứng được, vì vậy, hoặc là dùng toàn bộ thời gian tự học để làm bài tập Hóa, hoặc là đợi người khác làm xong rồi mượn chép, ai có tinh thần trách nhiệm mạnh mẽ thì thức đến tận mười hai giờ đêm, sớm tiến vào trạng thái ôn thi đại học.

Đinh Dật không thể thức đêm, không đi chép bài tập, nhưng cũng không có ý định chỉ học mỗi môn Hóa, vì vậy cô thường xuyên không thể hoàn thành hết bài tập. Văn Tĩnh không chỉ là giáo viên có tiếng, mà còn rất nghiêm khắc, nếu không thể hoàn thành bài tập đúng hạn thì theo thường lệ sẽ phải đứng nghe giảng bài.

Vì vậy vào giờ Hóa học, mọi người dần dần quen với dáng hình cao gầy của bí thư chi Đoàn Đinh Dật, cùng với mấy nam sinh ham chơi nhất lớp đứng dựa lưng vào tường nghe giảng bài, thỉnh thoảng còn thấy bọn họ len lén chỉ trỏ hỏi nhau khi gặp vấn đề.

Có một lần, Đinh Dật đang đứng nghe giảng thì thấy có người chọc chọc phía sau cô, nhìn theo sự ra hiệu của một nam sinh, cô mới phát hiện thầy chủ nhiệm đứng ở cửa sau của lớp đang khoay tay múa chân, ra dấu mãi cộng với khẩu hình Đinh Dật mới hiểu là thầy đang hỏi tại sao cô lại đứng đây.

Tại sao, không phải rất rõ ràng à? Phạt đứng ạ! Ý vào thầy chủ nhiệm còn trẻ nên dễ tính, Đinh Dật không vui dùng khẩu hình miệng nói cho thầy biết, ai quy định cán bộ lớp không thể bị phạt đứng ạ?

Thầy chủ nhiệm há hốc miệng, tỏ vẻ vô cùng giật mình, mấy người đứng sau cũng không nhịn được bật cười, có điều sự xôn xao nho nhỏ này nhanh chóng gây chú ý đối với cô giáo Văn.

“Thầy Trương, có chuyện gì sao?”

Thầy chủ nhiệm Trương Lạc Thiên không ngờ sẽ bị bắt gặp, chỉ cười ha ha nói: “Không có không có, tôi chỉ tiện đường qua kiểm tra kỷ luật lớp một chút, vừa mới biết là giờ của cô, đã quấy rầy rồi, giờ của cô chắc hẳn sẽ không em nào dám gây rối, kỷ luật của lớp Bốn chúng ta gần đây không tệ, ha ha.”

Trương Lạc Thiên xăm xịt chạy thực mạng, đám Đình Dật tiếp tục bị phạt đứng.

Học sinh ngoại trú năm một là những người hạnh phúc nhất, tám giờ có thể về nhà, còn có một ngày cuối tuần để nghỉ ngơi, học sinh trọ ở trường thì phải tự học đến mười giờ. Học sinh năm ba thì phải mười một giờ mới được rời khỏi phòng học, hai tuần mới được nghỉ ngơi một ngày.

Đa số nữ sinh đều lựa chọn ở trọ trong trường, học sinh ngoại trú rất ít, đi về nhà cùng hướng với Đình Dật chỉ có Nguyễn Thúy, Nguyễn Thúy có vẻ ngoài hiền lành mong manh, Đình Dật không thể từ chối nhiệm vụ hộ tống cô bạn về nhà.

Vừa ra khỏi trường vừa nói cười với Nguyễn Thúy, mới rẽ sang một con đường khác bỗng có tiếng người gọi: “Đình Dật.”

Tim Đình Dật chợt đập nhanh hơn, không cần quay đầu lại, cô cũng có thể nhận ra chính xác chủ nhân của giọng nói này. Cô dừng bước, người phía sau cũng đi tới, quả nhiên, ngoại trừ Chu Văn Bản, còn ai có thể khiến trái tim cô tức thì đập rộn lên?

“Xin lỗi, Nguyễn Thúy, tớ muốn nói chuyện riêng với Đình Dật một lát.” Chu Văn Bản mỉm cười lịch sự nói, dù là ai cũng không thể từ chối gương mặt tươi cười đó được, Nguyễn Thúy vốn đang sững sờ, nhìn thấy vẻ mặt của Đình Dật, dường như đã hiểu ra điều gì, cô ấy làm mặt quỷ với cô rồi chạy trốn mất dạng.

Hai má Đình Dật ửng hồng, trong lòng thấp thỏm như một chú thỏ con, chẳng còn tâm trí mà xem phản ứng của Nguyễn Thúy, cô chỉ lo đèn đường quá sáng cho nên cố gắng cúi đầu để tránh đối phương phát hiện ra sự khác lạ, sau khi bình tĩnh lại mới lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ là muốn tâm sự với cậu một chút.”

Tâm sự, có ý gì? Hết giờ tự học buổi tối, cậu ấy đuổi theo chỉ để tâm sự với cô, trời ơi, kiểm của cô đâu rồi? Kiểm sáng chạy đi đâu rồi hả? [1] Đình Dật tay chân luống cuống, ngay cả ngón chân cũng bắt đầu run lên.

[1] Ý trong câu “Kiểm sáng chém đứt tơ tình”.

“Vừa nhập học, tớ đã nghe nói người đứng đầu toàn thành phố năm nay học cùng lớp với mình, Đình Dật, tên nghe rất hay, nhưng tớ không ngờ đó lại là một cô gái vừa xinh đẹp lại hoạt bát như vậy.”

Hạng nhất, đó là lịch sử, hôm nay Đình Dật lại một lần nữa hối hận học kỳ trước đã không học hành tử tế, nhưng cậu ấy khen cô xinh đẹp, khen cô hoạt bát ư, đối với một cô bé, còn gì vui hơn khi được nghe nam sinh mà mình ngưỡng mộ khen mình.

“Tớ cảm thấy với một nữ sinh thông minh như cậu, một chút bài tập Hóa học sẽ chẳng thành vấn đề, vì sao không làm hết bài mà lại tình nguyện bị phạt đứng?”

Mặt Đình Dật càng đỏ hơn, trong tiềm thức có lẽ cô vẫn muốn đối nghịch với cô giáo đã từng mắng mình, cô là học sinh giỏi, là bí thư chi Đoàn, nhưng chỉ không thích làm bài tập của cô Hóa, không làm bài tập cũng sẽ không ảnh hưởng tới thành tích, hai lần kiểm tra Hóa cô đều đứng thứ nhất, ngoài mặt cô giáo Văn cũng không tỏ vẻ quá khó chịu, nhưng cô ấy chưa từng nói gì với bất kỳ ai, kể cả cô.

Nhưng tại sao cậu ấy lại nói với cô những điều này, cho dù cậu ấy là ủy viên học tập, nhưng cũng sẽ không quá quan tâm đến tình hình học tập của từng người chứ, trong một trường trung học trọng điểm cạnh tranh khốc liệt, tất cả cán bộ lớp thật ra chỉ là vật trang trí, kẻ học giỏi mới là vua, điểm thi đại học mới là thứ quyết định vận mệnh của mỗi người.

Hóa ra, cậu ấy đối với cô đặc biệt hơn.

Đường về nhà rất dài, dài đến nỗi Đình Dật cảm thấy như cứ đi qua đi lại, cô sắp không thể khống chế được lời nói và hành động, thế mà vừa đi vừa tâm sự, đường về lại trở nên quá ngắn, ngắn đến nỗi khiến cô muốn đắm mình vào cơn gió xuân này nhiều hơn một khắc cũng không được. Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch gì, ít nhất cô đã biết được nhà Chu Văn Bản ở cùng hướng với nhà cô, trong khu của người nhà Nhất Trung cách đó không xa, xem ra cậu ấy có thể là con cháu của công nhân viên chức trong Nhất Trung, nhưng tại sao lại học ở Nhất Cao, kỳ lạ.

Càng kỳ lạ hơn chính là tâm tư của thiếu nữ, ban đầu không cảm thấy gì, từ sau buổi tối cùng nhau đi về, Đinh Dật thấy Chu Văn Bản hoàn toàn khác trước kia. Nụ cười của cậu ấy với người khác là khách khí lễ độ, còn đối với cô thì chân thành hơn nhiều, ngay cả khi cậu ấy nhìn vào mắt cô cũng ẩn chứa tình cảm. Tính cách Nguyễn Thúy vốn hiền lành hướng nội, hôm sau gặp Đinh Dật cũng không nói gì cả, chỉ nhìn cô cười cười đầy ẩn ý, Đinh Dật tuy ngại ngùng nhưng lại tỏ vẻ thản nhiên, thích một người, đâu phải là chuyện mất mặt đến vậy.

Về cơ bản, tính cách của Đinh Dật chính là như một con lừa, càng bắt cô làm cái gì, cô càng muốn làm ngược lại, nhưng lần này, Đinh Dật chủ động kiểm điểm những hành động ấu trĩ của bản thân, mỗi ngày cô dành nhiều thời gian hơn làm bài tập Hóa, bài tập tuy nhiều, nhưng chưa nhiều đến mức cô không thể chống đỡ nổi.

Xuân về hoa nở, các học sinh nô nức muốn đi chơi xuân, nhưng trường học sợ phải gánh trách nhiệm cho nên chỉ đồng ý tổ chức đi chơi ở các vườn cây, sông nhỏ, các học sinh ở trong nội thành đều đã từng đến những chỗ đó, đương nhiên sẽ cảm thấy không thú vị. Đinh Dật thấy vậy, sau khi thương lượng với lớp trưởng, cô hô hào, đề xuất mọi người bỏ chút thời gian đi leo núi Thạch Long ở ngoại ô, núi Thạch Long là khu bảo hộ tự nhiên cấp hai của quốc gia, phong cảnh tuyệt đẹp, trên núi còn có rừng nguyên sinh rất lớn, quanh năm mây mù lượn lờ, tựa chốn tiên cảnh nhân gian.

Nhưng hoạt động này phải tự bỏ tiền, hơn nữa phải mất cả một ngày nghỉ, Đinh Dật tỏ rõ ý không miễn cưỡng, hoàn toàn đăng ký tự nguyện. Không ngờ nhờ vào tình bạn giai cấp cùng nhau bị phạt đứng nhiều ngày, mấy nam sinh nghịch ngợm nhất trong lớp đều nể tình tích cực tham gia, dưới cái nhìn chăm chăm của Đinh Dật, Chu Văn Bản cũng mỉm cười gật đầu, cậu ấy vừa gật đầu một cái, nhiều nữ sinh vốn đang quan sát tình hình cũng lục tục đi đăng ký.

Cứ như vậy, số người đăng ký đã lên đến hơn hai mươi, chiếm non nửa lớp. Nhân số nhiều chứng minh hoạt động được hoan nghênh, nhưng làm thế nào để duy trì được trật tự và cam đoan hoạt động an toàn trong tình huống không có giáo viên dẫn dắt, việc này tạo thành một gánh nặng đặt lên vai bí thư chi Đoàn Đinh Dật và lớp trưởng Ngô Khiêm. Ngô Khiêm là một học sinh giỏi ngoan ngoãn và nghiêm túc, nhưng lại không thành thạo lắm trong tổ chức các hoạt động, là người khởi xướng, Đinh Dật đành phải ôm trách nhiệm vào mình.

Trước đó hai người đã làm xong dự toán, dựa vào đó để thu tiền đóng góp, may mắn trong lớp có phụ huynh của một bạn mở công ty vận chuyển hành khách, đồng ý cho bọn họ mượn một chiếc xe miễn phí, tiết kiệm được một khoản không nhỏ. Trước khi lên đường, Đinh Dật chia hai mươi bốn học sinh thành sáu tổ, mỗi tổ đảm bảo có ít nhất hai nam sinh, còn chọn ra một tổ trưởng làm người chịu trách nhiệm. Lúc phân tổ, các nữ sinh toàn đứng sát lại gần Chu Văn Bản, Đinh Dật chém đinh chặt sắt: “Không được, Chu Văn Bản nho nhã hiền lành, sợ là không thể đảm đương nhiệm vụ bảo vệ các người đẹp, vẫn nên đi theo tổ, tổ cam đoan sẽ đưa cậu ấy trở về an toàn.” Đùa à, cô vất vả tổ chức hoạt động, không phải là để tạo cơ hội cho bọn họ.

Vừa dứt lời, nhiều nam sinh liền bật cười ha ha, trong lớp có không ít bạn đã từng nghe oai danh của Đinh Dật, khuôn mặt tuấn tú của Chu Văn Bản đồ bưng, nhưng cũng không lên tiếng phản bác. Các nữ sinh khác đương nhiên không chịu, thế nhưng không thể nghĩ ra được lý do nào thích hợp hơn, huống hồ các cô cũng không hòa hợp đến mức để cho hai nữ sinh nào đó được cùng tổ với Chu Văn Bản, Đinh Dật công khai tuyên bố khiến ai nấy không kịp trở tay.

Núi Thạch Long cách nội thành hơn một trăm cây số, đại bộ phận xung quanh là đồng bằng thuộc địa phận tỉnh, chỉ hiện ra một đỉnh núi cao sừng sững ngút trời. Đường núi khúc khuỷu gập ghềnh, sau khi qua cổng núi một đoạn, xe khách không thể leo lên được nữa đành phải dừng tại bãi đỗ xe dưới chân núi, mọi người xuống xe đi bộ. Những cô bé cậu bé thiếu niên mười mấy tuổi vừa cười nói vừa cùng nhau leo núi, trái lại không hề cảm thấy mệt mỏi, đi hơn một tiếng mới nhìn thấy điểm đầu của đường cáp treo. Điểm cuối của cáp treo còn cách đỉnh núi hơn một giờ leo nữa, để tiết kiệm thời gian lên ngắm toàn cảnh đỉnh Thanh Long hiểm trở hùng vĩ, mọi người quyết định trước tiên sẽ đi cáp treo.

Mỗi chiếc cáp treo có thể chở được hai hoặc ba người, sau khi Chu Văn Bản nhảy lên xe, Đinh Dật trừng cặp mắt phượng vào cậu nam sinh đang định đi lên theo, nam sinh kia dường như không thể chịu được ánh mắt ác liệt của cô, đành rụt cổ thu chân lại.

Đỉnh Dật dương dương tự đắc, theo chuyển động của cáp treo, phong cảnh dọc đường đẹp đến vô cùng. Trên đỉnh núi có những phiến đá hình thù kỳ dị, rừng cây xanh tươi rậm rạp, ánh dương vàng chói lọi xuyên qua mây mù đỉnh núi, vương vãi trên con đường đẹp kỳ diệu, thỉnh thoảng có những chú sóc, vượn, khỉ và các loài động vật hoang dã xuất hiện giữa rừng, chúng cùng với con người tạo nên khung cảnh tự nhiên hài hòa êm dịu.

Chu Văn Bản hiển nhiên cũng đắm chìm trong cảnh sắc tuyệt vời, vừa thưởng thức, vừa nghe Đỉnh Dật nói liên miên về những câu chuyện thường được nghe kể. Theo truyền thuyết, núi này có long mạch, một vị từng đảm nhận chức bí thư trung ương tỉnh không quản ngại dặm xa đưa mộ của tổ tiên chuyển về đây, về sau quả nhiên có số làm quan, hiện nay đã dưới vài người mà trên cả vạn người.

“Buồn cười thật, thân là cán bộ cao cấp của Đảng Cộng sản, vậy mà lại tin vào những điều vô căn cứ đó.” Cuối cùng Đỉnh Dật phát biểu một câu.

“Thực ra rất nhiều người, kể cả những người nổi tiếng, đều có những lúc mê tín, giống như vậy...”

Ha ha, hóa ra Chu Văn Bản cũng biết buồn chuyện cơ đấy, Đỉnh Dật vô cùng thỏa mãn với phát hiện mới của mình.

11. Chương 11

Hoạt động trên về cơ bản là thành công, ít nhất hai mươi tư người đã bình an trở về. Nhưng khi về, không biết ai đã nói chuyện này với thầy Trương chủ nhiệm, Đỉnh Dật và Ngô Khiêm bị gọi vào văn phòng mắng té tát một trận.

“Các cô cậu to gan quá nhỉ, có biết ở núi Thạch Long có sói hoang xuất hiện không? Lại còn tự tìm xe, hơn hai mươi con người, chẳng may xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?!”

Đỉnh Dật không phục: “Đó là khu ngắm cảnh đã khai phá, cuối tuần nhiều người như vậy, làm gì thật sự có sói hoang xuất hiện chứ ạ, hơn nữa chẳng phải không xảy ra chuyện gì sao? Mọi người học tập vất vả như vậy, thỉnh thoảng đi thư giãn, sau khi về mới có thể căng dãn đào tinh lực học tập!”

“Tâm lý may mắn, em đơn thuần chỉ là tâm lý may mắn! Lần sau không được phép tự tổ chức đi chơi xa ở ngoại thành nữa, nghe chưa?”

Nhìn một chàng trai mới hơn hai mươi tuổi, chỉ vì bọn họ mà trở nên sốt sắng, Đỉnh Dật cảm thấy không nỡ, đành phải đồng ý. Ngô Khiêm thì gặt đầu như già tối, vô cùng hối hận bản thân lập trường không kiên định, bị Đỉnh Dật làm lung lay.

Quay về, Đỉnh Dật tự nhận mình coi như đã thân thiết với Chu Văn Bản, mời cậu ấy gia nhập nhóm cùng đi về nhà của cô và Nguyễn Thúy, đằng nào mọi người cũng đều đi về hướng đó, Chu Văn Bản cười cười: “Các cậu đi trước đi, bình thường chín giờ tớ mới về nhà.” Đỉnh Dật quay đầu lại nhìn Nguyễn Thúy, Nguyễn Thúy vội nói: “Tớ mà về nhà muộn ba mẹ sẽ lo lắng.” Đỉnh Dật đành phải cùng cô ấy đi về trước.

Ra khỏi cổng trường, Nguyễn Thúy cắt ngang tiếng cười nói của Đỉnh Dật: “Cậu sẽ không trách tớ chứ, có một chuyện, tớ vốn không biết có nên nói với cậu, bây giờ nghĩ có lẽ nói ra thì tốt hơn.”

Đỉnh Dật tò mò: “Chuyện gì? Là về tớ à?”

Nguyễn Thúy cắn môi, mãi mới mở miệng: “Cậu nghe xong đừng tức giận, tớ cũng chỉ nghe mọi người đồn đại, bây giờ trong lớp rất nhiều người đang bàn tán chuyện cậu theo đuổi Chu Văn Bản, nói là cậu mượn việc công làm việc tư, tổ chức hoạt động nhưng thật ra là để tiếp cận cậu ấy, có mấy lời rất khó nghe, tớ thì chẳng nói làm gì, nhưng tớ sợ cứ như vậy thầy giáo mà biết được thì không hay lắm.”

Khá lắm, chẳng trách đám người lúc nãy lại cản trở cô. Đỉnh Dật rất cảm động, cô may mắn biết bao, trước đây có La Bình, bây giờ có Nguyễn Thúy, đều là những cô gái hiền lành lương thiện, luôn bên vực cô.

Đỉnh Dật không muốn làm khó Nguyễn Thúy phải nói ra ai là kẻ lan truyền những lời đồn đại, do cô quá vui sướng đến mức đầu óc mơ hồ, quên mất miệng lưỡi con người đáng sợ nhường nào, bây giờ cô chỉ muốn biết phản ứng của Chu Văn Bản, tin đã truyền đi rồi, chắc hẳn cậu ấy cũng đã nghe được.

Sau khi đưa Nguyễn Thúy về nhà, Đinh Dật đi thẳng tới nhà Chu Văn Bản, ôm cây đợi thỏ trước cổng tiểu khu, còn có thời điểm nói chuyện nào thích hợp hơn sau khi cậu ấy hết giờ tự học.

Quả nhiên, hơn chín giờ, Chu Văn Bản đạp xe về hướng này, Đinh Dật tới gần mới phát hiện, trên chỗ ngồi phía sau hình như còn có người.

Lúc này Chu Văn Bản cũng nhìn thấy cô, cậu ấy quay đầu nói gì đó, người ngồi sau liền nhảy xuống xe, Đinh Dật sợ tới mức ba hồn bảy vía ném mất hai hồn sáu vía, kia chính là Văn Tĩnh, giáo viên dạy Hóa của bọn họ.

Còn chưa nghĩ ra phải giải thích thế nào với cô giáo đêm hôm khuya khoắt mà còn lớn vồn ở đây, một tiếng “Mẹ” rất nhẹ nhàng của Chu Văn Bản khiến ột hồn một vía còn lại của cô cũng bay mất.

Chuyện trở nên không thể nào hỏng bét hơn được nữa, trái lại Đinh Dật bắt đầu tỉnh táo hơn, cô lễ phép chào hỏi cô giáo Văn, sau đó mới nói: “Có một bài tập Hóa em không biết mình làm có đúng không, nếu như không giải quyết được thì đêm nay em sẽ không ngủ ngon, vừa rồi em hỏi thăm bạn mới biết nhà cô giáo Văn ở đây, em nghĩ chắc cô bận nhiều việc nên sẽ không về sớm, đành phải đứng đây chờ, không ngờ đúng là đã chờ được rồi, ha ha.” Hồn phách đã bay mất, đương nhiên nói năng cũng không còn quan tâm đến logic, Đinh Dật chỉ vớ gì nói nấy.

Hiển nhiên Văn Tĩnh cũng rất bất ngờ khi thấy Đinh Dật, giờ nghe xong lý do thoái thác của cô lại càng cảm thấy kỳ lạ, cũng không trách được, từ khi khai giảng tới nay, Đinh Dật chưa bao giờ tìm bà để hỏi bất kỳ vấn đề nào.

Khen ngợi tinh thần học tập của Đinh Dật, Văn Tĩnh mời cô vào nhà giảng cặn kẽ, Đinh Dật cũng không từ chối, cùng hai mẹ con họ đi vào nhà.

Ba của Chu Văn Bản có ở nhà, thì ra chính là thầy giáo lần trước gặp trên tàu hỏa, dường như ông vẫn còn ấn tượng với Đinh Dật, sau khi trông thấy cô thì ngạc nhiên nói: “Cháu không phải là...”

“Lão Chu, giới thiệu với anh một chút, đây là Đinh Dật, học sinh lớp em, bạn của Chu Văn Bản.” Văn Tĩnh lại quay sang chồng mình giới thiệu, “Đinh Dật, đây là chồng tôi Chu Chính Thư, em có thể gọi là thầy Chu.”

Đinh Dật cười ngọt ngào, cúi đầu chào. Thì ra là thế, Chu Chính Thư là Phó hiệu trưởng của Nhất Trung, chẳng trách bọn họ lại ở trong khu nhà dành cho quan chức của Nhất Trung.

Từ lâu đã nghe La Bình nói Phó hiệu trưởng Chu của bọn họ là tài tử nổi tiếng, tướng mạo anh tuấn, hào hoa phong nhã, làm say đắm vô số phụ nữ từ trẻ tới già, khó trách cô giáo Văn lại căng thẳng với chồng mình như vậy. Chu Văn Bản đúng là con hơn cha, chẳng phải ngay cả cô cũng mê đắm sao, Đinh Dật âm thầm tự giễu.

Không ngờ Chu Chính Thư đã từng nghe nói đến cô: “Đinh Dật, em chính là Đinh Dật? Đúng đầu toàn thành phố trong kỳ thi cấp ba năm ngoái? Ha ha, không tệ không tệ.”

Cái thứ hạng quý tha ma bắt đó, Đinh Dật nghĩ thầm, nếu học kỳ sau thành tích vẫn không thể đi lên thì cô dứt khoát thay tên đổi họ, tránh mất thể diện thêm nữa.

Đi theo Văn Tĩnh vào thư phòng, Đinh Dật mới bỗng nhiên nhớ ra hôm nay lớp cô không có tiết Hóa học, cô cũng không mang vở Hóa trong cặp. May là từ trước đến nay cô vẫn luôn có trí nhớ siêu việt, chỉ một loáng đã viết ra giấy một loạt kết cấu phân tử phức tạp mà không sai tí nào.

Trước tiên Đinh Dật nói ra cách nghĩ của mình, Văn Tĩnh nghe xong chỉ sửa lại một chút, còn khen ngợi cô: “Đúng rồi, đây là dạng đề thi, vượt qua phạm vi đại cương, còn có cả kiến thức Hóa học hữu cơ các em vẫn chưa học đến, em có thể nghĩ đến bước này là tốt lắm, tiếp tục cố gắng nhé.”

Đinh Dật hỏi bài tập chỉ là để tạm thời giải vây, vậy mà lại được khen, thật mừng quá, thấy trên bàn của Văn Tĩnh có sách bài tập, cô phải tranh thủ sự tán dương này để hỏi thêm mấy vấn đề nữa cho bổ.

Sau khi toàn bộ câu hỏi được giải đáp hết đã là gần mười giờ, Đinh Dật đứng dậy chào tạm biệt, Chu Chính Thư đề nghị để Chu Văn Bản đưa cô về, Đinh Dật thấy cậu ấy đã tắm rửa xong xuôi và thay quần áo ở nhà nên từ chối. Thấy con trai không có phản ứng gì, Chu Chính Thư lại đề nghị tự mình đưa cô về, Đinh Dật

đànch cười nói: “Thầy Chu, thầy yên tâm, em sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu, vả lại nhà em cũng ngay gần đây, đi một lát là tới rồi.”

Chu Văn Bản lại nói: “Đúng vậy, ba không biết đấy thôi, Đình Dật rất lợi hại, các bạn nam trong lớp đều sợ cậu ấy.” Thấy ai cũng khăng khăng như vậy, Chu Chính Thư mới chịu thôi.

Mơ mơ màng màng đi ra cửa, Đình Dật cảm thấy trong lòng có cái gì đó kỳ lạ, câu nói của Chu Văn Bản “Đình Dật rất lợi hại” khiến cô vui buồn lẫn lộn. Cô không phải không chờ mong sẽ được cậu ấy đưa về, dù sao hôm nay đã bị giày vò nhiều như vậy, cũng chỉ muốn hỏi một chút về thái độ của cậu ấy mà thôi.

Ra đến cổng, Đình Dật bị ánh đèn xe chói mắt làm bừng tỉnh, nhìn quyển sách trong tay, thôi xong! Cô đã tiện tay cầm nhầm sách bài tập của cô giáo Văn, không biết ngày mai cô ấy có tiết hay không, làm chậm trễ giờ học của người ta thì không hay, vì vậy cô vội vàng quay vào.

Vừa mới đến gần cửa nhà họ Chu, Đình Dật bỗng nghe có người nhắc đến tên mình, có lẽ vừa rồi tiền cô ra bọn họ chỉ tiện tay đóng cửa sắt bảo vệ, còn cửa bên trong vẫn chưa đóng.

Cánh cửa sắt chạm rỗng không có cách âm, tiếng trò chuyện bên trong lọt vào tai Đình Dật không sót từ nào.

“Lần trước em còn chỉ trích người ta, cô bé Đình Dật này rõ ràng chính là học sinh ngoan giỏi toàn diện, đáng tiếc không vào trường chúng ta học.” Đây là giọng của Chu Chính Thư.

“Hừ, có gì mà đáng tiếc, ‘học’ thì cũng không tệ, nhưng còn ‘ngoan’ thì chưa chắc, bộc lộ tài năng, thông minh một chút đã không biết trời cao đất rộng. Hơn nữa, em thấy con nhóc đó có ánh mắt không hiền hòa, đuôi mày khoe mắt đều xéch lên, đó không phải dung mạo của một cô gái hiền thực đoan trang.” Ban đầu Đình Dật nghe thấy họ thảo luận về mình thì hơi ngại, định bỏ đi, để ngày mai tới trường trả lại sách, nhưng nghe đến đó thì không khỏi ngơ ngẩn.

Cô không thể tin được đó là lời của cô giáo Văn mà ban nãy vẫn còn kiên nhẫn giảng bài ỉnh, hơn nữa dung mạo của cô mà cũng bị lấy làm chủ đề bàn tán. Ba vẫn thường nói khuôn mặt của cô ví như trong sách là “Đôi mày thanh tú, cặp mắt phượng”, là khuôn mặt đẹp nhất thiên hạ, ba vẫn nói cô đẹp rực rỡ không thua gì minh tinh, hóa ra cách nhìn giữa người với người lại có sự chênh lệch lớn đến vậy! Cô muốn nghe tiếp, vì vậy bèn đứng im ở cửa không nhúc nhích.

“Em có thành kiến, con bé là con gái của bí thư Đình, cháu ngoại của bác sĩ Kỷ, gia giáo có thể chệch đi đâu chứ? Vừa thông minh lại lễ phép, anh thấy cô bé này rất được.”

“Hừ, anh thì tinh mắt lắm, nó có giáo dục hay không, cứ hỏi con trai anh thì biết!”

Chu Chính Thư nói: “Liên quan gì đến Văn Bản?” Nhìn mặt con trai đỏ lên, ông càng cảm thấy kỳ quái.

Văn Tĩnh thấy con trai im lặng thì tiếp tục nói: “Hồ phụ vô khuyến tử [1], hai cha con các anh đều có sức hấp dẫn rất lớn, em chủ động xin nhận lớp của con, đứng bên cạnh mà không nhìn nổi. Một đám con gái riu ra riu rít, không có việc gì là lại vây quanh nó, mấy đứa khác thì chẳng nói, cũng chỉ là trò của đám nữ sinh, chỉ có con bé “xuất thân danh môn” kia thật đúng là không giống người thường!”

[1] Bố là hổ thì con không thể là chó.

Chu Chính Thư nghe vợ vu vu cả năm, ngay cả ông cũng bị quở trách, vốn không muốn nghe nhưng giờ thì thật sự hiếu kỳ Đình Dật không giống người thường ở chỗ nào, không nhịn được hỏi: “Con bé đã làm gì?”

“Làm gì? Vốn là tụ tập một đám cả trai lẫn gái đi leo núi Thạch Long cách nội thành hơn trăm cây số, leo núi thì không nói, nhưng lúc phân tổ lại tranh giành được cùng một tổ với con trai anh trước mặt bao nhiêu người, cả hành trình cứ quần quít lấy nó không tha, thế có khác gì đại trai đâu? Nghe nói hoạt động lần này do một mình nó khởi xướng, mục đích chính là con trai bảo bối của anh, nhóc con bé tí mà đã tính toán như vậy, lại còn ngang ngược, anh bảo có đáng sợ không!”

Nói cả buổi, thấy Chu Chính Thư nghe rất say sưa, còn nói: “Cô bé này thật là thú vị.” Văn Tĩnh bực tức, không nhịn được lại phát hỏa: “Nếu nó chỉ là thích con anh thì cũng chẳng nói làm gì, đằng này còn đuổi hết những nữ sinh khác theo đuổi con anh, Đình Dật chẳng đứng hạng nhất, nghe nói nó còn đánh nhau,

xưng huynh gọi đệ với một đám trẻ con lưu manh, quả thực chẳng có chút giáo dục nào, nếu như không phải biết rõ thì ai dám nói nó là đứa trẻ xuất thân trong một gia đình tử tế!”

Chu Chính Thư nghe đến đó bỗng nghiêm mặt nói: “Văn Tĩnh, đây chính là điểm không tốt của em, nhìn nhận chuyện gì cũng dựa vào những ấn tượng ban đầu, dễ bị cảm xúc chi phối, những chuyện đó không phải chính mắt em nhìn thấy, hay là có ‘cơ sở ngầm’ nào nói cho em? Anh thấy đứa trẻ này ánh mắt sáng ngời kiên định, cư xử lễ độ, cũng không phải người nói năng tùy tiện, trước mắt em đừng kết luận bừa.”

Văn Tĩnh bị chồng nói như vậy cũng không phản bác lại, hỏi tiếp: “Trước tiên không nói đến nó nữa, nhưng chẳng lẽ anh ủng hộ Văn Bản yêu sớm?”

Chu Văn Bản nghe thấy vậy bỗng hoảng sợ, vội vàng giải thích: “Ba mẹ đừng hiểu lầm, con không có yêu sớm, trong mắt con, Đinh Dật không khác gì những nữ sinh khác, chỉ là con thấy cậu ấy chống đối với mẹ không làm bài tập, cho nên mới chủ động nói chuyện với cậu ấy, con không hề thích cậu ấy.”

Đinh Dật cảm thấy có một luồng khí lạnh bắt đầu chạy từ lòng bàn chân, lên đến tim, rồi cuối cùng lên vào trong đầu, nó khiến cô lập tức tỉnh táo. Thì ra là thế, thì ra!

“Trong mắt con, Đinh Dật không khác gì những nữ sinh khác”, hóa ra trong mắt cậu ấy, cô cũng chẳng hơn gì một trong những đứa con gái suốt ngày vây quanh cậu, “Con không hề thích cậu ấy”, giờ phút này, ngày hôm nay, cậu ấy đã dạy cho cô “tự mình đa tình” viết như thế nào!

Là cô gieo gió gặt bão, tự đưa mình tới cửa cho người ta sỉ nhục! “Ông trời, nếu ông có linh thì hãy đánh chết con đi, để con khỏi phải ở đây chẳng còn mặt mũi, hổ thẹn với liệt tổ liệt tông!”

Ông trời đương nhiên không thể nghe được lời cầu xin của cô, bởi vì cô vẫn đứng nguyên vẹn ở đó, giọng nói của Chu Chính Thư vẫn truyền vào tai cô thật rõ ràng: “Học sinh cấp ba yêu đương đương nhiên không đáng khuyến khích, hơn nữa cô bé kia thực sự không tồi nhưng không phù hợp với Văn Bản, lý do không phải cái mà em gọi là không đoan trang.” Những lời này hiển nhiên là nói với Văn Tĩnh.

Thấy mọi người đang chăm chú lắng nghe, Chu Chính Thư dừng một chút rồi nói tiếp: “Người xưa có câu: ‘Lấy vợ phải lấy người thua kém nhà ta, gả con gái phải chọn nhà hơn nhà ta’, gia đình mới có thể hòa thuận, cuộc sống yên bình. Những lời này không khẳng định là hoàn toàn đúng, nhưng vẫn có đạo lý của nó. Mấy năm qua Đinh Phụng Linh lên như điều gặp gió, bên Bắc Kinh còn có người giúp đỡ, tương lai tiền đồ rộng mở, nghe em nói thì có vẻ cô bé kia cá tính rất mạnh, Văn Bản so với cô bé đó thì có chút thiếu quyết đoán, hai đứa trẻ này thực sự không phù hợp.”

Nhiều lời như vậy, nhưng Đinh Dật chỉ nghe lọt một câu: “Thực sự không phù hợp”, sau đó cô chân cao chân thấp đi về nhà.

12. Chương 12

Cả đêm không cách nào yên giấc, hôm sau thức dậy lại phải chiến đấu cật lực, đó chính là cuộc sống ở trường cấp ba trọng điểm, cho dù Đinh Dật không muốn đối mặt với hai mẹ con Chu Văn Bản, nhưng cuộc sống vẫn cứ phải tiếp tục.

Gặp mặt trả sách lại cho Văn Tĩnh, bà vẫn nhã nhặn đúng mực, vẻ tươi cười thậm chí còn có phần yêu thương, nếu không phải chính tai nghe thấy, Đinh Dật tuyệt đối sẽ không tin đó là người nói ra những lời khiến cô trằn trọc mất ngủ cả đêm qua, hóa ra đây là người lớn, những chuyện mà người lớn làm lại khiến cho năng lực phán đoán của cô kém chính xác.

Chu Văn Bản vẫn mặt như chạm ngọc, mắt tựa sao mờ [1]. Thiếu niên thanh lịch, vừa xuất hiện tại cửa ra vào dường như đã tập trung tất cả ánh sáng, khiến người ta không kìm được hướng ánh mắt về nơi đó, nhìn cậu ấy bước vào cửa, đi qua bụi giăng, đi tới chỗ ngồi, kéo ghế, ngồi xuống. Cùng một động tác, vậy mà khi cậu ấy làm lại trở nên phóng khoáng, đẹp mắt đến thế, đẹp đến mức khiến người ta đau lòng.

[1] Nguyên văn: Diện như quán ngọc, mục tự hàn tinh.

Ánh mắt của cậu ấy hóa ra chẳng hề ẩn chứa tình cảm, chỉ là trời sinh có phần sáng hơn người khác, giọng nói của cậu ấy cũng không phải chỉ ân cần với một mình cô, khi cậu cười nói với Lý Tịnh ngồi cùng bàn, ngữ điệu cũng trầm thấp và dịu dàng như thế.

Hóa ra đều giống nhau, cả vật, cả người cũng vậy, chỉ có cô không giống mà thôi. Trong tiết Lịch sử, Đinh Dật không đủ kiên nhẫn nghe thầy giáo giảng một lần nữa về ý nghĩa của cách mạng, cô lấy sổ nhật ký ra ghi lại tâm trạng lúc bấy giờ, bao nhiêu năm sau, cuộc cách mạng này có lẽ cũng có thể phân tích ra ý nghĩa của nó.

Viết nhật ký xong lại không khỏi đa cảm, hôm nay là đại thọ bảy mươi của ông ngoại, cô đã xin thầy chủ nhiệm cho nghỉ giờ tự học buổi tối, mọi người muốn tề tựu đông đủ cả nhà để chúc thọ ông.

Buổi chiều mẹ đã xin phép về sớm chạy về nhà mẹ đẻ, sau khi tan học, Đinh Dật đi thẳng tới tòa nhà công ty đợi ba tan tầm, vốn ba muốn đến trường đón cô, để cô có thể vẫn tham gia giờ tự học, nhưng hôm nay cô đâu còn tâm tư, hơn nữa, cô cũng không muốn gây sự chú ý khi đi cùng ba trong trường.

Đinh Phụng Linh còn một số công việc cần xử lý, cô thư ký mang đến cho cô một đồng hồ ăn vặt và tạp chí để giết thời gian, Đinh Dật uể oải chẳng hào hứng chút nào, nói cảm ơn xong chỉ cầm cuốn tạp chí ngăn người trước hờn non bộ trên bệ cửa sổ. Hờn non bộ làm thật đẹp, nước chảy róc rách, núi xanh tươi mát, người đi đường, ông già thả câu, thậm chí cả chim bay cá nhảy cũng vô cùng sống động, đường núi quanh co, xen kẽ nhiều đình đài lầu gác, nhìn lâu lại khiến người ta muốn đắm chìm trong đó làm ẩn sĩ. Người thiết kế chắc hẳn là người trong lòng bao trọn cả núi non [2], núi này thậm chí còn có điểm giống núi Thạch Long.

[2] Nguyên văn “hung trung hữu khưu hác”: Ý chỉ lúc vẽ tranh hay viết văn, trong lòng đã nắm chắc ý niệm nghệ thuật sâu xa mà mình muốn thể hiện.

Bỗng nhiên bị một tiếng cười làm bừng tỉnh, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn, là cô thư ký đang nói chuyện với một cô gái trẻ, cô gái kia mặc áo khoác trắng, gương mặt đẹp sắc sảo, dáng người yếu điệu, trên tay cầm một chiếc hộp được bọc khéo léo.

“Bí thư Đinh ở trong kia còn một số văn bản chưa ký duyệt xong, chúng ta cứ ở đây chờ một lát, đây là con gái của bí thư Đinh - Đinh Dật, Tiểu Dật, đây là chị Thạch Mạn Quân ở bệnh viện công ty, cũng là học trò của ông ngoại em.”

Thạch Mạn Quân hơi giật mình, Đinh Dật đã tiến lên chào hỏi: “Chào chị Thạch.”

Thạch Mạn Quân cười ngượng ngùng: “Chào Tiểu Dật, không ngờ con gái của bí thư Đinh đã lớn thế này, còn rất xinh đẹp nữa.”

“Chị Thạch đang đợi ba em sao?”

“Đúng vậy, à, thực ra cũng không phải, hôm nay mừng thọ thầy Kỷ, chị vốn cũng muốn đi chúc thọ nhưng nghe nói ông chỉ tổ chức tiệc với người nhà, cho nên chị muốn gửi chút quà nhờ bí thư Đinh mang tới.”

“Em thay mặt ông ngoại cảm ơn chị Thạch, thực ra chị Thạch không cần phiền vậy đâu, mừng thọ ông ngoại em cũng là chút tấm lòng của con cháu trong nhà, ông rất không muốn kinh động đến người khác, đặc biệt là người ngoài.” Đinh Dật nhận món quà từ tay cô gái, Thạch Mạn Quân hai tay trống trơn bỗng cảm thấy hơi mất tự nhiên, cười nói với Đinh Dật: “Vậy thì làm phiền em, không còn chuyện gì thì chị xin phép đi trước, giúp chị hỏi thăm cô nhà thầy nhé.”

“Vâng, chị Thạch đi cẩn thận.”

Thạch Mạn Quân vừa cất bước, Đinh Phụng Linh cũng đẩy cửa đi ra, có lẽ đã xong việc chuẩn bị xuất phát, ông hỏi thư ký Tiểu Vương: “Vừa rồi có người tìm tôi?”

“Là Thạch Mạn Quân ở bệnh viện công ty, nhờ bí thư mang quà tới cho bác sĩ Kỷ, đã đưa cho Tiểu Dật rồi ạ.”

Đinh Phụng Linh không hề hỏi nhiều, dẫn Đinh Dật đi ra thang máy, thời gian đã không còn sớm.

Đinh Dật ôm hộp quà rầu rĩ theo sau, Đinh Phụng Linh nhanh chóng phát hiện con gái có gì đó không ổn, lên xe ông liền hỏi: “Tiểu Dật, con có tâm sự?”

Đinh Dật tựa đầu quay ra ngoài cửa sổ: “Ba, nếu như ba cảm thấy một người rất thông minh lại xinh đẹp, vậy ba có thích người đó không?”

Đinh Phụng Linh cười ha ha: “Ai? Vừa thông minh lại xinh đẹp? Nếu như con gái bảo bối của ba là như vậy thì chắc chắn ba sẽ thích.” Thấy Đinh Dật vẫn đang nhíu mày, ông lại hỏi một câu: “Chẳng lẽ có người không thích con gái của ba?”

“Đâu chỉ không thích, người ta còn rất ghét con.” Sự đánh giá của Văn Tĩnh khiến Đinh Dật cảm thấy cực kỳ tủi thân, từ trước tới giờ cô chưa từng bị người lớn nào mắng một cách thực sự nghiêm khắc, những lời nói tồi hôm qua cứ quanh quẩn trong đầu cô, không thể nào xua đi được.

“Ai? Ai ghét con?”

“Haiz, ba không cần biết đó là ai, dù sao thì cũng chính là có người ghét con, cực kỳ ghét.” Đinh Dật nói hơi có vẻ trách móc, như thể làm thế thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn, ác mộng đêm qua cũng có thể tan biến bớt, cô không thể nói ra được: đó chính là mẹ của người mà con thích, cho nên, không biết chừng ngay cả cậu ấy cũng ghét con, còn nghiêm trọng hơn cả không thích, trước kia rõ ràng cậu ấy từng nói cô vừa xinh đẹp lại hoạt bát. Sống mũi cay cay, Đinh Dật không thể đè nén được cảm giác tổn thương trong lòng.

Đinh Phụng Linh thở dài, thay đổi giọng điệu đùa giỡn ban đầu, nghiêm mặt nói: “Tiểu Dật, con đã bao giờ nghe câu ‘Bất dĩ vật hỷ, bất dĩ kỷ bi’ [3] chưa, đừng để bản thân quá phiền muộn vì những cảm xúc của cá nhân. Người khác ghét con, có thể là lỗi của con, cũng có thể nguyên nhân là từ phía họ, nếu là lỗi của con thì phải tự kiểm điểm xem mình có làm gì gây ảnh hưởng đến người khác, còn nếu như không phải, nếu người đó ghét con chỉ đơn thuần là vì khuynh hướng cảm xúc của cá nhân, vậy thì không cần phải để ý tới, con không thể quá lưu tâm đến ánh mắt người khác, sau này lớn hơn một chút, con sẽ càng hiểu sâu sắc hơn đạo lý này.”

[3] Không vì những người, sự việc bên ngoài mà vui, không vì bản thân mà buồn.

Đinh Dật chỉ mơ hồ hiểu, không để ý ư, cô cũng rất muốn không để ý, thế nhưng để làm được thì đâu có dễ dàng như vậy.

“Hoặc là, lùi một bước để tiến hai bước, con cũng nên biết ‘hỉ nộ bất lộ’, cảm xúc gì cũng thể hiện ra mặt để người khác nhìn thấu, đôi khi sẽ khiến con rơi vào hoàn cảnh bị động, ví dụ như hôm nay, con rầu rĩ không vui tới tham gia mừng thọ ông ngoại sẽ khiến mọi người nghĩ như thế nào? Cho rằng con không muốn vì ông mà bị chậm trễ việc học tập sao? Hay là vì con ghét cậu mẹ?”

Đinh Dật vốn đang ngẫm nghĩ lời ba nói, nghe đến đó lập tức cao giọng phản bác: “Không phải như thế, con không có ý đó, mọi người nhà ông ngoại sao có thể nghĩ như vậy, họ sẽ không đâu.”

Đinh Phụng Linh cười xòa: “Mọi người đương nhiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng nếu là người xa lạ thì có thể sẽ hiểu lầm, vừa rồi ba nhìn sắc mặt u ám của con, còn tưởng là mình đã đắc tội với công chúa nhỏ nhà chúng ta rồi chứ, làm ba hoảng sợ mất một lúc.”

Đinh Dật bĩu môi: “Ba đâu có vẻ hốt hoảng gì đâu? Rõ ràng chỉ toàn giáo huấn con!”

“Trong lòng ba hoảng hốt hay không sao có thể để con nhìn ra, con gái ngoan, đây gọi là ‘hỉ nộ bất lộ’.”

Tiệc tối thực sự rất tưng bừng, hai cậu và dì út đều đưa người nhà đến, bà ngoại cùng với con gái và con dâu nấu một bàn tiệc phong phú, trong bữa ăn mọi người nâng chén chúc mừng, vô cùng náo nhiệt, hiếm có dịp cả nhà quây quần đông đủ, ông ngoại dường như rất vui, bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì chợt hỏi mẹ: “Dạo này chưa kịp hỏi con, thời gian đi Đức thực hiện chuyên đề kia đã quyết định chưa?”

Mọi người không hiểu chuyện gì, mẹ do dự mở lời: “Con nghĩ khả năng con đi được không cao lắm, con đang thương lượng với viện trưởng Giang xem có thể thay người được không.”

Ông ngoại lập tức nói: “Lần trước Tiểu Giang đã nói với ba, hiện tại ở khoa tim mạch bác sĩ già thì già quá, trẻ thì trẻ quá, giờ lại đang vào thời điểm bận rộn, căn bản không chọn được người phù hợp, chuyên đề lần

này con đi rất thích hợp, cậu ấy sẽ để ba làm bớt công việc của con, nếu như thành công được thì sẽ là một sự đột phá trong hướng đi này, đối với bệnh viện hay với cá nhân con đều có lợi.”

Mẹ giữ im lặng, ông ngoại lại nói tiếp: “Có phải con lo sau khi đi rồi không có ai trông nom Tiểu Dật? Con yên tâm, sau này Tiểu Dật có thể ở đây với ba, có ba với mẹ con chăm sóc cho nó, con còn gì phải lo lắng nữa.”

Mẹ hơi nhúm mày, đáp: “Không cần phải như vậy, chỗ này hơi xa trường học, Tiểu Dật ở nhà vẫn thuận tiện hơn. Con chỉ lo bây giờ Tiểu Dật mới lên cấp ba, bài vở nhiều, công việc của Phụng Linh lại bẽ bộn, con đi rồi, hai cha con đã quen được chăm sóc sẽ không thích ứng được, lần này đi ít nhất hai năm, ngộ nhờ ảnh hưởng tới kỳ thi Đại học của Tiểu Dật thì rất đáng tiếc.”

Đinh Dật thấy mình trở thành gánh nặng thì lập tức tỏ thái độ: “Mẹ không cần lo lắng, con cam đoan sẽ không để việc học tập bị ảnh hưởng, cũng không cần ở nhà bà ngoại, tự con có thể chăm sóc mình, mẹ cứ yên tâm mà đi.”

Trong chuyện này Kỷ Vân vốn cũng rất mâu thuẫn, cơ hội lần này rất hiếm có, có thể nâng cao kỹ năng nghiệp vụ được hay không, có thể chứng thực được chức danh giáo sư hay không, phụ thuộc rất nhiều vào thành quả của chuyên đề nghiên cứu lần này, bà thật sự không nỡ từ bỏ. Nhưng là một người vợ, một người mẹ, trong nhà cũng có quá nhiều việc không thể bỏ bê, nghe được lời cam đoan chân thành của con gái, Kỷ Vân cảm thấy có một chút vui mừng.

Sau quá trình bàn bạc sôi nổi và kỹ càng tỉ mỉ với người trong cả gia đình, lại thêm sự khẳng định và ủng hộ từ chồng và con gái, Kỷ Vân quyết định thẳng tiến đến Berlin (thủ đô của Đức), tham gia tổ nghiên cứu chuyên đề.

Gần tới ngày đi, Đinh Dật cùng với ba đều cố gắng hàng ngày về sớm, thời gian cả nhà đoàn tụ cứ qua một khắc lại ít đi một khắc, ai nấy đều rất quý trọng. Có điều công việc của ba bận quá, có một số tiệc xã giao không thể thoái thác được, Đinh Dật nhận đó tâm sự một chút chuyện mẹ con với mẹ.

“Mẹ không ở cạnh, sau này còn phải quan tâm nhiều hơn tới sức khỏe của ba, nhắc nhở ông ấy khi đi tiệc xã giao thì đừng uống quá nhiều rượu, cũng đừng làm việc quá khuya.”

“Ha ha, mẹ nói với ba là được rồi mà, ba là ba, làm sao con dám quản lý được?”

“Thôi thôi, cô đừng có ra vẻ, mấy năm nay mẹ đã nhìn thấu từ lâu, nhóc con cô mới là thái thượng hoàng, ba cô có chuyện gì mà không chiều theo ý cô chứ? Cô nói một câu còn có tác dụng hơn mẹ nói mười câu.”

“Mẹ, mẹ quá đáng, nói cứ như con không hiểu chuyện lắm ấy.” Hai mẹ con cười ầm ĩ cả nhà.

Cười xong rồi, Đinh Dật chui vào lòng mẹ, nằm im lặng trên ghế sa-lông, đừng nói là hai năm, cô còn chưa bao giờ rời xa ba mẹ đến hai tháng, lời hứa khi đó cũng chỉ vì sự mâu thuẫn và không cam lòng trong mắt mẹ.

Nhưng lần này mẹ đi xa, có lẽ không nỡ nhất chính là ba, tình cảm của hai người nhiều năm qua vẫn luôn tốt đẹp. Nghĩ đến ba, Đinh Dật bỗng nhiên nhớ tới Thạch Mạn Quân xinh đẹp từng gặp ở văn phòng thư ký lần trước, chợt cảm thấy hơi bất an, không kịp suy nghĩ đã ngồi thẳng dậy hỏi: “Mẹ, mẹ có quen Thạch Mạn Quân ở bệnh viện công ty không?”

Kỷ Vân hơi ngẩn ra: “Mẹ biết người này, cô ấy hình như là một trong những thực tập sinh cuối cùng mà ông ngoại con hướng dẫn, sao con lại biết cô ấy?”

“Không có gì, chỉ là tình cờ gặp, chị ấy còn nhờ con mang hộ quà đến cho ông ngoại.” Đinh Dật suy nghĩ một chút rồi nói, nhìn trên mặt mẹ vẫn còn vẻ nghi ngờ, cô lại mỉm cười: “Con gặp chị ấy ở công ty ba, trong công ty tập đoàn có người đẹp như vậy, hàng ngày mẹ cứ yên tâm nha.”

Kỷ Vân cũng cười: “Nhóc con hư này, sao lại đổ lên người ba con?”

“Mẹ, từ trước đến giờ mẹ thật sự chưa từng lo lắng sao? Nhìn ba còn trẻ hơn tuổi, lại đẹp trai như vậy, thực sự là hạc giữa bầy gà so với mấy ông già trong đám quan chức của công ty, ngộ nhờ bị cô gái xinh đẹp trẻ trung nào đó để ý thì làm thế nào?”

“Sao con càng nói càng không có chừng mực, ba của con không phải loại người đó!” Giọng điệu của Kỷ Vân rất kiên định, bà nhìn con gái, lại bổ sung thêm: “Ba của con cho dù rất đặc ý vì có một cô con gái xinh đẹp, nhưng bản thân lại không phải người chú trọng vẻ bề ngoài, thời trẻ, có một cô gái xinh gấp mười lần mẹ theo đuổi ba con, ba con không hề lay động, ông ấy là người rất trọng tình cảm.”

Đây là lần đầu tiên mẹ nhận xét về ba trước mặt cô, tướng mạo của ba là kiểu anh tuấn rất gây ấn tượng với người đối diện, đến tuổi trung niên, sự nghiệp thành công lại khiến ông có thêm sự quyến rũ của một người đàn ông thành đạt. Mẹ thì là kiểu phụ nữ có khí chất, vẻ ngoài lại đơn thuần, ba đã giành được rất nhiều, bao năm qua tình cảm vợ chồng sâu đậm, khi còn trẻ đương nhiên cũng có một câu chuyện vô cùng lãng mạn.

Đinh Dật cảm thấy trong lòng ấm áp, vì sự tin tưởng giữa ba mẹ, vì tình cảm gắn bó giữa các thành viên trong gia đình, cô cảm thấy yên tâm và an toàn, cũng cảm thấy biết ơn ba mẹ đã tạo nên cho cô một gia đình hòa thuận êm ấm. Mẹ, mẹ cứ yên tâm, cho dù mẹ đi tới chân trời góc bể, cũng không người nào có thể gây tổn hại cho gia đình chúng ta.

13. Chương 13

Lúc mẹ lên đường bay sang Đức, Đinh Dật sắp phải thi cuối kỳ, mọi người, kể cả mẹ, đều không cho phép cô theo ba lên thủ đô Bắc Kinh ra sân bay tiễn mẹ.

Giờ này chắc là mẹ đang ngồi trên máy bay đi Frankfurt rồi, không biết có chuyển máy bay đi Berlin suôn sẻ không, mẹ không biết tiếng Đức, dùng tiếng Anh trao đổi không biết có bất tiện không, chán muốn chết, Đinh Dật buồn bã ngồi một mình trong phòng học nghĩ ngợi lung tung.

Mấy ngày cuối của học kỳ trường cho nghỉ tiết để học sinh có thêm thời gian ôn tập. Học kỳ này không thể so với kỳ trước, Đinh Dật dồn hết sức lực học tập, nửa là để giành lại thể diện, nửa là để ẹ an tâm trước khi đi, bởi vậy khi đến giai đoạn ôn tập cuối cùng, về cơ bản Đinh Dật đã xong xuôi hết, nhưng người lớn vẫn không cho phép cô xin nghỉ để đi tiễn mẹ, bỏ mặc cô ở đây lo lắng vợ vắng, thật bức mình!

“Đinh Dật, có người tìm!”

Đinh Dật ngẩng đầu nhìn về phía bạn học vừa đi từ bên ngoài vào, nhận ra đã đến giờ giải lao, có bạn còn ra ngoài xong lại vào rồi.

Lười nhác đứng dậy, phát hiện trên mặt bàn bị cánh tay của cô hấp hơi làm đọng lại hai vệt hơi nước, ôi, cô không ý thức được mình đã quá lâu không đổi tư thế.

Đứng lên đi về phía cửa ra vào, Đinh Dật phát hiện ánh mắt các bạn ở hàng phía trên nhìn cô hơi kỳ lạ, vội vàng kéo Nguyễn Thúy qua một bên xem giúp có phải cô có vấn đề gì hay không, ví dụ trên mặt có vết nước miếng, trên đầu có rơm cỏ gì đó, sau khi xác nhận không có gì bất ổn mới đi ra ngoài, hai ngày nay quá hỗn loạn, thật sự không thể không đề phòng.

Ra khỏi lớp học, Đinh Dật bỗng ngây người, sau đó chuyển thành vui mừng phát điên, bỏ nhào về phía người đang nhìn cô cười dịu dàng, ôm chầm lấy nhảy tung tưng, mãi mới nhận ra có gì đó không ổn, các bạn học đang bận rộn ở xung quanh đều dừng lại nhìn cô, đa số là vẻ mặt không thể tin được, trong lớp còn có mấy bạn ghé vào cửa sổ nhìn, càng ngày càng có nhiều người ra ngoài xem một màn khiến họ kinh ngạc này.

Ý thức nhanh chóng khôi phục, Đinh Dật vội vàng buông tay, khuôn mặt biến thành đỏ bừng như cà chua chín, nhìn cậu thiếu niên tuấn tú như xưa trước mắt, trên mặt cậu cũng đang đỏ lên rất đáng ngờ.

Trời ơi! Xa cách bao lâu giờ mới gặp lại khiến cô kích động quên mất đây không phải sân nhỏ trong nhà, mọi người xung quanh cũng không biết bọn họ đã là bạn từ khi còn mặc chung một chiếc quần thủng đít. Mọi người nhất định đã hiểu lầm, đầu óc Đinh Dật nhanh chóng xoay chuyển, hiểu lầm thì hiểu lầm, ai sợ ai chứ! Đinh Dật cô từ trước tới giờ không phải là người sợ những lời đồn đại nhảm nhí!

Đinh Dật vẫn đang vui cười hờ hợt quan sát Thẩm Trường Đông đã một năm không gặp, cậu cao lên không ít, dáng người ngày càng mạnh mẽ rắn rỏi, đường nét khuôn mặt cũng trở nên nam tính hơn, khi cười lại

giống như mặt trời tháng sáu, cậu của ngày trước thì có phần thanh tú quá mức.

Cùng lúc đó, Thẩm Trường Đông cũng nhìn Đinh Dật không rời mắt, ở tuổi này, một năm không gặp thật sự có quá nhiều thay đổi cần quan sát.

Sau khi cười ngây ngô, Đinh Dật mới nhớ ra phải hỏi cậu: “Sao cậu lại ở đây? Các cậu không phải thi cuối kỳ sao?”

“Kỳ thi cuối kỳ của bọn tớ vừa mới kết thúc, dạo này viết thư cậu không trả lời lại, gọi điện thoại thì trong nhà luôn không có người, tớ bèn tới thăm cậu một chút, không sao là tốt rồi. Vừa rồi tới nhà cậu trước, thấy không có ai nên tớ mới đến trường học, cậu cứ đi học đi, tớ sẽ tự ra ngoài một lát, tan học lại tới tìm cậu.”

Dạo này lo bày tỏ tình cảm với mẹ trước kia chia xa nên không để ý hỏi âm cho cậu, không hiểu sao, nhìn gương mặt vừa quen thuộc vừa lạ lẫm đó, Đinh Dật bỗng cảm thấy những phiền muộn gần đây tiêu tan không ít, trái tim trống trải cũng có cảm giác như được lấp đầy.

Đinh Dật vốn đề nghị trốn học để cùng cậu đi ra ngoài, nhưng lại bị Thẩm Trường Đông kiên quyết ngăn cản, quả nhiên cậu đi đến đâu thì vẫn là học sinh ngoan ngoan nghe lời, chẳng còn cách nào, Đinh Dật đành nhượng bộ, dù sao cô cũng sắp tan học, vẫn còn nhiều thời gian để cùng nhau chơi đùa.

Ra ngoài vào, thời gian chưa đến mười phút vậy mà trạng thái tinh thần của Đinh Dật đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, mọi người nhìn bộ dạng hờ hững của cô, ai nấy đều kìm nén lòng hiếu kỳ mà không có gan tiến đến hỏi. Ngay cả Chu Văn Bản cũng nhìn cô chăm chú bằng ánh mắt hàm ý không hiểu, Đinh Dật bị cậu ta nhìn làm tim đập mạnh một nhịp, nghĩ thầm cậu nhìn tôi làm gì? Chẳng nhẽ lại muốn xác minh lời nói của mẹ cậu, xem tôi có phải thật sự lỗ mãng không sao? Hừ, cho dù tôi có lỗ mãng thật thì cậu muốn làm gì, chẳng qua là ghét tôi thêm một chút, tôi không quan tâm, tôi không quan tâm!

Lý Tịnh ở bàn trên quay xuống hỏi một bài toán, Đinh Dật giảng xong, cô bạn lại không lập tức quay lên giống như trước kia. Bình thường có vấn đề gì, Lý Tịnh đều hỏi Chu Văn Bản trước, cậu ta không giải đáp được thì mới quay sang hỏi Đinh Dật, sau đó lại thảo luận kết quả lần nữa với Chu Văn Bản, lần này cậu ta không lập tức kể với Chu Văn Bản cách giải đề mới phát hiện, mà lại tiếp tục ghé vào trước bàn Đinh Dật nhìn cô, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

“Còn vấn đề gì sao?” Cái bàn này vốn đã nhỏ, hai người cùng chúi vào thành ra quá chật, Đinh Dật muốn đuổi khách.

“Đinh Dật, người vừa nãy ở bên ngoài là ai vậy, trông rất không tồi nha.” Lương lự mãi, cô bạn vẫn không thể nhịn được đành hỏi, thường xuyên trao đổi bài học, cô ta với Đinh Dật cũng coi như thân quen, hỏi loại vấn đề như thế này cũng không phải quá vô duyên, vừa hỏi xong, lớp học thoáng cái trở nên yên tĩnh đến thần kỳ.

“Cậu ấy là Thẩm Trường Đông.” Đinh Dật không hề nghĩ ngợi trả lời ngay.

“Thẩm Trường Đông là ai vậy? Sao hai người lại quen nhau?” Tên không quan trọng, sự quan tâm của mọi người ngày càng tăng lên, những bạn ngồi trong phạm vi vài mét đều căng tai lên nghe ngóng.

“Thẩm Trường Đông chính là Thẩm Trường Đông, đã lâu quá rồi, không nhớ rõ tại sao lại quen nữa.” Đinh Dật chỉ có thể trả lời như vậy, đối với cô, Thẩm Trường Đông là một sự tồn tại đặc biệt, giống như mẹ chính là mẹ, ba chính là ba, còn Thẩm Trường Đông thì chính là Thẩm Trường Đông vậy, không cần giải thích, cũng không thể giải thích.

Lại đến giờ giải lao, Đinh Dật kéo Nguyễn Thúy ra ngoài đi dạo, Nguyễn Thúy rất chăm chỉ phấn đấu, giờ giải lao thường xuyên không nghỉ, những lần trước đều từ chối nhưng lần này thì lập tức gấp sách cái “xoạch” rồi đi cùng cô.

Chậm chậm dạo bước trên thảm cỏ dưới sân trường, tâm tình của Đinh Dật đang tung tăng như chim sẻ, nhìn đâu cũng thấy tươi đẹp, vô cùng vui vẻ.

Nguyễn Thúy nghiêng đầu nhìn cô: “Đinh Dật, cậu tin không, trong lớp, mà không, thậm chí cả trong trường, chắc chắn có rất nhiều nam sinh thầm mến cậu.”

Đinh Dật ngây người há hốc miệng, cô vốn tưởng rằng Nguyễn Thúy cũng muốn lên hỏi xem Thẩm Trường Đông là ai, cô cũng không định giấu giếm, nói thẳng ra là hàng xóm cùng nhau lớn lên, nhưng không ngờ cô ấy lại nói một câu chẳng hề liên quan, mãi một lúc sau Đinh Dật mới hỏi lại: “Vì sao?”

“Hôm nay lúc cậu ôm bạn nam kia, cậu không nhìn thấy vẻ mặt của những người xung quanh muôn màu đến mức nào đâu, tớ đã quan sát hết, tớ dám đánh cược, Chu Văn Bản cũng thích cậu.”

Những lời nghe được tối hôm đó, Đinh Dật chưa từng nhắc tới với bất kỳ ai, nhưng chuyện theo đuổi rầm rộ đó đột nhiên dừng lại, có lẽ Nguyễn Thúy cũng đoán được chắc hẳn phải có chuyện gì xảy ra.

“Cậu ấy không thích tớ, có thể là thấy một người từ trước tới nay luôn thích mình bỗng nhiên thay đổi nên cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cậu ấy tuyệt đối không phải là thích tớ.” Đinh Dật khẳng định, không muốn giải thích nhiều, Nguyễn Thúy cũng thức thời không hỏi thêm nữa, chuyển sang tán thưởng: “Một cái ôm của cậu hôm nay, không biết đã làm biết bao nhiêu nam sinh đau lòng, bao nhiêu nữ sinh ghen ghét, Thẩm Trường Đông kia không hề thua kém Chu Văn Bản chút nào!”

Thẩm Trường Đông và Chu Văn Bản? Đinh Dật không biết, cô chưa từng so sánh hai người họ, nói chính xác, cô chưa từng so sánh Thẩm Trường Đông với bất kỳ người nào, bởi vì không cần thiết.

Đinh Dật nhìn Nguyễn Thúy thẹn thùng, không nhịn được véo vào má cô bạn, cười hì hì nói: “Sao có thể có người không có mắt mà đi thích một đứa ngang ngược như tớ chứ, muốn thích thì cũng phải thích người dịu dàng thủy mị như Thúy Nhi nha, người thầm mến cậu có khi còn xếp thành cả một trung đội ấy chứ, à không, phải là một đại đội, đúng, nhất định là một đại đội.”

Nguyễn Thúy khẽ mắng cô nhiều chuyện, hai người đùa giỡn đuổi bắt nhau, tiếng cười đùa chỉ kết thúc khi chuông báo vào lớp vang lên.

Vừa tan học, Đinh Dật vốn định dùng tốc độ ánh sáng đào tẩu khỏi trường, nhưng lúc đi ra lại quyết định vẫn nên tới phòng chủ nhiệm xin phép, theo nguyên tắc muốn nghỉ giờ tự học buổi tối thì phải xin phép, tuy cô đã trốn không ít lần, nhưng bây giờ đang là giai đoạn ôn thi, tốt hơn là không nên tự rước phiền toái ỉnh.

Khuôn mặt thầy chủ nhiệm Trương Lạc Thiên cực kỳ nghiêm nghị: “Đinh Dật, theo tôi được biết, ba mẹ em đều không ở nhà, em xin phép nghỉ để về làm gì?”

Không ngờ xin nghỉ lại không thuận lợi, Đinh Dật thầm mắng mình bây giờ mới là tự nhiên rước thêm phiền toái, cô kiên nhẫn giải thích: “Em có một người bạn rất tốt ở xa mới tới, chính vì ba mẹ không có ở nhà nên em mới muốn thay mặt họ đón tiếp cậu ấy thật chu đáo.”

“Người bạn đó, chính là cậu con trai mà hôm nay em đã ôm ở cửa lớp sao?”

Tiên sư, đứa nào lảm mồm vậy! Văn phòng chủ nhiệm ở tầng dưới, căn bản thầy không thể nào nhìn tận mắt một màn đó được, nhất định là lại có người tố cáo, Đinh Dật không kìm được cơn giận, để cô bắt được thì tên đó nhất định sẽ biết tay.

“Thầy Trương, sao thầy có thể tin vào mấy lời bịa đặt đó mà không tin tưởng học sinh của mình chứ, gia đình em và gia đình cậu ấy đã có giao tình vài chục năm, bây giờ cậu ấy từ Nam Kinh xa xôi tới đây thăm gia đình em, trùng hợp ba mẹ em lại không có nhà, nếu em không về, cậu ấy phải một mình lang thang ngoài phố, chẳng may xảy ra chuyện thì làm thế nào? Sao thầy có thể không thông cảm cho em chứ?”

Trương Lạc Thiên bị cô nói vậy nhất thời không nghĩ ra cái gì để phản bác, cuối cùng đành nói: “Em bỏ tiết như vậy sẽ bị ảnh hưởng đến học tập, sắp lên năm thứ hai rồi, sẽ phải phân ban nữa, kỳ thi cuối kỳ lần này rất quan trọng.”

“Em biết kỳ thi rất quan trọng, nhưng mà có bị ảnh hưởng hay không thì đợi có kết quả rồi hẵng nói được không ạ?” Thành tích thi giữa kỳ của cô đứng đầu lớp, sang năm lớp ban Khoa học tự nhiên ít nhất cũng phải lấy năm mươi học sinh, cô không nghĩ là tên của mình sẽ tụt xuống tận dưới năm mươi.

Trương Lạc Thiên bắt đắc dĩ, đành phải thả cô đi, nhưng vẫn không nhịn được nói với theo: “Nhóc con kia, em bừa bãi quá rồi!”

Đinh Dật giả làm mặt quỷ, sung sướng chạy ra ngoài.

Một năm không gặp, có rất nhiều lời muốn nói, vẫn là con đường quen thuộc, những tòa nhà quen thuộc, nhưng cảm giác nắm tay đi bên nhau lại không giống như xưa, Đinh Dật sốt sắng hỏi thăm cuộc sống của cậu ở Nam Kinh, rồi việc học tập và tình hình mọi người trong nhà, cô thường xuyên chưa đợi cậu trả lời xong đã lại hỏi sang vấn đề khác, suốt thời gian Thẩm Trường Đông chỉ trả lời các câu hỏi, nhìn gương mặt hào hứng của cô, cậu cảm giác tâm tình cũng trở nên phấn chấn.

Cho đến khi đói bụng, hai người mới nhận ra là chưa ăn tối, mấy ngày nay Đinh Dật đều giải quyết ba bữa ở căng tin trường, bây giờ có Thẩm Trường Đông, đương nhiên không thể tới căng tin, Thẩm Trường Đông đề nghị tìm một quán cơm nào đó, Đinh Dật bỗng nhiên nảy ra một ý: “Chúng ta đi mua thức ăn đi, tớ nấu cơm cho cậu ăn!”

Xưa nay Thẩm Trường Đông chưa bao giờ thấy Đinh Dật nấu cơm, nhưng nhớ lại hương vị ngon lành của những món ăn dìu dịu, bụng cũng rục rịch, Đinh Dật là con gái của dì, chắc cũng không thua kém đâu. Vì vậy hai người hừng hực chạy ra chợ mua thức ăn.

Đã không còn sớm, chợ bán thức ăn cũng sắp đóng cửa, hai người ba chân bốn cẳng chọn lấy một ít rau dưa vẫn tạm coi như còn tươi, sau đó vào cửa hàng hải sản mua một con cá rô, nhờ chủ cửa hàng mổ cá làm sạch rồi mới mang tất cả về nhà.

Tuy Đinh Dật chưa chính thức nấu ăn bao giờ, nhưng cô thường xuyên giúp mẹ các công việc lật vớt trong khi nấu nướng, thỉnh thoảng còn ở trong bếp nói chuyện phiếm với mẹ, lâu ngày nhìn quen cũng biết được đại khái các công đoạn, vì thế trừ việc tay nghề vẫn còn non thì cũng không có vấn đề gì.

Gạo đổ nước rồi bỏ vào nồi cơm điện, tỉ lệ gạo và nước Đinh Dật dựa vào trí nhớ, kết quả cũng không tồi.

Dưa chuột làm rau trộn, rau cải đem xào, cà tím bỏ vỏ chưng lên, chỉ có cá rô thì hơi phức tạp, hóa ra không dễ ỷ, quên mất lúc hấp cá mẹ cho gia vị gì rồi.

Cuối cùng, Đinh Dật quyết định áp dụng phương pháp cắt giảm công đoạn, chỉ thái gừng, hành để khử mùi tanh, sau đó cho nước tương hải sản, thiếu gia vị thì dùng lăm bị nhạt một chút, không đến mức không thể ăn được.

Cuối cùng Đinh Dật phát hiện mình làm rất chính xác, cá rô hấp ăn rất ngon, mặc dù điều chỉnh lửa chưa được tốt, hấp hơi chín quá, nhưng lần đầu tiên nấu nướng đã làm được như vậy, Thẩm Trường Đông và cả Đinh Dật đều rất hài lòng, cơm và bốn món ăn bị chén sạch sẽ.

Cuối cùng, hai người ôm hai cái bụng tròn vo nằm trên ghế sa-lông nghỉ ngơi, Đinh Dật cầu nhàu: “Chẳng trách người ta vẫn nói thiếu niên đang phát triển ăn rất khỏe, Thẩm Trường Đông, cậu trở nên tham ăn như thế từ bao giờ vậy?”

Thẩm Trường Đông chẳng cho cô chút mặt mũi nào: “Cậu ăn hình như cũng không ít đâu.”

“Tớ lần đầu tiên nấu ăn, đương nhiên phải ăn nhiều một chút, cậu không nghe người ta nói cơm mình nấu dù thế nào thì ăn vẫn thấy ngon sao? Bây giờ tớ sắp no chết rồi.”

“Tớ cũng làm giúp mà, cho nên cũng coi như lần đầu tiên ăn cơm mình nấu, tớ cũng ăn no lắm rồi.”

“Mặc kệ, tớ không đứng lên nổi nữa, cậu đi rửa bát đi!”

Ở dưới mái nhà người khác, không thể không cúi đầu, Thẩm Trường Đông đành phải vờ đi đứng dậy đi thu dọn bát đĩa.

Nhà Thẩm Trường Đông bị phủ bụi lâu ngày, không quét dọn một chút thì không thể nào ở được, hai người đều mệt mỏi không muốn nhúc nhích, đương nhiên cũng chẳng còn sức mà quét dọn vệ sinh, Đinh Dật liền bảo cậu ở lại nhà mình, Thẩm Trường Đông cũng vui vẻ đồng ý, cuối cùng thỏa thuận Thẩm Trường Đông ở trong phòng Đinh Dật, còn Đinh Dật thì ngủ ở phòng ba mẹ.

Hai người không hề có ý thức cô nam quả nữ ở chung trong một nhà, cho đến khi Thẩm Trường Đông tắm xong đi vào phòng ngủ của Đinh Dật, nằm trên giường của cô.

Phòng của Đinh Dật rất đơn giản, không có nhiều đồ trang trí thừa thãi, chỉ có một chiếc giường lớn, một tủ quần áo, một bộ bàn học, một giá sách lớn, ngay cả máy tính cũng được đặt trong thư phòng, trên giá

sách và mặt bàn chất đầy sách vở, chỉ để thừa ra khoảng trống vồn vồn đủ ột người ngồi học.

Không lộn xộn như trên mặt bàn, giường của Đinh Dật sạch sẽ và ngay ngắn một cách bất ngờ. Không phải lần đầu tiên vào phòng Đinh Dật, nhưng lại là lần đầu tiên nằm trên giường của cô, làn da tiếp xúc vào chăn đệm của cô, quanh mũi phảng phất mùi hương trầm đặc biệt trên người Đinh Dật, Thẩm Trường Đông cảm thấy ngượng ngùng, tim đập thành thịch, cảm giác cả người vô cùng khô nóng.

Trần trọc mãi không thể nào ngủ được, cậu đành phải dậy hạ nhiệt độ điều hòa xuống vài độ, cứ tưởng rằng đã thích ứng được với khí hậu nóng bức ở Nam Kinh – nơi nóng bậc nhất trong “ba lò lửa lớn” [1], sao bây giờ đến phương Bắc mà vẫn cảm thấy khô nóng như vậy, dường như còn nóng hơn cả Nam Kinh.

[1] Tam đại hỏa lò: Trùng Khánh, Vũ Hán, Nam Kinh

14. Chương 14

Các thầy cô bộ môn của trường cấp ba làm việc vô cùng năng suất, các môn khác còn chưa thi xong thì những môn thi rồi đã chấm xong cả, khiến cho học sinh vừa phải ôn thi các môn khác, vừa phải thấp thỏm chờ kết quả của các môn đã thi.

Đinh Dật cũng rất muốn biết kết quả, nhưng cô sẽ không loay quanh trong văn phòng giáo viên giống như các học sinh khác, mà tự nhiên sẽ có những bạn học nhiệt tình chạy tới thông báo.

“Môn Vật lý lần này chỉ có hai người trên 90 điểm, Đại Mao, ngoài Đinh Dật ra thì chính là ông đó, 93, ông học kiểu gì vậy?” Tốt, chỉ ít đã biết được môn Vật lý cô đứng thứ nhất.

“Trời ơi, biết ngay môn Văn lần này hỏng rồi mà, đề lệch hết cả, không ngờ mọi người cũng chết cùng tở, hai phần ba dưới trung bình, cao nhất là Đinh Dật cũng chỉ có 75, các cậu nói xem có phải đầu óc ông Vương có vấn đề không? Chẳng lẽ ông ý muốn càng nhiều người chọn ban Tự nhiên hay sao?” Xưa nay, ban Tự nhiên của Nhất Cao vẫn tốt hơn ban Xã hội, mỗi khóa có tám lớp, ban Xã hội tối đa chỉ hai lớp, tỉ lệ lên lớp cũng còn xa mới đuổi kịp ban Tự nhiên.

Dù Đinh Dật không ra khỏi lớp, nhưng môn nào đã có điểm, điểm của mình là bao nhiêu, cô đều biết được gần như đầy đủ, tốt lắm, không có vấn đề gì ngoài ý muốn, năm nay cô còn có thể đứng đầu.

Thực ra bọn họ cũng không phải thấp thỏm đoán già đoán non quá lâu, khi thi xong môn cuối cùng là Lịch sử, các thầy cô bộ môn bắt đầu theo thứ tự nhận xét về bài thi, đây chính là rên sất khi còn nóng, thầy cô sợ qua một kỳ nghỉ hè, học sinh sẽ quên hết nội dung bài thi, phải kịp thời sửa chữa những sai lầm mới xuất hiện, có như vậy học sinh mới càng khắc sâu ấn tượng.

Chẳng mấy chốc, danh sách xếp hạng của toàn khối đã được công khai, lên năm hai phải phân ban, sẽ chọn ra một lớp 50 người là lớp chọn của ban Tự nhiên, lớp chọn không chỉ để tập trung các học sinh xuất sắc, mà còn thuận tiện hơn cho việc phụ đạo những học sinh đi thi học sinh giỏi, điều này cũng có nghĩa lớp chọn sẽ phải học nhiều tiết hơn rất nhiều so với lớp thường.

Khi điền nguyện vọng, Đinh Dật không hề do dự chọn ban Tự nhiên, Trương Lạc Thiên nói đầy hàm ý: “Nhóc con, sau này sang lớp Tám rồi không được ngang ngược cứng đầu như ngày trước, nhìn Lâm Lâm đứng thứ hai xem, tổng thành tích của em ấy chỉ kém em hai điểm, trừ môn Lý ra thì các môn khác không chênh lệch với em là bao đâu.”

Đinh Dật đưa mắt nhìn phiếu điểm trên tay thầy, quả nhiên, Lâm Lâm kia vốn đang ở ngay lớp Tám, kết quả các môn Toán, Anh, Chính trị, Lịch sử đều cao hơn cô, cô chỉ dựa vào điểm cao tuyệt đối của môn Vật lý mới miễn cưỡng vượt qua người ta hai điểm. Đinh Dật không nhịn được nói: “Thành tích của bạn ấy như vậy thì nên học ban Xã hội, không biết chừng còn có thể giật giải trạng nguyên gì đó của tỉnh đấy.” Đa số học sinh ban Xã hội tương đối kém Toán học, nhưng Lâm Lâm kia lại được những 98 điểm, các môn khác cũng rất toàn diện, học ban Xã hội chắc chắn sẽ đánh đầu thắng đó. Có điều nói đi cũng phải nói lại, thành tích của cô ấy như vậy, chắc sẽ không cam chịu học ban Xã hội của Nhất Cao, ở trường này, đa số đều cho rằng ai có thành tích kém, đầu óc dốt nát mới đi học ban Xã hội.

“Đinh Dật, cậu sợ tớ cạnh tranh với cậu sao?” Đinh Dật ngẩng đầu nhìn lên, trong văn phòng giáo viên nằm một không biết từ bao giờ xuất hiện một nữ sinh, tóc buộc đuôi ngựa, dáng người không cao lắm, ngũ quan đoan trang, đặc biệt là đôi mắt, trong veo như nước, giống như cười mà không cười nhìn cô.

Lời nói này rất khiêu khích, nhưng không hiểu sao Đinh Dật lại không cảm thấy bức tức. Nghe cô ấy nói, vậy chắc hẳn đó là Lâm Lâm, Đinh Dật nhanh chóng đáp lại: “Sao có thể, nếu vào lớp ban Tự nhiên, tớ càng không sợ.” Lớp ban Tự nhiên sau này sẽ bỏ môn Lịch sử, Chính trị, chỉ tính thành tích năm môn Văn, Toán, Ngoại ngữ, Lý, Hóa, như vậy, chênh lệch sẽ không chỉ là hai điểm.

Lâm Lâm cười rộ lên, dường như không hề cảm thấy cần phải cẩn trọng khi tiến vào văn phòng giáo viên: “Từ lâu đã nghe nói Đinh Dật vừa lợi hại vừa ngạo mạn, không ngờ còn rất thẳng thắn.”

Khóe miệng Đinh Dật nhếch lên: “Như nhau thôi.” Cô chẳng thấy mình có chỗ nào ngạo mạn hơn cô ấy.

Lâm Lâm không để ý đến cô nữa, nói với chủ nhiệm lớp Tám ở bên cạnh: “Thầy Tiêu, em đã suy nghĩ kỹ, em chọn ban Xã hội.”

Giáo viên chủ nhiệm lớp Tám, Tiêu Khắc Kiệm, đồng thời là chủ nhiệm toàn khối, nói: “Được rồi, nếu như em đã suy nghĩ kỹ. Nói thẳng ra, em học ban Tự nhiên cũng rất tốt, nhưng thứ hạng của chúng ta, mục tiêu không phải khuyến khích cạnh tranh trong trường, mà tương lai sẽ là trong phạm vi toàn tỉnh.”

Thái độ của Lâm Lâm đối với Tiêu Khắc Kiệm rất kính cẩn: “Em hiểu, em chỉ cảm thấy nếu học ban Xã hội, em càng có thể phát huy ưu thế của mình.”

Trương Lạc Thiên nghe thấy vậy liền dùng ánh mắt như nhìn côn trùng có hại nhìn Đinh Dật, lập tức cô giả làm mất hứng, thấy không còn việc gì bèn cáo từ trước. Vừa đi vừa cảm thán với sự lựa chọn của Lâm Lâm, cô ấy thoát nhìn không có vẻ là người không có chủ kiến, làm gì có chuyện vì một câu của mình mà thay đổi ý định chứ, Trương Lạc Thiên quả thật không có trình độ, nếu không thì tại sao ngay cả học sinh lớp khác cũng không tôn trọng, Lâm Lâm coi thầy ấy như không khí, nhưng trước mặt Tiêu Khắc Kiệm thì lại vô cùng cung kính.

Lúc bấy giờ Đinh Dật vẫn chưa biết, hai năm sau, Lâm Lâm thực sự trở thành trạng nguyên ban Xã hội toàn tỉnh đầu tiên của Nhất Cao, nếu không thì lúc đó cô sẽ không khoắc lác như vậy, mà sẽ nói là mình cổ vũ Lâm Lâm đăng ký ban Xã hội vì tài năng của cô ấy.

Kỳ nghỉ hè năm nay sẽ được nghỉ trọn một tháng, còn lên năm ba thì trường có thể để cho học sinh sống yên ổn nghỉ ngơi ở nhà chục ngày đã là nhân từ lắm rồi. Nhưng cho dù là bây giờ thì các giáo viên cũng cứ như là đang trong kỳ thi, giao cho học sinh một đồng bài tập, cùng với lời thề son sắt: “Yên tâm, không nhiều đâu, tôi đã tính toán rồi, chỉ cần mỗi ngày bỏ ra hai tiếng, một tháng chắc chắn có thể làm xong.” Đùa à, mỗi môn hai tiếng, cho dù chỉ học năm môn thì một ngày cũng đã mất mười tiếng, thế thì làm gì còn nghỉ hè nữa.

Thẩm Trường Đông đương nhiên cũng không hề nhẹ nhõm hơn bọn họ, hành lý trong vali của cậu, ngoại trừ quần áo để tắm giặt thì chính là bài tập các môn, mấy ngày nay Đinh Dật đi thi, cậu đều ở nhà làm bài tập.

Ngày thứ hai Thẩm Trường Đông đến thì ba của Đinh Dật trở về, sau đó họ nhận được điện thoại của hai phụ huynh nhà họ Thẩm, hóa ra Thẩm Trường Đông vừa thi xong, chỉ về nhà một tý rồi vội vã chạy đi luôn, thậm chí còn chưa được ba mẹ cho phép, đến nơi rồi mới gọi điện về nhà báo là đi đâu.

Trong điện thoại, Bốc Tỉnh phàn nàn: “Ai nói con gái lớn không dùng được, Tiểu Dật nhà anh chẳng phải rất ngoan sao, thằng con trai này của tôi mới là nuôi uống công.” Nghe vậy, Đinh Phụng Linh cười lớn: “Chẳng còn cách nào, ai bảo sức quyến rũ của Tiểu Dật nhà tôi quá lớn, tiếc là Kỷ Vân đã ra nước ngoài, tôi cũng bẽ bộn quá, nếu không đã đưa Tiểu Dật tới thăm mọi người.”

Nói đến đây cả Đinh Dật và Thẩm Trường Đông đều cảm thấy hơi xấu hổ, Đinh Dật vội vàng cảm lấy máy con nói với Bốc Tỉnh: “Bác Bốc, bác đừng nghe ba con nói linh tinh, con với Trường Đông ở đây có rất nhiều bạn học cũ, tất cả mọi người rất nhớ cậu ấy nên cậu ấy mới về, bác đừng lo lắng, nhất định con sẽ bảo vệ tốt Trường Đông, không để cậu ấy gặp nguy hiểm.”

Sắc mặt Thẩm Trường Đông càng ngày càng đỏ bừng lúng túng, vội vàng cướp lấy điện thoại, chỉ kịp nghe thấy tiếng cười của mẹ cùng một câu: “Vây được, bác đã có thể giao Trường Đông cho con rồi.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Đinh Dật cười hì hì nói: “Bác Bốc nói giao cậu cho tớ rồi, cậu phải ngoan ngoãn nghe lời đó.” Thẩm Trường Đông đỏ khấc đỏ cười, Đinh Phụng Linh liền bật cười mắng: “Nhóc con ngốc này, Trường Đông, con đừng chấp nó.”

Nhà họ Thẩm bên cạnh tuy lâu rồi không có người ở, nhưng vì năm ngoái chuyển đi vội vàng nên đa số đồ dùng sinh hoạt đều để lại, quét dọn một chút, mở điện nước là ổn. Đinh Dật vốn đề nghị dọn một phòng trong nhà mình để Thẩm Trường Đông ở lại, nhưng Thẩm Trường Đông kiên quyết không chịu, Đinh Phụng Linh cũng không tỏ rõ ý kiến nên đành thôi.

Vì vậy trước tiên Thẩm Trường Đông dọn dẹp một chiếc giường để ngủ, sau đó mỗi ngày lại quét dọn một chút, khi Đinh Dật thi xong, Thẩm Trường Đông cũng đã dọn gần xong cả ngôi nhà. Lại đến mùa nho chín, năm nay do không ai chăm sóc nên nho thu hoạch không được bằng năm ngoái, thế nhưng cũng đủ cho hai người bọn họ ăn.

Chập tối, ngồi ngoài sân vừa ăn nho và dưa hấu, Đinh Dật vừa phàn nàn: “Thật không hiểu hai người nghĩ gì, nhà tớ rõ ràng vẫn còn phòng trống, ba cũng đến khuya mới về, cậu ở nhà tớ thì có làm sao? Như thế chúng ta mỗi người một phòng, ha ha, không có việc gì còn bắt ma chơi chứ?”

Thẩm Trường Đông nhìn cô một cái, nói: “Nếu tớ là ba cậu, tớ cũng không đồng ý.” Đinh Dật liền cầu nhàu hỏi tại sao, Thẩm Trường Đông không để ý đến cô, bị truy hỏi nên nóng nảy, đành phải nói một câu: “Nam nữ khác biệt, cậu không biết à?”

Đinh Dật nghe vậy bỗng nhiên cười ha hả, Thẩm Trường Đông bị cô cười đến nổi cảm thấy lúng túng. Đinh Dật cười mãi vẫn không có ý định ngừng lại, cô khom người, một ngón tay run rẩy chỉ vào Thẩm Trường Đông, nói không ra hơi: “Cậu á? Lại còn nam nữ khác biệt? Lúc cậu bảy tuổi đã bị tớ nhìn thấy hết, ngay cả bốt của cậu ở mông bên nào tớ cũng biết.” Nói xong dường như cảm thấy vô cùng buồn cười, Đinh Dật lại tiếp tục cười khanh khách.

Thẩm Trường Đông vừa thẹn vừa giận, cảm thấy máu trong người như sôi lên, tóm lấy tay Đinh Dật đang chỉ vào mình, hơi dùng lực, bất thành lỉnh Đinh Dật đã bị cậu kéo vào trong ngực, chớp mũi thoảng qua mùi hương trầm riêng biệt trong veo, tim Thẩm Trường Đông đập thành thịch trong lồng ngực.

Bỗng nhiên ngã vào lòng cậu, Đinh Dật cũng sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên cảm thấy lúc này Thẩm Trường Đông hơi khác với người mà trước đây cô vẫn biết, không thể nói được khác ở chỗ nào, nhưng khiến cho cô có cảm giác bất an. Lập tức cô thăm mắng mình thần kinh, Thẩm Trường Đông không phải là Thẩm Trường Đông sao, có chỗ nào khác chứ? Vì vậy cô lại ha ha cười: “Bị tớ nhắc đến chuyện xấu nên thẹn quá hóa giận à, cậu thích chơi đánh độn hay là đấu vật, muốn chơi cái gì thì cũng thả tớ ra trước đã, để tớ rửa tay chuẩn bị một chút, tay dính toàn nước nho, hay là lau vào người cậu.” Miệng vừa nói xong, tay đã bắt đầu lén lút xoa xoa vào người cậu.

Thẩm Trường Đông bị tay cô sờ soạng cảm thấy ngứa ngáy, lòng cũng ngứa theo, nhìn cái miệng hồng nhỏ nhắn của cô khê mở ra lại khép vào, dường còn dính chút nước nho ngọt ngào, đầu óc cậu bỗng mờ mịt, không hề nghĩ ngợi liền cúi xuống hôn lên.

Quả nhiên rất ngọt, còn rất đau.

Bụng trúng một cú đấm, đương nhiên phải đau.

“Thẩm Trường Đông, cậu đùa quá rồi đấy, đây chính là nụ hôn đầu tiên của tớ kể từ sau mười tuổi!”

Thẩm Trường Đông bất chấp bụng đau, ngây ngốc hỏi: “Tại sao lại là sau mười tuổi?”

Đinh Dật bỗng nghẹn lời, mãi mới lên tiếng: “Thôi, không thèm nghe cậu nói nữa.” Hình như còn hơi chột dạ.

Thẩm Trường Đông không chịu bỏ qua: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đinh Dật bỗng nhiên phản ứng: “Này, cậu bị sao vậy? Bây giờ tớ đang là người hỏi tội, vừa rồi cậu lên cơn à, sao lại hôn tớ?” Năm đó cô chín tuổi, chẳng qua cũng chỉ nhân lúc cậu đang ngủ hôn trộm một cái, giờ thì cậu giỏi quá, dám trắng trợn hôn vào lúc cô đang tỉnh táo!

“Tớ nói rồi đấy, nam nữ khác biệt, lúc không có việc gì thì đừng ở một mình cùng nam sinh khác.”

Về phần mình, Thẩm Trường Đông tin rằng Đinh Dật sẽ không xếp cậu vào loại “nam sinh khác”, phản ứng vừa rồi của cô đã chứng minh điều này.

15. Chương 15

Bài tập đề không thử nổi, nhưng chơi thì vẫn cứ phải chơi, dù sao đây cũng là kỳ nghỉ hè đúng nghĩa nhất của cả thời cấp ba.

Đinh Dật gọi điện báo cho La Bình Thẩm Trường Đông đã về, La Bình kích động bỏ cả lớp học thêm tiếng Anh trốn đi chơi một hôm, đối với một người yêu học hành như cô ấy thì đây chính là sự hy sinh rất lớn, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông cùng làm ra vẻ cảm động, Đinh Dật còn tiện thể lau nước mắt nước mũi (giả vờ, giả vờ thôi) vào người La Bình, La Bình vội vàng nghiêng người né tránh, còn nhìn Đinh Dật với vẻ ghen ghét: “Cậu không phải học thêm sao?”

“Học thêm cái gì, tớ chỉ làm hết bài tập ở lớp thôi là các thầy cô đã phải cười trộm rồi.”

Cái tình tùy tiện của cô khiến cho nhiều người rất phẫn nộ, cũng may La Bình đã quen rồi, dung lượng phổi cũng lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Một trong những điểm tốt của thành phố đó chính là rất thuận tiện để hội họp, mọi người ở không quá xa nhau, Đinh Dật và La Bình chỉ cần gọi vài cú điện thoại là tụ tập được cả mười mấy người. Có điều địa điểm họp mặt lại không được mới mẻ cho lắm – Hiệu sách Tân Hoa.

Hiệu sách Tân Hoa nằm ở trung tâm thành phố, giao thông thuận lợi, còn có máy lạnh miễn phí, là địa điểm gặp mặt hàng đầu mà học sinh tiểu học cũng như trung học chọn lựa.

“Có nhầm không vậy, đi chơi mà đến hiệu sách, định bắt nạt đám người không yêu học tập chúng tôi sao?” Đứng trước tấm biển hiệu to đùng, Trịnh Huy uể oải nói, nhưng khi trông thấy Đinh Dật thì vội vàng chào hỏi: “Dật tỷ, ngài đến một mình sao?”

Đinh Dật nhắc chân đạp cậu ta một phát mở đầu ột tràng cười, La Bình cũng cười nói: “Không phải cậu cũng thi đỗ Nhất Cao à, sao lại không thích đọc sách?”

“Tiểu Bình Bình à, cậu thật sự muốn vạch trần tớ đến thế ư? Không có ba mươi vạn của ông già nhà tớ thì tớ có thể vào Nhất Cao sao?”

Thực ra phí tài trợ của Nhất Cao là từ một vạn, tối đa không quá ba vạn, những học sinh có điểm không chênh lệch nhiều lắm với điểm trúng tuyển thì sẽ nộp một khoản phí tài trợ coi như bù vào chỗ chênh lệch, sau đó có thể nhập học giống như các học sinh chính thức khác. Khi đó điểm của Trịnh Huy thiếu quá nhiều, theo tỉ lệ cứ một điểm bằng một nghìn thì thật sự là con số rất lớn, trường học cũng không dám thu.

Vì vậy ông bố là tổng giám đốc công ty kiến trúc của cậu ta đã trực tiếp tìm đến phó thị trưởng thường vụ Tổng Tích Dư, phó thị trưởng Tổng nắm bắt nhiều tin tức đã nói cho ông biết Nhất Cao đang xin kinh phí để tu sửa một đoạn đường bị xuống cấp trong trường học, vì vậy bố cậu ta tới gặp hiệu trưởng của Nhất Cao, chủ động đề nghị sửa đường miễn phí cho trường, do đó con trai ông mới được đặc cách trúng tuyển.

Sự việc này từng bị đồn đại rộng rãi trong trường, tuy mọi người hơi phản cảm với cách làm đó, nhưng con đường vốn đầy vũng hố lầy lội thoảng cái đã được thay thế bằng mặt đường nhựa mới tinh, ai nấy đều hưởng thụ những tiện lợi mà nó mang lại, cũng không phải là không thích. Lân sửa đường đó cụ thể tốn bao nhiêu chưa từng có ai nhắc đến, nhưng dính đến tu sửa, xây dựng thì có bao giờ là đơn giản, tuy chỉ một đoạn đường ngắn nhưng chắc chắn tốn không ít tiền. Hôm nay Trịnh Huy nói ra mọi người mới biết là ba mươi vạn, đám học sinh trung học không khỏi lú lũi cảm thán.

La Bình thấy cậu ta gọi mình là “Tiểu Bình Bình” thì cảm thấy hết sức khó xử, một cặp mắt to buồn bã ai oán nhìn về phía Đinh Dật, tựa như muốn nói: “Huynh đệ của cậu bắt nạt tớ.”

Đinh Dật thấy thế liền nói ngay: “Trình Huy cậu to gan quá, La Bình nhà tôi mà cậu cũng dám bắt nạt, tôi quyết định, buổi họp mặt hôm nay cậu thanh toán!” Trình thiếu gia có tiền sợ gì bị làm thịt, cô phải thay trời hành đạo.

“Hôm nay là sinh nhật tớ, hiếm khi Trường Đông trở về, Dật tỷ lại nể tình, vốn tớ cũng có ý định mời các cậu, mọi người có ý kiến gì không?”

Những người tham gia lần hội họp này hầu hết là bạn thời trung học, ngoại trừ Trình Huy, bọn họ gần như đều là những học sinh ngoan chăm chỉ học hành, thật sự không am hiểu về những nơi ăn chơi chè chén, mãi vẫn chẳng ai có ý kiến gì.

Cuối cùng Đinh Dật nói với Trình Huy: “Cậu mời thì cậu cứ quyết định đi, nhưng mà cậu vừa là ông chủ lớn vừa là nhân vật chính của hôm nay, không được tùy tiện lừa gạt bọn này đâu đấy.”

Thấy Đinh Dật đã được lợi mà còn ra vẻ, Trình Huy quang quác kêu lớn: “Dật tỷ nói thế thì oan quá, hôm nay tớ mời vì được gặp mọi người tớ rất vui, chứ còn nói ông chủ lớn thì ai mà qua được cậu chứ? Chưa nhắc đến bí thư Đinh, bác sĩ Kỷ, chỉ với phần thưởng năm ngàn của cậu năm ngoái chẳng lẽ không đủ mời mọi người chơi một bữa?”

Tên Trình Huy này nhanh mồm nhanh miệng, Đinh Dật tự biết không thể tranh cãi thắng được cậu ta, lập tức cô cũng không nói thêm gì nữa, cười hì hì hô hào mọi người xuất phát. Trình Huy cũng rất hào phóng, đưa mọi người tới khu vui chơi giải trí lớn nhất thành phố.

Thần Long là khách sạn bốn sao mới khánh thành, trước kia mọi người vốn cho rằng đây là nơi để ăn uống, nghỉ ngơi, hôm nay đến mới biết, ở đó có rất nhiều loại hình giải trí.

Bơi lội, tennis, bi-a, cầu lông, cờ, thậm chí cả trò chơi điện tử, đầy đủ phương tiện giải trí.

Toàn là những cô cậu vừa kết thúc kì thi, bỗng nhiên có nhiều thứ thú vị như thế, ai nấy đều như kẻ nghèo vào kho vàng, không biết nên làm cái gì, cũng may có Trình Huy đã quen với những nơi như thế này làm người hướng dẫn. Nhưng cuối cùng vẫn là bản tính của thiếu niên, chỉ một chốc một lát đã làm quen được với hoàn cảnh, bắt đầu tự động tách ra đi chơi.

La Bình không thích các loại vận động nhưng lại rất yêu thích cờ vua, cô kêu gọi mọi người đến đánh cờ với mình nhưng mãi mà không có ai để ý, đành phải kéo Thẩm Trường Đông, hai người trốn vào một góc chém giết nhau.

Đinh Dật đánh cầu lông với Trình Huy một lúc, phát hiện ra cậu ta đập cầu vừa nhanh vừa chuẩn, lực sát thương cực lớn, chưa được bao lâu mà cô đã bại trận, quá tức giận, cô ném cây vợt xuống đất: “Trình Huy cậu ăn cái gì mà khỏe thế? Có phải không vui vì phải chủ chi không!”

Trình Huy tinh nghịch cười lớn: “Dật tỷ, giang hồ rộng lớn tất sẽ có nhân tài, cậu già rồi.” Bị nói như vậy khiến cho cơn tức của Đinh Dật không thể nào xuôi nổi, cô túm Thẩm Trường Đông đang ngồi trong góc: “Cậu giúp tớ giáo huấn tên nhóc này, tớ nghỉ một lát đã.”

La Bình đã quen với cái tính bá đạo của Đinh Dật, đành phải thả người bạn cờ mà mãi mới tìm được, ngồi cùng Đinh Dật xem hai cậu nam sinh đánh cầu.

Trình Huy thuộc loại tuyển thủ tấn công, khí thế hùng hổ dồn ép đối phương, còn Thẩm Trường Đông ở phía đối diện vừa có thể phòng thủ kín kẽ, vừa có thể phản kích rất mạnh.

Đinh Dật xem một lát đã phát hiện ra nguyên nhân mà cô bị thua, kĩ thuật của cô và Trình Huy ngang nhau, nhưng tốc độ đập cầu hay lực phát cầu của cô đều không bằng cậu ta, đương nhiên sẽ thua, còn Thẩm Trường Đông thì dùng cách thức hoàn toàn khác, đợi quân địch mệt mỏi rồi mới tấn công, trái lại còn chiếm thế thượng phong.

Hình ảnh nam sinh đánh cầu khác hẳn với bộ dạng uể oải của nữ sinh, họ di chuyển nhanh nhẹn, động tác linh hoạt, mỗi lần đập cầu đều là trí mạng, từng động tác vừa có lực lại vừa có thẩm mỹ.

Nhìn bóng dáng cao lớn của Thẩm Trường Đông vút qua trước mắt, vẻ mặt cậu rất chăm chú, thỉnh thoảng còn đưa tay lên lau mồ hôi trên trán vô cùng phong độ, không hiểu sao Đinh Dật bỗng cảm thấy hai má nóng lên, dường như trong chốc lát đã cảm nhận được sự khác nhau giữa nam và nữ. “Nam nữ khác biệt”, cô nhớ tới câu nói của Thẩm Trường Đông tối hôm đó, còn có vòng tay ấm áp, cái hôn nhẹ nhàng, dù sao cũng đã lớn rồi, ày...

Chợt nghe thấy tiếng La Bình vỗ tay bôm bốp, hóa ra là Thẩm Trường Đông đã thắng Trịnh Huy, Trịnh Huy làm động tác giả vờ vỗ vào đầu La Bình: “Tiểu Bình Bình à, cậu làm tổn thương trái tim của tớ quá, Dật tỷ hay là Thẩm Trường Đông cho cậu cái gì hay hử?” Cậu ta hô gọi mọi người chuẩn bị đi ăn cơm, còn quay đầu làm mặt ngoáo ộp với La Bình.

“Cậu ta vừa nói cái gì?” Thấy Trịnh Huy đã đi xa, La Bình mới quay sang hỏi Đinh Dật, vừa rồi cô không dám vô duyên mà nhìn thẳng vào cậu ta.

“Nhìn khẩu hình thì có vẻ là, ‘ăn cây táo rào cây sung’ [1]” Đinh Dật trả lời trung thực.

[1] Câu gốc: “ngật lý ba ngoại” – chỉ những người ăn lợi ích của một tập thể này nhưng lại làm việc cho người khác

Vì những lời này mà lúc ăn cơm La Bình đứng ngồi không yên, vốn mọi người tiện chỗ nào thì ngồi chỗ ấy, đến lượt cô thì đứng vào chỗ bên cạnh Trịnh Huy, nhưng nhớ đến bộ dạng lúc nãy của cậu ta, La Bình liền đứng dậy thương lượng đổi chỗ với Đinh Dật ở bên cạnh, nhưng Đinh Dật chưa kịp trả lời, Trịnh Huy đã ấn vai cô ngồi xuống: “Trường Đông với Dật tỷ người ta là thanh mai trúc mã hiếm khi gặp nhau, cậu ngồi kẹp ở giữa làm gì?”

La Bình cảm thấy nơi vai bị tay cậu ta ấn vào nóng như bị gấp than, ngồi xuống rồi vẫn không dám ngẩng đầu lên, nghe thấy câu này, mặt cô càng đỏ tới tận mang tai, không kìm được trộm liếc nhìn Đinh Dật, thấy cô bạn nhìn mình với vẻ hứng thú dạt dào thì lại càng xấu hổ, vội vàng cúi đầu, đúng lúc đồ ăn được mang lên, sau khi Trịnh Huy lên tiếng mời mọi người, cô vội đầu ăn liên tục.

Trong khi ăn mọi người nâng cốc chúc Trịnh Huy sinh nhật vui vẻ, ở đây có cả karaoke, Trịnh Huy đề nghị mọi người ca hát, còn xung phong hát đầu tiên bài “Bạn ngồi cùng bàn” [2], cậu ta có chất giọng nam trung tiêu chuẩn, rất có cảm xúc, hơn nữa nét mặt và động tác cũng đều hay, đúng là một tên hát karaoke lão luyện.

[2] Bạn ngồi cùng bàn – Vương Dương: mp3.zing.net/bai-hat/Ban-ngoi-cung-ban-Lao-Lang-Vuong-Duong/IW6E7CZF.html

Sau đó một bạn nữ trong lớp tên là Lý Nghiên hát bài “Nước mắt ai đang bay” [3], tiếng hát du dương trầm bổng, thoáng cái đã gọi lên hứng thú ca hát của tất cả mọi người. Thời đó, nhạc phim Hồng Kông có một con đường đi riêng, bổng chốc nào tình nào ái bay đầy trời, có ai đó cố ý chọn bài “Tương tư trong mưa” [4] rồi đưa micro cho Đinh Dật và Thẩm Trường Đông.

[3] Nước mắt ai đang bay – Mạnh Đình Vi: mp3.zing.net/bai-hat/Nuoc-mat-ai-dang-bay-Manh-Dinh-Vi/IW6UBBIZ.html

[4] Tương tư trong mưa – Trương Học Hữu & Thang Bảo Như: mp3.zing.net/bai-hat/Tuong-Tu-Trong-Mua-Gio-Truong-Hoc-Huu/ZWZAW9DB.html

Đinh Dật vừa mới tranh cướp thành công miếng dưa hấu cuối cùng trong khay đựng trái cây, lau tay xong liền thoải mái nhận lấy micro song ca với Thẩm Trường Đông, hừ, có trận chiến nào mà cô chưa từng thấy chứ, muốn đùa bốn cô ư, không có cửa đâu.

Lúc này Thẩm Trường Đông vừa vặn đã qua thời kỳ vỡ giọng, tiếng trở nên trầm hơn, kết hợp với giọng nữ thánh thót của Đinh Dật tạo nên sự đối lập rõ ràng tươi sáng, mặc dù không được uyển chuyển bằng bản gốc nhưng khá là êm tai, động tác và nét mặt của hai người không hề có chút gì là mất tự nhiên, cuối cùng mọi người lại không biết làm thế nào giấu cợt được bọn họ.

Kết quả là cơn nghiện ca hát của Đinh đại tiểu thư phát tác, không ai ngăn được, hết song ca cùng với La Bình bài “Vùng sông nước trong mộng”, “Cái giá của tình yêu”, cuối cùng dùng một bài “Bến Thượng Hải” làm kinh động tất cả. [5]

Đinh Dật cố gắng làm cho giọng mình trở nên ồm ồm, hát ra khí thế hào hùng sảng khoái, chuyện đã cách đây nhiều năm, vẫn chưa có ai nhắc tới cái sự “sóng vỗ dạt dào...” của cô khi đó. Từ đó về sau, cũng chưa từng thấy một nữ sinh nào có thể hát bài đó ra “khí phách anh hùng” như vậy. Chỉ có Thẩm Trường Đông, cậu đề nghị Đinh Dật đừng bao giờ hát loại nhạc tương tự như vậy nữa, quá khủng bố. Đinh Dật nghiền ngẫm rất lâu mới phát hiện ra, mấy lời khen này áp dụng với cô, không thể phát huy ý nghĩa từ ngữ vốn có của nó.

[5] Vùng sông nước trong mộng – Đồng Trinh: [mp3.zing /bai-hat/Vung-Song-Nuoc-Trong-Mong-Dong-Trinh/ZWZEWUCU.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Vung-Song-Nuoc-Trong-Mong-Dong-Trinh/ZWZEWUCU.html)

Cái giá của tình yêu – Trương Ngải Gia: [mp3.zing /bai-hat/Cai-Gia-Cua-Tinh-Yeu-Truong-Ngai-Gia/ZW6IF09D.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Cai-Gia-Cua-Tinh-Yeu-Truong-Ngai-Gia/ZW6IF09D.html)

Bến Thượng Hải – Diệp Lệ Nghi: [mp3.zing /bai-hat/Ben-Thuong-Hai-Diep-Le-Nghi/ZWZE9F60.html](http://mp3.zing.vn/bai-hat/Ben-Thuong-Hai-Diep-Le-Nghi/ZWZE9F60.html)

Hát xong, Trịnh Huy vốn đề nghị mọi người cùng đi sàn nhảy, nhưng mấy người vừa đi vào đã bị thứ ánh sáng lập lờ và đám đông hỗn loạn làm cho phát hoảng, La Bình túm chặt Đinh Dật sống chết cũng không vào, Thẩm Trường Đông nhíu mày, nói không khí trong này không tốt, đề nghị mọi người ra bên ngoài, các bạn khác đều mang về mặt mờ mịt, Trịnh Huy thấy thế bèn dẫn tất cả ra ngoài.

“Đi Thanh Hà đi, nước ô nhiễm ở Thanh Hà đã được thay hết, còn mới xây rất nhiều cầu kiểu cầu vồng, cảnh đêm chắc là đẹp lắm.” Có người đề xuất.

Lỗ tai bị tra tấn bởi tiếng nhạc heavy metal [6], Đinh Dật chạy đi đầu tiên, bỗng lơ đãng nhìn thoáng qua rồi dừng bước.

[6] Heavy metal: một thể loại nhạc rock, âm thanh dày, mạnh, đặc trưng bởi âm rền khuếch đại mạnh, những đoạn solo ghita dài, nhịp mạnh, và nói chung là ồn ào

Đó là một đám người ồn ào, hình như xảy ra tranh chấp gì đó, Đinh Dật không phải người thích lo chuyện bao đồng, nhưng trong đám người đó có ba người cô quen, một trong số đó là Chu Văn Bản, cô lập tức không nghĩ ngợi gì mà đi tới.

Hai người kia là nữ sinh cùng trường, một người chính là Lâm Lâm mới đụng chạm trước khi nghỉ hè, người còn lại mặc váy trắng là Nghê Ái Lan của lớp Ba. Sở dĩ Đinh Dật biết là vì họ đều có chút danh tiếng ở Nhất Cao, Nguyễn Thúy nói, Đinh Dật cô cùng với Nghê Ái Lan và Lâm Lâm được mệnh danh là ba đóa hoa của năm nhất.

Nghê Ái Lan rất xinh đẹp, xuất thân nhà dòng dõi thư hương, mẹ là cô giáo dạy nhạc, bản thân cô ấy cũng giỏi Piano, hơn nữa lại dịu dàng trầm tính, chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng, trong ánh mắt đám con trai năm nhất, quả thực cô ấy giống như tiên nữ giáng trần, được mọi người gọi là “lan trong rừng vắng” [7].

[7] Nguyên văn: không cóc u lan – chỉ những người con gái đẹp thùy mị

Thành tích của Lâm Lâm thì rất xuất sắc, gia cảnh không tốt lắm, tính cách cởi mở hào phóng, không tự ti cũng không kiêu ngạo, vì một câu khen của cô giáo Ngữ văn “Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai” [8] mà được ví von thành “Ngạo tuyết hàn mai”.

[8] Bảo kiếm được rèn từ lửa đỏ, hương hoa mai nuôi được dưỡng ở xứ lạnh, vật phải qua khó khăn, cố gắng vượt gian khổ mới đạt được thành tựu

Về phần Đinh Dật, Nguyễn Thúy nói tất cả mọi người cảm thấy cô là hoa hồng có gai. Đinh Dật vốn chỉ coi như nghe được một câu chuyện cười, nhưng về sau càng nghĩ càng thấy không ổn. Hoa lan, hàn mai, từ xưa đã là hình tượng ca ngợi của các văn sĩ, một là đóa hoa quân tử, một đại diện cho cốt cách hơn người. Chỉ có hoa hồng, đi ngoài đường có thể thấy rất nhiều, hơn nữa lại liên quan đến tình yêu sến sẩm, tuy cũng đẹp nhưng so với hai loài hoa kia thì lại là cái đẹp trần tục, Đinh Dật cô để lại cho người khác ấn tượng như vậy sao? Vì thế cô dứt khoát không nhận, trong lòng còn giận lây sang cả hai nữ sinh kia. Nguyễn Thúy thấy cô tức giận thì vội vàng an ủi: “Đều là những nam sinh kia ăn no rồi việc nên nói bữa, vả lại cho dù là hoa lan hay hoa mai cũng chỉ có một đóa nho nhỏ, nào có to đẹp như hoa hồng, thích nhất là hoa hồng.”

Choáng, hóa ra cô là “to” nhất.

Trong đám đông đó, ngoại trừ ba người kia, còn lại là bốn năm nam thanh niên tuổi độ khoảng hai mươi, cách ăn mặc trông như lưu manh, lời nói sắc mùi du côn, nhìn có vẻ họ không cùng một nhóm, một tên còn định tóm cánh tay của Lâm Lâm, bị cô ấy hất ra rồi nhìn bằng cặp mắt phẫn nộ.

Nam thanh niên kia bị cô ấy trừng mắt thì sững sờ, trái lại càng giận dữ, hùng hùng hổ hổ nói: “Ranh con không biết điều, xem tao chỉnh đốn mày thế nào!” Hắn giơ tay lên định đánh, bỗng nghe có hai người đồng thanh hô: “Dừng tay!”

Đinh Dật đã chạy tới, vội đưa mắt nhìn Chu Văn Bản cũng vừa lên tiếng rồi quay đầu hỏi Lâm Lâm: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Lâm vẫn chưa trả lời thì có người huýt sáo: “Anh Cửu, anh nói xem chúng ta bắt được vận may gì đây? Sao tối nay lại xuất hiện một cô nàng còn xinh đẹp hơn thế này? Thật đúng lúc!”

Đinh Dật quét mắt qua mấy người nọ, ánh mắt cô lập tức dừng lại trên người đang ngậm điều thuốc cuốn được gọi là “anh Cửu”, hỏi: “Anh là anh Cửu? Nói rõ ra ở đây đi, cho hỏi một chút, bạn tôi đã đắc tội gì với anh?”

Cô lễ phép hỏi, anh Cửu kia dường như không ngờ cô có thể bình tĩnh như vậy, im lặng một lát mới nói: “Cô ta là nhân viên phục vụ trong quán bar, anh em của tôi chỉ đùa vui một chút đã bị hất cho cả cốc rượu, cũng không phải chúng tôi bắt nạt gì cô ta, cô ta chỉ cần tử tế kính bọn tôi một chén, chưa làm được thì chớ, không ngờ cô ta còn lớn mật như vậy, hất rượu xong liền chạy đi luôn.” Nói xong anh ta chỉ vào Lâm Lâm, Lâm Lâm tức giận muốn cãi thì bị Đinh Dật đưa tay ngăn lại.

Anh Cửu nói tiếp: “Kết quả vừa ra tới đây thì gặp tên nhóc này, cậu ta nói chúng tôi ức hiếp người, con nhóc này lại càng quá đáng, vừa kéo tên kia đi vừa bảo bọn tôi là lưu manh, bảo cậu ta đừng xen vào việc của người khác, bọn tôi sao lại là lưu manh! Hả?” Những lời này là nói với Nghê Ái Lan ở bên cạnh đã bị dọa khiến sắc mặt trắng bệch, cô ấy nghe thấy câu hỏi, liền lui về phía sau, vội vàng khoát tay nói: “Không phải tôi cố ý, tôi đâu có nói gì các người, chúng ta mau đi thôi, về muộn ba mẹ tớ sẽ lo lắng.” Nửa câu sau là nói với Chu Văn Bản, vừa nói vừa muốn kéo cậu ta đi.

Chu Văn Bản ngẩng đầu nhìn vào mắt Đinh Dật, cảm thấy cô tựa như đang cười nhìn mình, khuôn mặt cậu ta không khỏi đỏ bừng lên, gạt tay Nghê Ái Lan ra, nói: “Nghê Ái Lan tới nhà tớ học bù, muộn quá nên ba tớ bảo tớ đưa cậu ấy về, đúng lúc đi ngang qua đây thì gặp Lâm Lâm, hình như cậu ấy gặp chút phiền toái.”

Cậu ta quay đầu nhìn về phía mấy thanh niên kia: “Các anh, vừa nãy là tôi không đúng, nhưng chúng tôi cũng chỉ là học sinh, không có ác ý gì, là hiểu lầm mà thôi, có thể cho qua được không?”

Một người đứng bên cạnh anh Cửu hừ miệng: “Thằng ranh này nói nhẹ nhàng nhỉ, cho qua? Nào có chuyện dễ dàng như vậy! Mày tưởng bọn tao rồi hơi pha trò chặc!”

Anh Cửu đưa tay ngăn người kia lại, lên tiếng: “Nói vậy cũng không có chuyện gì to tát, thế này đi, mấy người các cậu vào uống một chén với anh em bọn tôi, bọn tôi vui vẻ thì sẽ cho qua chuyện này, coi như kết thêm bạn bè, thế nào?” Nói xong lại nhìn ba nữ sinh đám Đinh Dật.

Đinh Dật cười lạnh một tiếng, đang định mở miệng thì bỗng nhiên bả vai bị ai đó giữ lại, nhìn thấy Thẩm Trường Đông, cậu ôm vai Đinh Dật, nói với anh Cửu: “Chúng tôi đi cùng nhau, muốn uống thì tất cả cùng uống, hôm nay anh Ngô mời bọn tôi, tôi nghĩ anh ấy sẽ không ngại có thêm vài người đâu.” Nói xong cậu quay đầu về phía khách sạn ra hiệu, đám La Bình và Trịnh Huy cũng đang đi về phía này.

Về mặt anh Cửu ngờ vực: “Anh Ngô? Anh Ngô nào?”

“Trước cổng Thần Long, còn có thể là anh Ngô nào, xem ra anh Cửu có vẻ cũng ở khu vực quanh đây, mọi người hẳn là phải rất quen thuộc mới đúng, Ngô Vị là đàn anh của tôi, hôm nay chúng tôi họp mặt ở đây, sao, anh Cửu có hứng thú chứ?”

Anh Cửu kia biến sắc, chần chừ một lát mới nói: “Tôi nhớ ra còn có chút việc, hôm nay không quấy rầy, khi khác sẽ gặp anh Ngô tán gẫu.” Nói xong liếc mắt ra hiệu rồi cả đám cùng bỏ đi.

Sự việc đã xong, Lâm Lâm nói lời cảm ơn Đinh Dật, Đinh Dật vốn định nói với cô ấy mấy câu nhưng nơi này rõ ràng không thích hợp, vì vậy chỉ cười: “Đừng khách khí, mai rảnh thì mời tớ ăn kem.” Nghĩ gì đó cô lại nói tiếp: “Cậu chờ tớ một chút, chúng ta cùng đi.” Nói xong chạy tới chỗ đám Trịnh Huy cáo từ, Trịnh Huy không biết chuyện gì xảy ra, hỏi: “Không đi Thanh Hà ngắm cảnh đêm à? Ồiii, Chu tài tử, Nghê mỹ nữ cũng ở đây nha, còn có Lâm Lâm nữa, khéo thật, có muốn cùng đi không?”

Đinh Dật đáp: “Thôi, không còn sớm nữa, tớ cũng phải về đây, ở lại nữa không biết chừng tớ sẽ mắng chửi người, các cậu muốn đi thì cứ đi đi, nhớ đưa các bạn nữ về nhà an toàn.”

Nói xong cô cùng với Lâm Lâm và Thẩm Trường Đông chuẩn bị rời đi, chợt nghe một tiếng “Đinh Dật”, cô dừng bước, chậm rãi quay đầu về phía Chu Văn Bản vừa gọi tên mình: “Sao thế? Cậu còn không mau đưa Nghê Ái Lan về nhà đi, hay là muốn theo bọn họ đi ngắm cảnh đêm?”

Chu Văn Bản hơi ngượng ngùng: “Hôm nay cảm ơn cậu.”

“Đừng khách khí, chúng ta đều là bạn học, giúp đỡ nhau cũng là chuyện nên làm, hơn nữa hôm nay người chúng tớ giúp cũng không phải là cậu.” Nói xong cô một tay kéo Thẩm Trường Đông, tay kia kéo Lâm Lâm cùng đi. Trịnh Huy vẫn ở phía sau lải nhải: “Kỳ quái, Dật tỷ thân với Lâm Lâm như vậy từ bao giờ?”

Hai người đưa Lâm Lâm về nhà trước, trước khi chia tay, Đinh Dật không quên dặn dò: “Đừng quên nhé, sáng mai 11 giờ, mời tớ ăn kem ở quán kem Bảo Đảo.” Lâm Lâm cười đồng ý, Thẩm Trường Đông hơi xấu hổ nói với Lâm Lâm: “Quản giáo không nghiêm, để cậu chê cười rồi!” Sau đó liền kéo Đinh Dật quay về.

Giờ mới có cơ hội ở một mình với nhau, Đinh Dật không nén được tò mò vội vàng hỏi: “Anh Ngô là ai thế? Uy lực lớn như vậy, là cậu bạ ra để hù dọa bọn chúng sao?”

“Còn nhớ lần cậu chơi xích đu bị ngã, có một sư huynh cùng tớ đưa cậu về nhà không?”

Lần đó mất mặt quá, cô chỉ biết giấu mặt vào vai Thẩm Trường Đông, làm gì còn chú ý đến ai ở xung quanh, chỉ nhớ có một nam sinh cao cao chơi bóng rổ, hình như Thẩm Trường Đông gọi người đó là “Ngô sư huynh”, nhưng hình như người đó trông rất sáng sủa, sao lại là xã hội đen chứ?

“Tập đoàn Thần Long chính là của nhà anh ấy.” Thẩm Trường Đông nói ra đáp án.

“Ra đó là công ty gia đình, nhưng mà sao lại khiến cho cả tên côn đồ cũng phải sợ?”

“Tập đoàn Thần Long chủ yếu kinh doanh khách sạn và khu giải trí, những nơi tốt xấu lẫn lộn như vậy, không có bản lĩnh liên kết cả hắc bạch thì làm sao đứng vững được, chuyện lần này xảy ra ở trước cổng khách sạn, nếu anh ấy biết được bạn bè bị kẻ khác gây khó dễ trước cửa nhà mình thì chắc chắn sẽ không để yên, những kẻ kia cũng biết như vậy nên mới vội vàng rút lui.”

“Vậy hôm nay anh ấy có ở đây không, sao lại không ra ngoài?” Đinh Dật buồn bực, xem đám người kia sợ chết khiếp chắc chắn càng đã nghiền.

“Anh ấy không ở đây, kỳ thi đại học năm nay vừa kết thúc, anh ấy đã lên đường đi du lịch rồi.” Thẩm Trường Đông nhàn nhạt đáp.

“Ha ha, hóa ra cậu dùng ‘không thành kế’ [9]!” Thẩm Trường Đông vậy mà cũng biết sử dụng mưu kế nha, không khỏi khiến Đinh Dật phải nhìn cậu bằng con mắt khác. Nhưng hôm nay cho dù không có “không thành kế” này thì mười mấy người bọn họ cũng sẽ không yếu thế, cô nắm được điểm đó nên mới can thiệp vào, dĩ nhiên liều mạng chỉ là hạ sách, cách không đánh mà khuất phục người của Thẩm Trường Đông mới là thượng thượng sách.

[9] Không thành kế: chiến thuật để vườn không nhà trống, ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương

16. Chương 16

“Vẫn là kem đậu xanh của quán này ngon nhất, vị sữa đậm đà, hạt đậu xanh lớn, không nhuyễn quá cũng không cứng quá, ngon tuyệt, mỗi lần ăn đều có cảm giác thật hạnh phúc!” Ngày hôm sau, trong quán kem Bảo Đảo, Đinh Dật vừa say sưa thưởng thức kem đậu xanh, vừa khen lấy khen để.

Lâm Lâm ngồi đối diện mỉm cười nhìn cô: “Không ngờ hạnh phúc của Đình Dật tiểu thư lại đơn giản như vậy, cậu giúp tớ giải vây, tớ tặng cậu một hạnh phúc, có phải cậu đã được lợi quá không?”

“Sao lại nói thế, tớ mời cậu là được rồi, tớ tặng cậu hạnh phúc.” Đình Dật vùng vẫy chiếc thìa kháng nghị.

“Nhưng hạnh phúc của tớ không đơn giản như vậy.” Lâm Lâm vẫn cười nói, nhưng trong ánh mắt cô thoáng qua một nét cô đơn không dễ dàng phát hiện.

“Đừng đi làm ở quán bar đó nữa, chúng ta đều chưa thành niên, chẳng may bị bắt được thì đối với ai cũng không có lợi, hơn nữa hoàn cảnh trong đó thật sự không tốt. Vả lại sau này, việc học hành ngày một tăng cường, như vậy sẽ lãng phí thời gian lắm.”

“Tớ hiểu rồi, hôm qua là ngày đầu tiên tớ đi làm đã nhận ra thực sự không thể thích nghi được, sẽ không đi nữa, ngộ nhỡ gặp lại mấy người kia thì chẳng phải chuốc họa vào thân sao?”

“Nếu cậu không ngại, chuyện tiền nong tớ có thể giúp đỡ một chút, cậu đừng hiểu lầm, tớ không có ý gì khác, tớ chỉ cảm thấy thành tích của cậu tốt như vậy, cứ lãng phí thời gian thì thật đáng tiếc.” Đình Dật dè dặt nhìn bạn rồi mới nói, một cô gái nề nếp như Lâm Lâm lại đi làm thêm ở quán bar, chỉ có thể là gặp khó khăn về kinh tế.

“Cảm ơn cậu, bây giờ tớ vẫn giải quyết được, học phí của trường cấp ba không nhiều lắm, tớ chỉ muốn giúp đỡ trong nhà một chút.”

Sức khỏe của mẹ Lâm Lâm hình như không được tốt, thường xuyên cần dùng tiền để chữa bệnh, bố cô ấy là công nhân bình thường, thu nhập cũng không nhiều. Học kỳ trước, lần đầu tiên trường tổ chức hoạt động quyên góp cho những học sinh giỏi có hoàn cảnh khó khăn, trong đó có Lâm Lâm. Nhưng Đình Dật cảm thấy đa số là thành phần làm cho có lệ, chẳng quyên góp được bao nhiêu, ngược lại chỉ càng bày ra cho người ta thấy gia cảnh của những học sinh kia thảm thương đến mức nào.

“Có phải cậu vẫn muốn tìm việc ở chỗ khác không?” Các cô cũng chỉ mới mười sáu tuổi, những việc có thể làm được không nhiều lắm.

“Cậu xem, tớ muốn tận dụng kì nghỉ hè này, khai giảng rồi sẽ không có thời gian nữa.”

Đình Dật nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Cậu có muốn làm gia sư cho học sinh tiểu học không?”

Lâm Lâm ngần người: “Muốn thì muốn, nhưng tớ mới học năm một, phụ huynh tìm gia sư thường sẽ chọn sinh viên trường sư phạm.”

“Xi, lớp bốn thôi mà, cần gì phiền phức như vậy, hơn nữa thành tích của cậu dư sức vào trường sư phạm.” Đang nói, có một người phụ nữ độ hơn ba mươi tuổi ăn mặc cầu kỳ bước vào quán, dẫn theo một đứa trẻ khoảng hơn mười tuổi, đứa trẻ vừa vào đã chạy bình bịch tới quầy hàng, ồn ào đòi ăn cái này cái kia.

Đình Dật đứng dậy hô to: “Mợ cả.” Sau đó lại quay sang đứa bé kia quát: “Kỷ Thiên Hằng! Em chỉ biết ăn thôi, còn không mau tới chào cô giáo à!”

Cậu bé bưng một hộp kem nhanh nhẹn đi tới, lúc ngang qua Đình Dật còn cố ý đụng vào người cô một cái, cười hì hì nói: “Chị Thỏ Con, ngại quá, chị nói cô giáo chính là chị á?” Thằng nhóc này học hành chảnh mắng, học chữ cũng chỉ học một nửa, kể từ khi biết tên cô viết như thế nào thì toàn gọi cô là “chị Thỏ Con” [1], dạy mãi không sửa.

[1] Chữ “Dật”: – chữ “Thỏ”:

Đình Dật thấy cậu bé gọi tên mình bừa bãi giữa nơi công cộng thì cảm thấy bực mình, cô giơ tay túm lấy nó, giật hộp kem để lên bàn, cậu bé hăm hờ phản kháng, hai chị em đánh lộn ngay trong cửa tiệm, dù sao thì Đình Dật cũng lớn hơn mấy tuổi, không bao lâu đã chiếm ưu thế, cậu bé bị cô đẩy ngã xuống đất.

Cậu bé vừa nằm sấp trên mặt đất vừa kêu lớn: “Mẹ, chị Thỏ Con bắt nạt con này!”

Mợ của Đình Dật cười nói: “Đáng đời, ai bảo con nghịch ngợm!” Lại quay đầu nói với Đình Dật: “Tiểu Dật, mợ thấy chỉ có con mới trị được con khỉ ngang ngược này, mới nghỉ có vài ngày mà mợ đã bị nó làm cho suy nhược thần kinh, học kỳ trước lại còn đội sổ ở lớp, mùa hè này nhờ con vậy!”

Đinh Dật còn chưa kịp mở miệng, thằng nhóc Kỷ Thiên Hằng bị cô đè dưới đất đã lại oang oang: “Đừng! Mẹ, con mà ở cùng người điên này sẽ bị đánh chết, mẹ không thể nhìn con mình bị ngược đãi chứ!”

Đinh Dật vỗ đầu nó một cái rồi thả cho nó đứng dậy, một tay vẫn đang túm hai cánh tay nhỏ, đề phòng nó lại giở trò gì. Không ngờ Kỷ Thiên Hằng thấy giãy giụa không thoát được, lại chuyển sang dùng chân đá, bấp chân Đinh Dật bị nó đá đau điếng, giận quá, cô lại đẩy nó ngã xuống đất, nhân thể đạp ột phát.

Mợ của Đinh Dật vội vàng quát con trai: “Thiên Hằng, con mà không nghe lời thì mẹ sẽ giận đấy, chị Tiểu Dật khó khăn lắm mới đồng ý dạy thêm cho con, con lại làm chị nổi giận nữa thì sẽ không có ai quản con nữa đâu!” Nhà họ Kỷ hiếm cháu trai, trước mắt chỉ có mỗi Kỷ Thiên Hằng, nó bị ông bà chiều quá thành con quý nhỏ, nghịch thì nhiều, học thì dốt, các thầy cô dạy thêm cho nó đều bị chọc giận bỏ đi hết. Từ trước đến nay, chỉ khi nào nhìn thấy Đinh Dật nó mới bót ngang ngược, lần này Đinh Dật bị mợ và cậu cả nhờ mãi mới đành phải đồng ý phụ đạo hè cho nó.

“Con không muốn bị chị ấy dạy đâu, con sẽ bị chị ấy chửi chết, mẹ không thể thấy chết không cứu nha!” Kỷ Thiên Hằng bị một đầu gối của Đinh Dật chặn không thể động dậy, thấy phản kháng không có hiệu quả, nó bắt đầu khóc rống lên, mợ bị nó làm cho đỡ khóc đỡ cười.

“Thằng nhóc hư đốn này, người khác không bị em chửi chết là tốt lắm rồi, em còn dám khóc à!” Đinh Dật một tay véo tai nó, đầu gối lại đè xuống, Kỷ Thiên Hằng càng khóc to hơn: “Chị Thỏ Con, à không, chị Tiểu Dật, chị mau bảo với mẹ em là chị không muốn dạy em đi, em không muốn bị chị dạy đâu!”

Đinh Dật nhìn nhìn nó, lên tiếng hỏi: “Em không muốn bị chị dạy, thế thì tìm cô giáo khác có còn làm loạn nữa không?”

“Không ạ, chỉ cần không phải chị, đổi ai cũng được hết!”

“Tốt, đây chính là em nói, nhưng chỉ cần cô giáo nói em quá nghịch ngợm không nghe lời, chị sẽ đích thân tới quản em, khóc khản cổ cũng vô dụng thôi! Hừ, đến lúc đó cho em nếm thử một chút Hàng Long thập bát chưởng [2] mà chị mới học được!” Nói xong cô còn kết hợp làm động tác đập vào lưng nó.

[2] Tên một loại tuyệt kỹ võ công xuất hiện trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung.

Kỷ Thiên Hằng lại gào lên một tiếng rồi nức nở nói: “Em sẽ không quậy phá họ nữa, em cam đoan sẽ nghe lời!”

Đinh Dật thấy có chuyển biến tốt thì mới kéo nó dậy, đập nó lâu quá sợ mợ đau lòng, cha mẹ bây giờ quá chiều con, cho nên thằng nhóc này mới coi trời bằng vung như vậy, lần này mợ đã nói trước với cô là diễn khổ nhục kế, nếu không e là đã sớm xin tha cho nó rồi.

“Mợ, đây là Lâm Lâm, bạn học của con, thành tích còn tốt hơn con, quan trọng nhất là kiên nhẫn hơn con, con xin xỏ mãi bạn ấy mới đồng ý giúp con dạy Thiên Hằng đó.”

Mợ nghe xong mày mặt hớn hở, vội vàng kéo Lâm Lâm hỏi han, càng nhìn càng có vẻ rất hài lòng. Để Đinh Dật mỗi ngày quản Thiên Hằng như vậy mợ cũng có chút không đành lòng, cô bé Lâm Lâm này mặt mũi hiền lành nét na, xem ra chính là một học sinh giỏi chăm ngoan.

“Mợ, bạn học của con là hạt giống của Thanh Hoa Bắc Đại [3], học hành bận rộn như vậy mà vẫn bót thời gian giúp đỡ, Thiên Hằng thì nghịch ngợm như thế, học phí cũng không thể bạc đãi người ta.” Cậu và mợ cả mở viện thẩm mỹ ở gần biển, mỗi ngày kiếm được cả đống vàng, thứ không thiếu nhất chính là tiền.

[3] Hai trường đại học nổi tiếng của Trung Quốc.

“Đương nhiên rồi, cứ gấp ba giá thị trường đi, sau này nếu Thiên Hằng có tiến bộ, sẽ còn có phong bao đỏ nữa.” Hai vợ chồng họ dốc sức làm ăn chẳng phải cũng chỉ vì con trai bảo bối sao, món tiền nhỏ này có đáng là gì.

Lâm Lâm nghe vậy vốn định từ chối, gấp ba giá tiền, cao quá cũng không hợp lý, nhưng lại bị Đinh Dật nháy mắt ngăn cản, cô đành tạm thời im lặng, coi như đã đồng ý.

Trước khi đi, Đinh Dật còn thừa lúc mợ không để ý, quắc mắt uy hiếp thằng nhóc Kỷ Thiên Hằng, nội dung đại thể là nó mà không nghe lời thì biết hậu quả như thế nào rồi đấy, Kỷ Thiên Hằng chỉ còn biết nuốt giận

trước sự lạm dụng quyền uy của Đinh Dật. Tất cả mọi người trong nhà đều nhường nhịn nó, chỉ có cô chị ý vừa thông minh vừa xinh đẹp, lại vừa được cưng chiều y như nó này, từ trước đến giờ vẫn là khắc tinh của nó, khiến nó vừa sợ lại vừa đổ kị.

Không biết là sự uy hiếp của Đinh Dật có tác dụng hay là Lâm Lâm thật sự có phương pháp dạy bảo, nói chung những ngày sau đó, hai cô trò vẫn sống với nhau yên ổn. Con khỉ con Kỵ Thiên Hằng mỗi ngày dành ra hai tiếng học gia sư, không chỉ hoàn thành bài tập hè, còn ôn tập được kiến thức của năm ngoái, sự tiến bộ này đáng để cho cậu cả mợ cả phải lên chùa dâng hương.

Lần tiếp theo gặp Đinh Dật là khi Lâm Lâm được mời tới Đình gia chơi, Lâm Lâm nói với Đinh Dật đang ngả ngón trên ghế sofa ăn trái cây: “Tớ cảm thấy Kỵ Thiên Hằng mặc dù hơi nghịch ngợm nhưng đầu óc rất thông minh, không hẳn là khó dạy, tớ nhận gấp ba giá tiền thì hơi ngại, nhờ cậu giúp tớ trả lại một phần, lần trước tớ đưa lại ợ của cậu, cô ấy cứ nhất quyết không nhận.”

Đinh Dật đưa cho cô bạn một cành vải, thờ ơ khoát khoát tay: “Đối với cậu là không khó bảo, nhưng đối với bọn họ thì cậu đã giúp được một việc rất lớn, tin tớ đi, hiệu quả như vậy, bảo họ trả gấp mười lần họ cũng đồng ý ấy chứ, cậu cần gì phải khách khí.”

Trong thời gian này Lâm Lâm ra vào nhà họ Kỵ cũng biết bọn họ không quan tâm đến chút tiền đó, cô cũng đành từ bỏ ý định, cười nói với Đinh Dật: “Cảm ơn cậu, không những giúp tớ tìm việc, còn giải quyết hết chương ngại, không có trận đánh kia của cậu, Kỵ Thiên Hằng sẽ không nghe lời như vậy, có thể nhìn ra nó rất nể cậu.”

“Ha ha, thằng nhóc đó chỉ muốn ăn đòn, cậu không cần phải cảm ơn tớ, tớ mới là người bắt cậu chết thay đấy, bắt tớ lãng phí cả mùa hè cho thằng nhóc hỗn xược đó, chắc không điên không được. Lần trước mợ nói chuyện với tớ, hi vọng sau khi khai giảng cậu vẫn tiếp tục phụ đạo cho nó, không cần quá nhiều, mỗi tuần một buổi hai tiếng thôi, tiền có thể tăng thêm, cậu xem có phiền không, phiền thì tớ giúp cậu từ chối.”

Lâm Lâm vội vàng nói: “Không sao, tớ có thể tiếp tục dạy, tiền thì không cần thêm đâu, lại thêm nữa chắc tớ không dám làm.”

Đinh Dật lắc đầu: “Cậu vất vả lắm mới chịu được thằng quỷ đó, mong là không ảnh hưởng đến việc học của cậu, về sau cậu định thi ở Bắc Kinh à? Hi vọng sau này lên đại học có thể được cùng trường với cậu, tớ phát hiện mình càng ngày càng thích cậu.”

“Chuyện sau này thì để sau này hãy nói, cậu nói ra những lời như vậy không biết sẽ có bao nhiêu nam sinh đau lòng, có thể được Đinh đại tiểu thư ưu ái, tớ may mắn đến mức nào đây!” Lâm Lâm vừa nói vừa gật gù đắc ý.

Đinh Dật bỏ nhào tới ôm cô bạn: “Cậu hiểu được như thế thì tốt, vậy hãy suy nghĩ chuyện gả cho tớ đi, làm vợ ba của tớ.” Nói xong còn làm ra vẻ muốn hôn cô bạn.

Lâm Lâm sợ quá vội vàng né tránh, khó hiểu hỏi: “Cậu có vợ cả à, chính là cậu bạn đẹp trai đã đến trường lần trước sao? Vậy vợ hai là ai?”

“Cậu nói Thẩm Trường Đông à, ha ha, cậu ta chính là người hầu, vợ cả của tớ là La Bình, vợ hai là Nguyễn Thúy, cậu phải chịu thiệt thòi rồi, ha ha, vì tớ cậu cố gắng chịu đựng nha.” Nói xong đang định sà tới, bím tóc đuôi ngựa sau gáy bỗng bị ai giật lại, Đinh Dật nghiêng đầu, ơ, là Thẩm Trường Đông, tên nhóc này cũng bắt chước cô, vào nhà cô chưa bao giờ đi cửa chính, toàn leo tường, bây giờ ngày càng nghiêm trọng, vào nhà còn không gõ cửa.

“Đinh Dật, cậu lại nói xấu sau lưng tớ? Còn trêu ghẹo con gái nhà lành?” Thẩm Trường Đông vừa chỉ trích Đinh Dật, vừa kéo tay cô ngoạm mất quả vải cô vừa bóc vỏ xong, Đinh Dật tức giận bắt lấy gương mặt tuần tú của cậu ra sức kéo: “Cậu nhả ra cho tớ!”

Thẩm Trường Đông nghe lời nhả ra, nhả vào tay Đinh Dật – một cái hạt vải nho nhỏ.

Đinh Dật vứt cái hạt rồi nhào tới đánh nhau với Thẩm Trường Đông, Lâm Lâm ở bên cạnh nhìn đến ngây người, sự thân mật của hai người khiến cô cảm thấy gò má nóng bừng, đành định nói lời tạm biệt với Đinh Dật, Thẩm Trường Đông bỗng giãy giụa lên tiếng trước: “Hôm nay tớ đến, là để tạm biệt.”

Một câu nói rất nhẹ nhàng nhưng lại thành công ngăn cản tất cả động tác của Đinh Dật, thời gian ở bên nhau quá ngọt ngào, quá vui vẻ, vậy mà cô đã quên, cuối cùng cậu cũng phải đi rồi.

17. Chương 17

Sau khai giảng, lớp mới thực sự có thể dùng câu nói trong tiểu phẩm của Triệu Lệ Dung để hình dung, đó chính là: “Siêu sao hội tụ, củ cải họp bàn.” Lớp Tám năm thứ hai, mỗi một học sinh đều là những con người ưu tú đến từ các lớp khác nhau, bây giờ bọn họ chính là niềm hi vọng của trường, hai năm nữa, họ sẽ là bộ mặt của trường, vì thế các giáo viên tổ trưởng bộ môn đều phối hợp một cách tối đa nhất.

Thực ra chuyện có nên phân chia lớp chọn hay không vẫn luôn là vấn đề bị đem ra tranh luận rất nhiều. Việc phân lớp chọn là để tập trung các học sinh xuất sắc, tập trung giáo viên có năng lực, tạo cho họ một không gian học tập tốt nhất, cũng tránh việc ở lại lớp thường sẽ tạo áp lực cho các học sinh có thành tích trung bình.

Nhưng cách làm này cũng có mặt trái: học sinh xuất sắc bị tách khỏi lớp bình thường của mình sẽ có cảm giác bị vứt bỏ, cả kỷ luật lẫn không khí học tập đều có xu hướng sa sút đi. Mặt khác, đối với học sinh lớp chọn, khi ở lớp cũ vốn đã là học sinh khá giỏi, họ đã quen với việc vượt xa các học sinh khác, nhưng khi 50 học sinh giỏi tụ tập vào một chỗ vẫn có thể phân cao thấp, vốn là học sinh giỏi nhưng có khả năng biến thành trung bình, thậm chí còn là kém, để tiếp nhận được sự thay đổi có tính đả kích này thì cần phải có sức chịu đựng nhất định. Thường sẽ có những học sinh không thể nào tiếp sự thật nên chẳng thể gượng dậy nổi, thậm chí là cam chịu, còn có người vì thế mà sinh ra chứng ức chế.

Nguyễn Thúy vào lớp này với thứ hạng 45 nên hơi thấp thỏm lo sợ, Đinh Dật vừa phải an ủi bạn, còn vừa phải bận tâm chuyện của riêng mình.

Lớp mới còn có một chuyện khá kì quặc, đó chính là vô cùng nhiều cán bộ lớp. Lớp bọn họ bây giờ tổng cộng có sáu lớp trưởng, năm bí thư chi đoàn, các chức vụ nhỏ khác nhiều vô kể, từ đó để chọn ra cán bộ lớp mới cũng là một việc đau đầu.

Vì vậy thầy chủ nhiệm Tiêu Khắc Kiệm đã nghĩ ra một phương pháp càng kì quặc hơn, các lớp trưởng và bí thư sẽ sử dụng biện pháp cạnh tranh, người được đề cử sẽ lên bục diễn thuyết, toàn bộ học sinh tiến hành bỏ phiếu, người có số phiếu cao nhất sẽ đắc cử. Chức vụ bí thư của Đinh Dật trước đây vốn là do Trương Lạc Thiên nửa cưỡng ép bổ nhiệm, lúc này cô lập tức chủ động rút khỏi cuộc chạy đua, không ngờ Tiêu Khắc Kiệm danh mặt nói cô không có tinh thần trách nhiệm, không có chí tiến thủ, không có ý thức tập thể, thẳng tay bác bỏ đề nghị của cô, bắt cô quay về đóng cửa suy ngẫm rồi nhanh chóng chuẩn bị.

Cán bộ lớp của trường cấp ba thực ra chính là cái loa của thầy giáo, lao tâm lao lực mà chẳng được cái gì, lại còn không có quyền tự chủ, Đinh Dật cảm thấy bản thân không hề thích hợp, lớp trưởng Ngô Khiêm ở lớp cũ mới là cán bộ học sinh mẫu mực. Bởi thế cho dù bị từ chối xin rút nhưng Đinh Dật cũng không để tâm, cái số không quá ảm ương nhưng cô tự biết người ghét mình cũng không ít, bỏ phiếu công khai, chưa chắc cô có thể thắng.

Bắt đầu buổi tranh cử, Đinh Dật lên đầu tiên, sau khi nói một bài cảm ơn thầy giáo, cảm ơn các bạn vô cùng nhảm nhí, cô đi xuống để thưởng thức phần diễn thuyết của các ứng cử khác.

Lớp mới không thiếu học sinh có tài hùng biện, nhất là các nam sinh, giọng nói trầm bổng du dương, phong cách trình bày khẳng khái như thể đã luyện tập rất nhiều lần, nhưng phản ứng nhiệt liệt nhất thuộc về bài diễn thuyết của người đẹp Nghê Ái Lan, cô ấy trước đây là bí thư của lớp Ba.

Cô ấy ăn mặc rất duyên dáng, nụ cười tươi mát ngọt ngào, thái độ thì vô cùng ân cần thân thiết như em gái nhà bên. Cô ấy tự thuật lý lịch trước kia của mình thật tỉ mỉ, dùng những ngôn từ vô cùng thiết tha bày tỏ mình không hề bận tâm đến kết quả tranh cử, nếu có may mắn được chọn thì cũng chỉ muốn làm chút chuyện giúp mọi người mà thôi.

Đinh Dật nhìn bóng hình xinh đẹp trên bục giảng, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Chu Văn Bản kia chắc chắn là thích cô ấy, lần trước đã mười giờ đêm mà cậu ta vẫn không đưa cô về, còn buổi tối hôm đó cậu ta đi cùng Nghê Ái Lan thì cùng lắm chỉ mới tám giờ mà thôi.

Hóa ra cậu ta thích kiểu như vậy, Đinh Dật nghĩ thầm, bây giờ Nghê Ái Lan có dịu dàng ân cần đến đâu thì cũng không thể khiến cô có ấn tượng tốt được, cô nhớ rất rõ cái hôm gặp phải bọn côn đồ đó, đáng vẻ Nghê Ái Lan giục già Chu Văn Bản đi mau khi chuyện chẳng liên quan tới mình, cho dù Lâm Lâm không phải là bạn học đi chăng nữa thì đó cũng không phải hành động nên có của một cô gái thiện lương.

Đinh Dật quay đầu nhìn Chu Văn Bản, phát hiện cậu ta đang nhìn người trên bục diễn thuyết vô cùng chăm chú, cô bỗng cảm thấy hơi chua xót, dù gì bản thân cũng không muốn làm, tại sao không giúp người khác hoàn thành mong ước. Vì vậy cô đặt bút viết vào phiếu bầu: Lớp trưởng Dương Thụ Tiềm, Bí thư chi đoàn Nghê Ái Lan.

Sự thật một lần nữa chứng minh sự sáng suốt và vĩ đại của Đinh đại tiểu thư, hai người kia đều có được số phiếu bầu rất cao. Sau khi tan học, Đinh Dật bị Tiêu Khắc Kiệm gọi vào văn phòng.

“Đinh Dật, lợi hại lắm, cũng biết giả vờ kém cỏi để chống đối, học kỳ trước em cũng dùng tài diễn thuyết này để giành giải nhất cuộc thi hùng biện ‘Hương Cảng trở về’ sao?”

Nếu như người hỏi là Trương Lạc Thiên, có lẽ Đinh Dật sẽ đáp lại là: “Thầy, đó là em yêu nước, bây giờ Hương Cảng đã trở về thuận lợi rồi, tổ chức cũng không cần đến em nữa.”

Thế nhưng Tiêu Khắc Kiệm thì khác, đây chính là kiểu người hỉ nộ bất lộ như lời ba nói. Nghe nói ngày xưa thầy là sinh viên thiếu niên, mười chín tuổi đã tốt nghiệp thạc sĩ, do có dính dáng tới phong trào học sinh sinh viên nổi tiếng thời đó nên mới bị điều về làm giáo viên ở cái nơi hoang vu hẻo lánh này. Nhưng vàng ở đâu thì vẫn cứ sáng, mấy năm trước, sau khi được điều từ đó về đây, chẳng mấy chốc thầy đã trở thành nhân vật đi đầu trong lĩnh vực giáo dục.

Truyền thuyết về thầy rất nhiều, có người nói thầy chính là máy tính sống, phiếu điểm của cả khóa hơn năm trăm học sinh chỉ cần liếc mắt là có thể đọc lâu lâu. Còn có người nói, lúc thầy mới về trường dạy học sinh năm ba, vì trẻ tuổi, đẹp trai lại độc thân, thư tình của nữ sinh trong lớp gửi cho thầy nhiều như tuyết rơi, sau đó do quá lộn xộn, trường học bắt buộc phải ra lệnh cho thầy trong vòng một tháng phải giải quyết xong vấn đề cá nhân, mà thầy vì không muốn ảnh hưởng đến việc học tập của nữ sinh nên đã vội vàng cưới một người vợ dưới quê, hai người cực kỳ không hợp.

Từ xưa tới nay thầy ăn nói vô cùng cẩn trọng, bởi vậy càng làm cho người đối diện không nắm bắt được, ngang ngược bá đạo như Đinh Dật đứng trước mặt thầy cũng không dám làm càn, hơn nữa nghe những lời thầy vừa nói, Đinh Dật không thể không nghi ngờ trong đó đã bao hàm yếu tố tức giận.

Đang do dự tìm từ ngữ, chợt thấy bóng dáng thanh tú diễm lệ của Nghê Ái Lan tiến vào văn phòng, cô nhanh trí lập tức nói: “Thầy Tiêu, em cảm thấy bí thư chủ yếu là phối hợp với lớp trưởng làm những việc cần sự tỉ mỉ và rõ ràng, bạn Nghê Ái Lan tính tình cẩn thận, quan hệ với bạn bè lại rất tốt, làm việc với Dương Thụ Tiềm thích hợp hơn em nhiều, em rất hiểu điều này nên mới cam tâm rút lui.” Nhìn đi, tấm lòng của cô bao la chừng nào, tình địch ở ngay trước mắt mà còn phải nghĩ cách nâng người ta lên rồi dìm mình xuống, không biết Tiêu Khắc Kiệm có cần nhắc tặng cho cô một bông hồng nhỏ hay không.

Đang nói thì Nghê Ái Lan đã đi tới, khẽ khàng chào hỏi Tiêu Khắc Kiệm: “Thầy Tiêu, thầy tìm em ạ?” Ánh mắt cô ấy đọng đưa, nhân thể mỉm cười với Đinh Dật coi như chào hỏi, Đinh Dật cũng nhếch miệng xem như đáp lại.

Tiêu Khắc Kiệm nhìn hai nữ sinh, nói: “Đinh Dật, em là học sinh ngoại trú, vì thể tương đối ít tiếp xúc với các bạn trong lớp, đặc biệt là các bạn nữ. Kết quả bình bầu lần này cũng có thể nói lên một vài vấn đề, số phiếu của em rõ ràng chưa được một phần ba số thành viên, điều này là vô cùng hiếm thấy đối với một học sinh có thành tích nhất nhì lớp, em cần phải nhìn lại bản thân, sau này mọi người đều là bạn cùng lớp, Nghê Ái Lan, thỉnh thoảng em cũng nên chỉ dẫn cho bạn.”

Nghê Ái Lan vội nói không dám, còn nói thật sự cảm thấy bất ngờ khi số phiếu của mình cao như vậy, đồng thời liên tục tán dương sự xuất sắc của Đinh Dật.

“Nữ sinh có thành tích tốt trong lớp ban Tự nhiên không nhiều, trước mắt thì hai em coi như đang dẫn đầu, nhưng càng về sau, nữ sinh năm hai càng dễ sinh ra cảm giác ngại khó, nếu có thời gian thì các em nên giúp đỡ nhau.”

Lời nói này tuy hơi mang sắc thái phân biệt đối xử nhưng cũng là sự thật, trong mười người đứng đầu lớp chỉ có hai nữ sinh là Đinh Dật và Nghê Ái Lan.

“Nghê Ái Lan học đều, thầy yên tâm hơn một chút, còn Đinh Dật thì hơi thất thường, môn tiếng Anh rõ ràng yếu hơn, Nghê Ái Lan, em có thời gian thì kèm thêm cho bạn.”

Nghe thấy vậy, không chỉ Đinh Dật thấy nóng mặt mà Nghê Ái Lan cũng hơi mất tự nhiên, cô ấy đứng thứ bảy trong lớp, vẫn cách khá xa so với Đinh Dật đang đứng đầu.

Nhưng trái lại, lần này Đinh Dật đã phần nào tin rằng Tiêu Khắc Kiệm chính là máy tính sống, trên tay thầy không có bất kỳ phiếu điểm hay tài liệu nào, vậy mà có thể nhớ rõ môn tiếng Anh Nghê Ái Lan cao hơn cô năm điểm, còn cô vì do dễ tâm so sánh nên mới nhớ, Tiêu Khắc Kiệm chỉ tiện thể mà thôi, nếu như cô nhớ không lầm, mấy kì thi trước đây Nghê Ái Lan đều đứng trong vòng bảy tám thứ hạng đầu, ổn định hơn nhiều so với cô có lúc đã từng rớt xuống tận thứ hai mươi lăm.

Tất cả đều là sự thật, lời thầy cô bao giờ cũng là lời hay, cô bạn kia cũng rất thân mật đồng tình, nhưng rốt cuộc những lời đó vẫn làm tổn thương lòng tự trọng của Đinh Dật. Tranh cử bị thua, cô có thể tự nói với bản thân đó là do cô cạnh tranh mà không muốn thắng, quan hệ với mọi người không tốt là vì cá tính của cô quá mạnh mẽ, nhưng thành tích học tập xưa nay vẫn là niềm kiêu ngạo của cô mà giờ cũng bị dả kích, sa sút đến độ cần người khác kèm cặp, hơn nữa “người khác” đó lại là Nghê Ái Lan, Đinh Dật không thể chịu đựng được.

Đầu nóng dễ làm ra chuyện điên rồ, chân lý này quả thực lần nào cũng đúng với Đinh Dật, trong lúc nhất thời đầu óc mơ màng mà cô đã nhận lời đề nghị của Tiêu Khắc Kiệm đảm nhiệm chức ủy viên tuyên truyền.

Chưa đến nửa phút sau cô lập tức hối hận, nhìn xem cô đã làm cái gì? Tự biến mình thành cấp dưới của tình địch!

Không chỉ có thế, làm ủy viên tuyên truyền đồng nghĩa với việc phải chịu trách nhiệm với cái bảng thông báo ở cuối lớp, mà Đinh Dật viết bảng rất xấu, trong lớp không ai đọc ra được.

Trước kia giáo viên Ngữ văn của trường cấp hai đã nói “Nét chữ là bộ mặt của mỗi người” hay “Nét chữ nét người”, khi đó có người nói tiếp: “Nếu thật sự nói như vậy thì Đinh Dật chính là người xấu nhất trong lớp chúng ta.”

Mặc dù nam sinh nói câu đó sau khi tan học đã bị đánh ột trận tơi tả, chuyện chữ viết của tiểu bá vương Đinh Dật vô cùng xấu vẫn bị truyền ra ngoài, gần như cả trường đều biết.

Đinh Dật từng cảm thấy rất nhục nhã, cô cầm quyển dạy viết chữ điền cuồng luyện mấy ngày, nhưng hiệu quả quá thấp, viết nhanh một chút là lại quay về như lúc ban đầu. Đinh Dật vốn không phải là người kiên nhẫn, việc luyện chữ dường như lại không có đường tắt, nhiều lần như thế cô cũng đành từ bỏ. Cậu út nói tương lai sẽ là thời đại thống trị của máy tính, nếu như tất cả mọi người đều dùng máy tính gõ chữ thì chữ của cô xấu một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Nhưng hôm nay, Tiêu Khắc Kiệm lại cho cô làm ủy viên tuyên truyền, cô thực sự nghi ngờ mình đang bị trù dập.

Theo thường lệ, đầu học kỳ mới phải cho ra một tờ báo tường, vì bạn bè mới còn chưa quen thuộc nên Đinh Dật đứng trên bục giảng hỏi xem có ai vẽ tranh giỏi không, hoan nghênh gia nhập tổ làm báo. Nhưng không biết các bạn trong lớp sợ ảnh hưởng đến việc học hay là có lí do gì khác mà không một ai đáp lại, vài người hơi thay đổi sắc mặt nhưng chỉ nhìn quanh một chút rồi lại cúi đầu xuống, chẳng ai để ý tới Đinh Dật đang mang dáng vẻ vô cùng chờ mong. Chỉ có Nguyễn Thúy có lòng giúp đỡ, nhưng chữ của cô bạn vừa mềm mại lại vừa nghiêng, không có độ thanh đậm, chỉ có thể giúp vẽ một chút đường viền trang trí.

Vừa ra quân đã bất lợi, Đinh Dật càng chán nản, đành phải tự dành ra một buổi tối trang trí cho tờ báo, bỏ công chọn những bài văn hay có độ dài phù hợp, bây giờ chỉ cần tìm một bạn nào chữ đẹp chép lại lên bảng đen nữa là xong, cô đã định nếu thật sự không tìm được ai thì sẽ đi mượn vở bài tập của giáo viên dạy Văn, xem ai chữ đẹp thì cưỡng chế phân chia nhiệm vụ.

Sống mười sáu năm, Đinh Dật chưa từng chính thức mở miệng cầu xin người khác, biện pháp đầu tiên mà cô nghĩ đến vẫn là ngang ngược ép buộc.

Từ khi mẹ ra nước ngoài, buổi trưa cô không về nhà nữa mà ở lại trường ăn cơm. Do tối hôm trước phải thức khuya trang trí tờ báo mà trưa hôm sau Đinh Dật cảm thấy mệt mỏi rã rời, Nguyễn Thúy bèn cho cô mượn chìa khóa tới phòng cô bạn nghỉ ngơi, để tiết kiệm thời gian, ngay đầu học kỳ mới Nguyễn Thúy đã xin ở trọ trong trường.

Có lẽ là về sớm quá nên trong phòng không có người, tổng cộng có tám chiếc giường ngủ, mỗi chiếc dùng rèm ngăn cách thành một không gian riêng nho nhỏ. Đinh Dật tìm được giường Nguyễn Thúy chui vào, rèm đã ngăn lại ánh sáng bên ngoài, chỉ một lát cơn buồn ngủ liền ập tới.

Trong ánh sáng mơ hồ, dường như có người mở cửa, ai đó lên tiếng hỏi: “Cửa mở, Nguyễn Thúy về rồi à?” Giọng nói rất quen thuộc, hình như là Nghê Ái Lan, Đinh Dật chẳng buồn quan tâm đến cô ấy, tiếp tục vùi đầu ngủ.

“Đâu có, vừa rồi tớ còn thấy cậu ấy đang ở lớp đọc sách mà, chắc là ai đi vệ sinh xong không khóa cửa.” Giọng nói này rất chói tai, Đinh Dật hơi bất mãn khi bị quấy rầy giấc ngủ, nhưng đây là phòng của người ta, người ngoài như cô không nên nhiều chuyện, phải nhịn, ngủ tiếp.

“Nguyễn Thúy chăm chỉ lắm, trưa rồi mà còn không về phòng.” Là giọng Nghê Ái Lan.

“Đứng thứ sáu từ dưới đếm lên, còn có thể không chăm sao? Nếu không thì sơ sẩy một chút là học kỳ sau sẽ bị đẩy xuống lớp thường, ha ha, cậu nói xem, nếu như cậu ta bị đẩy xuống thì có phải Đinh Dật ngay cả một người để trò chuyện cũng không có?” Cười trên nổi đau của người khác, nội dung và cả giọng nói đều chua ngoa như nhau.

“Cũng không thể nói vậy, lần trước tranh cử Đinh Dật có mười hai phiếu mà, ít nhất vẫn có mười hai người quen biết cậu ta.” Giọng nói dịu dàng, là Nghê Ái Lan.

“Vậy cũng kém hơn một nửa so với hai mươi tám phiếu của cậu. Mười hai phiếu, rõ ràng vẫn còn người không nhìn ra bộ mặt thật của cậu ta. Thật không hiểu trường mình nghĩ gì, loại nữ sinh câu kết với xã hội đen đó mà cũng tuyển vào, cậu nói xem, cậu ta sở dĩ không ở trọ trong trường có phải là để tiện ở chung với bọn xã hội đen kia không?” Những lời này thành công tùm Đinh Dật từ bên cạnh Chu công trở lại, ở chung? Xã hội đen? Đâu ra những chuyện này thế?

“Tớ không biết, người con trai đó kéo cậu ta nói là cùng nhau về nhà, nhưng cũng không chắc chắn là ở chung, dù sao trong nhà còn có người lớn mà.” Nghê Ái Lan nhẹ nhàng phản bác.

“Cái này cậu không biết rồi, mấy tháng trước mẹ Đinh Dật đã ra nước ngoài, bố cậu ta bận rộn như thế làm gì có thời gian mà quản cậu ta, hừ, thiên kim đại tiểu thư thật là tốt đẹp, không biết ông bố làm bí thư của cậu ta mà biết được thì sẽ như thế nào. Nhưng cũng may mọi người trong lớp chúng ta đều biết được cậu ta là loại nào, nếu như loại người đó mà cũng được hoan nghênh trong lớp Tám thì chúng ta đi đầu vào tường.”

“Vậy thì các người đi đập đầu vào tường luôn đi!” Đinh Dật giật phăng tấm rèm quát to khiến cho hai nữ sinh kia tức thì hóa đá.

18. Chương 18

Người nói chuyện với Nghê Ái Lan chính là một nữ sinh khác trong lớp tên là Lưu Á Lệ, hai người hiển nhiên không ngờ Đinh Dật sẽ xuất hiện trong phòng ngủ, họ giật mình đứng sững sờ tại chỗ. Lưu Á Lệ sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, chuyện Đinh Dật đánh nhau rất giỏi ai cũng biết, nhưng sự việc đã đến nước này, tiền không được lùi không xong, cậu ta chỉ có thể cố giữ bình tĩnh nhìn Đinh Dật.

Nghê Ái Lan thì khác, cậu ta phản ứng rất nhanh, lập tức mỉm cười nói: “Đinh Dật cậu ở đây à.” Lại quay đầu nói với Lưu Á Lệ: “Tớ đã bảo Đinh Dật không phải loại người như vậy, chúng ta đừng nghe người khác tuyên truyền nhảm nhí, đều là dối trá.”

Lưu Á Lệ rõ ràng không ngờ Nghê Ái Lan sẽ quay ngoắt như vậy, có chút không thể tin được nhìn cậu ta, Nghê Ái Lan không buồn để ý, vẫn tươi cười nói với Đinh Dật: “Đến đây nghỉ trưa à? Chuyện báo tường

tớ đã nói với mấy bạn viết chữ đẹp, nếu bọn họ không bận thì sẽ làm cùng với cậu, nếu không được nữa thì tớ sẽ dùng chút sức mọn của mình vậy.” Vẫn là giọng nói nhỏ nhẹ đó, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lưu Á Lệ lại càng hoảng sợ hơn nữa, nói năng lộn xộn: “Không phải tớ, Đinh Dật, tớ không tuyên truyền, à không, tớ không nghe những người đó đồn đại, tớ không thấy gì cả, Nghê Ái Lan...”

“Lưu Á Lệ!” Nghê Ái Lan cao giọng, “Trưa nay rảnh rồi, chúng ta cùng đi làm báo đi.”

Không hiểu sao, Đinh Dật bỗng cảm thấy phản ứng của hai người này rất có tính giải trí, cơn giận thoáng chốc đã hạ xuống, dù cô hơi lơ mẫn nhưng cũng không ngu ngốc, nếu như một chút mưu kế đó mà cũng không nhìn ra chỉ sợ tổ tông hai nhà Đinh Kỷ đều muốn nhảy ra mắng cô.

Đinh Dật ha ha cười hai tiếng, nhìn Nghê Ái Lan đang cố gắng duy trì nụ cười nhưng thật ra cơ mặt đã cứng đờ, cuối cùng cô cũng lên tiếng: “Bí thư đại nhân có thể ủng hộ công việc của tôi thì thật tốt quá, tôi cần gì thì nhất định sẽ mở miệng nhờ hai người.” Nói xong cô lại chui vào trong rèm tiếp tục ngủ, cô tin rằng, bây giờ không vạch mặt sẽ khiến cho những ngày tiếp theo càng trở nên thú vị.

Xã hội đen cũng được, ở chung cũng được, Đinh Dật không quan tâm lắm, dù sao cô cũng chẳng phải người hiền lành gì. Cô càng không lo mình sẽ bị khai trừ, với thành tích của cô và sức ảnh hưởng của ba, cô sẽ là người cuối cùng trong cái trường này bị khai trừ, đây là trường trung học trọng điểm của tỉnh, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một đơn vị trực thuộc công ty tập đoàn mà thôi.

Nhưng nếu có người lấy oán trả ơn ác ý làm ô danh cô thì ngấm ngấm chịu đựng không phải là phong cách của Đinh Dật, cho dù Nghê Ái Lan thông minh thì cũng có nhược điểm.

Qua giấc ngủ trưa, Đinh Dật thỏa mãn đi vào lớp học. Tối trước bàn Chu Văn Bản, cô xông tới chào hỏi Nghê Ái Lan đang ngồi cạnh cậu ta, tiếp theo, cô mỉm cười dịu dàng nói với Chu Văn Bản: “Điều là bạn học cũ, giúp tớ một việc, chiều nay tan học, trước giờ tự học buổi tối bớt chút thời gian trang trí bảng tin được chứ?”

Mây mi như núi, mắt tựa hồ thu, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn như củ ấu hơi nhếch lên, để lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, ai có thể từ chối được gương mặt tươi cười của một thiếu nữ xinh đẹp động lòng người đến vậy? Huống hồ chủ nhân của gương mặt tươi cười này dường như chưa từng mềm mại dịu dàng như thế. Bạn học xung quanh sững sốt, Chu Văn Bản gật đầu đồng ý, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt bối rối, Đinh Dật hài lòng đi về chỗ của mình, tâm tình tốt hơn hẳn, tinh thần sảng khoái, hiệu suất nghe giảng cũng cực kỳ cao.

Chu Văn Bản đã từng luyện thư pháp bằng bút cứng, nét chữ cũng như con người cậu ta khiến cho người khác cảm thấy yêu thích, Đinh Dật đứng sau lưng cậu ta, lúc thì chọn phần màu, lúc thì lau bảng, không thì kéo cậu ta lùi lại vài bước để xem hiệu quả, công việc tiến triển rất thuận lợi.

Trương Bằng đứng phía sau không kìm được hỏi: “Phối hợp thật ăn ý, có phải các cậu thường xuyên hợp tác không?” Đinh Dật cười đáp: “Đương nhiên, bọn tớ đều là từ lớp Bốn cũ mà ra.”

Sau khi kết thúc công việc, Đinh Dật đề nghị: “Ngại quá, làm trễ giờ cơm chiều của cậu rồi, đi thôi, tớ mời cậu ăn sủi cảo.” Ngoài cổng trường có một quán sủi cảo thủ công mới mở, nhìn từ bên ngoài rất sạch sẽ, hương vị món ăn cũng không tồi, sau khi mẹ ra nước ngoài ở nhà không có người nấu cơm, Đinh Dật đã trở thành khách quen của quán đó.

Chu Văn Bản từ chối: “Không đâu, tớ đã nhờ bạn ở kí túc xá nấu cơm giúp rồi.”

“Thôi, đồ trong căng tin có gì ngon, coi như cậu giúp tớ đi ăn đi, một mình vào quán thì kì lắm, còn cơm kia đã nấu rồi thì để cho bọn họ làm đồ ăn đêm đi.” Hình như các nam sinh sau khi tự học buổi tối thường rủ nhau đi ăn, thật là may mắn, không sợ bị báo.

Chu Văn Bản không lay chuyển được cô, đành phải cùng đi ăn sủi cảo, hương vị sủi cảo ở đây thực sự rất tuyệt, bà chủ cũng rất nhiệt tình, Đinh Dật vừa trò chuyện cùng chủ quán vừa ngấu nghiến sủi cảo.

Không biết là do ăn cơm muộn quá hay tại sao mà Chu Văn Bản cảm thấy sủi cảo này hết sức ngon lành cho nên ăn rất nhiều, bà chủ nhìn hai người họ ăn say sưa thì vui vẻ mang ra thêm hai phần nữa, khiến cả hai no căng bụng.

Tuy bây giờ đã là tháng chín nhưng cái nắng gắt thì vẫn không thể coi thường, bình thường sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ sẽ giảm xuống, nhưng hôm nay chẳng biết có phải trời muốn mưa hay không mà không khí có chút oi bức. Ra khỏi quán ăn, Đinh Dật bèn đi mua kem, vừa rồi Chu Văn Bản khẳng khái đòi trả tiền, bây giờ mời cậu ta ăn kem vậy.

Ông chủ quán kem có vẻ làm ăn không tốt lắm, vừa trông thấy khách liền vô cùng vui vẻ, vội vàng giới thiệu với Đinh Dật các loại sản phẩm mới, Đinh Dật nảy ra một ý, cô mua tất cả số kem còn lại, cùng Chu Văn Bản, mỗi người xách một túi lớn đi về lớp học.

Còn mười phút nữa là đến giờ tự học, hơn nửa số học sinh đã vào lớp, Đinh Dật và Chu Văn Bản mời mọi người ăn kem, ai cũng có phần, nói là chúc mừng lần đầu tiên hoàn thành một kỳ báo tường.

Ở lớp mới, mọi người chưa thực sự biết rõ nhau, đa số vẫn chỉ chơi với những bạn đến từ cùng lớp cũ, mà lúc ăn uống chính là thời điểm dễ dàng kéo gần khoảng cách giữa người với người nhất, lúc này đã có người chủ động hỏi chuyện các bạn chưa quen biết.

Nhân lúc không khí náo nhiệt, Trương Văn Đào cũng thuộc lớp Bốn trước đây reo lên: “Dật tỷ, có phải sau này cứ mỗi lần xong một kỳ báo tường là cả lớp lại có kem ăn không?”

Đinh Dật nghiêm nghị lắc đầu: “Không chắc!”

Ai nấy sững người, cô lại nghiêm trang nói tiếp: “Nếu trời lạnh, tiếp theo sẽ là khoai lang nướng, thịt dê nướng cũng không tồi.”

“À, ha ha!” Theo một tiếng hô của Trương Văn Đào, mọi người cười ồ lên, Đinh Dật thừa cơ nói với vẻ mặt vô cùng khoa trương: “Mọi người xem đi, vào tổ báo của bọn tớ tha hồ mà ăn sung uống sướng, đời sống cao, thực hiện bốn hiện đại hóa [1] cũng không còn là giấc mộng, mọi người tới đây đi, tới tham gia tổ làm báo chúng tớ, ai ghi danh đầu tiên sẽ được làm cán bộ, bổ nhiệm luôn làm tổ phó!”

[1] Nông nghiệp, công nghiệp, quốc phòng và khoa học kỹ thuật hiện đại hóa.

Tiếng rao như thể người bán hàng rong chào bán trứng vịt muối ở đầu đường một lần nữa chọc cười mọi người, trong tiếng ồn ào, đã có mấy bạn học am hiểu nghệ thuật viết chữ ngo ý giúp đỡ nếu cần. Đinh Dật rèn sắt khi còn nóng, bổ nhiệm Chu Văn Bản làm tổ trưởng tổ báo, một bạn nữ giỏi vẽ khác làm tổ phó, cố định thêm mấy tổ viên, còn tuyên bố tổ báo áp dụng hình thức mở cửa, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh góp ý của mọi người, nếu như được giải trong cuộc thi đua báo tường toàn trường thì người tham gia sẽ còn có thưởng.

Cuối cùng cũng giải quyết xong vấn đề khó khăn này, Nguyễn Thúy cũng vui thay cho Đinh Dật, nhưng cô bạn vẫn hơi lo lắng hỏi: “Nhưng làm thế liệu có ai nói cậu là lấy tiền ra dụ dỗ người khác không? Cậu biết mà, có một số người độc miệng lắm, chuyện tốt gì họ cũng có thể bóp méo được.”

“Thúy Nhi của tớ thực sự quá đơn thuần như tờ trắng vậy, cậu nghĩ mọi người thật sự quan tâm đến một chút thức ăn đó sao? Báo tường của lớp chúng ta cũng chẳng mang lại vẻ vang gì cho ai cả, vốn chỉ thiếu một người làm tổ trưởng mà thôi, ai cũng có tâm lý bảo vệ bản thân, đều không muốn trở thành kẻ ngốc tự xưng phong, hôm nay đã có Chu Văn Bản dẫn đầu, không khí lại đang phấn khởi cho nên mới có thể hành động thành công, làm gì có chuyện chỉ vì mấy cây kem đó.”

Đinh Dật kiên nhẫn giải thích cho Nguyễn Thúy, sau đó nhếch miệng, nói: “Nhưng mà, cho dù tớ thật sự dùng tiền dụ dỗ thì sao! Bà đây cao hứng, ai quản được? Tớ bị người ta nói ra nói vào còn ít sao? Thêm một lần cũng chẳng hề gì!”

Vừa rồi cô cố tình để ý phản ứng của Nghê Ái Lan, phát hiện cậu ta cũng cười rất vui vẻ giống mọi người, nếu không phải quan sát cẩn thận thì sẽ không phát hiện trong mắt cậu ta thoáng vẻ bất an, thế là đủ rồi, Đinh Dật vô cùng hài lòng.

Dám chọc vào cô thì phải chuẩn bị mà trả giá, nỗi lo bị trả thù này rất giày vò, tâm tư càng kín đáo càng trọng thì càng bị dẫn vật ghê gớm, cho dù một ngày nào đó bạn quyết định quên đi không so đo nữa, đối phương vẫn sẽ không tin, lúc nào cũng tự nhắc nhở bản thân phải luôn đề phòng người trả thù mình đang ở bên cạnh nhìn chòng chọc, đáng thương hơn là người đó còn hơn mình ở mọi mặt, muốn ra tay trước để giành lợi thế cũng không thể.

Đinh Dật có đầy đủ lý do để tin rằng cho dù cô không làm gì cả, tháng ngày Nghê Ái Lan trải qua cũng không thể quá êm đềm, về phần Lưu Á Lệ lo lắng đến tiêu tụy kia thì chẳng qua chỉ là một kẻ đáng thương bị người ta lợi dụng, Đinh Dật khinh thường không thêm so đo với cậu ta.

Nếu muốn thì Đinh Dật cũng có thể là một người mồm mép nhanh nhẹn, thủ đoạn đầy mình, cô học rất rộng, gần như bất kỳ câu chuyện phiếm nào cô cũng có thể xen ngang; với phản ứng nhạy bén, cô có thể nhanh chóng hiểu ra những điểm ngầm ám chỉ trong lời nói của đối phương, khiến cho người nói chuyện cùng với cô không hề tổn sức, vì vậy chẳng mấy chốc đã rất thân thiết với các nam sinh. Cùng với cách làm việc hơi tùy tiện, hay nói đùa nhưng lại không để bụng, cho dù không hài lòng cũng có thể nhanh chóng quẳng ra sau đầu, tính cách hơi giống con trai cho nên các nam sinh lại càng thích thảo luận cùng với cô.

Mà lớp này có bốn mươi nam sinh, vốn vẹn chỉ có mười nữ sinh, ngoại trừ cô và Nghê Ái Lan thì thành tích của những người khác không phải quá xuất sắc, Đinh Dật hoặc cố tình hoặc vô ý chủ động làm thân, không nhiệt tình thái quá nhưng cuối cùng vào một thời điểm thích hợp sẽ bày tỏ thành ý của mình, người ta có vấn đề thì cô biết gì nói nấy, không biết không nói. Dần dà, càng ngày càng có nhiều nữ sinh ngại nói chuyện với nam sinh bắt đầu chủ động hỏi chuyện Đinh Dật.

Sau khi nỗ lực suốt một học kỳ, cuối cùng Đinh Dật cũng giải quyết được nguy cơ về mối quan hệ giữa người với người. Ngoài ra, cô nói tiếng Anh của mình chưa được tốt, lấy cơ thuận tiện thỉnh giáo Nghê Ái Lan và cán sự bộ môn tiếng Anh Chu Văn Bản để đổi chỗ với Ngô Khiêm, chuyển lên ngồi đằng trước hai người họ.

Đinh Dật cố gắng nghe theo từng lời dạy bảo của Tiêu Khắc Kiệm, mỗi khi có cơ hội là lại quay xuống trao đổi với bọn họ, lúc đối diện với Chu Văn Bản, cô còn khéo mím cười thật tươi, đôi mắt đẹp đầy mong mỏi, thay đổi tính tình ngang ngược, thái độ trở nên khiêm tốn hơn, ăn nói nhẹ nhàng, không khí sôi nổi đến mức Tiêu Khắc Kiệm đã phải chạy tới nhấn mạnh rằng vấn đề kỷ luật cần phải được thắt chặt hơn một chút.

Cứ thế một học kỳ trôi qua trong niềm hả hê, Đinh Dật không hề bắt ngờ lại một lần nữa giành được vòng nguyệt quế cho hạng nhất, Chu Văn Bản trên dưới trong tổp mười, Nghê Ái Lan xưa nay vốn có thành tích ổn định thì lại tụt xuống tận thứ hai mươi chín khiến ai cũng phải kinh ngạc. Ở lớp chọn, thành tích của các học sinh chênh lệch không nhiều, có khi chỉ hơn kém một điểm đã ở một thứ hạng khác, nhưng trường hợp tụt hạng nhiều như Nghê Ái Lan thì rất hiếm thấy.

Tiêu Khắc Kiệm lại một lần nữa gọi Đinh Dật và Nghê Ái Lan vào văn phòng, nói với Nghê Ái Lan: “Với sự giúp đỡ của em, tiếng Anh của Đinh Dật đã có tiến bộ, tại sao chính em lại thụt lùi, có phải bạn ấy hay nói chuyện làm phiền em không?”

“Hừ, thầy Tiêu, thầy đang thiên vị đấy à? Nói như thế là sao chứ!” Đinh Dật thầm kháng nghị, nhưng cô cũng rất tò mò Nghê Ái Lan sẽ lấy lý do gì để thoái thác cho nên cố nén bất mãn trong lòng.

Nghê Ái Lan khẽ khàng nói: “Thưa thầy, dạo này em hay bị đau đầu, bác sĩ nói có lẽ là bị suy nhược thần kinh, nghỉ ngơi qua một kì nghỉ đông chắc là sẽ khá hơn.” Đúng là cậu ta tiêu tụy đi trông thấy, giờ nhìn có vẻ mong manh, Đinh Dật vốn định âm thầm khinh bỉ cậu ta nhưng bỗng cảm thấy không nổi, thực ra Nghê Ái Lan là một cô gái rất ưu tú, đồng thời cũng rất hiểu thẳng.

Tiêu Khắc Kiệm hình như cũng đồng tình, ngữ điệu mềm mỏng hơn, sau khi an ủi Nghê Ái Lan lại quay sang phát hiện Đinh Dật đang đứng ngó nghiêng không có việc gì, thầy bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Đinh Dật, giữ được hạng nhất, có phải em rất đắc ý không?”

Đinh Dật giật mình hoảng sợ, vội vàng lấp bắp nói không dám, trước mặt thầy Tiêu cô thực sự cảm thấy e dè.

“Bình thường phải để ý đến cảm nhận của mọi người, thành tích kỳ này của em không tụt hạng, nhưng về phương diện kỷ luật thì chưa được tốt, trong giờ rất hay nói chuyện làm ảnh hưởng đến người khác.”

Hừ, cô có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa thì kết quả cũng chỉ là “giữ được hạng nhất”, còn Nghê Ái Lan vừa tụt hạng nhiều như thế thì lại được đối xử ân cần, tại sao riêng với cô, lúc nào không phải là châm chọc thì cũng là khiển trách vậy? Đinh Dật gần như đã khẳng định Tiêu Khắc Kiệm cố ý nhắm vào mình, nhưng không cần thấy phải nói, học kỳ sau cô cũng sẽ không nhiều lời như vậy nữa, giả vờ mê trai cũng mệt lắm.

Vì không cần ở lại tự học buổi tối nên Chu Văn Bản và Đinh Dật cùng nhau về nhà, nhà của họ ở cùng một

hướng. Tuyết rơi, đường hơi trơn, hai người cùng chậm rãi đẩy xe, dù sao cũng không giả vờ nữa rồi, chẳng cần phải đuổi theo như mọi khi nữa.

Mùa đông trời nhiều mây lại rất nhanh tối, chỉ mới năm giờ chiều đèn đường đã bật sáng, trong ánh đèn lay động, Chu Văn Bản hỏi Đinh Dật đang đi bên cạnh mình: “Mẹ cậu ra nước ngoài, trong nhà đón năm mới như thế nào?”

“Tớ cùng với ba về nhà bà ngoại đón năm mới, sao thế?” Đinh Dật cảm thấy hơi kỳ lạ khi cậu ta bỗng quan tâm tới chuyện nhà mình, qua một học kỳ, cô và Chu Văn Bản đã trở nên thân thiết hơn nhưng rất ít khi nói về chuyện trong nhà, cô thật sự không hứng thú nổi với cái đề tài này.

“Sang năm mới, nếu có thời gian rảnh thì đến nhà tớ chơi đi, ba mẹ tớ lúc nào cũng hoan nghênh cậu.”

“Thật không?” Đinh Dật cố gắng hỏi một cách thờ ơ, cúi đầu không nhìn nét mặt cậu ta.

Chu Văn Bản ngừng lại một chút, trịnh trọng nói: “Thật, ba tớ rất thích cậu.”

“Trong nhà cậu đâu phải chỉ có ba cậu.” Đinh Dật nói xong lại cảm thấy mình hơi lớn tiếng, vội vàng bổ sung: “Ý tớ là ba cậu thích, người khác chưa chắc đã thích, như vậy thì phiền lắm.” Trời ơi cái gì lộn xộn vậy, nghe như làm vè, Đinh Dật thầm khinh bỉ chính mình.

“Tớ cũng thích.”

“Vậy cũng chưa biết được, có thể vẫn còn người không thích... Chờ đã, cậu vừa nói gì?”

“Tớ nói, tớ thích cậu.”

Mặt đường bị một lớp tuyết trắng bao phủ trơn trượt, Đinh Dật suýt nữa ngã chống vó cả người cả xe, Chu Văn Bản vội vàng kéo cánh tay cô, Đinh Dật vẫn chưa hoàn hồn: “Tại sao cậu lại nói thích tớ?”

“Tớ nói như vậy, là bởi vì tớ thực sự thích cậu.”

“Không thể nào! Rõ ràng cậu đã từng nói không thích tớ!”

“Tớ nói như vậy bao giờ...” Chu Văn Bản bỗng nhiên dừng lại, dường như nhớ ra chuyện gì đó, sắc mặt cậu ta trắng bệch, hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp: “Đêm đó, cậu chưa đi xa, đã nghe thấy cuộc nói chuyện của nhà tớ rồi sao?” Chu Văn Bản cũng là người thông minh, nghĩ một lát đã hiểu ra vấn đề là ở đâu, về mặt của Đinh Dật đã cho cậu ta một đáp án khẳng định.

“Đêm đó, trước mặt ba mẹ, tớ chỉ có thể nói như vậy, không còn sự lựa chọn nào khác, dù sao chúng ta cũng vẫn còn là trẻ con, tính mẹ tớ cậu cũng biết rồi đấy.”

“Đương nhiên tớ biết tính cô giáo Văn như thế nào, cho nên, chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác.”

“Mẹ tớ chỉ hiểu lầm cậu một chút thôi, chỉ cần cậu cố gắng làm ẹ từ từ hiểu được cậu, mẹ sẽ thích cậu thôi mà.”

“Tại sao tớ phải cố gắng làm ẹ cậu thích tớ? Mẹ cậu không thích tớ chẳng lẽ tớ thiếu đi miếng thịt nào sao?” Đinh Dật hơi bực, lấy ơn báo oán không phải là tác phong của cô, cho dù cậu ta có là con trời đi nữa thì cũng không được.

“Vậy chúng ta...”

“Chúng ta là bạn học tốt, tương lai sẽ là bạn bè tốt, không hơn.”

“Trước đây cậu...”

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, chuyện đã như vậy, tớ có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, tớ đã từng thích cậu, nhưng cũng chỉ là đã từng mà thôi.”

“Học kỳ này...”

“Học kỳ này tớ vẫn thích cậu, nhưng đó là sự yêu thích giữa những người bạn, cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ trong công việc, tớ vô cùng cảm kích.”

Biểu lộ của Đinh Dật rất chân thành, không giống như đang giả vờ, Chu Văn Bản bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng cúi đầu xuống: “Cậu nói, chúng ta vẫn là bạn?”

“Đúng, có thể làm bạn với cậu, tớ rất vinh hạnh.”

“Vậy thì tốt, Thẩm Trường Đông, cậu ta bây giờ chính là người mà cậu thích nhỉ.” Gần như từng từ từng chữ thoát ra, Chu Văn Bản không hề ngắt đầu, chỉ nghe thấy Đinh Dật nói rất rõ ràng: “Không đúng, cậu ấy vẫn luôn là người mà tớ thích, nhưng chuyện này không liên quan đến cậu ấy.”

Đinh Dật về đến nhà, nhìn theo dáng hình Chu Văn Bản tiếp tục đi về phía trước, cô đơn tịch mịch, một bóng dáng sao có thể cô đơn, Đinh Dật quay đầu phủ nhận ý nghĩ của mình, cậu ta còn có Nghê Ái Lan, cô dám khẳng định, việc Nghê Ái Lan đau đầu tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến cậu ta.

Bây giờ có phải cô nên ngửa mặt lên trời cười thật lớn? Người phỉ báng cô bị suy nhược thần kinh mà học hành sa sút, người từ chối cô bị cô từ chối thẳng thừng, chỉ có cô chẳng tốn hao một sợi tóc, mọi chuyện đều như ý, thế nhưng, ai đó hãy nói cho cô biết, vì sao cô chẳng hề cảm thấy vui vẻ chút nào? Cô không muốn cười, chỉ muốn khóc.

19. Chương 19

Càng gần Tết ba lại càng bận rộn, Đinh Dật buồn chán bèn thử tự nấu ăn, cô đi mua đủ các loại nguyên liệu rồi vật lộn nửa ngày trong bếp, cuối cùng cũng có thể làm ra hai món tạm coi là ăn được. Đinh Phụng Linh hết lời ca ngợi chuyện lạ hiếm thấy này, mỗi ngày về muộn ông cũng cố ăn vài miếng thức ăn con gái để phần.

Đêm ba mươi Tết, theo thường lệ, Đinh Phụng Linh có nghĩa vụ đi thăm hỏi nhân viên cùng các lãnh đạo cấp cao, giữa trưa ông đành chạy về nhà ăn cùng con gái bữa cơm, sau khi ăn xong, Đinh Dật sẽ được đưa đến nhà bà ngoại để đón năm mới.

Đinh Phụng Linh xách mấy túi linh kinh về nhà, tươi cười lấy ra một chiếc váy liền thân bằng lông cừu cho Đinh Dật: “Nhìn xem có thích không con?” Sau đó lại lấy ra thêm một đôi giày cao cổ bằng da phối hợp với chiếc váy: “Con thử đi, nếu không hợp thì ba mang đi đổi.”

Từ khi bắt đầu nhớ được nhiều chuyện, chỉ có một lần ba mua quần áo cho cô, chính là khi Đinh Dật tám tuổi, năm đó ông đi công tác Thượng Hải, khi về mang theo một chiếc váy nhỏ bằng ren màu hồng, chiếc váy rất đẹp nhưng lại quá nhỏ khiến Đinh Dật không thể ních vào được, sau khi ba bị cô và mẹ cười ột trận thì không bao giờ còn có ý định mua quần áo nữa, ngay cả quần áo của ba cũng là một mình mẹ lo hết.

Thế nhưng con mắt của ba hôm nay lại khiến cô phải thay đổi cách nhìn, chiếc váy màu xám nhạt thiết kế thanh lịch nên nã, nếp váy và đường viền trang trí rất khéo, có thể tôn lên vẻ nhí nhảnh đáng yêu của một cô thiếu nữ, đôi giày da cao cổ chính là một bây giờ, Đinh Dật mặc cả váy cả giày rồi quay trước gương vài vòng, cảm thấy bộ này cũng không tồi.

Đinh Dật tiếp tục mở đồng túi đồ, phát hiện bên trong có một chiếc khăn quàng cổ màu trắng, không thấy có nhãn hiệu, có vẻ như là đồ đan bằng tay, cô tò mò hỏi: “Ba, đây là cái gì?”

Đinh Phụng Linh đang mãi thu dọn quay sang nhìn rồi chột “à” một tiếng: “Cái đó là có người tặng ba, ba cũng không dùng, nếu con thích thì lấy mà dùng.”

Đinh Dật nghe vậy hơi yên tâm một chút, lại thử thăm dò: “Ba, không phải là hôm nay cái cô tặng ba khăn quàng cổ đi cùng ba chọn váy cho con đấy chứ?”

Đinh Phụng Linh nghe vậy bỗng giật mình không nói được gì, ông quay đầu nhìn con gái với một kiểu ánh mắt hoàn toàn khác. Ông vẫn luôn coi cô là trẻ con, ngoảnh đi ngoảnh lại, không ngờ con gái đã lớn, hơn nữa còn rất tinh ý, đầu còn mang bóng dáng nghịch ngợm ngây thơ hồi đó.

Thấy ba bỏ đồ trong tay rồi ngồi xuống dường như muốn nói chuyện phiếm, trong lòng Đinh Dật hơi xôn xao, ma xui quỷ khiến thế nào lại hỏi một câu: “Cô đó, là Thạch Mạn Quân ạ?”

Đinh Phụng Linh càng sửng sốt, không kịp được hỏi con gái: “Tiểu Dật, con nghe được lời đồn đại nào sao?”

Lòng Đinh Dật lạnh đi, chậm rãi lắc đầu: “Ba, ngày nào con cũng chỉ di chuyển trên một đường thẳng giữa trường học và nhà, có thể nghe được lời đồn nào, nhưng đó là trực giác, ba, có thật như thế không?”

Đinh Phụng Linh thở dài, nói: “Tiểu Dật, con đoán không sai, nhưng chuyện không phải như con nghĩ, Thạch Mạn Quân tới nhờ ba chuyển quà Tết, nhân tiện tặng ba chiếc khăn này, đúng lúc ba cũng có ý định mua cho con một bộ quần áo làm quà năm mới, thư ký Tiểu Vương của ba lại xin nghỉ phép về quê, ba không tìm được ai làm cố vấn nên mới nhân thể nhờ cô ấy.”

Đinh Dật cup mắt, làn mi dày che đi gợn sóng trong đôi mắt, cô khẽ nói: “Đương nhiên con tin ba, ba biết không, từ nhỏ con đã rất kính trọng ba, cho đến bây giờ ba vẫn luôn là tấm gương trong suy nghĩ của con, từ rất lâu con đã nuôi quyết tâm sau này lớn lên sẽ trở thành một người như ba, con mong rằng có thể duy trì sự tôn kính và tin tưởng này đến suốt đời.”

Đây là lần đầu tiên Đinh Phụng Linh nghe con gái đánh giá về mình, ngoài sự kinh ngạc ông còn cảm thấy mũi cay xè, từ trước tới giờ, ông vẫn cho rằng Đinh Dật thân thiết với mẹ hơn, không ngờ, đối với ông, trong lòng cô cũng tồn tại một thứ tình cảm thần tượng và tôn sùng, khó trách bình thường con gái không quá thân mật với ông, ai có thể thân thiết một cách tự nhiên thoải mái với thần tượng của mình chứ.

“Hồi con còn bé, công việc của mẹ bận rộn hơn ba, việc dạy dỗ con đều do một tay ba làm, có thể nói, nhân cách của con hình thành chịu sự ảnh hưởng của ba, ba là người cao thượng, chính trực, cho nên, con cũng có thể trở thành một người có ích cho xã hội, phải không ba?”

Cảm giác tự hào của người làm cha dâng tràn, Đinh Phụng Linh không cầm được nước mắt, ông kéo con gái vào lòng, không ngừng vuốt ve tóc cô.

Trên gương mặt Đinh Dật cũng chảy xuống hai hàng nước mắt, cô ghen ngào lên tiếng: “Ba, gia đình của chúng ta rất hạnh phúc, ba và mẹ đều nhiệt tâm với sự nghiệp của mình, cũng rất yêu thương con, chính vì chịu sự ảnh hưởng của ba mẹ nên con mới cố gắng học tập như vậy, ba, năm nay con lại đứng đầu toàn trường, con sẽ không bao giờ khiến ba phải thất vọng, ba cũng đồng ý đừng bao giờ làm con thất vọng, có được không ba?” Đến khi nói xong Đinh Dật đã khóc không thành tiếng, nước mắt nước mũi lau hết vào người ba – bộ âu phục này cũng không phải của mẹ mua.

Tâm trạng Đinh Phụng Linh cũng chẳng khá hơn chút nào, hai cha con ôm nhau khóc một hồi ông mới hơi buông con gái ra, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Tiểu Dật, con yên tâm, ba đồng ý, trong cuộc sống sau này, ba vĩnh viễn không bao giờ để con và mẹ phải thất vọng!”

Ba là người trọng lời hứa, trọng tình cảm, từ bé đến lớn, bất kể là một thứ đồ chơi hay một món ăn ngon, một chuyến đi chơi, nếu ông đã từng hứa với Đinh Dật thì chưa bao giờ nuốt lời, nếu đã không làm được thì trước đó nhất quyết không hứa hẹn. Hôm nay ba có thể trịnh trọng nói những điều này trước mặt cô thì nhất định đã có những suy nghĩ riêng, Đinh Dật lựa chọn tin tưởng cha mình.

Nín khóc mỉm cười, Đinh Dật vội vàng vào bếp hâm nóng thức ăn đã chuẩn bị từ trước, hai cha con cùng ăn bữa cơm đoàn viên với tâm trạng hoàn toàn khác, còn nhận được điện thoại đường dài của mẹ từ Đức gọi về, mỗi người cầm một đầu máy nội bộ mở hội nghị qua điện thoại, ai cũng ăn ý duy trì không khí và ngữ điệu như nhau, chắc rằng mẹ sẽ không cảm thấy khác thường chút nào.

Như vậy hẳn là tốt nhất, Đinh Dật thầm nghĩ, mẹ tin tưởng ba như vậy, sự tin tưởng đó tốt nhất vẫn nên được giữ gìn.

Ngày đầu tiên của năm mới, sau khi đã thăm hỏi chúc Tết tất cả người lớn, Đinh Dật trốn vào thư phòng gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông, vừa rồi đã gọi điện chúc Tết bác Thẩm trai rồi, nếu bị ông ngoại biết được cô lại gọi lần nữa thì chắc sẽ thấy rất kỳ quái.

Hai ngày nay cô cảm thấy vô cùng cô độc, có một loại cảm giác chua xót mất mát không thể hiểu được, cô đã cố phân tích nguyên nhân cẩn thận nhưng vẫn không nói lên được là vì sao. Mỗi một chuyện xảy ra gần đây đều có lý do, cẩn thận suy ngẫm dường như lại không phải, chuyện gì cần cũng đều giải quyết cả rồi, nhưng tại sao vẫn cứ phiền muộn như vậy, Đinh Dật cảm thấy chán ghét thứ cảm giác này.

Thẩm Trường Đông ở đầu dây bên kia lắng lắng nghe cô cầu nhàu liên miên, cuối cùng trong lúc cô dừng lại để uống nước, cậu không nhịn được xen vào một câu: “Cậu xác định muốn đi Bắc Kinh học đại học đúng không?”

Đinh Dật nuốt xuống một ngụm nước rồi đưa ra câu trả lời khẳng định, Thẩm Trường Đông nói tiếp: “Vậy đến lúc đó gặp lại ở Bắc Kinh.”

Sau nhiều ngày ủ rũ không dứt, Đinh Dật vừa mừng vừa sợ: “Người nhà cậu đồng ý cho cậu rời khỏi Nam Kinh sao?”

Thẩm Trường Đông dở khóc dở cười: “Cũng đâu phải thời xưa, làm gì còn quan niệm con cái phải theo cha mẹ nữa, họ cũng chưa từng nói tớ không thể đi.”

Đúng vậy, hình như trước giờ toàn là mình tự suy đoán, hai người lớn nhà họ Thẩm cũng không phải người độc đoán, chắc sẽ không can thiệp vào quyết định của Thẩm Trường Đông, vậy thì tốt quá, khi nào về phải động viên La Bình và Nguyễn Thúy cùng thi lên Bắc Kinh, có cả Lý Bối Bối nữa, mọi người ở cùng nhau thật là vui, đến lúc đó thực sự có thể hoành hành chốn thủ đô, Đinh Dật tràn trề hứng thú mãi mê tưởng tượng.

“Cậu cũng thi đại học A sao?” Đại học A là giấc mơ của tất cả học sinh ban Tự nhiên, Đinh Dật cũng không phải ngoại lệ.

“Chắc là không, tớ chưa nói với cậu à? Tớ chọn ban Xã hội.”

Đinh Dật sững sờ: “Vì sao?”

Thẩm Trường Đông nửa đùa nửa thật: “Thành tích của tớ không tốt lắm, nếu học ban Tự nhiên thì chẳng phải lúc nào cũng xếp sau cậu à? Đến lúc đó ba mẹ sẽ bảo tớ bất tài, ba tớ kể năm đó ở đại học, thành tích của ông lúc nào cũng hơn chú Đinh. Tớ học cùng Lâm Lâm, dứt khoát không để cho bọn họ có cơ hội so sánh.”

“Chỉ là nguyên nhân này sao?” Đinh Dật hơi khó chịu, không thể tưởng tượng với quan hệ giữa nhà họ và nhà họ Thẩm mà con cái vẫn bị so sánh như vậy, Thẩm Trường Đông đã thành người bị hại, mà hung thủ chính là cô.

“Trêu cậu thôi, có phải đến bây giờ thành tích của cậu mới tốt hơn tớ đâu, bọn họ đã chấp nhận thực tế từ lâu rồi, chỉ là tớ cảm thấy mình càng ngày càng thích ban Xã hội hơn, tớ muốn học một chút về các chuyên ngành thương mại, tài chính, vả lại, trường của ban Xã hội nhiều con gái xinh hơn.”

Thẩm Trường Đông - Thẩm Trường Đông vẫn luôn là tùy tùng của cô – lại có thể quan tâm tới mỹ nữ? Đinh Dật càng kinh ngạc, xem ra không chỉ mình cô lớn lên, trong hai năm xa nhau, giữa họ đã xảy ra biết bao thay đổi? Cho đến bây giờ, bọn họ đã có bao nhiêu điều không biết về người kia?

Vì vậy cảm giác mất mát và chua xót lại một lần nữa bủa vây lấy cô, gia tăng sự buồn phiền, Thẩm Trường Đông dường như không phát hiện ra tâm tình của cô, tiếp tục hỏi: “Cậu thì sao? Cậu muốn học ngành nào?”

Cô muốn học ngành nào, vấn đề này hình như chưa từng nghĩ đến, trước giờ cô luôn cố gắng học hành, cố gắng giữ vững thứ hạng để có thể thi đỗ trường đại học tốt nhất, nhưng rốt cuộc thi đỗ rồi thì nên học cái gì, cô chưa hề có một khái niệm rõ ràng, hóa ra không phải chuyện gì mình cũng chắc chắn, cũng có lúc cô không kịp trở tay, đúng lúc đó, bé em họ sáu tuổi vào gọi cô đi chơi hội chùa.

“Chuyện chọn ngành để sau khi thi đại học rồi nói, dù sao thì sau đó mới phải điền nguyện vọng.” Đinh Dật vội vàng cúp điện thoại.

Thế sự khó lường, về chuyện chọn ngành, sau khi thi đại học, Đinh Dật không còn có cơ hội suy nghĩ nữa, lên năm ba khi thi Olympic Vật lý cô đã giành huy chương vàng, có tư cách được tuyển thẳng vào ngành ô tô của đại học A.

Đại học A chính là giấc mộng của cô, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm bạn cả đời với các loại động cơ máy móc, cô quá lạ lẫm với lĩnh vực này chứ chưa nói gì đến thích.

Ba cho cô hoàn toàn tự do lựa chọn, chỉ đưa ra đề xuất: “Thực ra học ngành nào không quan trọng, quan trọng nhất là những người xung quanh con, đại học A quy tụ những sinh viên bạn Tự nhiên ưu tú nhất trong cả nước, con tới đó học tập vài năm, chắc chắn có thể thu được nhiều ích lợi, ở giai đoạn này, việc quan trọng là nâng cao tố chất cá nhân, còn ngành học, đến lúc con phát hiện thực sự không thích thì đổi lại vẫn kịp.”

Mẹ không hổ là mẹ hiền vợ đảm, phụ họa với ba: “Mẹ nghe nói ngành ô tô chính quy của đại học A hàng năm đều có trao đổi một số sinh viên tốt nghiệp sang Berlin học thạc sĩ, trường đại học bên này cũng tốt lắm, được coi là MIT của châu Âu [1], triển vọng ngành ô tô cũng rất sáng sủa, mà được nhất chính là không phải thi đại học, kỳ thi tuyển thẳng lần đó làm ba mẹ sợ lắm rồi.”

[1] MIT: Học viện công nghệ Massachusetts ở Mỹ.

Thẩm Trường Đông cũng vui thay cho cô: “Như vậy ít nhất cậu đã chắc chắn được đến Bắc Kinh, mạo hiểm đã giảm đi hơn một nửa rồi.” Đinh Dật khó hiểu, cậu lại giải thích thêm: “Chỉ còn mạo hiểm ở tứ nữa thôi, ít nhất tứ cũng có thể chắc chắn rồi, chỉ cần cố gắng hết sức cho kỳ thi nữa là được.”

Hóa ra cậu đang lo có được học đại học ở cùng một thành phố với cô hay không, phát hiện này khiến cho Đinh Dật rất hài lòng.

Thời gian để cô suy nghĩ càng ngày càng ít, tuy về cơ bản đã chấp nhận tuyển thẳng nhưng sâu thẳm trong lòng Đinh Dật vẫn có một chút không cam lòng. Ba năm học hành vất vả, cô cố gắng duy trì đều đặn các môn, làm hết sức để môn nào cũng đến mức xuất sắc, còn có môn tiếng Anh mà cô mất bao công sức mới có thể vượt lên, tất cả đang cần một sự đo lường qua kì thi đại học để khẳng định những cố gắng của cô trong suốt ba năm qua, nhưng bây giờ, chỉ vì một cuộc thi Vật lý, những cố gắng này dường như chỉ trong chốc lát đã mất đi ý nghĩa.

Tất nhiên những lời này cô chỉ dám nói thầm trong lòng, nếu bị những con người đang đỏ mắt chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học biết được, chỉ sợ cô sẽ bị đánh hội đồng, hoặc chí ít cũng bị chửi là đồ sĩ diện.

Hiếm khi có một ngày nghỉ, không ít bạn học còn không nỡ về nhà, vẫn ở lại trường tự học, đám Nguyễn Thúy tự nhiên cũng không đếm xỉa gì đến cô nữa, ngay cả Trịnh Huy cũng bảo phải ở nhà ôm chân ông cụ để bố cậu ta muốn tiêu tiền cũng có chỗ để tiêu.

Đinh Dật chán chường đi lang thang ngoài phố, đi mệt rồi thì chạy tới quán giải khát ăn kem, sau khi hai cốc kem đậu xanh đã vào trong bụng, cô quyết định đi nhà sách, xem có tiểu thuyết gì mới không.

Vừa ra khỏi quán giải khát, ánh mắt Đinh Dật bị hấp dẫn bởi một người vừa đi ra từ cửa hàng bên cạnh, đó là Tiêu Khắc Kiệm đang bế con cùng với một người phụ nữ, nói là phụ nữ bởi vì cô ấy trông có vẻ nhiều tuổi, ít nhất cũng chừng ba mươi. Trước đây Đinh Dật đã từng thấy người phụ nữ kia đi vào khu người nhà giáo viên phía sau trường học nên mới biết đó là vợ của Tiêu Khắc Kiệm, nếu không cô cũng không thể nghĩ người đó lại là vợ của một Tiêu Khắc Kiệm trẻ tuổi anh tuấn thế kia.

Tiêu Khắc Kiệm quay đầu liền trông thấy Đinh Dật, Đinh Dật thấy không tránh được bèn đi tới chào hỏi, gọi người phụ nữ kia một tiếng “cô”, người phụ nữ mỉm cười ôn hòa, nụ cười đó khiến Đinh Dật cảm thấy cô ấy cũng xinh đẹp, là vẻ đẹp chất phác, thiện lương, Đinh Dật lại đi tới trêu đùa với đứa trẻ tên là Tiêu Hà, một bé gái xinh xắn, trông cùng lắm chỉ mới một tuổi.

Lúc cúi đầu nhìn đứa bé, Đinh Dật đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, người phụ nữ bên cạnh đáng người thon thả hơi gầy nhưng bụng hơi nhô lên, rõ ràng là đang mang thai, bây giờ không phải có chính sách một con sao? Tiêu Khắc Kiệm là công chức nhà nước, không thể ngang nhiên làm trái với chính sách như vậy.

Người phụ nữ dường như cũng phát hiện ra cái nhìn chăm chú của cô, kiên nhẫn giải thích: “Tiêu Hà là con gái chúng tôi nhận nuôi, không ngờ nhanh như vậy mà con bé đã sắp có thêm một em trai hoặc em gái rồi.”

Thì ra là thế, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn Tiêu Khắc Kiệm, chỉ thấy thầy cười tủm tỉm tràn đầy yêu thương, hoàn toàn trái ngược với vẻ mặt nghiêm túc khi giáo huấn cô, thầy thả con gái xuống, Tiêu Hà đã có thể tự mình bước chập chững, vợ Tiêu Khắc Kiệm là Điền Thục Hà ở bên cạnh vội vàng nắm lấy một bàn tay nhỏ bé của đứa trẻ.

Tiêu Khắc Kiệm bị con gái đập cho áo sổng lộn xộn, cười hỏi Đinh Dật: “Nhàn nhã đi dạo phố thế này, cuối cùng đã quyết định chấp nhận tuyển thẳng rồi hả?”

Đinh Dật không biết nên nói thế nào, đành phải cười ngây ngô, Tiêu Khắc Kiệm nói tiếp: “Sắp trưa rồi, nếu không có việc gì thì tới nhà tôi ăn cơm đi, tôi biết bây giờ ở nhà em không có ai.”

Đinh Dật không có lý do gì để từ chối, đành phải theo họ tới nhà họ Tiêu. Đó là một căn hộ có hai phòng ngủ, một phòng làm việc, không rộng rãi lắm nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ, tràn ngập không khí gia đình ấm áp.

Điền Thục Hà vừa vào nhà liền vội vã đi chuẩn bị nấu cơm, Đinh Dật muốn vào bếp giúp đỡ nhưng bị cô ấy kiên quyết từ chối: “Đơn giản thôi, cũng không nặng nề gì, cô làm một mình cũng được, em ra trò chuyện với thầy đi, thầy rất thường xuyên khen ngợi em đấy.”

Tiêu Khắc Kiệm khen cô ư? Đinh Dật cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng đang bị Tiêu Khắc Kiệm mời ra phòng khách ngồi, không thể để thầy rót trà ỉnh được, Đinh Dật tranh làm giúp, Tiêu Khắc Kiệm cười một tiếng: “Gia giáo nhà họ Đinh quả nhiên không tệ, ngang ngược như Đinh Dật mà cũng hiểu lễ nghĩa như vậy.”

“Trước mặt thầy, ai mà dám không lễ phép ạ.” Đinh Dật nói thầm trong bụng, ngoài mặt vẫn chỉ dám cười ngây ngô, hai năm qua thật sự bị thầy mắng thê thảm, thỉnh thoảng sắc mặt thầy có tốt thì cô vẫn nơm nớp lo sợ, chính là kiểu chim sợ cành cong điển hình.

“Chấp nhận tuyển thẳng, không tham gia kỳ thi đại học, chắc là cảm thấy có chút gì đó không cam lòng, đúng không?” Tuy Tiêu Khắc Kiệm nghiêm khắc nhưng thường chỉ cần một câu đã có thể nói ra suy nghĩ của cô, Đinh Dật do dự khẽ gật đầu.

Tiêu Khắc Kiệm mỉm cười nói: “Có biết vì sao tôi rất nghiêm khắc, thậm chí là xoi mói đối với em không?”

Thầy cũng tự biết mình là người rất vô lý sao, đương nhiên những lời này Đinh Dật vẫn không dám nói ra miệng, chỉ tỏ vẻ sẵn sàng lắng nghe.

“So với các bạn cùng lứa tuổi, mọi chuyện đối với em đều thuận lợi, em có tất cả những thứ mà người khác muốn nhưng không được, con người không phải thánh nhân, dù có là ai thì trong trường hợp đó cũng khó tránh sinh ra tâm lý kiêu căng, tự phụ, nhưng tôi cảm thấy em có tư chất thông minh, là một hạt giống tốt, không nên bị những yếu tố bên ngoài bào mòn.”

Đinh Dật hơi thả lỏng tâm tình, không khỏi nói đùa một câu: “Vậy bây giờ thầy đang khen em, thầy không sợ em sẽ kiêu căng ạ?”

Tiêu Khắc Kiệm không tức giận mà chỉ cười: “Em đã qua thời kỳ nổi loạn nhất, bây giờ đã trưởng thành chín chắn hơn trước kia rất nhiều, thực sự nhân cách của mỗi con người có thể mất rất nhiều năm, thậm chí là cả đời để hình thành, đôi khi lại chỉ cần vài ngày, em của bây giờ, vấn đề đã không còn quá lớn.”

“Trước đây em có vấn đề rất lớn sao?”

“Khi đó em coi trời bằng vung, Lâm Lâm đã học ban Xã hội, chỉ còn Nghê Ái Lan có thể tạm coi là đối thủ, nhưng cũng rất nhanh chóng đã bị em đánh bại, nếu tôi không gây thêm một chút áp lực thì em còn có thể không tung hoành lên đến tận trời sao?” Một hiện tượng kỳ lạ nhưng lại rất chân thực, trong trường cấp ba, dường như sự cạnh tranh chỉ tồn tại giữa các học sinh cùng giới, giữa nữ sinh và nam sinh chưa bao giờ xảy ra cạnh tranh chân chính.

Chỉ một lát sau, Điền Thục Hà đã chuẩn bị xong thức ăn, tuy không khéo léo ngon lành như của mẹ nhưng thực sự có một hương vị khác biệt. Ai nấu ăn cũng đều có hương vị của riêng người đó, Đinh Dật vẫn luôn cho là như vậy, cho dù cùng một món ăn, cùng những nguyên liệu, chỉ là người khác làm thì hương vị sẽ khác, hương vị món ăn của Điền Thục Hà, Đinh Dật cũng rất thích.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều thỏa mãn, qua bữa cơm này, Đinh Dật đã hiểu ra rất nhiều chuyện, quan trọng nhất, hóa ra không phải cô sinh ra đã khiến cho người ta ghét, Tiêu Khắc Kiệm chỉ sợ cô còn trẻ mà quá tự mãn nên mới dùng cách chèn ép, kích tướng, về chuyện có nên chấp nhận tuyển thẳng hay không, Tiêu Khắc Kiệm chỉ nói một câu: “Cứ thuận theo tự nhiên, thực ra qua một thời gian ngắn, em sẽ nhận ra

sự kiên trì trước đây của mình cũng không cần thiết, thế sự đổi thay chỉ trong chớp mắt, chi bằng hãy suy nghĩ hiện tại nên làm thế nào.”

Thằng thần mà nói, Đinh Dật không hoàn toàn hiểu ý của thầy, nhưng ngẫm lại những gì mà thầy đã trải qua, lại nhìn vào sự nghiệp dạy học trồng người của thầy hiện giờ, gia đình yên ấm, vợ chồng đầm ấm, ai có thể nói đây không phải là một loại thành công? Nhìn từ một góc độ ý nghĩa nào đó, chưa chắc thầy đã không bằng những người bạn đã ra nước ngoài du học.

Cô quyết định rồi, ngày mai sẽ nộp hồ sơ, ngành ô tô đại học A, ha ha, nghe cũng không tồi.

20. Chương 20

Thời gian hai năm mà bệnh viện cho Kỷ Vân đã gần hết, thế nhưng đề tài nghiên cứu vẫn chưa hoàn thành, lúc này đang là thời điểm mấu chốt, nếu như từ bỏ đề về nước thì chẳng khác gì kiểm củi ba năm thiêu một giờ, Kỷ Vân đành phải nhờ chồng thương lượng với bệnh viện xem liệu có thể kéo dài thời gian. Nhưng để làm xong đề tài rồi còn hoàn thành học vị thì rất có thể sẽ mất thêm hai năm nữa, bệnh viện cũng có cái khó của họ, kinh phí và nhân lực đều có hạn, ông Kỷ cũng không thể cậy tuổi à thị uy được, đành phải bàn bạc nghĩ cách cùng Kỷ Vân.

Cuối cùng ông Kỷ vận dụng nhiều mối quan hệ, liên lạc với một bệnh viện chuyên khoa tim rất mạnh ở Bắc Kinh, họ rất hứng thú với đề tài mà Kỷ Vân đang làm nên đã đồng ý bỏ vốn ra mua đứt, rồi còn ký với Kỷ Vân một hợp đồng làm việc dài hạn sau này, như vậy thì về sau bệnh viện thành phố sẽ thu lại được vốn, Kỷ Vân cũng có thể tiếp tục nghiên cứu đề tài.

Chờ đến khi Kỷ Vân học xong về nước, vừa vận nhiệm kỳ của Đinh Phụng Linh cũng tới hạn, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì có khả năng sẽ được điều đến nhậm chức ở chi nhánh Bắc Kinh, vì thế Kỷ Vân vui vẻ về nước ký hợp đồng, trước khi đi, Đinh Phụng Linh xin nghỉ phép để đưa vợ quay trở lại Đức, nhân thể ở lại đó một thời gian ngắn, Đinh Dật vì chưa tốt nghiệp nên không thể đi cùng, cô cười nói với ba mẹ: “Ba mẹ cứ coi như đi hưởng tuần trăng mật lần thứ hai, con thi tốt nghiệp xong sẽ bay sang ngay.”

Cuối cùng cũng hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp, Đinh Dật hăm hở chuẩn bị sang Đức, lần đầu tiên xuất ngoại đã phải đi máy bay một mình, nghĩ đến lại cảm thấy kích thích.

Trước tiên Đinh Dật lên Bắc Kinh, Lý Bối Bối đang chuẩn bị thi đại học nên không có thời gian tiếp cô. Ở Bắc Kinh hai ngày nghe bác trai bác gái dặn dò cô nên làm gì, không nên làm gì, còn giúp cô tìm người liên lạc đề phòng chẳng may gặp tai nạn, nếu không phải ba đã đặt trước vé máy bay cho cô thì chắc hai bác còn muốn giữ cô lại thêm một thời gian nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn có chỗ sơ suất, trong lúc ở Frankfurt chờ đổi máy bay, vì phải đợi đến sáu bảy tiếng đồng hồ, cảm giác về phương hướng của Đinh Dật rất kém nên không dám chạy lung tung ở nơi lạ lẫm, đành phải ngồi ngốc ngồi một chỗ trong phòng chờ, cô quá buồn chán nên lấy Walkman bỏ túi ra nghe nhạc một chút, chiếc tai nghe nho nhỏ đã gây ra họa lớn, cô không nghe thấy thông báo đổi cổng lên máy bay, cho đến khi xếp hàng mới phát hiện vé của mình không được thông qua, Đinh Dật vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Cô tưởng máy móc bị trục trặc bèn hỏi nhân viên sân bay, dựa vào vốn tiếng Anh bập bõm của mình mà mãi Đinh Dật mới hiểu được hóa ra cổng lên máy bay đã được đổi.

Bấy giờ cô mới sốt ruột, trời ơi, tại sao sân bay lại to như thế, đất ở Frankfurt rộng lắm sao?! Cuống cuống chạy như điên, lúc Đinh Dật tìm được cổng lên máy bay chính xác thì nhân viên ái ngại báo cho cô biết, máy bay đã cất cánh rồi, còn nói tất cả mọi người đã đợi cô rất lâu. Tuân theo nguyên tắc không thể để mất thể diện người Trung Quốc, Đinh Dật còn cố nói mạch lạc hơn “Xin lỗi, cảm ơn”, nhưng trong lòng cô thì vô cùng xám xịt: bỏ mặc cô như thế, tại sao họ không cố chờ thêm chút nữa!

“Đinh Dật!” Một giọng nam trung tiêu chuẩn và còn là tiếng phổ thông rõ ràng, Đinh Dật nghi ngờ mình đã tuyệt vọng quá mức nên sinh ra ảo giác, cô đỡ đầu quay đầu về phía phát ra tiếng nói, phát hiện một cậu thiếu niên gương mặt sáng sủa đang nhìn mình, vẻ mặt cô không thể tin được, cậu thiếu niên kia trông hơi quen quen.

“Đình Dật, sao cậu lại ở đây, một mình à?” Kết hợp âm thanh với hình ảnh một lúc, cuối cùng Đình Dật mới nhớ ra, đây là bạn của Ngụy Hoa Tĩnh anh họ Lý Bối Bối, tên quý Nhật Bản, tên là Hidematsu Wada gì đó.

Cho dù Đình Dật vô cùng không muốn nói cho cậu ta biết chuyện vì cô nghe nhạc không nghe thấy thông báo nên mới bỏ lỡ chuyến bay, nhưng cô cũng không thể lập tức bỏ đi hỏi nhân viên sân bay cách giải quyết được. Tha hương gặp lại người quen, mặc dù là người Nhật Bản mà cô rất ghét nhưng bây giờ cô cũng đang cần một “người quen” có vẻ rất thường xuyên ra nước ngoài như cậu ta.

Ngập ngừng kể rõ tình huống, không ngờ Wada không hề cười nhạo cô, chỉ quay đầu dùng tiếng Nhật nói mấy câu với người trung niên đi bên cạnh, sau đó cùng Đình Dật đi làm thủ tục đổi vé.

Nói chung sự việc không phức tạp như cô tưởng tượng, dịch vụ ở sân bay vô cùng tốt, cô đã đổi được chuyến máy bay mà không tốn bất kỳ chi phí nào, đúng lúc Wada cũng muốn đi Berlin nên đã đổi cho Đình Dật thành chuyến bay giống của cậu ta, có điều hành lý của Đình Dật không thể gửi thêm vào được nữa, phải muện thêm vài ngày, cũng may ba mẹ đã chờ sẵn ở bên đó, hành lý đến chậm chắc không ảnh hưởng gì lớn.

Nếu như nói lần trước đầu vô khiến cho định kiến của Đình Dật đối với Wada đã giảm đi một chút thì lần này cơ bản nó đã không còn đáng kể. Nếu như Wada không phải người Nhật Bản thì Đình Dật quả thực còn cảm thấy sùng bái cậu ta, bởi vì cô phát hiện, cậu ta đồng thời có thể nói lưu loát tiếng Anh và tiếng Đức, cộng với tiếng Hán và tiếng Nhật, trước mắt có thể khẳng định ít nhất cậu ta thông thạo bốn thứ tiếng. Từ trước tới nay, Đình Dật vẫn hâm mộ những người giỏi ngoại ngữ, bây giờ gặp một người “trâu bò” như vậy, nếu không phải còn nhớ đến nỗi nhục của đất nước thì hai mắt cô đã tỏa ra vô số ngôi sao nhỏ rồi.

Sau khi đi đăng ký cùng Wada, Đình Dật phát hiện có chỗ không đúng, vé máy bay của cô là hạng phổ thông, sao bây giờ bỗng nhiên biến thành hạng nhất? Mặc dù là lần đầu tiên xa nhà nhưng Đình Dật không tin sẽ có loại chuyện tốt như thế này, mà cô còn không nộp thêm bất kỳ khoản nào cả.

“Người đi cùng tôi là Inoue-kun, tạm thời ông ấy còn có một số việc cần làm nên sẽ đổi vé máy bay cho cậu, đây là chuyến bay đi Berlin cuối cùng trong ngày hôm nay, nếu như cậu không đến kịp thì bác trai bác gái sẽ lo lắng.”

Chắc là vé của chuyến bay này đã bán hết nên Wada đã bảo người kia đổi vé cho cô? Đình Dật thầm nghĩ, cô không tiếp tục hỏi nữa, dù sao hôm nay cô là người thiếu nợ cậu ta, cô sẽ không ngốc đến mức hỏi cặn kẽ ngọn nguồn để tự tìm phiền phức ỉn.

Wada biết chuyện Đình Dật được tuyển thẳng vào ngành ô tô đại học A thì liền nói: “Thật khéo, tôi cũng phải dừng chân ở Bắc Kinh một thời gian ngắn, trùng hợp chính là đại học A.” Sau khi Đình Dật biết được cậu ta giành được học bổng của Trung Quốc tới đại học A học tập thì khá bức mình, một đại thiếu gia Nhật Bản có tiền ngồi vé hạng nhất mà lại lấy tiền thuế của người dân một nước còn đang ở giai đoạn sơ cấp của chủ nghĩa xã hội khoa học để tới đây học ư! Có chuyện nhin được có chuyện không thể nhin được, thiện cảm của Đình Dật đối với cậu ta vừa tăng lên một chút thì đã lập tức biến mất chẳng còn chút nào.

Wada không hiểu vì sao Đình Dật bỗng nhiên tức giận không thêm để ý đến cậu ta nhưng vẫn trò chuyện rất hào hứng: “Bây giờ cậu đang luyện võ gì thế? Tài nghệ có tiến bộ không?”

Đình Dật nghe vậy cảnh giác liếc cậu ta: “Chẳng lẽ cậu muốn phục thù, không hẹp hòi vậy chứ? Mẹ tôi nói con gái lớn tốt nhất không nên đánh nhau.” Đùa gì thế, mấy năm qua cô vui đầu học hành, cơ hội động tay động chân rất ít, đừng nói đến tiến bộ, có khi còn thụt lùi ấy chứ, nhìn dáng vẻ Wada còn cường tráng hơn ba năm trước, cô cũng không muốn tự dâng mình lên cho người ta đánh.

Wada nghe vậy trước tiên hơi ngây ra, sau đó mỉm cười không tiếp tục đề tài đó nữa, tiện thể trò chuyện cùng cô về những điều cậu ta đã từng gặp, quả nhiên cậu ta đã đi qua rất nhiều nơi, cũng không còn là cậu thiếu niên lỗ mãng chề bai đất nước của người khác nữa, hóa ra theo thời gian trôi đi, tất cả mọi người đều trưởng thành.

Hai phụ huynh nhà họ Đình chờ máy bay đến mòn con mắt, cuối cùng khi trông thấy bóng dáng con gái, Kỷ Vân không kìm được ôm chầm lấy cô, sau khi kích động trình diễn một màn vui mừng gặp gỡ, Đình Phụng Linh là người đầu tiên phát hiện ra Wada đang đứng bên cạnh, Wada rất lễ phép chào hỏi hai người lớn. Kỷ Vân vô cùng tò mò về cậu thiếu niên đã giúp con gái mình giải quyết khó khăn nên hỏi han thêm một

chút, khi đó Đinh Dật mới biết được gia tộc của Wada vô cùng hiển hách, hiển hách đến mức danh tiếng của họ vang như sấm tới tận Trung Quốc đại lục, lần này cậu ta tới nước Đức không thực sự là đi du lịch như Đinh Dật phỏng đoán, mà là cùng với các đại diện của gia tộc Wada tới trao đổi công việc.

Cậu ta cũng chỉ chưa đến hai mươi tuổi, tại sao có thể bàn công việc? Nhưng dù thế nào thì Đinh Dật bỗng cảm thấy con người này trở nên rất xa xôi, không còn là tên nhóc Nhật Bản đã từng cưỡi ngựa đánh nhau với bọn họ nữa, cuộc sống và tầng lớp của cậu ta không phải là phạm trù cô có thể hiểu được, cảm giác thật xa lạ, món nợ nhân tình mà cô thiếu cậu ta chờ sau này có cơ hội sẽ trả lại. Wada cũng đang có việc, cậu ta trình trọng tạm biệt hai người lớn rồi cùng với nhân viên đứng chờ bên cạnh đã lâu rời khỏi đó.

Từ sau khi Đinh Dật lớn lên, nhà họ Đinh hiếm khi có cơ hội đi du lịch cùng nhau, sau này e là sẽ càng khó hơn, bởi vậy cả nhà đều rất quý cơ hội lần này, sau khi chơi ở Đức vài ngày lại tiếp tục đăng ký đi du lịch theo đoàn.

Đến những nơi này, Đinh Dật mới thực sự hiểu được cái gì gọi là cảnh đẹp như tranh vẽ, được chiêm ngưỡng kiến trúc châu Âu hoa lệ, đem so sánh, cô chợt cảm thấy kiến trúc đơn thuần đan xen hai màu đỏ vàng của Trung Quốc hơi quê mùa. Không phải cô không yêu nước nhưng trong giây phút khi nhìn thấy tòa thánh đường Vatican, hiệu quả chấn động thị giác đã cho cô ấn tượng này, nhưng sau đó cô ngay lập tức sấm hối, người Trung Quốc rất giỏi môn thể thao phá hoại, nếu các loại kiến trúc như Cung A Phòng [1] mà còn được bảo tồn thì chắc chắn còn ăn đứt nước ngoài.

[1] Cung A Phòng là một cung điện ở Trung Quốc, do Tần Thủy Hoàng xây làm nơi nghỉ mát mùa hè, thuộc địa phận thành Tây An, bên bờ sông Vị. Tương truyền cung điện có chu vi hơn tám trăm dặm.

Kỳ quặc nhất là ở Đức và Pháp, rõ ràng trên đường đi đầy phân chó nhưng người đi đường lại không hề ngửi thấy mùi bất thường, bởi vì không thể ngồi xuống nghiên cứu cẩn thận cho nên nguyên nhân tại sao phân chó không thối, Đinh Dật cũng chẳng bao giờ hiểu rõ được.

Nhắc đến phân chó thì lại phải nhắc đến các món ăn thật là buồn nôn, đồ ăn của các nước này khiến cho Đinh Dật chỉ muốn mắng một câu “phân chó”, nhất là cái món gọi là “cơm Tàu”, chưa nói đến giá cắt cổ mà hương vị còn kém xa, Đinh Dật cảm giác thành phẩm thất bại nhất khi cô học nấu ăn cũng còn ngon hơn cái thứ kia, thực sự là bôi nhọ đồ ăn Trung Quốc, nhưng chung quy vẫn có rất nhiều người nước ngoài chi cả đồng tiền để đi ăn những món này.

Nếu sau này không tìm được việc, có thể suy nghĩ tới việc đến đây làm đầu bếp, Đinh Dật nghĩ thầm.

Thức ăn trong căng tin bệnh viện nơi mẹ làm việc cũng không tệ lắm, nếu không muốn ăn còn có thể đổi thành sô-cô-la, sô-cô-la Đức danh bất hư truyền, ăn ngon đến mức Đinh Dật suýt nữa nuốt cả lưỡi mình. Đi du lịch với mẹ thật là thích, Kỳ Vân không chỉ chu đáo lo việc đi đường cho cả nhà, mà còn mang theo nồi cơm điện, trứng gà, gạo và các thứ khác, thỉnh thoảng có thể làm cơm trứng chiên ngon lành để ăn ngay trong nhà khách.

Nhiều năm sau, Đinh Dật vẫn cảm thấy hơi tiếc nuối đối với lần đi du lịch đó, sao cô lại chỉ nhớ mỗi chuyện đã ăn uống như thế nào, còn phong cảnh và văn hóa thì đều quên sạch.

Một tháng sau về nước thì kỳ thi đại học đã kết thúc, mọi người đang lo lắng điền nguyện vọng, La Bình thi khá tốt, sau khi cân nhắc đã quyết định chọn Học viện Ngoại ngữ, Nguyễn Thúy thì hình như thi không được tốt lắm, đã quyết định chọn đại học của tỉnh cho an toàn, Đinh Dật cảm thấy thật đáng tiếc những cũng không dám nhiều lời, dù sao lên được đại học vẫn là điều kiện tiên quyết.

Đinh Dật tặng quà cho từng người, lúc đến Chu Văn Bản, cô không tìm được nhiều chuyện hỏi một câu: “Tại sao phải chọn Nam Kinh?”

Chu Văn Bản do dự một lát, nói sự thật: “Mẹ tớ có người bạn đảm nhiệm chức vụ quan trọng ở trường đại học đó nên đã đề nghị tớ tới đó học.” Đó là trường đại học nhất nhì ở Nam Kinh, đặc biệt là ngành kiến trúc, tin rằng Chu Văn Bản nhất định sẽ có một con đường phát triển tốt nhất.

Vào học kỳ hai của năm thứ hai, do bị suy nhược thần kinh mà Nghê Ái Lan đã phải rời khỏi lớp chọn, sau này khá lên nhiều, cô ấy thi tuyển riêng vào trường nghệ thuật, giờ đã đỗ Học viện Nghệ thuật Nam Kinh,

với khả năng của cô ấy thì các môn văn hóa không cần bàn tới, như vậy cũng có thể giữ ổn định tỷ lệ gia tăng số người đỗ đại học của trường.

Chỉ có Lâm Lâm hơi phiền phức một chút, cô ấy ước chừng điểm khá cao, tuy nhiên lại định đăng ký vào Đại học Sư phạm của tỉnh khiến cho chủ nhiệm lớp và thầy cô ở phòng giáo vụ đều lo quỳnh lên. Không phải năm nào trường cũng có người thi đỗ vào đại học hàng đầu, huống hồ cô ấy lại là hạt giống trăm năm khó gặp của ban Xã hội, Nhất Cao có thể ngẩng cao đầu khi so sánh với ban Xã hội của Nhất Trung hay không, thành tích tốt nghiệp trung học của Lâm Lâm chính là một vũ khí rất mạnh, thế nhưng điểm cao cũng không thuyết phục bằng một câu “Nghe nói năm nay ban Xã hội của Nhất Cao có người thi đỗ Đại học B”.

Đinh Dật mang quà châu Âu cho dì út Kỷ Phi: “Dì út, con sắp lên đại học, phải lấy năm ngàn kia rồi, không bị lỗ vốn chứ ạ?”

Đầu cô lập tức bị trúng một cú cốc như trời giáng: “Nhóc con chết tiệt, dám xem thường dì, biết con muốn lấy tiền nên sáng nay dì đã đi đổi thành tiền mặt rồi đây, nếu không thì còn lãi được nhiều hơn.”

Hóa ra là lãi, Đinh Dật mừng rỡ nhận lấy sổ tiết kiệm, vừa nhìn đã choáng váng, ôi mẹ ơi, tăng gấp mấy lần, hóa ra đầu tư cổ phiếu dễ kiếm tiền như vậy!

Chẳng trách Thẩm Trường Đông lại muốn học tài chính, Đinh Dật bắt đầu tưởng tượng nhiều năm sau, Thẩm Trường Đông toàn thân lấp lánh tiền vàng so với cô mặc quần áo bảo hộ lao động màu xanh trong xưởng đầy bụi đất, không khỏi mừng rỡ một trận, bây giờ sửa nguyện vọng có còn kịp không?

Đinh Dật không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình, lại bị dì út cốc ấy cái vào đầu: “Con tưởng cá nhân đầu tư cổ phiếu mà lãi được à? Nhìn đi, thị trường chứng khoán có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, đây là di chứng kinh nghiệm của chính mình mà dạy cho con, năm ngàn kia của con dì đã phải đầu tư vô cùng cẩn trọng, có những lúc tiền của dì cũng lỗ hơn một nửa đấy.”

Cách nghĩ để làm ít hưởng nhiều đã bị dì út xua tan, nhưng Đinh Dật vẫn vô cùng vui vẻ, trong tay có nhiều tiền, rất nhiều chuyện có thể làm một cách dễ dàng, trước khi đi cô còn hôn em bé mới được mấy tháng của dì út mấy cái thật kêu.

“Lâm Lâm, bệnh của mẹ cậu thế nào rồi?”

“Cũng vẫn ổn, bệnh mãn tính, không thể chỉ trong ngày một ngày hai mà tốt lên được, quan trọng là phải tỉnh dưỡng.” Vẫn là tại quán kem Bảo Đảo, Đinh Dật hẹn Lâm Lâm ra nói chuyện.

Cô đưa sổ tiết kiệm ra đây tới, Lâm Lâm mở ra xem, kinh ngạc hỏi: “Nhiều tiền như vậy là sao?”

“Coi như là một chút để bác gái tỉnh dưỡng, đây là tiền dì út giúp tớ đầu tư cổ phiếu kiếm được, tiền tự nhiên mà có, tớ tiêu cũng không hết. Chuyện học phí cậu đừng lo, nếu như cậu đỗ Đại học B, trường đại học và công ty tập đoàn đều có học bổng. Tớ biết cậu vào Đại học Sư phạm là muốn ở gần gia đình để tiện chăm sóc cha mẹ, thế nhưng nếu vào đó thì phần thưởng sẽ ít hơn nhiều, được một mất mười.”

“Đại học Sư phạm không cần học phí, tớ đi gia sư cũng có thể kiếm thêm một ít, áp lực trong nhà sẽ giảm đi rất nhiều.”

“Nhưng nếu cậu học Đại học B, thu nhập sau khi tốt nghiệp sẽ cao hơn nhiều, nói về lâu dài thì cũng tốt hơn cho gia đình, cậu đã bàn bạc với ba mẹ chưa? Họ có đồng ý không?”

Lâm Lâm cúi đầu: “Bọn họ nói tớ không cần quan tâm, cứ nguyện vọng cao nhất mà điền, còn nói không thể chỉ vì một bệnh nhân mà làm lỡ dở cả cuộc đời tớ, nhưng mà...”

“Cha mẹ nào cũng vậy, số tiền này không nhiều lắm nhưng cũng đủ để tìm một người phụ giúp chăm sóc bác gái, ở đây không phải còn có bạn bè người thân sao, nếu thực sự xảy ra chuyện thì thêm một mình cậu cũng chẳng hơn gì đâu. Mợ út của tớ chính là bác sĩ khoa đó, có chuyện gì cứ liên hệ với mợ là được.” Nói xong cô còn đưa cho Lâm Lâm một mảnh giấy đã ghi số điện thoại.

Lâm Lâm bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Đinh Dật đầy oán trách: “Đinh Dật, cậu nhất định muốn tớ phải thiếu nợ cậu cả đời sao?”

Đinh Dật sững sờ nhìn bạn trong giây lát rồi nói: “Đâu có, cậu lấy thân báo đáp đi.”

Nói xong hai người cùng bật cười khiến mọi người xung quanh tò mò nhìn ngó.

Ra khỏi quán kem, Lâm Lâm vừa đi vừa cười nói: “Cũng may cậu không phải là con trai, nếu không tớ thật sự không biết làm thế nào từ chối được. Ha ha, cậu tích đức nhiều như thế, sau này nhất định sẽ rất có phúc, không chỉ lấy được đức lang quân như ý mà còn một lần đã được ngay một em bé mập mạp! Ôi chào, Đinh Dật, tớ không đánh lại được cậu.” Hai người cười đùa đuổi nhau trên đường phố, tiếng cười vui vẻ của tuổi thanh xuân luôn làm xao động lòng người, dù phiền não nhưng cũng có thể nhanh chóng tan thành mây khói.

Trên bảng tin đỏ rực ngoài sân trường dán một bức ảnh chụp của Lâm Lâm, phía dưới ghi chú rõ cô ấy đỗ vào Đại học B với tư cách trạng nguyên ban Xã hội của tỉnh, mệnh Đinh Dật suýt nữa rộng ngoác tới tận mang tai – hóa ra giúp đỡ người khác thật tuyệt, khiến cho cả tinh thần và thể xác đều khoan khoái dễ chịu, tràn đầy cảm giác thành tựu khó nói thành lời.

Về đến nhà, Đinh Dật nhắc điện thoại lên mấy lần rồi lại đặt xuống, cuối cùng quyết tâm nhắm mắt bấm một dãy số, Thẩm Trường Đông nói cậu thi không tốt lắm, thế nhưng chưa có điểm mà, không thể hoàn toàn từ bỏ.

“Alô?” Giọng Thẩm Trường Đông hơi trầm, hình như tâm trạng không được tốt, Đinh Dật vội hỏi: “Thế nào rồi?”

“Đúng là thi không tốt lắm.”

Đinh Dật hoảng sợ, đang nghĩ xem phải an ủi thế nào thì cậu lại nói tiếp: “Cũng may thi không tốt, nếu không đã bị bắt vào trường quân đội rồi. Vừa mới nhận được thư báo của khoa thương mại Đại học M.”

À, ra thế! Ông ngoại Thẩm Trường Đông đề nghị cậu ấy thi vào trường quân đội, Thẩm Trường Đông không nỡ làm phật ý ông nên đã điền một ngành khó nhất của một trường khó nhất, còn nói muốn hoàn toàn dựa vào sức mình, không cho ông ngoại nhúng tay vào, ông Bốc biết cháu ngoại học tốt nên cũng mặc kệ không quản, kết quả Thẩm Trường Đông bị trượt kỳ xét tuyển đó, nhận được một thư trúng tuyển như ý muốn.

[2]

[2] Ở Trung Quốc các trường đặc thù như quân đội, công an,... theo quy định của bộ Giáo dục sẽ xét tuyển trước.

Đinh Dật tắc lưỡi khen ngợi: “Thẩm Trường Đông, không ngờ cậu cũng chơi mấy trò này với cả người lớn, mạo hiểm như thế cậu không sợ vừa trúng tuyển thì sao?”

“Vậy thì cùng lắm bị trói chân vài năm, trường quân đội mà tớ đăng ký cũng ở Bắc Kinh.”

Đinh Dật chợt cảm thấy trong lòng có một thứ cảm xúc kì lạ, hẹn nhau thi đại học ở Bắc Kinh, bây giờ lại khiến cô có cảm giác như hẹn nhau bỏ trốn. Chắc là gần đây đọc quá nhiều tiểu thuyết cổ điển nên đầu óc không bình thường, cô và Thẩm Trường Đông sao lại phải bỏ trốn?

21. Chương 21

Cô và Thẩm Trường Đông tại sao phải bỏ trốn, nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại mè nheo, bác trai và bác gái Thẩm liền nhanh chóng đóng gói Thẩm Trường Đông gửi tới Bắc Kinh.

Vẫn chưa tới thời gian báo danh cho nên theo thường lệ, sau khi gặp nhau ở Bắc Kinh, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông vẫn ở chơi nhà bác trai bác gái. Ngụy Hoa Tĩnh nghe chuyện Đinh Dật được tuyển thẳng vào ngành nào thì cười sặc sụa: “Cái gì, em thật sự vào khoa hòa thượng đó sao?” Ngụy Hoa Tĩnh hiện đang học năm ba ở Đại học A, Đinh Dật hoàn toàn không biết gì về ngành học tương lai của mình, bây giờ đã có một đàn anh quen biết để hỏi han rồi.

“Có biết đại học A thiếu nữ sinh trầm trọng không, từng có một năm khoa ô tô không hề có một nữ sinh nào, cho nên về sau bị gọi là khoa hòa thượng, em vào đó học định hại nước hại dân sao?”

Đinh Dật dở khóc dở cười, cô có thể lý giải đây là Ngụy Hoa Tĩnh đang khen cô không? Lý Bối Bối vội an ủi cô: “Ít nữ sinh thì càng tốt, như vậy sẽ được mọi người quan tâm, hồi cấp ba lúc tớ học ban Xã hội tỷ lệ nam nữ là 1:3, nhiều khi có công việc nặng nhọc nữ sinh đều phải tự làm hết, chẳng được chút đặc quyền nào cả.” Lý Bối Bối thi vào khoa Luật đại học B, trở thành đàn em cùng khoa của anh Kiến Quân.

“Đại học M thì khác, chính là nơi tập trung hoa hậu giảng đường, cậu em Trường Đông có diễm phúc rồi.” Ngụy Hoa Tĩnh nháy mắt mấy cái với Thẩm Trường Đông, hai người bọn họ vừa gặp đã thân, tự động nâng cấp thành quan hệ anh em. Đinh Dật trừng mắt lườm Ngụy Hoa Tĩnh: “Sao anh biết rõ mấy chuyện này thế, xem ra chắc suốt ngày lượn giữa bụi hoa đây?” Nhưng trong lòng cô thì nghĩ: Thẩm Trường Đông học ban Xã hội, quả nhiên là vì để tiếp cận mỹ nữ. Cô không khỏi cảm thấy mát mẻ, nhưng trong phút chốc lại nghĩ, sợ gì chứ, đại học A nhiều nam sinh như thế, sẽ có biết bao nhiêu là trai đẹp, mình cũng không thiệt thòi.

Đinh Dật và Lý Bối Bối khai giảng cùng một ngày, để tiết kiệm thời gian, mọi người chia ra làm hai ngả, Ngụy Hoa Tĩnh học Vi điện tử ở đại học A đi báo danh cùng Thẩm Trường Đông và Đinh Dật, Đinh Kiến Quân là đàn anh cùng khoa của Lý Bối Bối nên hào phóng dẫn đường cho cô nàng.

Sau khi tìm được bàn tiếp tân của khoa, Đinh Dật phát hiện các sư huynh đều vô cùng nhiệt tình, đa số hành trang của Đinh Dật đều đưa cho Thẩm Trường Đông cầm, cô chỉ đeo một chiếc ba lô, xách một chiếc túi nhỏ, vậy mà vẫn có người muốn tranh cầm giúp. Đinh Dật quay đầu nhìn Thẩm Trường Đông đang kéo một chiếc vali da lớn, vai còn khoác thêm một cái ba lô, cùng với Ngụy Hoa Tĩnh cũng đang xách một chiếc túi to, cô cười dịu dàng với những nam sinh đang muốn giúp đỡ: “Cảm ơn các anh, hành lý của em đều ở chỗ bọn họ, phiền mọi người xách giùm một chút.”

Ngụy Hoa Tĩnh là một người nổi tiếng, rất nhiều người biết anh ta, thấy anh ta đến báo danh cùng Đinh Dật thì có vài đàn anh vây quanh, trong đó có một sinh viên trông giống như cán bộ mở miệng nói: “Hoa thiếu, mũi cậu thánh thật đấy, muốn đuổi cùng giết tận sao?”

Đinh Dật khó hiểu nhìn về phía Ngụy Hoa Tĩnh, chỉ thấy anh ta tiện tay đưa túi xách ột nam sinh rồi sờ sờ mũi nói: “Lão Ngưu, có cậu ở đây thì tốt rồi, Đinh Dật là bạn của em họ tôi, mọi người quan tâm giúp nhé, tôi còn có việc, đi trước đây.” Nói xong anh ta quay sang tạm biệt Đinh Dật, Đinh Dật bắt chước động tác khinh bỉ của Sở Lưu Hương, phát phát tay: “Không dám làm phiền, mau đi làm việc của anh đi.”

Sư huynh được gọi là Lão Ngưu kia vui vẻ ra mặt: “Không thành vấn đề, cứ yên tâm.” Ngụy Hoa Tĩnh vỗ vỗ bả vai Thẩm Trường Đông nói một câu xin lỗi rồi bỏ đi.

Người đông sức lớn, chỉ một lát sau hành lý của Đinh Dật đã được mang vào tận phòng ngủ, trên giường cũng đã dán băng tên và khoa, Đinh Dật được phân một chiếc giường ở cạnh cửa sổ.

Sau khi vào đây mới biết, khoa ô tô cũng không thảm như lời kể của Ngụy Hoa Tĩnh, có chín nữ sinh trong số hơn chín mươi tân sinh viên, lớp Một của cô có ba người, hai người kia là Triệu Hiểu Đông đến từ Liêu Ninh và Hồ Giai đến từ Thượng Hải, còn có một cô gái Tứ Xuyên là Dương Lộ Lộ ở lớp Hai, bốn người cùng ở chung một phòng ký túc xá.

Phòng ngủ này rộng rãi hơn nhiều so với phòng của Nguyễn Thúy hồi cấp ba, thế nhưng vẫn có vẻ rất chật chội bởi vì lúc này trong phòng đông nghịt các đàn anh đàn chị tới đón tân sinh viên, có người cùng khoa, cũng có người khác khoa, ai nấy vô cùng háo hức đi tìm đồng hương.

Hồ Giai không tìm thấy đồng hương Thượng Hải, cô ấy đứng bên cửa sổ lẳng lặng nhìn Thẩm Trường Đông đang sắp xếp đồ đạc cho Đinh Dật, trong khi chủ nhân của đồ đạc đó đang bị mấy vị sư huynh đồng hương hoặc đến từ các tỉnh lân cận kéo lại trò chuyện, Trung Quốc quá lớn, người ở tỉnh lân cận cũng có thể coi là đồng hương một nửa.

“Đinh Dật, giúp tớ kéo góc chăn.” Thẩm Trường Đông đã trải xong ga giường, lúc lòng chăn vào vỏ cần hỗ trợ một chút.

Đinh Dật vui vẻ “ừ” một tiếng, nhảy tới đưa tay kéo góc chăn, vừa kéo một cái thì một góc chăn khác bỗng bị Hồ Giai giữ chặt: “Tớ đến đây.” Gần như hai động tác diễn ra cùng một lúc, Đinh Dật mỉm cười cảm ơn cô ấy đã giúp đỡ, bắt đầu cuộc trò chuyện đầu tiên sau khi giới thiệu: “Các cậu đến sớm thật.”

“Ừ, đường càng xa thì càng hay tới sớm.” Cô ấy nhìn về phía Thẩm Trường Đông: “Anh ấy cũng là sư huynh khoa chúng ta sao?”

Thẩm Trường Đông nghe vậy bèn ngẩng đầu mỉm cười, lớn tiếng gọi Đinh Dật: “Lại đây, sư muội, gọi một tiếng sư huynh nghe xem nào.” Dứt lời liền bị Đinh Dật “xì” một tiếng cộng với một cái lườm nguýt. Hồ Giai biết mình đã hiểu lầm nên ngượng ngùng vội vàng nói xin lỗi, Đinh Dật thoải mái xua tay: “Cậu ấy lúc nào cũng thích giáo huấn người khác, giống như ông già vậy, chẳng trách người không biết cứ tưởng cậu ấy già lắm.”

Hoàng hôn Bắc Kinh cuối hè đầu thu, gió mát hiu hiu như vuốt khẽ vào lòng người, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông chậm rãi thả bước trên sân trường đại học A, sân trường rất rộng, có người đi bộ, có người đạp xe, ai ai cũng đều bận rộn.

Nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, Đinh Dật lẩm bẩm nói: “Trước kia mỗi lần tới Bắc Kinh đều cảm thấy mình chỉ là khách qua đường, lần này cuối cùng cũng có một chút cảm giác thân thuộc.” Cô nghịch ngợm nháy chân sáo tới trước mặt Thẩm Trường Đông: “Cậu thì sao, cậu có cảm giác đó không?”

Thẩm Trường Đông liếc cô một cái: “Có mới nói cũ, vừa tới vài ngày đã có cảm giác thân thuộc rồi à? Tớ ở Nam Kinh ba năm, trước sau vẫn cảm thấy chỉ như một người khách.”

“Ày, không phải ý đó, tớ cũng biết quê chúng ta rất tốt, chỉ là tớ khá thích cảm giác và không khí ở Bắc Kinh này.” Bị người khác nói sắp quên đi gốc gác, Đinh Dật vội vàng khoa chân múa tay giải thích.

“Cẩn thận!” Đinh Dật đi giật lùi suýt nữa bị một chiếc xe đạp đằng sau va phải, Thẩm Trường Đông vội vàng kéo cô lại, Đinh Dật lảo đảo ngã vào lòng Thẩm Trường Đông.

Trong mấy năm trưởng thành, hai người rất ít khi tiếp xúc thân thể, giờ phút này Đinh Dật bị cậu ôm lấy, phát hiện ra cậu bị cô va mạnh vào mà không hề sao cả, lồng ngực rộng chắc chắn mà hơi ấm ấm, Đinh Dật cảm giác hai má mình đang dần lên đỏ cũng bị nhiễm hơi nóng.

Mãi một lúc sau Đinh Dật phát hiện cậu vẫn không định buông tay ra, cô không nhịn được đẩy đẩy cậu: “Làm gì vậy, ngủ rồi à?”

Thẩm Trường Đông thở dài: “Cả một bầu trời vây quanh, làm sao tớ có thể ngủ được.”

“Cậu nói gì?” Đinh Dật nghe rõ ràng nhưng không hiểu ý của cậu.

“Đinh Dật, tớ muốn thương lượng với cậu chuyện này.” Thẩm Trường Đông kéo cô ngồi xuống ghế đá ven đường, xung quanh là cây cối xanh um tươi tốt, phía chân trời chỉ còn lại một vệt sáng của ánh chiều tà, gió đêm ulla tới, không khí càng trở nên mát mẻ.

“Chuyện gì?” Đinh Dật chống hai tay xuống ghế, duỗi hai chân ra phía trước, bận rộn suốt cả ngày rồi, cần phải giãn gân giãn cốt một chút.

“Có biết ba việc bắt buộc ở đại học là gì không?” Thẩm Trường Đông đổi chủ đề.

“Không biết, chắc phải có học tập.”

“Đương nhiên, đó là học tập, đoàn hội và yêu đương.”

“Ha ha, thú vị đấy, hôm nay nghe các sư huynh nhắc rất nhiều đến đoàn hội, còn động viên tớ tham gia, tớ cũng đang suy nghĩ, cậu nghĩ tham gia đoàn hội có mất nhiều thời gian không?”

“Tớ thấy lựa chọn một hai hội mà mình thích là được rồi, nhiều hơn nữa mà không có sức chăm lo cho nó thì cũng vô ích. Vậy còn yêu đương thì sao, cậu có ý định gì chưa?”

Đinh Dật bỗng nhiên nổi giận: “Còn nói nữa, tớ còn tưởng ở đây nhiều nam sinh như thế ít ra cũng phải có vài người đẹp trai chứ, ai ngờ hôm nay gặp toàn là cóc, cứ thế thì tớ làm gì còn cơ hội nói đến chuyện yêu đương?”

Khóe miệng Thẩm Trường Đông hơi run rẩy rất khả nghi, cậu lấy lại bình tĩnh rồi nói tiếp: “Đã như vậy, sợ là nữ sinh trường tớ cũng sẽ rơi vào tình trạng đó, chỉ bằng hai chúng ta giúp đỡ lẫn nhau một chút.”

Đinh Dật trừng to mắt nhìn cậu, từ trước đến giờ năng lực lý giải của cô vẫn rất xuất sắc, chắc là không hiểu lầm đâu, vì thế không nhịn được hỏi: “Cậu nói là hai người chúng ta, kết hợp với nhau?”

Thẩm Trường Đông gật gật đầu: “Như vậy mới sống không uống phí thời đại học.”

“Trường các cậu nổi tiếng là hơi quy tụ hoa hậu giảng đường, chưa báo danh mà đã đưa ra quyết định này, hai ngày nữa sẽ không hối hận chứ?” Đại học M khai giảng muộn hai ngày, Thẩm Trường Đông vẫn chưa đi báo danh, với vẻ ngoài của cậu thì chắc có không ít nữ sinh ngưỡng mộ.

“Vậy chúng ta đánh cược? Trước tiên chúng ta xác định quan hệ bạn trai bạn gái, nếu như ai hối hận trước, sẽ phải đáp ứng một yêu cầu của người kia.” Thẩm Trường Đông bắt ngờ nói.

Hả? Sao nghe như thế có âm mưu gì vậy? Đã đọc Kim Dung tới thuộc lòng nên Đinh Dật lập tức nghĩ đến ba lời thỉnh cầu không xác định của Triệu Mẫn, chính vì thế nên tên ngọc Trương Vô Kỵ mới bị dắt mũi, Đinh Dật cô trông giống đồ ngọc lắm sao?

Thẩm Trường Đông dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Tiểu thuyết là tiểu thuyết, không khoa trương đến mức đó đâu, hơn nữa, theo như cậu nói thì tỷ lệ tởm đối ý có vẻ cao hơn.”

Đúng vậy, hồi bé cậu thà bị phạt quỳ cũng không chịu đồng ý lấy cô, không biết chừng đến lúc đó vừa gặp mỹ nữ đại học M thì đầu óc lập tức ngây ngất, hừ hừ, chờ khi đó sẽ nghĩ cách tra tấn cậu ta.

Không hiểu sao, vừa nghĩ đến khả năng Thẩm Trường Đông có được giai nhân còn cô thì cô đơn chiếc bóng, Đinh Dật bỗng cảm thấy cực kỳ khó chịu, vậy đi, như thế cũng tốt.

Đêm xuống, phòng ký túc xá 204 tổ chức “Hội nằm tám” lần thứ nhất, bốn nữ sinh mười tám mười chín tuổi lần lượt tự giới thiệu, nhân tiện báo cáo tình trạng quan hệ, ba người kia đều độc thân, xem ra hàng ngày vẫn luôn là những người con ngoan trò giỏi.

“Đinh Dật, cậu thì sao?” Lúc Đinh Dật giới thiệu, Hồ Giai không để ý đến mục đó nên bây giờ hỏi dồn: “Cậu có bạn trai không?”

“Đúng rồi đúng rồi, Đinh Dật, cậu có không?” Hai người khác cũng hứng chí xen vào, ban ngày Đinh Dật nói cậu bạn đẹp trai giúp cô trải giường là “phát tiểu” của cô [1], hỏi một người bạn đến từ Bắc Kinh mới hiểu được “phát tiểu” nghĩa là gì.

[1] Phát tiểu là từ địa phương của Bắc Kinh, chỉ những người bạn cùng nhau lớn lên từ bé, lớn rồi vẫn có thể chơi với nhau, bình thường không phân biệt nam nữ.

“Tớ có bạn trai rồi, nhưng cũng mới thôi.” Mặc dù hơi mất tự nhiên nhưng Đinh Dật vẫn thành thật trả lời, trong chốc lát cô vẫn chưa thể thích ứng được việc Thẩm Trường Đông tương đương với “bạn trai”.

Một hòn đá làm dấy lên ngàn tầng sóng, đều là nữ sinh trẻ tuổi, mặc dù có là đại học A, mặc dù là khoa ô tô thì các cô vẫn luôn thích bàn luận những chủ đề liên quan tới tình yêu, không có gì khác các nữ sinh bình thường.

Chỉ có Đinh Dật vẻ mặt đau khổ: “Tối hôm nay tớ mới có bạn trai, nói đúng hơn là chả có tí kinh nghiệm nào, thật sự không có gì để nói mà!”

22. Chương 22

Chưa kịp đi hết cả sân trường thì toàn bộ sinh viên năm thứ nhất đã bị lôi tới quận Xương Bình ở ngoại thành để tập quân sự. Dường như mỗi khi bắt đầu một giai đoạn mới của cuộc đời thì đều mở màn bằng một đợt huấn luyện quân sự, cấp ba cũng thế, đại học cũng vậy. Sĩ quan huấn luyện chính là tiểu đội trưởng, thậm chí chẳng lớn hơn bao nhiêu so với sinh viên.

Trong thời gian tập quân sự, nam sinh thường có quan hệ rất tốt với các sĩ quan, chỉ vài ngày đã xưng anh gọi em thân thiết, có điều thuốc mọi người cùng nhau hút, có cơm thì cùng nhau ăn.

So với họ thì nữ sinh thật là thê thảm. Nghe nói đợt tập quân sự trước đó xảy ra sự việc một nữ sinh yêu đương với sĩ quan bị phát hiện, vì thế lần này, căn cứ huấn luyện quân sự đặc biệt nghiêm khắc trong việc

tuyển chọn sĩ quan huấn luyện nữ sinh, người được chọn đều phải có ý chí vững vàng, ăn nói ý tứ, mà chính bọn họ vì muốn tránh những nghi ngờ không đáng có nên cũng không hề nường tay với các nữ sinh.

Tập quân sự vô cùng gian khổ, ấy vậy mà thức ăn thì chẳng ra sao, trong đồ ăn không có chất béo, ngày nào cũng là ớt đỏ, cà rốt, giá đỗ, dưa muối, ăn xong chỉ một lát sau là lại đói bụng. Bởi vậy mới được vài ngày, sức ăn của các nữ sinh đều tăng lên rất nhiều, cô nàng Thượng Hải Hồ Giai chưa bao giờ ăn bánh bao cũng có thể ăn được hai cái một lúc.

Dương Lộ Lộ đã có tính toán, trước khi lên đường mang theo trong hành lý một lọ chao cay (đậu phụ nhự) [1], mỗi tối đi ăn cơm lấy thêm về một chiếc bánh bao, đến đêm đói quá không chịu được thì ăn bánh bao kẹp chao, khiến ọi người xung quanh lần nào cũng thèm thuồng. Hai ngày sau mọi người thi nhau bắt chước mang bánh bao về, sau đó cướp chao của Dương Lộ Lộ, kì tập quân sự kết thúc, lọ chao kia đến một giọt nước sốt cũng không còn.

[1] Chao hay đậu phụ nhự, là một loại đậu phụ lên men, một món ăn của ẩm thực Quảng Đông (Trung Quốc) và Việt Nam. Ở Việt Nam, chao phổ biến hơn ở miền Trung và miền Nam. Nhiều người cảm thấy sản phẩm này có vị thơm ngon, béo ngậy, đặc trưng, kích thích ăn ngon miệng. Nó còn được nhắc đến là “phô mai châu Á” vì nó có lớp mốc bên ngoài béo như phô mai Roquefort hay Camembert.

Vì thế mà còn suýt gây ra một sự kiện khủng bố, Tề Phi Tập đến từ Quảng Đông tối nào cũng rên lên “Phụ nữ, phụ nữ, tôi muốn ăn phụ nữ!” Khiến nữ sinh trong phòng sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, sau này biết được cô ấy mới học tiếng phổ thông nên phát âm “đậu phụ nhự” thành “phụ nữ”. Những chuyện dở khóc dở cười liên quan đến Tập Tập còn rất nhiều, buổi tối cô ấy rửa mặt xong sẽ lễ phép hỏi nữ sinh bên cạnh: “Tớ chết xong rồi, cậu có chết không? (Tớ rửa xong rồi, cậu có rửa không?)” Về sau mọi người không còn hoảng loạn nữa, tất cả đều trở thành thói quen.

So với Dương Lộ Lộ, Đinh Dật thất bại hơn. Lúc cùng tới siêu thị mua đồ, cô trông thấy có dưa góp của hiệu Lục Tất Cư [2], cảm thấy có vẻ nổi tiếng nên cô kích động lấy một lọ, xuất phát điểm của cô và Dương Lộ Lộ giống nhau, nhưng kết quả lại hoàn toàn khác. Lọ mà Đinh Dật lấy chính là hẹ muối - nguyên liệu làm món thịt luộc, mở ra phát hiện bên trong là một thứ nước sền sệt, hơn nữa còn có mùi hắc rất đáng ngờ, sau khi khiến cả phòng ngạt thở hai ngày đã bị bắt đem vứt đi.

[2] Lục Tất Cư là một cửa hiệu lâu đời nổi tiếng ở Bắc Kinh chuyên bán tương. Mặt hàng nổi tiếng nhất là tương, dưa góp (các loại rau dưa muối),...

Chuyện này khiến cho Đinh Dật nằm trong đội ngũ cướp đậu phụ nhự của Dương Lộ Lộ cảm thấy rất mất mặt, từ đó về sau cô cũng không thể nào có ấn tượng tốt với Lục Tất Cư được nữa.

Cuối cùng kỳ tập quân sự cũng kết thúc thắng lợi, mọi người phát hiện hóa ra các sĩ quan huấn luyện mặt như tảng băng cũng rất đáng yêu, ai cũng cảm thấy có chút gì đó lưu luyến, nhưng cuộc sống đại học sắp bắt đầu có vẻ như vô cùng đặc sắc càng khiến người ta mong chờ hơn. Hai ngày trước đã có các anh chị trong hội sinh viên đến thăm hỏi, nhân thể tâm sự cùng tân sinh viên, còn có những người phụ trách của từng câu lạc bộ đã bắt đầu ra tay mời chào trước, sau này về trường sẽ chuẩn bị tuyển thành viên mới.

Quay về trường, ai nấy đều như nhà quê lên tỉnh, nhìn cái gì cũng thấy mới lạ, nhìn cái gì cũng thấy thèm. Tối hôm đó, dưới sự dẫn dắt của lớp trưởng, nam sinh lớp Một đề nghị mời tất cả nữ sinh trong khoa đi ăn cơm, nhân tiện thắt chặt tình cảm, nữ sinh phòng 204 vừa thay xong quần phục cũng rụt rè nhưng nhanh chóng nhận lời.

Vừa ngồi xuống, Dương Lộ Lộ bỗng nhiên đập bàn nói: “Các đồng chí, tớ là không thịt không vui đâu đấy!” Đinh Dật suýt nữa đập cảm xuống bàn, sao cô ấy lại cướp lời thoại của cô thế?

Các nữ sinh còn lại đều giật mình, tuy trải qua thời gian ở chung trong kỳ tập quân sự, về cơ bản ai cũng biết rõ tính cách cùng với cái tên yêu kiều của Dương Lộ Lộ vô cùng không ăn nhập với ngoại hình xinh xắn, nhưng không ngờ cô ấy lại dũng mãnh đến thế, dù sao các cô cũng chưa đến mức quen thân với các nam sinh kia mà.

Thực ra không cần Dương Lộ Lộ nhắc thì vừa kết thúc đợt tập quân sự cùng nhau, các nam sinh cũng sẽ chọn nhiều món ăn mặn, có điều những lời này lập tức kéo gần khoảng cách giữa mọi người lại không ít, lớp trưởng thậm chí bắt đầu ồn ào: “Các cậu đừng ngồi tụ lại một chỗ thế, chúng ta ngồi xen kẽ nam nữ

được không? Sang bót bàn bên này đi nào.” Đáng tiếc không có ai hưởng ứng, các nữ sinh vẫn ngồi cùng với nhau nói chuyện phiếm, chỉ khi nào nam sinh chủ động hỏi mới đáp lại mấy câu.

Liên hoan bây giờ khác với hồi cấp ba ở chỗ lên đại học nam sinh bắt đầu công khai hút thuốc, uống rượu, vì trong phòng có con gái nên họ cũng không tiện hút, nhưng rượu thì không tránh khỏi. Uống thôi chưa đủ, có nam sinh còn lớn mật nâng chén mời rượu các nữ sinh.

Nhìn cậu nam sinh đang dè dặt nâng chén rượu, nữ sinh bên này cảm thấy hơi khó xử. Người ta mời ăn mời uống, hơn nữa còn chủ động vờn cảnh ô-liu tỏ ý hữu nghị, nếu tất cả nữ sinh đều từ chối thì có vẻ không nể tình quá, thế nhưng chín cô gái nhìn nhau, dường như không ai muốn làm sứ giả hòa bình cả.

Trong bầu không khí nhạt nhẽo đột nhiên có hai người đứng dậy: “Tớ sẽ uống một chén này!” Hai giọng nói gần như cất lên đồng thời, Đinh Dật và Dương Lộ Lộ sững sờ nhìn nhau rồi bỗng bật cười, nam sinh kia đứng ngay ra đường như không biết nên làm gì.

Đúng lúc đó lớp trưởng đi tới, nháy mắt đã lấy ra thêm mấy chiếc chén, mở thêm rượu bia rồi nâng chén cười nói: “Hiếm khi được hai người đẹp ủng hộ, tớ cũng tham gia, các cậu uống một chén, tớ và Tiểu Thiệu mỗi người ba chén, thế nào?”

Lớp trưởng cũng lên tiếng rồi, điều kiện có vẻ còn rất ưu đãi, Đinh Dật và Dương Lộ Lộ nhận lấy phần của mình trong tay cậu ta rồi cạn sạch. Lớp trưởng quả nhiên không nuốt lời, dốc liền ba chén vào bụng mà mặt không đổi sắc, còn nam sinh tên Tiểu Thiệu kia ứa nước mắt mới uống hết được ba chén.

Đến khi bốn người uống xong, không biết là ai khai mào, tiếng vỗ tay bỗng vang lên như sấm dậy, sau một tràng pháo tay, không khí trong phòng trở nên náo nhiệt hơn bao giờ hết.

Uống mấy chén rượu vào Đinh Dật cảm thấy hai má nóng nóng, chắc là đỏ mặt rồi, cô bèn vội vàng quay sang hỏi lão đại Triệu Hiểu Đông ngồi bên cạnh, quả nhiên nhận được đáp án khẳng định: “Trông như quả đào chín ấy.” Vào ngày lễ Tết, người lớn trong nhà cũng cho phép cô uống chút rượu, bởi vậy cô biết tửu lượng của mình không tệ lắm, khi say rượu cô không bị khó chịu trong người, nhưng sẽ xấu hổ, chính vì thế nên ban đầu cô mới do dự không biết có nên nhận chén rượu đó hay không.

Tất cả mọi người vừa hoàn thành đợt tập quân sự, bây giờ lại ăn no nên ai cũng cảm thấy mệt mỏi, không lâu sau các nữ sinh đã bắt đầu đề nghị giải tán.

Cả đám ồn ào đi tới trước ký túc xá, nương theo ánh đèn, Đinh Dật phát hiện một dáng hình quen thuộc đang đứng dưới tán cây – nguy rồi! Cô đã nói với Thẩm Trường Đông hôm nay là ngày kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, cậu bảo sẽ mời cô đi ăn một bữa thật ngon, kết quả ở lớp lại liên hoan làm cô quên khuấy mất chuyện này.

Đinh Dật chậm chậm chạy tới, mỉm cười nịnh nọt: “Ha ha, hôm nay cậu đến thật à, vất vả lắm mới được về sao không nghỉ ngơi cho khỏe. Oa, cậu cũng rạm nắng rồi, không tệ không tệ, càng đẹp trai hơn hồi trước!” Hơn nửa tháng tập quân sự khiến cho làn da của Thẩm Trường Đông bị phơi nắng biến thành màu nâu nhạt, dáng người có vẻ cũng rắn chắc hơn, cậu vốn đã có bề ngoài nổi bật, giờ phút này trông lại càng giống một vật thể phát sáng vô cùng cuốn hút, sáng đến mức ngọn đèn ở phía trước cậu dường như cũng mất đi độ sáng vốn có.

Lúc này Đinh Dật làm ra vẻ khen ngợi nhưng không thể nào tránh được nghi ngờ có tật giật mình, vì vậy Thẩm Trường Đông không hề để tâm, chỉ nhiu mày: “Cậu uống rượu à?”

“Một chút, một chút thôi.” Đinh Dật dùng đầu ngón tay nhỏ để minh họa cho lời nói của mình, cô không phải sâu rượu, hơn nữa còn cảm thấy rượu rất khó uống, chẳng qua chỉ vì muốn gỡ rối cho tình trạng ngượng ngập giữa nam sinh và nữ sinh, vì để thay đổi không khí, vì cố gắng cho sự đoàn kết của tập thể, một hành động cao cả biết chừng nào.

“Sáu giờ tớ đã tới đây rồi, đợi suốt hai tiếng, tìm cậu thì không thấy, điện thoại trong ký túc xá cũng không có người nhận, đành phải ở đây ôm cây đợi thỏ.” Thẩm Trường Đông dùng giọng điệu bình thản thuật lại.

Đinh Dật xấu hổ bắt lấy cánh tay cậu đang đưa: “Tớ không cố ý, ngày mai tớ mời cậu ăn cơm có được không?” Kèm theo đó là một nụ cười lấy lòng.

Lúc này sắc mặt Thẩm Trường Đông mới hơi giãn ra, cậu cười khỏ một tiếng, giơ tay xoa xoa đầu cô: “Cậu nói đấy nhé, ngày mai là cuối tuần, tớ phải ăn một bữa tiệc thật lớn.”

Đinh Dật chẳng còn tâm trí lo cho túi tiền đang gào thét ai oán, bởi vì cô phát hiện các sinh viên vừa nãy đi về cùng giờ đang đứng ở một bên lẳng lặng nhìn bọn họ, mặt mũi ai nấy đều ngớ ra.

Tuy mới khai giảng không lâu nhưng mọi người cũng hiểu sơ sơ tính cách của Đinh Dật, lúc nãy cô rót rượu mời các nam sinh vô cùng dứt khoát không hề nường tay, cộng thêm lời ra tiếng vào từ chỗ Ngụy Hoa Tĩnh, trong suy nghĩ của bọn họ, về cơ bản, Đinh Dật là hình tượng một cô gái có thể lên núi đánh hổ.

Giờ phút này cô lại dịu dàng ngoan ngoãn như một chú mèo con, nịnh nọt lấy lòng nam sinh trước mặt, ngoại trừ mấy người của phòng 204, những người còn lại đều thắc mắc: “Nam sinh kia là ai?”

Đinh Dật đang định giải thích thì Thẩm Trường Đông đã lên tiếng trước: “Mọi người hẳn là bạn học của Đinh Dật, tôi là bạn trai của cô ấy, tên là Thẩm Trường Đông, sau này mong mọi người chiếu cố Đinh Dật nhiều hơn.” Nụ cười của cậu chân thành tha thiết tựa như ánh mặt trời rải giữa đêm đen, nhìn nụ cười đó, rất nhiều nam sinh dường như cũng nghe thấy tiếng còi lòng mình tan nát: khoa chúng ta bao nhiêu năm cuối cùng cũng có một nhân vật cỡ hoa hậu giảng đường, tuy hơi dững mẫn nhưng dù sao vẫn là mỹ nữ, sao vừa khai giảng thì đã có chủ thể này, còn là một đối thủ thoát nhìn căn bản không thể nào đánh bại, than ôi!

Rạng sáng hôm sau, Đinh Dật bị Thẩm Trường Đông tóm đi Trung Quan Thôn [3], cô vẫn còn đang ngái ngủ: “Ồ đây có nhiều quán ăn ngon à?”

[3] Trung tâm thương mại điện tử Trung Quan Thôn thuộc quận Hải Điện, thành phố Bắc Kinh, là một cụm các tòa nhà cao tầng chuyên kinh doanh cung cấp tất cả các mặt hàng điện tử vô cùng đa dạng và phong phú, được mệnh danh là Thung lũng Silicon của Trung Quốc.

Thẩm Trường Đông khinh bỉ: “Cậu chỉ biết có ăn thôi.” Đinh Dật nghe vậy thì nổi giận: “Không phải cậu nói muốn ăn một bữa tiệc lớn sao?” Nghĩ đến chuyện ăn sáng sẽ rẻ hơn một chút nên cô mới đồng ý dậy sớm như vậy, nếu không thì phải ngủ nướng giống như ba tên còn lại trong ký túc xá kia.

Thẩm Trường Đông vội vàng xoa dịu: “Chúng ta ăn cơm trước, sau đó đi mua điện thoại được không?”

Sau khi nuốt vào nửa bát vằn thắn, Đinh Dật mới có tâm tư để nói chuyện: “Mua điện thoại di động làm gì? Hình như đắt lắm đấy, tớ đã nói với cậu rồi, tớ định tiết kiệm tiền để mua máy tính.” Hồi đó, sinh viên dùng điện thoại di động vẫn là rất xa xỉ, số tiền lấy từ chỗ đi út đã đưa cho Lâm Lâm cả rồi, ngoài phí sinh hoạt, cô cũng không phải quá dư dả. Mà nhờ vào tốc độ phát triển nhanh chóng của thời đại công nghệ, chiếc máy tính 486 ở nhà đã sớm trở thành đồ cổ, cô cần mua một bộ mới để dùng trong ký túc xá.

“Bảy người trong ký túc xá bọn tớ đang chuẩn bị góp tiền mua một dàn máy, như vậy sẽ không tốn quá nhiều, tớ có thể cân nhắc cho cậu vay một ít, cậu cứ từ từ trả, hoặc rảnh rỗi thì giúp tớ giặt quần áo hay làm việc gì đó cũng có thể trừ bớt vào khoản nợ.” Thẩm Trường Đông cười hì hì nói, đã chuẩn bị tiếp nhận một cái trừng mắt của Đinh Dật.

Đinh Dật vô cùng khì khải không có ý định nhận của bố thí, ngày hôm đó đồng ý tạm thời làm bạn gái của Thẩm Trường Đông, cô cảm giác như mình đã được lợi, nhưng càng về sau, dường như cuộc sống của cô ngày càng chịu nhiều ảnh hưởng từ cậu, còn cậu thì vẫn ung dung nhàn nhã. Nếu bây giờ lại vay tiền cậu không biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa, cùng lắm thì cô cũng về kêu gọi mọi người góp tiền mua máy tính.

Chỉ lo giữ vững cốt khí, cho đến khi trước mặt hiện ra rõ ràng cảnh tượng cô đang trả tiền điện thoại di động thì Đinh Dật mới sực tỉnh: “Nếu không mua thì có phải chẳng cần suy nghĩ xem ai trả tiền không? Mà ban đầu tớ cũng đâu có ý định mua chứ?”

Nhưng khi nhìn chiếc điện thoại màu bạc xinh xắn trong tay, nghĩ đến việc có thể giữ liên lạc với mọi người bất cứ lúc nào, kể cả bị lạc đường cũng có thể gọi người tới cứu kịp thời, có vẻ không tồi, Đinh Dật lại tạm thời quên đi những phân vân trước đó.

Qua một thời gian ngắn, Đinh Dật phát hiện ra mấu chốt của vấn đề, đó chính là đa số bạn bè của cô đều không dùng di động, người nhà gọi điện cũng chỉ canh lúc cô đang ở ký túc xá, vì vậy ngoại trừ Lý Bối Bối thỉnh thoảng nhắn cho cô vài tin thì về cơ bản chiếc điện thoại này chỉ giới hạn dùng để gọi và nhắn tin với

Thẩm Trường Đông – trừ khi điện thoại hết pin thì Thẩm Trường Đông không còn phải lo lắng không tìm thấy cô nữa.

Sau khi nghĩ thông chuyện này, Đinh Dật bỗng cảm thấy buồn vô cớ. Bắt đầu từ bao giờ, Thẩm Trường Đông đã không còn là cậu nam sinh bụng dạ thẳng thắn hay cau mày răn dạy cô nữa? Càng ngày cậu càng trở nên quanh co, càng gian xảo, gian xảo đến mức bất tri bất giác đã thâm nhập và ảnh hưởng tới mọi mặt trong cuộc sống của cô.

Còn có Lý Bối Bối, Lý Bối Bối khi còn bé rất nhiệt tình cùng chơi đùa với bọn họ dường như cũng đã đổi thay. Cô ấy bây giờ cao quý, xinh đẹp, nhưng nét mặt lại luôn nhàn nhạt, trong ánh mắt có một thứ gì đó không thể hiểu được, hỏi lý do thì cô ấy chỉ lắc đầu không nói lời nào. Lần trước anh Kiến Quân đưa bạn gái về nhà, cô vốn định rủ Lý Bối Bối đi gặp chị dâu tương lai, kết quả cô ấy không thèm đếm xỉa quay đầu bỏ đi, đến tối hôm đó mới nhắn tin xin lỗi, nói là bị mệt nên tâm trạng không tốt.

Chỉ có mình cô, dường như nhiều năm qua vẫn chẳng hề thay đổi, vẫn nhìn mọi người bằng ánh mắt như xưa.

Nhưng Đinh Dật chưa bao giờ là một người tiêu cực bị động, đã nghĩ thông suốt thì cô sẽ không thể ngồi yên mà chờ Thẩm Trường Đông dắt mũi. Tất cả những gì liên quan đến cô Thẩm Trường Đông đều nắm trong lòng bàn tay, nhưng còn cô thì lại biết rất ít về tình hình của cậu, đến bây giờ ngay cả trường cậu cô cũng chưa bao giờ sang.

Một ngày nọ, buổi chiều Đinh Dật không có giờ học, cô quyết định đi tập kích thăm dò bất ngờ, đến cổng trường đại học M mới gọi điện cho Thẩm Trường Đông báo là đã đến, nhân tiện bảo cậu dẫn cô đi tham quan trường. Nhưng khi nghe thấy giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ của Thẩm Trường Đông ở đầu dây bên kia, Đinh Dật lập tức hoài nghi liệu có phải cô lại làm chuyện ngu ngốc rồi chăng?

23. Chương 23

Thẩm Trường Đông thực sự đang lên lớp, sau khi nhận được điện thoại bèn lặng lẽ chuồn ra cửa sau đi đón Đinh Dật, cũng may giảng viên đại học khá thoải mái, sinh viên vào lớp ăn uống ngủ nghỉ gì cũng không quản lý khắt khe, bọn họ mới là sinh viên năm nhất nên sẽ không dám làm loạn, có việc đi ra ngoài một lát thầy cô cũng không để tâm.

Biết được mình đã quấy rầy giờ học của cậu, Đinh Dật hiếm khi lương tâm trời dạy: “Cậu trốn học như thế không ổn đâu, hay là tớ cùng quay vào học với cậu?” Hừ, chuyện ở lớp, ở khoa của cô đều bị cậu nắm được, hôm nay có cơ hội thật tốt, đúng lúc phải đi điều tra tình hình một chút. Đinh Dật làm ra vẻ thờ ơ nhưng ánh mắt lại liếc xéo Thẩm Trường Đông, bất kỳ một sự biến hóa nào trên khuôn mặt cậu cũng đừng hòng thoát khỏi tầm mắt cô.

Thẩm Trường Đông trầm ngâm một lát rồi đồng ý: “Còn hai tiết nữa, cậu không thấy quá nhàm chán là được, tan học tớ mời cậu đi ăn.”

Chờ đến giờ nghỉ giải lao, Đinh Dật theo Thẩm Trường Đông đi vào lớp học, phát hiện ra vừa vào một cái thì tất cả mọi người đều nhìn cô chăm chú – còn lý do nào nữa, chính là vì phòng học này quá nhỏ. Hóa ra Thẩm Trường Đông đang học môn Đọc hiểu tiếng Anh, một lớp nhỏ có hai mươi người, thêm một người lạ thôi đã bị chú ý rồi, huống hồ cô lại còn đi cùng Thẩm Trường Đông.

Cuối cùng Đinh Dật cũng được chứng kiến hoàn cảnh của một trường ban Xã hội, nam sinh trong lớp bọn họ có thể đếm trên đầu ngón tay, nữ sinh thì ai nấy đều trang điểm rực rỡ, niềm nở năng động, Đinh Dật nghĩ thầm nếu đám nam sinh trong khoa của cô mà nhìn thấy thì không biết sẽ kích động đến mức nào.

Hai người vừa ngồi xuống thì có nữ sinh nghiêng đầu hỏi thăm Đinh Dật, Thẩm Trường Đông giới thiệu đơn giản: “Đinh Dật, bạn gái tớ, hôm nay tới đây học cùng.” Tên Thẩm Trường Đông này thực sự quá tích cực, gặp ai cũng nói cô là bạn gái cậu, như thế nói vậy thì sẽ được lợi gì đó, Đinh Dật đang suy nghĩ xem có nên thu tiền phí sử dụng tên hay không.

Chuông báo vào lớp vang lên, thầy giáo bước vào chột “ồ” một tiếng: “Có sinh viên mới à?”

Có người lập tức giải thích: “Không phải ạ, bạn ấy là sinh viên trường ngoài đến dự thính.”

Ở đại học có rất nhiều sinh viên đi dự thính môn học không có trong chương trình của mình, phần lớn là những môn hấp dẫn thú vị, thế nhưng thầy giáo không ngờ cũng có người đi dự thính môn Đọc hiểu tiếng Anh, đây là môn bắt buộc của mỗi sinh viên năm nhất.

Đinh Dật thấy vậy bèn cười nói: “Vâng, em nghe nói đại học M dạy tiếng Anh rất tốt nên muốn sang học ké, thầy không cảm thấy phiền chứ ạ?”

Trên đời chả có thầy cô giáo nào chê người học quá nhiều cả, vì vậy thầy cũng chỉ cười rồi bắt đầu giảng bài.

Từ trước tới nay, tiếng Anh vẫn luôn là điểm yếu của Đinh Dật, thầy giáo này giảng rất cặn kẽ, dễ hiểu, hoạt động tương tác với sinh viên cũng rất tốt, chỉ một lát Đinh Dật đã hoàn toàn tiến vào trạng thái học tập, cho đến tận khi tan học quay đầu nhìn thấy Thẩm Trường Đông, cô mới sực nhớ ra mình đang ở lớp của người khác.

Thẩm Trường Đông cười nói: “Sau này mỗi lần đến giờ học cậu cứ sang đây, còn không mất tiền học phí, rất có lợi đúng không?”

Cô thì nghĩ ngược lại, vậy còn giờ học của cô thì làm thế nào? Bao nhiêu là giờ thực hành và cả lý thuyết căn bản, ai cũng phải lên tinh thần để ứng phó. Lên đại học mới phát hiện xung quanh rất nhiều kẻ trâu bò, bạn học của cô chẳng có ai là chưa từng giết vô số giải lớn nhỏ, đầy rẫy trạng nguyên của tỉnh, của thành phố, chỉ cần lơ là một chút là có khả năng đội sổ.

Buổi chiều, sau khi tan học là lúc cảnh tượng trên sân trường đại học M rộn ràng náo nhiệt nhất, sân tập thể thao cực kỳ to, đâu đâu cũng thấy sinh viên đang vận động, chơi đùa, còn có nữ sinh chơi bóng chuyền, bóng rổ - cảnh này quả thực là trăm năm khó gặp ở đại học A, nhưng ở đây lại chỉ bình thường như chuyện ăn uống hàng ngày.

Điểm giống nhau duy nhất của hai trường là đều đang tu sửa, khắp trường đầy những hố to đang đào, một bạn học đi cùng đường tên là Diệp Tiểu Lệ nói: “Theo nguồn tin nhỏ nhỏ thì “anh trai nhân dân” của chúng ta (hiệu trưởng) có được một tấm bản đồ kho báu, trước mắt đang đào, chờ đến khi đào được kho báu thì chúng ta sẽ phát tài.” Cô ấy làm ra vẻ như thật khiến ọi người bật cười vui vẻ.

Đến khi tách khỏi đám đông, Đinh Dật mới cảm thấy bồn chồn: “Tớ cảm thấy trường các cậu sống có vẻ thoải mái hơn bọn tớ, ở bên kia nhìn đâu cũng toàn là những người bận rộn, vừa khai giảng mà đã bắt đầu thi đua học tập, cuộc sống sau này của tớ chắc sẽ rất bị thối.”

Thẩm Trường Đông an ủi cô: “Thực ra cũng không hẳn, theo lời các anh chị khóa trên thì ban Xã hội sướng trước khổ sau, bình thường thì rất ung dung, nhưng đến lúc gần thi mọi người bắt đầu lao vào ôn thi cũng rất kinh khủng, cuối mỗi kỳ trường đều mở cửa các phòng tự học vào buổi đêm, hai ban chỉ khác nhau về bản chất mà thôi.”

Học cả đêm ư? Đinh Dật chưa hề nghĩ đến, cô cân bằng lại suy nghĩ trong đầu rồi lập tức sôi nổi nói: “Tớ muốn ăn cá hầm Tứ Xuyên của Lạt Bà Bà [1], ngay gần đây có, ha ha, tớ đã thăm dò kỹ lưỡng rồi.” Cuối cùng không quên bổ sung thêm một câu: “Đương nhiên là cậu mời.”

[1] Một công ty trách nhiệm hữu hạn kinh doanh cơ sở ăn uống, có hơn 40 cửa hàng trên cả nước, món ăn nổi tiếng nhất là cá hầm Tứ Xuyên, ngoài ra còn cung cấp hơn một trăm món Tứ Xuyên cùng nhiều món ăn bình dân khác.

Trước tiên Thẩm Trường Đông phải về ký túc xá cất cặp sách, Đinh Dật đi theo cậu, tới cổng thì bị người bảo vệ ký túc ngăn lại, yêu cầu cô trình thẻ sinh viên thông báo họ tên và lớp, lại phải đăng ký thời gian vào bao lâu, quả thực còn phiền toái hơn cả khi nam sinh muốn vào ký túc xá nữ sinh ở trường cô, Đinh Dật không muốn rầy rà nên phát phát tay với Thẩm Trường Đông: “Tớ không lên nữa, cậu lên nhanh rồi xuống.”

Chờ dưới lầu một lát thì có một người đẹp đi vào sảnh tầng một của ký túc xá nam, mỹ nữ chính là ấn tượng đầu tiên của cô ấy đối với Đinh Dật, sau khi quan sát cẩn thận mới phát hiện cô ấy không phải người

dân tộc Hán, thậm chí trước khi cô ấy cất giọng bằng tiếng phổ thông lưu loát thì Đinh Dật còn tưởng rằng đó là lưu học sinh nước ngoài.

Nhưng điều thật sự hấp dẫn cô hơn cả chính là đối tượng đến thăm của người đẹp đó – cô ấy nói muốn tìm Thẩm Trường Đông.

Người gác cổng ngăn cô ấy lại rồi yêu cầu đăng ký vào danh sách, còn chỉ tay về phía Đinh Dật nói: “Cô gái này cũng đang ở đây chờ cậu ấy, Thẩm Trường Đông vừa mới lên sẽ xuống ngay, cô đợi thêm một lát đi.” Người gác cổng ngoảnh đầu rồi bỗng “ơ” một tiếng: “Vừa nói khỏi mồm, cậu ấy xuống rồi đây này.”

Hai người ngẩng đầu, quả nhiên thấy Thẩm Trường Đông đang bước nhanh xuống cầu thang, nhìn thấy người đẹp ngoại tộc kia, cậu lên tiếng chào hỏi: “Cổ Lệ, ở đây đợi bạn à.” Sau đó quay sang kéo Đinh Dật: “Đi thôi quý tham ăn, hôm nay tớ chịu bị làm thịt vậy.”

Chưa ai kịp phản ứng gì thì bác gác cổng đã nhiệt tình nhắc nhở cậu: “Cô gái tên Cổ Lệ này cũng tới tìm cậu đấy!”

Thẩm Trường Đông “à” một tiếng rồi nhìn về phía Cổ Lệ: “Có việc gì sao?” Người cậu hơi nghiêng nghiêng, dường như chuẩn bị xuất phát bất cứ lúc nào.

Cổ Lệ vội vàng nói: “Cậu cũng biết tiệc đón tân sinh viên trường mình cần có một tiết mục của chúng ta, tớ định tìm vài người múa Tân Cương [2], bây giờ đang thiếu một nam, tớ cảm thấy cậu là thích hợp nhất, tối nay sẽ bắt đầu tập luyện, chúng ta đi thôi.”

[2] Điệu múa truyền thống của người dân tộc Duy Ngô Nhĩ ở vùng Tân Cương, khu tự trị lớn nhất Trung Hoa.

Thẩm Trường Đông cau mày, đang định mở miệng thì Đinh Dật đã cười khanh khách: “Bạn gì ơi, cậu tìm cậu ấy để múa Tân Cương á?! Ha ha buồn cười quá, cả đời này cậu ấy chỉ nhảy mỗi ‘Gấu con khiêu vũ với búp bê’ thôi [3], cậu nên cân nhắc tìm người khác đi!”

[3] Chương trình dành cho thiếu nhi.

Tiếng cười của Đinh Dật đã thành công trong việc kéo ánh mắt của mỹ nữ về phía cô, nếu cô đoán không sai thì mỹ nữ này là người dân tộc Duy Ngô Nhĩ, dáng người cao ráo đầy đặn, mũi cao, da trắng, khuôn miệng nhỏ nhắn, một mỹ nhân hiếm thấy. Có điều ánh mắt cô ấy nhìn Thẩm Trường Đông vô cùng chăm chú khiến Đinh Dật không hiểu sao bỗng cảm thấy hơi khó chịu, chẳng lẽ cô không đẹp bằng Thẩm Trường Đông?

Tên Thẩm Trường Đông này cũng thật tốt số, sống trong một ngôi trường như thế này, ngay cả một kẻ mù nhảy múa như cậu mà cũng được người đẹp chăm đi múa Tân Cương, đến lúc đó ôm ôm ấp ấp, hoặc ít ra cũng có thể liếc mắt đưa tình, đúng là điểm phúc vô cùng lớn, sao cô có thể cam tâm để cậu bắt được chuyện tốt như thế chứ, vì vậy cô nhanh nhẩu từ chối trước giùm cậu.

May là Thẩm Trường Đông cũng nhất trí với cô: “Xin lỗi, tớ không phù hợp lắm đâu, cậu hãy tìm người khác đi.”

Ánh mắt Cổ Lệ di chuyển từ gương mặt Đinh Dật tới nơi bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, lại lướt tới khuôn mặt Thẩm Trường Đông: “Thật sự không có ai thích hợp hơn cậu cả, coi như cậu giúp đỡ một chút không được à? Bữa tiệc này ai cũng có trách nhiệm đóng góp một phần công sức.”

Đinh Dật thấy mình lại bị lừa đi, không nhịn được xen vào: “Chuyện khác thì có thể, nhưng thật sự cậu ấy không biết nhảy múa, đến lúc đó sẽ làm mất mặt tất cả các cậu thôi.”

Rốt cuộc người đẹp kia cũng không thể kìm chế được trước sự ồn ào của cô: “Cậu dựa vào đâu mà quyết định thay cậu ấy? Cậu không biết quan trọng là có tham gia à? Nếu cậu ấy không biết thì tôi có thể dạy, cậu là gì của cậu ấy mà cứ bám riết không tha vậy!”

Đinh Dật sững sờ, hóa ra cô gái này tuy xinh đẹp nhưng tính tình và chỉ số thông minh có vấn đề, không thấy bọn họ đang nắm tay sao mà còn hỏi cô là gì của Thẩm Trường Đông? Hơn nữa, chính Thẩm Trường Đông cũng đã từ chối rõ ràng, chẳng lẽ cô ta nghe không hiểu?

Lại còn dám quát lên với cô, tốt, thật to gan!

Đinh Dật hắng giọng tiến lên một bước, đang định mở miệng thì bỗng bị Thẩm Trường Đông ngăn lại, cậu ôm nửa người cô kéo đi, vừa đi vừa quay đầu nói với Cổ Lệ: “Thật sự không được, tớ còn có việc nên đi trước nhé.” Nói xong vội vàng vừa ôm vừa lôi Đinh Dật rời khỏi đó.

Ra đến cổng trường Thẩm Trường Đông mới bước chậm lại, Đinh Dật hất tay cậu ra, tức giận nói: “Cậu điên à, sao không cho tớ nói?” Đinh Dật cô chưa bao giờ nể mũi thất bại như thế này, bị người ta quát ột hồi mà còn chưa kịp phản kích tí gì, thật là tức chết mà!

Thẩm Trường Đông muốn giữ chặt cô tiếp tục đi, lại bị Đinh Dật giằng ra, đành phải đứng lại kiên nhẫn giải thích: “Cái cô Cổ Lệ đó nổi tiếng nóng tính, cậu có biết ở sau lưng mọi người gọi cô ấy là gì không?”

Vừa mới khai giảng đã có biệt danh? Đinh Dật hơi tò mò nhưng vẫn còn rất tức giận, cô bĩu môi quay đầu sang một bên.

“Phần tử khủng bố tín đồ đạo Hồi.”

Hiếm khi Thẩm Trường Đông lại nhiều chuyện như vậy, Đinh Dật nhếch miệng, một lúc sau rốt cuộc không nhịn được nữa liền bật cười thành tiếng, nhưng lại lập tức đành mặt: “Cô ta lợi hại thì chẳng lẽ tớ chịu bị bắt nạt à? Thật uổng công chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, cậu chỉ biết ở đó nhìn tớ bị cô ta bắt nạt!”

Thẩm Trường Đông cười khỏ một tiếng: “Ai có thể bắt nạt được cậu? Tớ mà không kéo cậu đi thì ngày mai tin tức rải khắp trường sẽ là: Hai nữ tranh giành một nam, đánh nhau dữ dội dưới ký túc xá nam sinh! Nhân vật chính là ba người chúng ta, cậu thấy có thú vị không?”

Gương mặt Đinh Dật hơi nhăn nhó, cô ư? Đánh nhau với người khác để tranh giành đàn ông? Nhưng nhớ lại người gác cổng ở đó cứ nhìn bọn họ chằm chằm không chớp mắt, cô lập tức rung mình một cái. Xoa xoa cánh tay sườn gai ốc, Đinh Dật tỏ ra bất mãn: “Cô ta làm gì mà cứ quẩn chặt lấy cậu vậy, có phải cô ta để ý cậu không? Hả?”

Gương mặt Thẩm Trường Đông đầy ý cười vui vẻ: “Cũng có thể, xem ra tớ vẫn còn có thị trường, cậu nên bám chặt một chút đi.” Tránh khỏi cú đá của Đinh Dật, Thẩm Trường Đông nhảy tới bên vệ đường bấm nút đèn xanh.

Những dịp Đinh Dật có thể đi tìm Thẩm Trường Đông thật sự không nhiều lắm, bởi vì khai giảng không bao lâu, cô phát hiện so với cậu thì cô thực sự quá bận. Chủ yếu vẫn là việc học, thời khóa biểu xếp gần như kín đặc, hơn nữa rất nhiều môn có bài tập, nếu như không đối phó qua loa mà làm nghiêm túc thì sẽ tốn rất nhiều thời gian và sức lực.

Về phần hoạt động ngoại khóa, Đinh Dật chỉ mới nhắm vào hai nơi: câu lạc bộ tranh luận và câu lạc bộ võ thuật. Muốn tìm ai đó cãi nhau thì có thể tham gia hoạt động của câu lạc bộ tranh luận, tâm tình không tốt muốn đánh người thì tới câu lạc bộ võ thuật tập luyện, Đinh Dật vô cùng hài lòng với lựa chọn sáng suốt của mình, còn hội sinh viên hỗn tạp thì cô không hề có ý định tham gia.

Cho nên khi nghe nói Thẩm Trường Đông không chỉ tham gia hội sinh viên mà còn cả câu lạc bộ kịch nói, cô đã cười nhạo cậu một phen vô cùng đã đời. Cho đến sau này, khi thỉnh thoảng Thẩm Trường Đông lại nhờ người đưa vé tới mời cô đi xem kịch miễn phí, Đinh Dật mới hiểu được cái gì gọi là đa mưu túc trí.

Khó khăn lắm mới có một lần hoạt động của câu lạc bộ võ thuật không trùng với lịch học, Đinh Dật thay xong quần áo đi vào phòng tập, đã lâu không vận động, tay chân đều như bám đầy gỉ sắt, trước tiên cô thông thả làm động tác khởi động, nội dung hôm nay là tấn đả [4].

[4] Tấn đả: hay còn gọi là tấn thủ, hai người dùng tay không đánh nhau, chủ yếu là đá, đánh ngã, vật,... là hình thức võ thuật thi đấu truyền thống của Trung Quốc.

“Đinh Dật, tôi biết ngay có thể tìm được cậu ở đây mà!” Một giọng nói vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc khiến cho Đinh Dật suýt nữa mất thăng bằng, nhìn thấy Hidematsu Wada mặc bộ đồ thể thao trắng tinh, Đinh Dật ha ha cười ngây ngô: “Cậu tìm tôi à?” Thật xui xẻo, hôm nay đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, nhìn

thế nào cũng thấy cực kỳ thích hợp để đánh nhau, nhưng vấn đề là bây giờ cô lại không muốn đánh nhau, nói đúng ra là không muốn bị đánh.

Đối phương rõ ràng không cho là như vậy, cậu ta vẫn cười hớn hở vô cùng sung sướng: “Số may thật, lần đầu tiên tham gia hoạt động của câu lạc bộ đã gặp được cậu, tôi sẽ nán lại trường này một năm nữa, mong được cậu chiếu cố nhiều hơn.” Cậu ta còn khom người nữa chứ, mẹ ơi, cậu ta không biết phải nhập gia tùy tục sao? Ở Trung Quốc không đứng tự nhiên cúi người làm gì, sợ người khác không biết cậu ta là người Nhật Bản chắc, ngày lễ tưởng niệm 918 [5] vừa mới qua không lâu, cậu ta không sợ bị đánh à, cô vẫn nên tránh đi thì tốt hơn.

[5] Sự kiện Mukden hay còn gọi là sự kiện Mãn Châu là một sự kiện do quân đội Nhật Bản sắp đặt để lấy cớ xâm lược đông bắc Trung Quốc (tức Mãn Châu) năm 1931. Xem thêm trên wiki: vi.wikipedia.org/wiki/S%E1%BB%B1_ki%E1%BB%87n_Mukden

Đình Dật chỉ muốn phỉ sạch quan hệ, lúc cần thiết thậm chí phải trốn đi, tuy cậu ta đã từng giúp cô, nếu làm thế thì hơi vong ơn bội nghĩa, nhưng bây giờ cô không còn lo được nhiều chuyện như thế nữa.

Chưa kịp chạy tới cửa thì Đình Dật đã bị đội trưởng đội tản dã ngăn lại, giọng nói cũng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ y như vậy: “Đình Dật, cuối cùng em cũng có thời gian tham gia huấn luyện rồi hả? Lại đây, anh dạy cho em mấy động tác cơ bản của buổi trước.”

Đội tản dã chỉ có một mình cô là nữ, lúc cô tới ghi danh đội trưởng kích động tới mức khoa tay múa chân sung sướng, còn nói phải dặn dò các anh em trong đội. Từ đó mỗi lần có hoạt động, đội trưởng đều đích thân tới thông báo cho cô, nhưng lần nào cô cũng không rảnh, hôm nay bị anh ta bắt được e là không dễ dàng thoát thân rồi.

Nhớ đến chị Giang, nhớ đến Lưu Hồ Lan [6], Đình Dật dứt khoát quyết định – chết thì chết, trước mặt người Nhật Bản cô cũng phải hy sinh thật khí phách.

[6] Chị Giang: liệt sỹ cách mạng nổi tiếng. Lưu Hồ Lan: đảng viên dự bị của Đảng Cộng sản Trung Quốc, đã bị tử hình sau khi làm nhiệm vụ ám sát một nhân vật, sau được truy phong làm đảng viên.

Sự thật chứng minh cô chỉ sợ bóng sợ gió, năm nay đội tản dã tuyển khá nhiều thành viên, tất cả mọi người đều đang ở giai đoạn huấn luyện căn bản, không đánh nhau thực sự, Đình Dật cũng theo học trong đội ngũ người mới.

Buổi sinh hoạt kết thúc, Wada đi cùng cô ra ngoài, cậu ta mỉm cười nói: “Cậu bảo mẹ cậu không cho đánh nhau nữa mà, tôi còn tưởng lần này sẽ bị vỗ huyệt, không ngờ vẫn gặp được cậu ở đây.”

Đình Dật lập tức thanh minh: “Bây giờ mẹ tôi vẫn không cho đánh nhau đâu, tôi tới đây tập là để rèn luyện thân thể, đều là người lớn cả rồi, ai còn ấu trĩ đến mức suốt ngày đánh nhau chém giết nữa.” Chỉ mong cậu ta có thể hiểu được ý tại ngôn ngoại của cô, ý tại ngôn ngoại ư? Đình Dật bỗng nhiên thấy là lạ, vội hỏi: “Cậu đang tìm tôi, tìm tôi làm gì?”

“Tôi muốn liên lạc với Ngụy Hoa Tĩnh trước nhưng cậu ta đi thực tập ở nơi khác mất rồi, tôi rất nhớ khoảng thời gian tươi đẹp khi đó chúng ta cùng chơi với nhau, bây giờ ai cũng vướng bận việc riêng, tâm tình cũng không còn giống như năm đó nữa.”

Không còn là năm xưa, ai có thể ngờ cậu thiếu niên Nhật Bản ngạo mạn ít nói ngày nào bây giờ lại đa sầu đa cảm như vậy, Đình Dật tiện miệng an ủi cậu ta: “Không sao, bây giờ vẫn còn là sinh viên, đợi đến lúc ra xã hội rồi cậu hăng xúc động.” Bỗng nhiên nhớ lại lần đi Đức công tác của cậu ta, rõ ràng không phải là sinh viên đơn thuần, cô lại hỏi: “Cậu học khoa nào? Năm mấy?”

“Tôi ở phòng thí nghiệm XX, đang tham gia một chuyên đề nghiên cứu.” Wada trả lời đơn giản. Đình Dật bó tay, đó là một phòng thí nghiệm trọng điểm, nghe nói ở đó không có sinh viên nào chưa tốt nghiệp, Wada quả nhiên không phải là một sinh viên thông thường.

Đối với những người có hào quang chói sáng trên đầu thế này, Đình Dật vô thức muốn trốn tránh, thế nhưng đối phương có vẻ không cảm thấy được mà còn mời cô ăn cơm. Bây giờ vừa vặn đến giờ ăn, hai người cũng vừa kết thúc buổi tập, muốn từ chối cũng chẳng tìm được lý do, Đình Dật đành phải nói: “Tôi không thích ăn đồ Nhật.”

Wada cười nói: “Tôi cũng có định ăn đồ Nhật đâu, cậu có đề xuất gì không?”

24. Chương 24

Lại một ngày bận rộn nữa trôi qua, lúc Đinh Dật kết thúc giờ tự học buổi tối trở về ký túc xá đã là hơn mười giờ, vừa đặt phích nước nóng mới đun xong ra sau cửa, Triệu Hiểu Đông đang nằm trên giường đọc sách bỗng nói với cô: “Lúc này điện thoại của cậu kêu nhiều lắm đấy, một lúc sau còn có người gọi vào điện thoại của ký túc xá, nói tên là Lý Bối Bối, bảo cậu khi nào về thì gọi điện lại.”

Hôm nay Đinh Dật để quên điện thoại ở ký túc xá, cô vội vàng lấy ra xem, đúng là có rất nhiều tin nhắn và cuộc gọi nhỡ, đều là của Lý Bối Bối, Đinh Dật khẩn trương gọi lại.

“Alô?” Giọng Lý Bối Bối hơi khàn khàn, hơn nữa xung quanh rất âm ỉ, đã muộn thế này mà cô ấy còn ở bên ngoài, Đinh Dật hơi lo lắng.

“Tâm trạng tớ bây giờ đang bung bét lắm, cậu ra đây với tớ đi, tớ đang ở quán bar XX.” Ngữ điệu cô ấy uể oải xen lẫn tiếng nức nở như đang khóc khiến Đinh Dật càng hoảng sợ, một người thù mị nết na như Lý Bối Bối mà lại đến quán bar ư?

Chẳng kịp nói gì nữa, Đinh Dật cầm điện thoại và ví tiền rồi vội vàng lao ra cửa, suýt nữa va phải Hồ Giai đang xách phích nước nóng đi vào, Hồ Giai ngạc nhiên: “Ký túc xá sắp đóng cửa tắt đèn rồi, muộn như vậy cậu còn ra ngoài làm gì?”

Đinh Dật không kịp giải thích với cô bạn, chỉ khoát khoát tay rồi nhanh chóng chạy đi. Tuy quán bar cách hai trường đại học không xa nhưng sân trường quá lớn, Đinh Dật chạy được tới nơi thì đã thở hồng hộc, cô chống hông nhìn một lượt khắp quán, chỉ lát sau đã tìm thấy Lý Bối Bối đang ngồi trong một góc khuất.

Lý Bối Bối mặc áo lông màu trắng, váy lông màu nâu trầm, cổ đeo một chiếc khăn lụa màu tím, cô ấy vẫn đẹp đến mức khiến người khác phải rung động như xưa, nếu như không kể đến đôi mắt đang sưng đỏ kia.

Trong tay cô ấy còn cầm nửa chén rượu màu sắc rất đẹp, cả người cũng đầy mùi rượu, Đinh Dật cau mày hỏi: “Cậu ở đây một mình sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Bối Bối trông thấy Đinh Dật, buông chén rượu trong tay không nói lời nào, Đinh Dật đi đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy, lại một lần nữa hỏi thăm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khóe miệng Lý Bối Bối hơi nhếch lên, cô ấy ôm chầm lấy Đinh Dật khóc nức nở, Đinh Dật bị ôm không kịp trở tay, lại không hỏi được nguyên nhân nên càng thêm sốt ruột, cô vỗ lưng bạn dỗ dành: “Đừng khóc đừng khóc, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, đêm hôm khuya khoắt cậu ở những chỗ như thế này nguy hiểm lắm, chúng ta ra ngoài đã rồi nói.” Sau đó cô đỡ Lý Bối Bối, vén màn đi ra khỏi quán bar.

Bị cơn gió lạnh đầu đông thổi qua, Lý Bối Bối dường như tỉnh táo lên một chút, ấp úng nói: “Xin lỗi, muộn thế này mà còn gọi cậu ra.”

Đinh Dật vội đáp: “Giờ còn nói những lời đó làm gì, hôm nay tớ quên mang điện thoại, hại cậu chờ đến tận bây giờ, may là không có chuyện gì, trong đó hỗn tạp như thế, cậu thân gái một mình ở đó không an toàn chút nào.” Không biết từ bao giờ, Đinh Dật dường như cũng học được một chút cái tính thích thuyết giáo của Thẩm Trường Đông.

Lý Bối Bối nghiêng đầu, chậm rãi nói: “Bà nội nói Tết nguyên đán này anh Kiến Quân sẽ kết hôn.”

“Đúng vậy, anh ấy cũng sắp ba mươi rồi, bác gái tớ đã giục anh ấy từ lâu, tớ cũng gặp chị dâu rồi, còn...” Bỗng nhiên Đinh Dật ngưng bật, khóe miệng cô cứng đờ, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt Lý Bối Bối ngày càng trở nên thê lương, thê lương gần như tuyệt vọng, không thể nào, mong là đừng như những gì cô đang nghĩ!

“Cậu thích anh tớ?” Vẫn nên xác nhận lại thì tốt hơn, nhìn thân thể gầy guộc mong manh của Lý Bối Bối chợt run lên cũng chính là lúc đáp án được khẳng định, Đinh Dật vô cùng tự trách bản thân.

Sao cô lại không nghĩ đến điều này? Cô nên sớm nhìn ra mới phải, từ cách đây rất lâu, chỉ cần có anh Kiến Quân thì dù đi tới những nơi đã từng đi qua rất nhiều lần, Lý Bối Bối cũng không ngại đi theo bọn họ, Lý

Bối Bối đối với cô tốt như vậy, tốt đến mức người bạn cùng tuổi như cô trông thật giống như em gái nhỏ của cô ấy.

Nếu như không có những chuyện trước kia thì ngay cả cái lần cô rủ Lý Bối Bối về nhà gặp chị dâu đó, một người tốt tính lễ phép như cô ấy lại đột nhiên bỏ đi, dù sao chẳng nữa cô cũng phải nhìn ra một chút manh mối chứ, lúc nào cũng tự cho là mình thông minh, thì ra chỉ là đồ ngốc, lại còn suốt ngày kể với cô ấy chị dâu như thế này như thế kia, thật may là Lý Bối Bối đã không tuyệt giao với cô.

Thế nhưng ai có thể ngờ, Lý Bối Bối lại thích anh Kiến Quân – một người hơn các cô những mười tuổi? Huống hồ ngày kết hôn của anh ấy cũng sắp đến rồi, đây thật sự là một vấn đề nan giải. Đinh Dật cuống đến mức vô đầu bứt tai, hỏi Lý Bối Bối: “Anh tớ có biết không?”

Đôi mắt to tròn của Lý Bối Bối ngập nước, dường như chỉ cần cô ấy chớp mắt một cái là nước mắt sẽ chảy xuống, quả nhiên, sau một cái chớp mắt, hai hàng nước mắt rơi xuống trên đôi má cô ấy, cô ấy vừa lau mắt vừa nói: “Hôm nay tớ đến công ty tìm anh ấy để nói ra tất cả, đúng lúc anh ấy chuẩn bị đi thử áo cưới với bạn gái, anh ấy giới thiệu tớ với chị ta ‘Đây là em gái nhà hàng xóm, còn là đàn em của chúng ta nữa đây.’ Tớ... tớ bèn chạy đi luôn, nhưng vẫn nghe thấy anh ấy nói ‘Cô nhóc này bình thường không như vậy, rất hiểu lễ nghĩa.’ Anh ấy chỉ coi tớ là một đứa trẻ con.” Có lẽ cảnh tượng đó đã tua đi tua lại trong đầu cô ấy không biết bao nhiêu lần, Lý Bối Bối khó khăn nuốt lại đoạn đối thoại trên.

Đinh Dật nhìn Lý Bối Bối đứng lại ở ven đường, không biết nên nói gì. Hai ba năm trước cô đã hiểu, chuyện tình cảm là đáng buồn nhất, không phải bạn muốn nó như thế nào thì nó sẽ như thế ấy, cũng không phải cứ cố gắng là sẽ đạt được, không biết chừng một ngày nào đó khi bạn không muốn nữa thì nó mới bỗng nhiên ập xuống, nhưng thường thì tới lúc đó thời gian qua đi, cảnh vật cũng đã đổi thay, tình yêu ngọt ngào ngày thơ tươi đẹp ngày đó giờ cũng chỉ giống như sữa bò đã hết hạn, đành phải đổ đi mà thôi.

“Dù có thế nào thì cậu mà cứ như vậy cũng vô dụng thôi, đã có ý định gì chưa?”

Lý Bối Bối cười khổ một tiếng: “Tớ không biết, đi bước nào tính bước ấy, tớ chưa bao giờ kể chuyện này với bất kỳ ai, hôm nay cuối cùng cũng có người giúp tớ chia sẻ một chút, cậu sẽ đứng về phía tớ chứ?”

“Đương nhiên, anh tớ không coi trọng cậu là do anh ấy không có mắt nhìn, anh ấy đã ở tuổi đó rồi mà vẫn được một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp ái mộ, không biết đâu mới là phúc của cuộc đời, cứ để cho anh ấy hối hận đi, còn có rất nhiều người có tài đẹp trai đang chờ cậu kìa, hứ hứ, cô giáo Lý xinh đẹp nên nã, ai gặp cũng yêu mến, mãi mãi là như vậy, ha ha.” Đinh Dật bắt chước theo giọng điệu của nhân vật trong cuốn truyện tranh Flash mà cô mới đọc trên mạng, còn ôm cổ giả vờ khoa trương, thực sự đã chọc cười được Lý Bối Bối, cô ấy nín khóc mỉm cười: “Nói linh tinh gì đó.”

Tạm thời không sao nữa, Đinh Dật mới bắt đầu nghĩ đến hiện thực, bây giờ đã hơn mười hai giờ đêm, ký túc xá đã đóng cửa từ lâu, lúc này mà quay về sẽ bị dì quản lý ký túc tra hỏi cặn kẽ, người Lý Bối Bối lại toàn mùi rượu chắc sẽ không được cho vào, nhưng nếu về nhà thì xa quá, hơn nữa dáng vẻ này cũng không nên để người nhà của cô ấy trông thấy, Đinh Dật cảm thấy thật mệt mỏi.

Nếu tên Ngụy Hoa Tĩnh kia không đi thực tập thì tốt rồi, anh ta quen thuộc địa bàn, lại nhiều mưu mô, chắc chắn có thể nghĩ ra cách, hỏi Lý Bối Bối thì cô ấy nói nhất thời xúc động mới chạy đi uống rượu, rõ ràng cũng chưa nghĩ đến những chuyện sau đó.

Đinh Dật nghĩ mãi không ra, nửa đêm nửa hôm, hai cô con gái cũng không thể lang thang ngoài đường, trường của Thẩm Trường Đông xa quá nên cũng chẳng giúp được gì cả, hay là gọi cậu ra rồi đi tìm một quán trà đánh bài nào đó hoạt động thông đêm, thế cũng tốt hơn là một mình cô phải xoay sở với một Lý Bối Bối tâm trạng sa sút, bước chân lảo đảo.

Đi được một lúc thì thân thể Lý Bối Bối hơi trĩu xuống, nhìn hai mắt cô ấy bắt đầu híp lại, hình như rượu đã ngấm rồi. Đinh Dật quyết định đi thuê phòng trọ, nhưng lục lọi túi tiền thì có vẻ không đủ, cô đi vội nên không mang quá nhiều tiền, trả tiền rượu xong thì chẳng còn bao nhiêu, Lý Bối Bối cũng không mang túi xách, xem ra nếu cô mà không đến đón thì cô ấy còn không ra khỏi quán rượu được mất, tình là cái quái gì mà hại người ta thảm thế này.

Trong lúc bất đắc dĩ, Đinh Dật bỗng nhiên nghĩ tới một người, chính là Hidematsu Wada mà cô đang trốn tránh sau lần cùng ăn cơm hôm đó. Tên Nhật Bản đó rất xa xỉ, đi xe con cao cấp đến trường, cho nên cô

đã không hề khách khí làm thịt cậu ta một châu, sau đó thấy phong độ người ta không hề giảm sút cô lại hơi chột dạ, từ đó về sau có thể trốn là trốn, kể cả không may gặp phải cũng giả vờ như đang có việc quan trọng rồi vội vàng tháo chạy – nếu cậu ta yêu cầu cô mời lại một bữa theo phép tắc thì cái máy tính của cô thật sự không đùa được đâu.

Nhớ lại lần đó cậu ta nói đang ở trong một khu nhà trọ ở gần trường, chắc là không bị giới hạn giờ giấc đi đi về về, lần trước cậu ta cũng để lại phương thức liên lạc cho cô, Lý Bối Bối là em họ của bạn tốt của cậu ta, tá túc nhờ một đêm chắc không có vấn đề gì.

Vì vậy Đinh Dật thử gọi điện cho Hidematsu Wada, chỉ sau hai tiếng chuông đã có người nghe máy, thật may, cậu ta vẫn chưa ngủ.

Đinh Dật nói sơ qua tình hình của cô và Lý Bối Bối, Wada lập tức nói: “Hai người ở nguyên chỗ đó chờ tôi, mười phút nữa tôi tới.”

Tên Nhật Bản kia rất đúng giờ, chưa đến mười phút, chiếc xe hơi màu đen xa hoa đã gầm rú lao tới, cậu ta cũng không sợ chạy quá tốc độ, may là nửa đêm trên đường cũng ít xe. Mặc dù trong lòng thì nghĩ vậy nhưng Đinh Dật vẫn thấy hơi cảm kích trước sự giúp đỡ của cậu ta.

Wada sống trong một khu nhà trọ quốc tế ở gần trường, một mình cậu ta ở trong một căn hộ ba phòng, bên trong trang trí vô cùng tinh tế, phòng ốc cũng sạch sẽ ngăn nắp, vừa nhìn đã biết là có nhân viên đến quét dọn thường xuyên.

Đinh Dật đặt Lý Bối Bối đã hoàn toàn mềm nhũn lên giường, đắp kín chăn, cô chỉnh trang lại quần áo chuẩn bị ra về, phải xin lỗi rồi thuyết phục di quản lý ký túc, đây là lần đầu tiên cô về muộn thế này, trước đây chưa từng có.

Wada rót cho cô một ly nước trái cây: “Cậu không ở lại sao?” Thấy Đinh Dật lắc đầu, cậu ta bèn nói tiếp: “Lý Bối Bối một mình ở lại chỗ tôi thì không hay lắm, ý tôi là sáng mai ngủ dậy có thể cô ấy sẽ hiểu lầm gì đó, hoặc là bị Ngụy biết được, không chừng sẽ có ý kiến, người Trung Quốc các cậu vẫn có câu ‘tình ngay lý gian’ mà, chung quy vẫn là không nên.”

Đinh Dật phản bác: “Cô ấy cũng ngủ rồi có gì không ổn đâu.” Tuy mạnh miệng là thế nhưng trong lòng cô cũng đang rất lo, người ta vẫn nói đàn ông Nhật Bản có vấn đề về phẩm hạnh, tuy Wada thoát nhìn không xấu, mọi người cũng đều là người quen, nhưng ai có thể xác định liệu cậu ta có phải chỉ là một kẻ ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo hay không, chẳng may cô đi rồi, Lý Bối Bối xảy ra chuyện gì thì tội của cô sẽ lớn lắm.

Đắn đo mãi Đinh Dật mới quyết định ở lại, nhưng khi cô bưng cốc nước trái cây đứng đối diện Wada, trong đầu bỗng hiện lên một ý nghĩ: “Lý Bối Bối say đến bất tỉnh nhân sự, chúng ta như thế này không phải là càng giống cô nam quả nữ sao?”

Tuy đêm đã khuya nhưng trông Wada có vẻ vẫn vô cùng phấn chấn, hôm nay, sau khi biết được tâm sự của Lý Bối Bối, đầu óc Đinh Dật đang rất hỗn loạn, cô cũng không buồn ngủ, hai người bèn ngồi trên ghế sa-lông ở phòng khách nói chuyện phiếm.

Hóa ra trong sản nghiệp của gia tộc Wada cũng có ngành sản xuất ô tô, cậu ta cũng đã từng học những môn tương tự như của cô, có thể nghiêm túc nói chuyện với Đinh Dật về các vấn đề chuyên môn, có điều Đinh Dật mới học năm nhất, chương trình hầu như chỉ là các môn cơ sở, môn chuyên ngành vẫn chưa có mấy, nói chuyện không có ưu thế gì cả cho nên cô vội vàng lảng sang chuyện khác: “Cậu học võ thuật, ngôn ngữ, còn có cả quản lý và máy móc, chắc là vất vả lắm nhỉ? Làm con cháu nhà quyền thế cũng rất mệt mỏi, có biết bao nhiêu nghĩa vụ và trách nhiệm, chuyện gì cũng không thể tự do quyết định.” Phải làm cho cô cân đối một chút, nếu không khi ở trước người này cô sẽ cảm giác mình rất vô dụng.

Đúng như mong muốn của cô, Wada gật đầu: “Quá trình học rất vất vả, nhưng cũng may tôi đều có hứng thú với những thứ đó, không đến nỗi không thể chịu đựng được. Bởi vì tôi không phải con trai trưởng nên cũng không bị trói buộc quá nhiều, rất nhiều chuyện cũng có thể tự mình làm chủ.” Cậu ta dừng lại một chút, đưa mắt nhìn Đinh Dật rồi nói tiếp: “Ví dụ như tình yêu và hôn nhân.”

Đinh Dật bị cậu ta nhìn nên hơi chột dạ, đêm nay thực sự xảy ra chuyện quá kích động, bao nhiêu năm nay không nhìn ra Lý Bối Bối thích anh họ, cô bắt đầu nghi ngờ năng lực quan sát và lý giải của bản thân, bây

giờ cô cũng không dám khẳng định ánh mắt cùng những lời này của Wada phải chăng có hàm ý khác, Wada cũng không nói thêm gì nữa, nhanh chóng bắt đầu chủ đề khác.

Wada phản ứng nhanh nhạy, học thức lại uyên bác, là một đối tượng trò chuyện không tồi, sau khi hàn huyên rất lâu hai người mới đứng dậy về phòng nghỉ ngơi, tuy vẫn còn một phòng trống ở giữa nhưng Đinh Dật quyết định chen chúc trên một chiếc giường với Lý Bối Bối.

“Có lẽ nửa đêm cô ấy cần được chăm sóc.” Đinh Dật nói với Wada, Wada cười cười, sau khi xác định Đinh Dật không cần thứ gì nữa, cậu ta mới quay trở về phòng mình.

Ngày hôm sau ngủ dậy, quả nhiên Lý Bối Bối mặt mũi mơ màng, trí nhớ của cô ấy chỉ dừng lại ở chỗ “cô giáo Lý xinh đẹp nên nã”, xem ra cô ở lại đây là một quyết định sáng suốt, nếu không chỉ sợ cô ấy sẽ hét toáng lên, không biết chừng còn có thể oán hận cô không có nghĩa khí mà bỏ mặc cô ấy.

Wada lái xe đưa Lý Bối Bối về nhà trước, sau đó mới cùng cô trở về trường học, trước khi đến dưới lầu ký túc xá, Đinh Dật lập tức yêu cầu được xuống xe, cả đêm không về, nhờ bị người quen nhìn thấy cô được đàn ông lái xe đưa về thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Vội vàng chuẩn bị cuối cùng cũng kịp vào lớp ngay trước khi chuông báo vang lên, cô giáo môn Vi phân và tích phân không thể đùa được đâu, bình thường không ai dám đi muộn giờ của cô ấy.

Hôm qua chắc là điện thoại bị Lý Bối Bối gọi nhiều quá nên hết pin mất rồi, vừa nãy quay về ký túc xá Đinh Dật đã mang theo pin dự phòng, trong lúc nghỉ giải lao, cô lấy máy ra thay pin, vừa mở máy bỗng nhìn thấy tin nhắn Thẩm Trường Đông gửi đến: “Hôm qua gọi điện, bạn cùng phòng của cậu bảo cậu vội vàng đi ra ngoài, nói là Lý Bối Bối gọi cậu, có chuyện gì không? Tại sao không nghe điện thoại của tớ?”

Liên tiếp có tin nhắn hỏi thăm gửi tới, tin gần nhất là: “Tớ đang ở trước tòa nhà, cậu học ở phòng nào?” Thời gian là ba phút trước, Đinh Dật ngẩng đầu chợt trông thấy Thẩm Trường Đông đang đứng ở cửa lớp học nhìn quanh.

Thấy Đinh Dật đi ra, Thẩm Trường Đông rõ ràng thở dài một hơi, dáng vẻ cậu trông cực kỳ mệt mỏi, tóc tai rối bời, trên cằm cũng hiện rõ vết râu xanh, xưa nay cậu vẫn là người sạch sẽ, thật sự rất ít khi thấy được bộ dạng chật vật như thế này.

Đinh Dật đang muốn giải thích thì Thẩm Trường Đông dường như đã chịu đựng quá sức, cậu kéo Đinh Dật đến góc cầu thang vắng người rồi bỗng quát to: “Cậu có biết suy nghĩ không hả! Đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài tại sao không nói với ai cả?!”

Ban đầu Đinh Dật không nghĩ sẽ không về cả một đêm, sau đó muốn gọi điện cho Thẩm Trường Đông và ký túc xá nhưng lại sợ quá muộn ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của bọn họ, sai lầm của cô là ở chỗ đã quên không gửi tin nhắn cho Thẩm Trường Đông, tối nào trước khi đi ngủ cậu cũng gọi điện cho cô nói vài câu, phát hiện cô cả đêm không về đương nhiên sẽ lo lắng. Sau đó điện thoại hết pin không gọi được, nhìn cặp mắt cậu đầy tơ máu, Đinh Dật có thể tưởng tượng được khi đó cậu đã lo lắng đến mức nào.

Bởi vậy mặc dù bị Thẩm Trường Đông mắng nhưng cô cũng không thể cãi lại, chỉ ngượng ngùng nói: “Sao cậu lại chạy tới đây, buổi sáng không có tiết sao?”

Tâm trạng Thẩm Trường Đông bình tĩnh lại một chút, cậu lườm cô một cái: “Còn học hành gì nữa, tối qua đã tắt đèn rồi mà tớ còn lao ra khỏi ký túc xá, không biết quản lý có đi báo lại với khoa không nữa.”

Hóa ra Thẩm Trường Đông không liên lạc được với Đinh Dật, nằm trên giường càng nghĩ càng lo, cậu quyết định tối gần trường cô tìm xem, thế nhưng quản lý ký túc nói đã tắt đèn thì không ai được ra ngoài, Thẩm Trường Đông xin xỏ mãi, cuối cùng nửa ép buộc người ta mở cửa. Sau khi ngồi xe tới đại học A rồi lại không biết phải tìm ở đâu, nghe Triệu Hiểu Đông nói lúc Đinh Dật nhận điện thoại có nhắc đến quán bar, cậu bèn tìm một lượt khắp các quán bar gần trường học. Đến rạng sáng, các quán bar đã đóng cửa gần hết mà vẫn chưa tìm thấy, Thẩm Trường Đông càng lo lắng hơn, ngay cả công viên gần đó cũng đã tìm mấy lần, chỉ còn thiếu nước báo cảnh sát, nhưng mà thời gian mất tích chưa đủ, cảnh sát cũng sẽ không giải quyết, sáng sớm cậu quay lại trường học thử vận may, biết đâu Đinh Dật sẽ trở về đi học, nếu không tìm thấy nữa thì cậu chỉ còn cách báo cho bác trai của cô.

Nghe cậu kể xong, một người tự xưng là ý chí sắt đá như Đinh Dật cũng không kìm được hai mắt đỏ hoe, không ngờ cô nhất thời chủ quan lại mang đến cho Thẩm Trường Đông rắc rối lớn như vậy, cô cảm thấy vô cùng áy náy.

Chuông báo vào lớp vang lên, Thẩm Trường Đông vuốt vuốt tóc cô, nói: “Mau quay vào học đi, tớ đi tìm bạn học nào đó xin nghỉ nhờ ký túc xá ở đây một lát đã, trưa nay gặp lại sẽ nói kỹ hơn.”

25. Chương 25

Nghỉ ngơi tới trưa, trạng thái tinh thần của Thẩm Trường Đông về cơ bản đã khôi phục như bình thường, Đinh Dật hối hả chạy xuống căng-tin mua mấy món ăn cô cho là ngon nhất mang đến mời cậu cùng với nụ cười nịnh nọt – không hiểu xui xẻo làm sao mà dạo này cô không thể đường đường chính chính ra oai khi đối diện với Thẩm Trường Đông như ngày trước.

Mặc dù cô đã nói với Lý Bối Bối là sẽ không kể với ai về chuyện kia, nhưng Thẩm Trường Đông rõ ràng không muốn cho qua, thế nên cô vừa ăn cơm vừa thuật lại sơ qua tình hình.

Thẩm Trường Đông không khỏi thắc mắc: “Wada là ai?” Suýt nữa thì quên Thẩm Trường Đông không quen biết Wada, Đinh Dật giải thích: “Đó là người tớ quen khi đến Bắc Kinh chơi hội mới lên cấp ba, là bạn của Ngụy Hoa Tĩnh, mặc dù là người Nhật Bản nhưng tính cũng được.”

Bạn của Ngụy Hoa Tĩnh, vậy chắc hẳn là nam rồi, Thẩm Trường Đông ngẩng đầu nhìn Đinh Dật, thấy hai mắt cô trong veo, chỉ mãi gấp đồ ăn, cậu không nhìn được vô nhẹ vào đầu cô rồi cười nói: “Còn nói mua cho tớ ăn, miếng ngon đều bị cậu chọn hết rồi!”

Việc học của Thẩm Trường Đông bình thường không quá nặng nề, chỉ cần có thời gian rảnh là cậu sẽ đến đại học A tự học cùng Đinh Dật, dần dà, mỗi lần đến phòng tự học, Đinh Dật sẽ tự giác giữ hai chỗ ngồi, thỉnh thoảng bạn bè trong ký túc xá cũng giúp họ giữ chỗ, bởi vì nước nóng ở ký túc xá thường xuyên do Thẩm Trường Đông xách hộ, đây cũng là một phúc lợi của gia đình bạn gái.

Hôm nay là cuối tuần, Đinh Dật đang vui đầu trong phòng tự học hăng hái chiến đấu với bài tập thiết kế máy móc căn bản, Thẩm Trường Đông bỗng xách từ đâu tới một chiếc notebook, cậu đeo tai nghe ngồi xem phim khiến Đinh Dật tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, ai việc người này, thật sự chẳng còn cách nào.

Cuối cùng, cho đến khi cô làm xong bài tập chuẩn bị thu dọn đồ đạc đi ăn cơm thì bỗng phát hiện Thẩm Trường Đông vẫn xem một bộ phim đó, có nhầm không vậy, chẳng lẽ cậu còn xem đi xem lại? Cô tò mò nghiêng đầu qua nhìn thì mới nhận ra không chỉ đơn giản là xem phim, cậu còn đang sử dụng một phần mềm biên tập để gõ chữ.

“Cậu đang làm gì vậy?” Đinh Dật tò mò hỏi.

“Không có gì, giúp người ta dịch một chút phim nguyên bản.” Thẩm Trường Đông bỏ tai nghe xuống, cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

“Cứ thế nghe rồi dịch sao? Có phụ đề tiếng Anh không?” Thấy Thẩm Trường Đông lắc đầu, Đinh Dật chợt cảm thấy hứng thú, tiếng Anh của cô kém, khả năng nghe lại còn kém hơn cả kém, cho nên xưa nay cô vẫn hâm mộ những người học giỏi ngoại ngữ, không ngờ Thẩm Trường Đông đã đến trình độ có thể nghe hiểu và dịch được phim gốc, Đinh Dật phải nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa rồi.

Đinh Dật cười nham hiểm chọc chọc Thẩm Trường Đông: “Làm phiên dịch thu nhập cũng không ít nhỉ, ha ha, có phải nên mời tớ ăn một bữa thịnh soạn không?” Không ngờ Thẩm Trường Đông lại nói: “Số tiền đó tớ có việc cần dùng rồi,” khiến cô thật mất mặt, cô nhăn mũi nói thầm: “Có gì hơn người chứ, hừ, mình cũng nghĩ cách đi kiếm thêm thu nhập.”

Tuy ở ký túc xá đã góp tiền mua máy tính, nhưng do mọi người đều ở trong cùng một khoa nên thời gian nhàn rỗi cũng giống nhau, sử dụng rất bất tiện, vì thế Đinh Dật vẫn chưa từ bỏ ý định mua riêng một bộ, học kỳ sau có môn Nguyên lý về bản đồ trên máy tính và Kho dữ liệu, sẽ càng có nhiều bài tập phải làm trên máy tính, nếu không thể dùng máy bất cứ lúc nào thì đúng là quá bất tiện.

Thế nhưng về phương diện tiền bạc, Đinh Dật không hay tính toán cẩn thận, cô là kiểu người hôm nay có rượu hôm nay say, trước kia ở cùng với ba mẹ, mọi chi phí đều có họ lo nên chưa thấy được, sau khi một mình đến Bắc Kinh mới nhận ra tầm quan trọng của việc quản lý tài sản. Vì thế tuy tiền sinh hoạt phí ba cho cô không ít, nhưng sau khi mua điện thoại và góp tiền mua máy tính, cộng thêm ăn uống như núi lở suốt nửa học kỳ qua, bây giờ chẳng còn lại bao nhiêu. Máy tính thì có thể dùng tiền của học kỳ sau để mua, nhưng còn chuyện cơm nước nếu không giải quyết thì cuộc sống của cô không thể dễ chịu được.

Đinh Dật cho rằng việc quản lý tài sản quan trọng nằm ở chỗ làm cho nó sinh sôi nảy nở chứ không phải là tiết kiệm, cô hăm hở hỏi Dương Lộ Lộ đang làm việc tại trung tâm hỗ trợ người cần có việc làm: “Có công việc bán thời gian nào không? Giới thiệu cho tớ một chỗ với.”

Dương Lộ Lộ đánh giá cô: “Tay chân không linh hoạt lắm, ngũ cốc chẳng phân biệt được; mặc dù da mặt dày nhưng tính tình quá tệ; học hành tuy tốt nhưng lại thiếu kiên nhẫn; được nuông chiều từ bé không chịu được khổ cực. Xem ra ngay cả một công việc bình thường nhất, như là bán hàng, gia sư, phát tờ rơi hay sắp xếp sách cậu cũng không làm được.”

Đinh Dật nghe vậy sắc mặt biến thành màu đen, lông mày dựng ngược sắp sửa nổi cơn, Dương Lộ Lộ lại nói tiếp: “Cũng may bề ngoài không tệ lắm, mặt mũi sáng sủa, đầu tóc gọn gàng, có một cơ hội vừa nhẹ nhàng lại vừa kiếm được tiền, cứ như là nó được tạo ra để dành riêng cho cậu ấy, cậu cũng biết chúng ta học hành quá nặng nhọc, công việc này mất ít thời gian và công sức nhưng tiền thì nhiều, rất phù hợp với cậu.”

Đinh Dật nghe cô bạn nói vậy bỗng nghĩ tới đoạn miêu tả trong mấy tờ quảng cáo ở ngoài phố: “Hộp đêm nào đó thông báo tuyển dụng tiếp viên nam nữ, yêu cầu tướng mạo cân đối, tư tưởng cởi mở, thu nhập vài chục ngàn một tháng.” Cô lập tức quát một tiếng rồi bỏ nhào vào Dương Lộ Lộ.

Dương Lộ Lộ bị bóp cổ nghẹn đến nổi mặt đỏ bừng, mất bao nhiêu sức lực mới cạy được một ngón tay của Đinh Dật ra: “Cậu... cậu nghe tớ nói hết đã có được không?”

Đinh Dật tạm thời thả cô bạn ra, cho phạm nhân một cơ hội biện bạch, chỉ cần sai một chút là sẽ xử lý ngay.

Dương Lộ Lộ ho khan hai tiếng, xoa xoa cổ rồi mới mở miệng: “Đúng là đồ con gái dã man, tớ đang nói đến lễ tân, cậu nghĩ đi đâu vậy? Tự mình suy nghĩ không trong sáng còn trách người khác?”

Đinh Dật nghe thế mặt mày hớn hở, vội vàng rót chén nước bưng tới cho Dương Lộ Lộ: “Ha ha, ai bảo cậu cứ nói nửa vời, nói mau nói mau, rốt cuộc là thế nào.”

Hóa ra trường các cô và đại học B ở bên cạnh cùng nhau thành lập một đội lễ tân, ngoài mục đích để phục vụ các hoạt động nội bộ của trường thì còn có cơ hội làm việc vào một số dịp quan trọng ngoài xã hội. Nữ sinh viên của trường đại học có tiếng nên yêu cầu về ngoại hình và tác phong rất nghiêm khắc, vì vậy môi trường làm việc tốt, thu nhập cũng tương đối.

Theo sự tiến cử của Dương Lộ Lộ, trải qua nhiều cuộc phỏng vấn sàng lọc, cuối cùng Đinh Dật cũng được gia nhập đội lễ tân. Lần đầu tiên ra ngoài làm việc là ở một triển lãm gốm sứ được tổ chức tại phòng trưng bày quốc gia vào thứ bảy, hội trường vô cùng rộn ràng náo nhiệt, bởi vì ban tổ chức yêu cầu mặc sườn xám cho nên Đinh Dật phải mang theo một cái ba lô lớn để đựng quần áo, cô cũng nhét tất cả đồ dùng cá nhân vào trong đó.

Thế nhưng đến khi buổi triển lãm kết thúc, lúc muốn tìm quần áo để thay, Đinh Dật mới tá hỏa. Đầu buổi cô đã tiện tay đưa chiếc ba lô ột em gái đứng cạnh sân khấu triển lãm nhờ trông hộ, nhưng mà hôm nay quá đông người, ai cũng bận rộn việc của mình, cô gái đó chắc cũng bị sai bảo làm cái này cái kia, lúc Đinh Dật hỏi đến chiếc ba lô cô ấy mới ngỡ ngàng, vội vàng tìm kiếm khắp nơi, mãi vẫn không tìm thấy, cô ấy rưng rưng nước mắt: “Rõ ràng em để ở dưới chiếc bàn này, sao lại không thấy đâu nữa, làm thế nào bây giờ, hu hu...”

Đinh Dật thấy cô ấy khóc cũng chẳng biết nên làm thế nào, thực sự không đành lòng làm khó cô ấy, đành trách bản thân cô xui xẻo thôi, vốn đến để kiếm tiền mà lại tiền mất tật mang thế này, coi như cả ngày hôm nay cô làm không công rồi còn phải bỏ thêm tiền ra nữa.

Điện thoại, chìa khóa, quần áo và hơn bốn trăm tệ trong ví, mất cả rồi, tiền lương làm lễ tân hôm nay phải

về trường mới được lĩnh, trường thì xa mà cô không có tiền đi xe, mấy người bạn làm chung trước tiên có thể cho cô mượn chút tiền, nhưng cô bây giờ đang mặc sườn xám, chân chỉ đi mỗi tất, cứ thế này ra ngoài để mà chết cóng sao?

Vào những lúc như thế này, cô mới cảm thấy may mắn ba mẹ đã truyền ình gien thật tốt khiến cho trí nhớ của cô cũng không tệ lắm, vì vậy cô mượn điện thoại gọi cho Thẩm Trường Đông.

Triển lãm phải dọn dẹp, mấy người bạn làm chung có ý tốt muốn đợi cùng cô ở ngoài cổng, Đinh Dật nhìn sắc trời âm u chắc là sắp có tuyết nên bèn khéo léo từ chối, chỉ nhận một chiếc áo khoác của một đồng nghiệp nam – che vào chân cũng tốt mà, cô không muốn sau này về già sẽ bị thấp khớp đầu.

Khoác lên mình trang phục quái dị như thế, Đinh Dật run lấy lấy vuốt xoa đứng cạnh cửa quán KFC, ha ha quán ăn nhanh tốt vậy đó, dù không ăn cũng không bị người ta đuổi đi.

May là trường của Thẩm Trường Đông cách đây không xa lắm, chẳng mấy chốc cô đã trông thấy bóng dáng cậu, hiện giờ không có phương tiện liên lạc, sợ cậu không tìm thấy mình nên Đinh Dật vội vàng chạy ra ngoài gọi to.

Thẩm Trường Đông ôm một chiếc áo lông dài ngồi trong xe taxi nhìn thấy một cảnh tượng như sau: Đinh Dật tóc búi cao, mặt trang điểm đậm, thân trên là sườn xám bằng lụa màu đỏ rực óng ánh, từ eo trở xuống là một chiếc áo gió của nam, hai tay áo thắt quanh hông, còn đai lưng của chiếc áo đó thì buộc quanh đầu gối, bây giờ đang vội vã đẩy cửa kính của quán KFC chạy tới, trông thấy cậu thì vô cùng mừng rỡ, gọi tên cậu lớn đến nỗi tất cả mọi người xung quanh đều tập trung ánh mắt vào người cậu.

Trong một tích tắc đó, Thẩm Trường Đông suýt nữa muốn quay đầu bỏ đi giả vờ như không quen biết người này, nhưng tay cậu vẫn vô thức tự động dang chiếc áo lông ra, bao lấy đôi cánh tay vẫn đang trần trụi che đi lớp quần áo lố lằng đó, kéo cô vào xe taxi.

Sau khi một mình ăn gần hết cả một phần canh gà ninh măng, Đinh Dật mới quệt miệng nói: “Tớ làm mất điện thoại rồi, tất cả tiền ở trong ví cũng mất hết.” Cô không nói rõ số tiền còn lại là hơn bốn trăm tệ.

Ngày hôm sau, Thẩm Trường Đông đưa cô đi mua điện thoại mới rồi còn cho cô một tháng phí sinh hoạt, cậu cảm thán: “Cậu vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà đi, không có số làm giàu nên muốn kiếm thêm thu nhập cũng chẳng được đâu.”

Đinh Dật nghe vậy thì không vui: “Tớ chỉ vay cậu thôi mà, chờ ba gửi tiền lên tớ sẽ trả, dám xem thường tớ, cậu đợi đấy, không biết chừng chẳng bao lâu tớ có thể sẽ tự kiếm đủ tiền để trả cậu.”

Thẩm Trường Đông vội hỏi: “Bà cô nhỏ à, tớ nào dám xem thường cậu, nhưng cậu không nghĩ công việc lễ tân chẳng hề có chút ích lợi gì sao? Vẫn đang còn trẻ, cậu nên học hành cho tử tế rồi kiếm học bổng có khi còn nhanh có tiền hơn đấy.”

Cho dù Thẩm Trường Đông không nói thì Đinh Dật cũng biết mình cần học hành tử tế, kỳ thi cuối kỳ sắp đến rồi, hơn nữa đã qua hơn nửa kỳ học tập, cô cũng đã có nhiều suy nghĩ khác về chuyên ngành này.

Cô phát hiện khoa ô-tô ít nữ sinh không phải là không có nguyên do. Nữ sinh trong khoa này, ngoại trừ cô và Tề Phi Tập đến từ Quảng Đông vì đi thi nên được tuyển thẳng thì bảy người còn lại đều bị ép buộc học, nói cách khác không một nữ sinh nào tự nguyện đăng ký vào khoa này.

Việc học tập tuy hơi khó, hơi mệt nhưng ầu cũng là tính chất chung của các ngành kỹ thuật, vẫn còn có thể chịu được. Nhưng Đinh Dật tự nhận thấy cô không có được niềm đam mê đối với ô-tô như các nam sinh trong khoa, cô cảm thấy nó cũng chỉ là một phương tiện thay cho đi bộ, hà cớ gì phải làm ra phức tạp như thế. Sự yêu thích chính là người thầy tốt nhất, lúc phát hiện bản thân không có hứng thú với các môn học chuyên ngành, cô cảm thấy vô cùng khủng hoảng, nhìn những người khác tranh luận sôi nổi, cô càng có cảm giác bất an của một kẻ ngoài cuộc.

Trong giờ thực hành thợ nguội, cô tốn bao nhiêu sức lực mới có thể chế ra một chiếc búa nhỏ đến đáng thương, nó chỉ ở gần mức “đạt yêu cầu” khiến cho lòng tự tin của cô bị đả kích rất mạnh.

Ở đại học có những người vì không hài lòng với chuyên ngành của mình nên đã quay về thi lại một lần nữa, Đinh Dật vô cùng khâm phục sự can đảm của họ, nhưng cô không định noi theo, chỉ đành chấp nhận tiến

lên, không muốn lui về phía sau, không muốn lãng phí thời gian một năm để đổi lấy một thứ gì đó chưa chắc chắn.

Khi biết được nếu có thành tích xuất sắc thì có thể xin chuyển khoa, Đinh Dật như nhìn thấy ánh bình minh. Vì vậy cô liền mua một chiếc đèn chiếu sáng khẩn cấp, hàng ngày dốc sức học đến tận hai giờ sáng. Chuyện của mình chỉ có thể tự mình nỗ lực, điều này Đinh Dật đã hiểu được từ lâu.

Từ sau lần Đinh Dật gọi điện thoại xác nhận đã nhận được tiền, Đinh Phụng Linh không còn nhận được điện thoại cô chủ động gọi đến nữa, mỗi lần ông gọi đến cô cũng chỉ vội vàng nói hai ba câu rồi cúp máy. Sốt ruột vì con gái, Đinh Phụng Linh bèn gọi cho Thẩm Trường Đông cũng đang ở Bắc Kinh để hỏi thăm tình hình qua cậu.

“Con nghĩ có lẽ Đinh Dật đang đặt ra một mục tiêu mới cho bản thân, bây giờ đang ở trong trạng thái bế quan, chờ đến khi nào mục tiêu thực hiện được chắc là sẽ trở lại như bình thường.” Thẩm Trường Đông an ủi ba Đinh. Thậm chí Đinh Dật còn bắt đầu ngăn không cho cậu đến đại học A, nói là làm mất thời gian của cô, trong khi đó người phải đi qua đi lại là cậu đấy chứ, cậu cũng phải thi cuối kỳ như ai thôi mà. Có điều phàn nàn cũng vô dụng, ưu điểm của Đinh Dật từ trước tới nay không bao gồm “khéo hiểu lòng người”, nhất là đối với cậu.

Lần này bọn họ lên Bắc Kinh học đại học rất có lợi, không chỉ gần tới quốc khánh 50 năm thành lập đất nước, vào đêm ngàn năm có một, rất nhiều sinh viên năm nhất còn được triệu tập tới Đài tưởng niệm Thiên niên kỷ Trung Quốc cùng chung vui với các vị lãnh đạo, toàn là những sự kiện khiến người ta vô cùng phấn khởi.

Khoa của Thẩm Trường Đông không được lựa chọn, nhưng khi biết được hôm đó Đinh Dật cũng phải đi phát cờ cổ vũ, cậu bèn tranh thủ dùng thân phận đại biểu hội sinh viên để đi theo cả đội.

Chạng vạng, mọi người được trường học cho xe đưa đến Đài tưởng niệm Thiên niên kỷ, hai con đường bên ngoài đài tưởng niệm đã được phân chia vị trí đỗ xe cho từng trường, đội đại biểu của trường Đinh Dật và Thẩm Trường Đông ở hai góc cách nhau tương đối xa.

Hoạt động vẫn chưa bắt đầu, hai người xuyên qua đám đông tấp nập đi về phía nhau, Đinh Dật đang mặc áo lông màu trắng, đeo găng tay len màu da cam, hai má bị lạnh nên đỏ bừng, Thẩm Trường Đông thầm nghĩ: “Sao mới hơn một tuần không gặp mà đáng vẻ cô lại thay đổi, hình như ngày càng xinh đẹp hơn trước.” Nhưng ngoài miệng lại nói: “Vốn đã chẳng có mấy cân thịt, sao lại gầy đi nữa, cứ như vậy nhìn còn ra thể thống gì?”

Đinh Dật cười khanh khách đẩy cậu: “Tớ mặc áo lông rồi mà cậu còn nhìn ra được là gầy sao? Vớ vẩn.” Tiếp đó cả đoàn người bắt đầu xôn xao, ai nấy bày đủ các tư thế tạo dáng pose ảnh bên cạnh Đài tưởng niệm Thiên niên kỷ.

Bởi vì tối nay sẽ có nhà lãnh đạo quan trọng lên đài nói chuyện nên các sinh viên được yêu cầu xếp theo hàng ngũ, người cầm cờ hiệu của mỗi trường đã đứng vào vị trí chờ sẵn.

Ngoài ra trên đài còn có biểu diễn văn nghệ, tiếc là đứng xa quá nên không thấy rõ, mà đều là các tiết mục văn nghệ thời chiến nên mọi người cũng không hào hứng lắm, ai nấy tụ tập vào từng nhóm nhỏ riu rít trò chuyện.

Lúc này bỗng nhiên có một tiếng nức nở nghẹn ngào vang lên, mọi người vội dừng cuộc trò chuyện, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, chợt thấy Tề Phi Tập đang cầm khăn giấy lau nước mắt, mắt mũi đều đỏ hoe. Tất cả mọi người vội hỏi thăm xem cô bạn bị làm sao.

“Hu hu, thời khắc cả ngàn năm, hôm nay thật sự quá lãng mạn, vậy mà tớ lại không thể cùng bạn trai trải qua.” Sau mấy tháng tu luyện, tiếng phổ thông của Tập Tập đã tiến bộ rất nhiều, cơ bản nói chuyện sẽ không bị hiểu lầm nữa, nhưng mấy lời này của cô bạn vẫn khiến cho vài người bật cười khê. Một nữ sinh nói: “Tập Tập thật là đa cảm, bạn trai cậu ở Quảng Đông chắc chắn cũng đang nhớ đến cậu, đây gọi là gửi tương tư qua ngàn dặm, đừng xúc động, cũng đừng buồn nữa.”

Trong lòng Đinh Dật khẽ lay động, nghĩ đến chuyện Thẩm Trường Đông bằng mọi giá phải đến được đây giương cờ, phải chăng cũng là vì muốn cùng cô trải qua một đêm ngàn năm có một? Nhớ lại sự quan tâm

ấm áp trong ánh mắt cậu khi nói cô gầy đi lúc này, trong lòng cô bỗng cảm thấy ngọt ngào, dường như một mỗi bao ngày qua đều không cánh mà bay, hóa ra cảm giác được ai đó luôn thật lòng quan tâm đến mình lại tuyệt như vậy.

Đã mười một giờ năm mươi, xa xa pháo hoa bay đầy trời, rực rỡ đến chói mắt, tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt lên không trung. Đinh Dật chợt thấy điện thoại trong túi quần rung lên, cô mở ra xem: “Tớ đang đứng phía sau hàng của các cậu.” Là Thẩm Trường Đông, cậu ấy đã lên qua đây rồi sao?

Quay đầu lại tìm kiếm, toàn là đầu người không thể nhìn được gì, Đinh Dật lặng lẽ lui ra phía sau, ra sức lách người xuyên qua đám đông, trong lúc chen lấn suýt nữa bị rơi mũ thì cánh tay của cô bỗng bị ai đó kéo lại – Thẩm Trường Đông thật sự đã đến rồi.

Đi tới một khoảng trống ở đằng sau, Đinh Dật mừng rỡ hỏi: “Cậu không phải phụ trách gương cờ à? Sao lại rảnh rỗi mà ra đây?”

Thẩm Trường Đông nói: “Tớ đã tìm được một người thay thế, phải bỏ ra một cái giá lớn đến thê thảm đấy.” Nhưng cậu vẫn đang cười vô cùng xán lạn, thật sự không nhìn ra thê thảm ở chỗ nào.

Bắt đầu vào thời gian đếm ngược, nhà lãnh đạo vẫn đang nói chuyện trên đài, sau khi kết thúc là tiếng hô “Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một”, khi từ “Một” được thốt lên, cả đám đông như vỡ òa, tiếng reo hò đinh tai nhức óc, từng bông pháo hoa còn rực rỡ hơn nữa tỏa sáng trên bầu trời. Đinh Dật muốn ngẩng đầu nhìn, bỗng nhiên ánh sáng trên đỉnh đầu bị che khuất, cùng lúc đó, bờ môi cũng bị chặn lại – là Thẩm Trường Đông.

Đầu óc Đinh Dật mơ hồ, cô hơi do dự, cánh tay chậm rãi nâng lên vòng dưới tay cậu, ôm chặt.

Ngày hôm sau chính là đám cưới của anh Kiến Quân, cho nên sau khi lễ mừng kết thúc, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông bắt xe đi thẳng tới nhà bác trai. Trên đường, hai người đều không hẹn mà cùng duy trì sự trầm mặc, sau khi xuống xe trước cổng khu, Đinh Dật đang đi đằng trước bỗng kêu lên một tiếng rồi ôm mặt ngồi xổm bên đường.

Thẩm Trường Đông cũng vội vàng ngồi xổm xuống, vịn hai bờ vai Đinh Dật hỏi: “Làm sao vậy?” Đinh Dật không chịu ngẩng đầu, khoanh tay vùi đầu vào trong, ồm ồm nói: “Vừa nãy xung quanh toàn là người trong khoa tớ, tất cả mọi người đã quay lại mà chúng ta vẫn còn... Cậu bảo tớ sau này làm thế nào nhìn mặt người khác bây giờ!”

Thẩm Trường Đông nén cười an ủi cô: “Không sao mà, lúc ấy hỗn loạn như thế không có nhiều người chú ý đến chúng ta đâu, đợi hai ngày nữa trở về trường không biết chừng người ta đã quên hết rồi, vả lại chúng ta cũng là bạn trai bạn gái chính thức, chuyện như vậy mọi người cũng đều hiểu được.”

“Cậu nói nghe thì hay lắm, không phải trước mặt bạn học của cậu, đương nhiên cậu không cảm thấy xấu hổ chết đi được rồi!” Đinh Dật chậm rãi ngẩng đầu nhưng vẫn đang hầm hừ.

“Vậy được thôi, lần sau chúng ta hôn lại một lần nữa trước mặt bạn học của tớ, thế nào? Cho cậu khỏi phàn nàn, nếu không thì cho cậu chiếm chút tiện nghi đấy, kể cả nhiều hơn nữa tớ cũng không để ý đâu.”

Đinh Dật tức giận bỗng đứng phắt dậy, cô vốn bị huyết áp thấp, ngồi xổm quá lâu lại đứng lên đột ngột nên trước mắt tối sầm, đầu óc choáng váng, Thẩm Trường Đông hoảng sợ ôm chầm lấy cô: “Cậu không sao chứ, đừng làm tớ sợ, tớ xin lỗi mà.”

Thực ra chỉ cần đứng lên một lát rồi sẽ ổn, nhưng nghĩ đến vừa rồi Thẩm Trường Đông chộc tức mình, cô không khỏi muốn trêu cậu một chút, vì vậy cô nhắm mắt lại giả vờ bất tỉnh.

Thẩm Trường Đông lay mãi không được nên càng sốt ruột, cậu quay lưng cúi người công Đinh Dật chạy về nhà, có lẽ vẫn cảm thấy không ổn, cậu đưa một tay ra lục điện thoại, Đinh Dật hé một mắt nhìn thấy cậu đang định gọi điện, sợ cậu gọi cho bác trai hay là gọi cấp cứu làm to chuyện, cô liền bật cười mắng một tiếng: “Đồ ngốc!”

Thẩm Trường Đông biết mình bị mắc lừa nhưng cũng chỉ thở dài một hơi, cậu nhét điện thoại vào túi quần, sau đó xốc Đinh Dật trên lưng rồi bắt đầu chạy như bay, miệng la lớn: “Công nàng dấu trên lưng!” Đinh Dật bị lắc lư vội vàng ôm cổ cậu, sợ cậu hô lớn bị người quen nghe được nên cô đập chân đòi xuống.

Đinh Dật tuy mảnh mai nhưng chân lại dài, Thẩm Trường Đông cố gắng cô ra sức chạy một lúc cũng thấm mệt, bây giờ bị cô ngo ngoáy, đêm sương mặt đường lại trơn ướt, chân cậu lảo đảo cố gắng cả Đinh Dật ngã lăn ra đất.

May mà mùa đông mặc nhiều quần áo nên ngã không đau, nhưng áo lông màu trắng của Đinh Dật thì thấm rồi, tuy cả người ngã đè lên Thẩm Trường Đông nhưng tay áo vẫn bị dính bùn đen, Thẩm Trường Đông càng thấm hại hơn, khắp người toàn là bùn bẩn.

Hai người chẳng ai oán trách ai mà cùng bật cười ngây ngô, cười xong một trận mới bắt đầu phiền não: ngày mai không thể nào mặc quần áo bẩn tham dự hôn lễ được. Thẩm Trường Đông thì đơn giản, đáng người cậu và anh Kiến Quân tương đương nhau, có thể tìm được một bộ lễ phục khác, còn cô e là phải mượn Lý Bối Bối, nhớ đến cô bạn, Đinh Dật cảm thấy không thể nào cười nổi.

Gửi tin nhắn, quả nhiên Lý Bối Bối vẫn chưa ngủ, “Hôm nay nhà bác trai đông khách quá, tớ sang đó ngủ với cậu nhé.” Đinh Dật hỏi thử, Lý Bối Bối đồng ý ngay.

Sau khi sắp xếp cho Thẩm Trường Đông ổn thỏa ở nhà bác trai, Đinh Dật liền đi sang nhà họ Lý, cô nhẹ nhàng gõ cửa, người ra mở là Lý Bối Bối, trong nhà im ắng, chắc là cả nhà họ đã đi ngủ cả rồi.

Xuyên qua phòng khách tờ mờ đi vào phòng Lý Bối Bối, mặc dù đèn bàn không sáng lắm nhưng vẫn có thể nhìn rõ cặp mắt sưng đỏ và vết nước mắt trên đôi má. Đinh Dật đau lòng: “Ông bà có phát hiện ra cái gì không? Cậu buồn bã như vậy, chắc họ cũng thắc mắc.”

Lý Bối Bối rầu rĩ nói: “Tớ đâu dám như vậy trước mặt họ, bọn họ chỉ thấy tâm tình tớ không tốt, tớ nói là do học tập vất vả quá, họ cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ bảo tớ đừng quá sức.”

“Vậy đám cưới ngày mai hai mắt cậu sưng húp như thế không lừa được người ta đâu.”

Lý Bối Bối nghe vậy vội vàng lấy gương ra soi, nhìn thấy bóng giết mình, lo lắng hỏi: “Trời ơi xấu chết mất, làm thế nào bây giờ!”

Đinh Dật thấy cô bạn còn có tâm tư để ý đến hình tượng của mình thì biết đã không còn đáng lo lắm, vì vậy cô cố gắng nhớ lại cách làm tiêu sưng mắt để Lý Bối Bối làm thử.

Cà phê lạnh, đá, sữa bò, thêm cả dấm chua, lá chè, vân vân, tất cả đều thử hết rồi mà vẫn không biết cái nào mới có tác dụng, tóm lại cuối cùng hai mắt Lý Bối Bối trông đã đỡ đáng sợ hơn trước.

Vật lộn một hồi, nhìn đồng hồ thấy cũng chỉ còn hai tiếng là phải dậy, hai người quyết định không ngủ nữa, nằm trên giường tán gẫu lan man.

26. Chương 26

Cuối cùng kỳ thi cuối kỳ cũng kết thúc, cho dù Đinh Dật có dũng mãnh vô địch thì vẫn cảm giác như bị lột mất một lớp da. Nghe cô phàn nàn, Dương Lộ Lộ khinh thường lừ mắt: “Cậu ở nhà có ông bố, ra ngoài thì có Thẩm Trường Đông, ở đâu cũng có người nuôi, có cần thiết phải liều mạng tranh giành học bổng với bọn tớ như thế không?”

Đinh Dật cười ha ha nói: “Tớ tranh được của ai chứ làm sao mà tranh được của cậu.” Dương Lộ Lộ là một trong số ít người có thể khiến Đinh Dật khâm phục trên phương diện tính toán, bình thường không thấy cô ấy quá chú tâm, thường xuyên bận bịu với công tác ở trung tâm hỗ trợ và hội sinh viên, thế nhưng kỳ thi giữa kỳ rất nhiều môn cô ấy đứng đầu bảng, trong đám nữ sinh gần như không ai có thể vượt được cô ấy. Một cô gái trán cao, vóc người nhỏ nhắn có làn da ngăm đen này khiến cho người không để ai vào mắt như giảng viên môn Vi phân và tích phân mà cũng phải hết lời khen ngợi sự nhanh nhạy thông minh của cô ấy, Đinh Dật có tự phụ cũng không thể không thừa nhận Dương Lộ Lộ là người có tư chất thiên bẩm.

Trải qua một kỳ học tập ở đại học A, trong lúc thi đua với những người khác, khả năng chấp nhận của Đinh Dật đã tốt hơn rất nhiều, cô đã có mục tiêu, luôn tự nói với bản thân chỉ cần cố gắng làm là được, thành sự tại thiên, nhưng mưu sự thì tại nhân.

Thẩm Trường Đông hỏi cô: “Nếu như có thể chuyển khoa thì cậu muốn học ngành gì?” Đinh Dật suy nghĩ một lát rồi nói: “Tớ vẫn chưa có quyết định cuối cùng, nhưng lần trước có hàn huyên một lúc với Ngụy Hoa Tĩnh, có lẽ nghiêng về khoa Điện tử, dù sao đó cũng gần như là khoa tốt nhất của đại học A, tiền đồ không tệ, chẳng biết có được như mong muốn hay không.” Cái tên công tử Ngụy Hoa Tĩnh quần áo là lượt lúc nào cũng trên cô là “em gái dã man” kia hóa ra lại rất hiểu biết về các chuyên ngành, tài ăn nói của anh ta cũng thật là tốt, đỉnh đặc thuyết giảng cho cô, khiến cô cảm thấy đến đại học A mà không học khoa Điện tử thì vứt đi.

Thẩm Trường Đông im lặng nhưng bước chân rõ ràng bỗng nhanh hơn, Đinh Dật nhảy cảm nhận thấy phản ứng của cậu hơi lạ, cô vội chạy chậm vài bước bắt kịp cậu, túm ống tay áo cậu hỏi: “Sao vậy, cậu cảm thấy tớ học điện tử không tốt à? Nhưng mà tớ thích lắm, tớ hỏi rất nhiều người ai cũng bảo là triển vọng của ngành này rất xán lạn, cũng rất thách thức.”

Thẩm Trường Đông đã ổn định lại tâm trạng, thả chậm bước chân, nhất thời nóng vội cậu đã quên mất từ bé đến lớn có bao giờ Đinh Dật thay đổi quyết định của mình vì người khác đâu? Người thân thiết như cậu còn không thể, huống chi là Ngụy Hoa Tĩnh. Vì vậy cậu quay đầu nhìn Đinh Dật cười nói: “Vậy thì cậu hãy cố gắng, nhất định sẽ được như ý nguyện.”

Kỳ nghỉ đông đầu tiên của thời đại học chính là thời gian để gặp mặt bạn bè, Trịnh Huy đã trông thấy Đinh Dật từ xa, cậu ta hô lớn: “Ồi chào, lên đại học A một cái là không nhận ra được bô lão của nhà chúng ta mất rồi, Dật tử, tớ cũng ở Bắc Kinh nhé, suốt cả học kỳ không thèm liên hệ với bọn này.”

Học kỳ qua bận rộn như thế, cô nào có hơi sức đâu mà đi khắp nơi tìm bạn, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cậu cũng biết mình ở Bắc Kinh vậy sao không tới tìm tôi?”

“Oai quá nhỉ? Chỗ cậu nhiều ‘gia súc’ như thế, tớ đi vào cái là nhũn cả chân ra, tớ không có đam mê hư vinh đó đâu, không thi đỗ đại học A thì không nên vào đó chụp ảnh để thơm lây.” Hồi học cấp ba, tất cả những đứa học giỏi đều bị gọi là “gia súc” [1], hoặc là rất trâu bò.

[1] Một từ mới dùng để ví von một người giỏi hơn mức bình thường có thể đạt được trên một phương diện nào đó, nghĩa hơi tiêu cực.

Đinh Dật bỗng phát hiện ra một chuyện thú vị, hai mắt cô tỏa sáng nhìn La Bình đang bị Trịnh Huy kéo: “Ha ha, hai người các cậu!” Cô đưa tay chỉ qua chỉ lại giữa hai người kèm với một nụ cười nham hiểm, lập tức muốn thẩm vấn.

La Bình đỏ mặt vội vàng giãy ra khỏi tay Trịnh Huy nhưng lại bị cậu ta giữ chặt: “Dật tử, vị này nhà tớ da mặt mỏng, không thể so được với mình đồng da sắt như ngài đâu, tha cho cô ấy đi, cũng chỉ có tên Trường Đông kia mới có thể chịu nổi cậu.” Dứt lời cậu ta bị Đinh Dật dồn sức nện mấy phát vào lưng, Trịnh Huy anh hùng cứu mỹ nhân bảo vệ an toàn cho người đẹp bên cạnh đi vào nhà hàng.

Ngày hôm sau là buổi tụ họp của bạn bè cấp ba, Đinh Dật vô cùng kích động khi được gặp lại Nguyễn Thúy sau một thời gian dài, Nguyễn Thúy học khoa Hóa ở trường đại học của tỉnh, cô ấy rất thường xuyên viết thư cho Đinh Dật, cũng là người duy nhất nhận được thư hồi âm của cô. Chẳng còn cách nào, với chữ viết của Đinh Dật thì cần phải có can đảm rất lớn – can đảm phá hoại – mới có thể đặt bút viết lên tờ giấy xinh xắn đó. Cô vô cùng thấu hiểu điều này khi tự tay gửi thiệp chúc mừng ngày nhà giáo cho Tiêu Khắc Kiệm, đó là một chiếc thiệp đặc biệt của trường, thiết kế rất đẹp, rất trang nhã, nhưng khi thêm vào mấy chữ “Cảm tạ ơn thầy” to tướng của cô thì tổng thể đẹp đẽ của nó đã bị phá hủy hoàn toàn.

Cũng may chỉ một thời gian sau, mọi người đã học được cách gửi email, chat QQ, thời đại công nghệ, anh yêu em! Đinh Dật điên cuồng gào thét trong lòng.

Tinh thần của Nguyễn Thúy có sự thay đổi rõ rệt nhất, giờ đây cô ấy trở nên cởi mở, tự tin, ai cũng đều khen cô ấy xinh đẹp hơn rất nhiều, có nam sinh còn hối hận hồi trước đã không theo đuổi cô ấy, Đinh Dật cười nhạo: “Mã hậu pháo [2], cậu mà theo đuổi được sao?” Mọi người đang cười đùa thì tại cửa ra vào bỗng xuất hiện một đôi kim đồng ngọc nữ.

[2] Thuật ngữ trong cờ tướng, ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

Vốn tưởng rằng những cảm xúc ngày ấy đã theo ngọn gió và dòng nước cuốn đi từ lâu, ai ngờ khi gặp lại,

lòng người không khỏi gợn sóng, hóa ra những vết tích khắc trên năm tháng của tuổi trẻ có thể mờ đi, nhưng sau cùng sẽ không thể hoàn toàn biến mất.

Chu Văn Bản mỉm cười gật đầu chào hỏi, con người đen như màn đêm dường như khựng lại một giây khi lướt qua cô, Đinh Dật chợt cảm thấy nụ cười của mình có gì đó cứng nhắc, nhưng cũng chỉ trong tích tắc mà thôi, cô lập tức cười rạng rỡ hơn, bước tới chào hỏi người bên cạnh: “Khí hậu phía Nam nuôi người mát tay thật, Nghệ Ái Lan, càng ngày cậu càng đẹp ra đấy.”

Có lẽ là trải qua tháng ngày hun đúc từ học viện Nghệ thuật, Nghệ Ái Lan trở nên nền nã, hiền hòa hơn trước kia, cô ấy nheo mắt cười nói: “Đâu có, cậu mới đẹp ra ấy.”

Không muốn tiếp tục thảo luận đề tài ai đẹp hơn ai này nữa, Đinh Dật lại chen vào giữa một đám nam sinh bắt đầu đấu khẩu. Cơm nước xong xuôi lại đến tiết mục ca hát, nhảy múa, vui chẳng còn biết trời đất là gì.

Sau khi tan cuộc, Đinh Dật ra về cùng Nguyễn Thúy, đi tới cửa cổng có người gọi lại: “Chúng ta tiện đường, tớ đưa các cậu về.”

Đinh Dật quay đầu nhìn thấy Chu Văn Bản, theo sau là Nghệ Ái Lan, cô cười lớn, nói: “Tớ là ai chứ, cần gì phải có người đưa về? Cậu nên nhanh chóng đưa Nghệ mỹ nữ về nhà đi, muộn lắm rồi, chẳng may gặp lại bọn côn đồ đó thì phiền lắm, bằng không thì người lớn cũng sẽ lo lắng!”

Cô cố tình nhấn mạnh vào hai chữ “người lớn”, quả nhiên Chu Văn Bản biến sắc, sắc mặt Nghệ Ái Lan cũng vô cùng khó dò. Hóa ra không phải là không cảm hận, chỉ là cô kiêu ngạo, không cho phép bản thân thừa nhận mà thôi, chỉ trong những lúc tất cả đã không còn quan trọng như thế này, cô mới cho phép thứ cảm xúc đó trôi lên mặt nước.

Nói xong, Đinh Dật kéo Nguyễn Thúy bỏ đi, không hề quay đầu lại.

Về đến nhà mới phát hiện có mấy tin nhắn mới trong điện thoại, ban nãy ồn quá nên không biết, cô mở ra xem, đều là của Thẩm Trường Đông. “Bên này lạnh quá, vừa ẩm vừa buốt, chỗ cậu có lạnh không,” “Hôm nay gặp mặt bạn cấp ba à?” “Sao vậy? Gặp lại bạn cấp ba rồi không thèm để ý đến tớ nữa à?” “Thật sự không để ý đến tớ sao?”

Đinh Dật hé miệng mỉm cười, Thẩm Trường Đông cũng có những lúc trẻ con như vậy đấy, từng con chữ tràn đầy sự bất an, Đinh Dật vội vàng gọi điện lại cho cậu.

“Alô?” Vừa nghe thấy giọng người ở đầu bên kia, cô giật mình kêu lên một tiếng, “Cậu làm sao thế? Sao giọng lại biến thành như vậy?” Đinh Dật vội hỏi.

“Bị cảm, vừa uống thuốc rồi, chắc mai là sẽ không sao. Muộn thế này cậu mới về à.”

“Ừ, cả một học kỳ không gặp, mọi người đều rất hưng phấn, sao cậu gửi nhiều tin nhắn thế?”

Thẩm Trường Đông hình như hơi ngại, mãi mới nói: “Tớ lo bạn bè của cậu lên đại học được khai sáng, đầu bị nước vào rồi lại thổ lộ với cậu.”

Đinh Dật vờ nổi giận: “Thổ lộ với tớ là bị nước vào đầu sao!”

Thẩm Trường Đông cười trầm thấp: “Thổ lộ với cậu thì không sao, tớ chỉ sợ cậu nhìn thấy người thổ lộ không đẹp trai bằng tớ, giận quá lại đánh cho người ta một trận, chẳng may tàn tật gì đó thì phải chịu trách nhiệm cả đời à?”

Đinh Dật đang chuẩn bị nổi đóa thì Thẩm Trường Đông vội vàng chặn ngay: “Nói chuyện chính đây, qua năm mới, chúng ta phải quay lại trường trước mừng mười.”

“Tại sao, không muốn ở nhà qua Tết Nguyên tiêu à? Năm nào tớ cũng đi ngắm hoa đăng cùng ông bà ngoại.”

“Năm nay đổi hình thức khác đi, chẳng hạn đi dạo hội chùa với ông bà vào đêm giao thừa gì đó, tóm lại phải về trước mừng mười.”

Đinh Dật ngẩng đầu nhìn lịch treo tường, mừng mười, mừng mười, nhìn thấy ngày Dương lịch của hôm đó, cô chợt đỏ bừng mặt, tên Thẩm Trường Đông này!

Ngày mừng tám, trong số rất nhiều bạn bè học tại Bắc Kinh, chỉ có Lâm Lâm lên cùng lúc với cô, Lâm Lâm đang làm gia sư, phụ huynh yêu cầu cô ấy lên sớm để dạy bù. May là bệnh tình của mẹ cô ấy đã được kiểm soát, cơ bản có thể tự lo cho cuộc sống hàng ngày, chuyện trong nhà không cần cô ấy phải bận tâm nhiều nữa.

Vì xe chạy ban ngày nên Đinh Dật bỏ vé giường nằm đi ngồi cùng Lâm Lâm ở toa ghế cứng, may mắn đây là chuyến xe tốc hành mới mở, tuy vào thời gian cao điểm nhưng cũng không đến nỗi chật như nêm cối.

Toa xe này rất gọn gàng sạch sẽ, ngồi phía đối diện là hai nam sinh cao to, một người trong đó khi cười lộ lên để lộ ra hàm răng trắng khiến Đinh Dật cảm thấy rất quen, đối phương dường như cũng đang đánh giá cô, một lát sau đột nhiên hỏi: “Em có quen Thẩm Trường Đông không?”

Đinh Dật bỗng nhiên nghĩ ra, cái lần cô bị ngã từ xích đu xuống, đó chính là người đã giúp Thẩm Trường Đông đỡ cô dậy – Ngô Vị, mà cái hôm Lâm Lâm bị bọn côn đồ gây khó dễ, Thẩm Trường Đông cũng mượn tên anh ta dọa cho bọn chúng sợ bỏ chạy.

“Hóa ra là Ngô sư huynh, anh lên Bắc Kinh học đại học ạ, ha ha, trùng hợp quá, anh học trường nào?” Sao cô chưa bao giờ nghe Thẩm Trường Đông nhắc đến nhỉ.

Sau khi biết được anh ta học trường cảnh sát, Đinh Dật suýt nữa bị sắc nước miếng – anh ta thật sự có quan hệ với cả hai nửa sáng tối của xã hội.

Lâm Lâm rất nhanh trí, từ lời trò chuyện của hai người, cô ấy đã đoán ra người tên là Ngô Vị này chắc hẳn là ông chủ nhỏ của khách sạn Thần Long, bỗng cảm thấy hơi ngại nên quay mặt ra ngoài cửa sổ không nói gì cả.

Ngô Vị kia tiếp tục bắt chuyện: “Cô gái nhỏ này trông cũng rất quen, hình như đã gặp nhau ở đâu rồi.”

Xưa nay Đinh Dật đã quen với những tình huống này, da mặt lại dày, cô lập tức nháy mắt ra hiệu với Ngô Vị: “Sư huynh thấy người ta xinh đẹp nên muốn làm quen sao? Có điều chiêu này cũ quá rồi.”

Ngô Vị dở khóc dở cười: “Nhóc con này, mấy năm không gặp mà vẫn như vậy, bây giờ có còn đu dây nữa không?” Sau đó nói tiếp luôn: “Nhưng anh nói thật mà, thực sự trông quen lắm. À! Anh nhớ ra rồi, chính là trạng nguyên ban xã hội của tỉnh mà báo chí năm ngoái đưa tin! Trên báo có rất nhiều hình của cô ấy.” Anh ta bắt đầu cảm thấy nể phục.

Đinh Dật đắc ý: “Đó là đương nhiên, Lâm Lâm của em là tài nữ nổi tiếng, hồi học cấp hai đã có một bài văn được đăng báo làm chấn động toàn trường, tên là ‘Trăng lưỡi liềm.’” Ha ha đây chính là niềm sung sướng vinh quang khi được làm bạn của tài nữ.

Ngô Vị nghe xong tấm tắc khen ngợi, Lâm Lâm càng cảm thấy lúng túng xấu hổ không biết phải nói gì, lén lút véo Đinh Dật một cái không cho cô tiếp tục ba hoa nữa, Đinh Dật bèn đổi chủ đề: “Chán quá, chúng ta đánh bài đi.” Ngồi bên cạnh Ngô Vị là bạn học của anh ta, bốn người càng đánh càng hăng, quên đi cả quãng thời gian vô vị trên tàu hỏa.

Lúc sắp vào ga, chỗ ngồi bên cạnh bỗng có tiếng động lớn, hóa ra là một người trông có vẻ giống nam sinh, va li hành lý của anh ta không mở ra được mà lại có vẻ như đang cần lấy đồ gấp, va li đó khóa bằng mật mã, ông anh đó rõ ràng đã quên mất mật mã rồi.

Tuy cảm thấy hơi kỳ cục nhưng thấy anh ta sốt ruột đến nỗi vã mồ hôi, mọi người cũng thông cảm. Lúc này Ngô Vị đột nhiên đứng dậy, vỗ vỗ vai nam sinh kia ý bảo anh ta tránh ra một chút, sau đó cúi người không biết sờ mó thế nào mà cái va li bỗng bật ra, mọi người xung quanh liền xôn xao.

Ngô Vị chưa nói gì cả, anh ta khoát khoát tay ngăn cản nam sinh kia nói lời cảm ơn rồi vội vàng trở về chỗ ngồi, Đinh Dật hai mắt tỏa sáng nhìn anh ta: “Anh dùng cách gì vậy, thật là lợi hại! Cái đó học được ở trường sao? Có thể dạy em được không?” Dường như mọi người đã trở nên rất thân quen mà không chỉ là mới gặp lại lần thứ hai nữa.

Ngô Vị không để ý đến lời nịnh hót của cô: “Con gái con đứa, học cái này làm gì? Đây là bí mật nghề nghiệp, không thể dạy bừa bãi.” Anh ta lại còn ra oai khiến Đinh Dật tức đến nỗi hận không thể đi làm nữ đặc công.

Đến khi gặp được Thẩm Trường Đông, Đinh Dật lập tức kích động kể hết chuyện gặp trên tàu cho cậu, còn hỏi: “Cậu có liên hệ gì với Ngô Vị không?”

“Có, học kỳ trước gặp vài lần.”

“Sao tớ không biết?” Đinh Dật kinh ngạc khi biết mình còn có những góc chết đối với cuộc sống của Thẩm Trường Đông, còn mọi chuyện liên quan đến cô thì đều có bàn tay của cậu.

“Cậu bạn như thế làm gì rảnh rỗi mà để ý đến chuyện của tớ.” Thẩm Trường Đông nói rất bình thản, nhưng mỗ xẻ ra thì cảm giác như có ý trách móc, Đinh Dật chợt dạ cười cười: “Người tên Ngô Vị đó thật là lợi hại, cái khóa vào tay anh ta tách một cái là mở được, cậu học lõm của anh ta một ít rồi về dạy cho tớ được không?”

Đầu bỗng bị cậu cốc ột cú: “Cậu có triển vọng đi cạy khóa vào nhà người ta trộm đồ đấy? Muốn học thì tự đi mà học, tớ không học.” Không ngờ Đinh Dật không có hứng thú với mấy móc mà lại thích thú với chuyện mở khóa như vậy.

Thấy đã vô vọng nhưng làm gì có chuyện Đinh Dật chịu bỏ qua, chân đã bước không thể quay về.

Về tới trường, Đinh Dật định sắp xếp một chút rồi đến nhà bác trai để đưa quà năm mới mà ba đã chuẩn bị, nhân tiện lấy tiền mừng tuổi.

Anh và chị dâu đã bắt đầu đi làm từ ngày mùng tám, bây giờ đang ở nhà riêng, bác gái ở nhà buồn nên vô cùng vui vẻ khi nhìn thấy cô, còn giữ cô ở lại một đêm, trường vẫn chưa vào học, Đinh Dật cũng không có lý do gì để đòi về, dù sao mai mới là mùng mười, Thẩm Trường Đông nói buổi trưa sẽ đến tìm cô, sáng mai cô sẽ chạy về sớm vậy.

Nhà họ Lý ở bên cạnh thì lại cực kỳ náo nhiệt, không chỉ có hai anh em Ngụy Hoa Tĩnh và Lý Bối Bối, Wada cũng được mời đến làm khách. Ngụy Hoa Tĩnh cười nói: “Em gái đã man, muốn chuyển sang khoa bọn anh thật à? Anh sẽ giữ lại tài liệu các môn chuyên ngành cho em.”

Đinh Dật mới biết được kết quả thi của kỳ vừa rồi, bõ công cô vất vả, cô có thành tích cao nhất trong tất cả các khoa chính quy của trường, từ đó về sau không bao giờ có được thành tựu huy hoàng như thế nữa – Vi phân và tích phân (1) 95 điểm, Đại số và Hình học (1) 95, Thiết kế máy móc căn bản A (1) 96, Hóa học B 96, mấy môn còn lại cũng không tệ, việc chuyển khoa đã trở nên dễ dàng.

Wada cũng mỉm cười: “Đúng là cô gái lợi hại, chẳng trách không gặp được cậu ở câu lạc bộ võ thuật nữa, chuyển khoa thành công chắc là nhẹ nhõm rồi đúng không?” Sau này cô có đụng phải Wada ở sân trường mấy lần, may là cậu ta không có ý định bắt cô mời cơm, hơn nữa cũng rất lịch sự chừa mực, không còn mở miệng ra là so sánh sự chênh lệch giữa hai nước nữa, dần dần cô cũng bớt hẹp hòi hơn.

Dù là đàm luận tán gẫu hay thử tài võ nghệ, Wada đều là một người cộng sự rất tốt.

Sáng hôm sau, sau khi ăn xong điểm tâm, Đinh Dật chuẩn bị quay về trường học, đúng lúc Wada cũng muốn cáo từ, cậu ta ngỏ ý mời Đinh Dật cùng đi, cần nhắc việc đi nhờ xe có thể đỡ cho bác trai không cần gọi xe giúp cô, Đinh Dật đồng ý, dù sao cũng tiện đường.

Trên đường đi hai người chuyện trò vui vẻ, Đinh Dật lấy được không ít thông tin có ích từ chỗ Ngụy Hoa Tĩnh, tâm tình cô đang rất tốt nên ríu ra ríu rít nói liên tục. Wada vừa chăm chú nhìn đường vừa nghe cô nói, thỉnh thoảng lại mỉm cười, chờ đến khi đèn đỏ mới quay sang hỏi cô: “Mới sáng sớm đã về luôn, hôm nay sắp xếp hoạt động gì à?”

Nghĩ chắc cậu ta cũng biết hôm nay là lễ tình nhân, Đinh Dật hơi mất tự nhiên, nhưng cô không quen nói dối, vì vậy mặt dày mày dạn nói: “Ha ha, đúng vậy, hôm nay đi chơi với bạn trai.”

Có lẽ do đợi đèn đỏ quá lâu nên đèn xanh vừa sáng, mấy xe đằng sau đã bấm còi inh ỏi, xe của Wada bị tắt máy, cậu ta vừa nổ máy lại vừa tự giễu: “Đến Bắc Kinh mới tự học lái xe, vẫn còn non tay lắm.”

Đinh Dật không có bằng lái xe, đương nhiên sẽ không có ý kiến gì, chỉ nhìn cậu ta lái xe vào đường cao tốc Bát Đạt Lĩnh.

Chắc là mới qua Tết Âm lịch nên lượng người đổ về thủ đồ rất lớn, trên đường vô cùng nhiều xe, đường cao tốc lại càng chen chúc chật cứng giống như một cái bãi đỗ xe di động vậy, hơn nữa đường như người ta cũng rất sốt ruột, rất nhiều xe đánh lái để vượt lên, liên tục chạy dàn hàng.

Thẩm Trường Đông chuẩn bị xong mới gọi điện cho Đinh Dật, điện thoại của cô luôn báo bận, mãi mới kết nối được, cậu đang định nói thì bên kia truyền đến tiếng kêu hoang mang của Đinh Dật: “Tớ đang trên đường đến bệnh viện XX, gọi lại sau nhé, hay là, cậu tới bệnh viện tìm tớ đi.” Xa xa có tiếng còi xe cảnh sát và tiếng người hét to hỗn loạn, đúng lúc đó điện thoại bị ngắt.

Thẩm Trường Đông mặt tái nhợt, vội vàng bấm gọi lại: “Cậu bị thương à?!”

“Không phải tớ, là Wada bị thương, bọn tớ bị tai nạn xe, gặp mặt rồi nói sau!” Điện thoại một lần nữa bị cắt đứt.

27. Chương 27

Hóa ra, lúc ấy Đinh Dật đang thầm cảm thán về vấn đề tố chất của những người lái xe thì bỗng nghe “rầm” một tiếng, sau đó cảm giác cơ thể bị đẩy mạnh về phía trước, đầu suýt nữa đập vào kính chắn gió, cô vội vàng dùng tay chống lên kính, cũng may đã thắt dây an toàn cẩn thận, cơn hoảng hồn qua đi, Đinh Dật mới thở hắt ra một hơi.

Có một chiếc xe lách vào bên trong, Wada chưa kịp giảm tốc độ, theo bản năng đánh tay lái sang bên trái, kết quả là đâm vào dải phân cách ở giữa đường, đầu xe ở bên ghế lái bị va đập lôm một mảng lớn – đúng là Wada vẫn còn rất non tay.

Đang thắc mắc sao không thấy Wada có phản ứng gì, Đinh Dật bỗng thấy từ phần trán bên trái mặt cậu ta đang chảy xuống hai hàng máu, mắt cậu ta nhắm nghiền, hình như đã hôn mê bất tỉnh, Đinh Dật hoảng hốt, cô tưởng bản thân không làm sao thì Wada cũng sẽ như vậy vì cậu ta cũng thắt dây an toàn, sao lại thành thế này?!

Sau khi hô lớn vài tiếng mà không thấy ai đáp lại, Đinh Dật vội vàng rút điện thoại ra báo cảnh sát.

Cũng may là trên đường đưa đến bệnh viện, Wada đã dần dần khôi phục lại ý thức, sau khi tỉnh lại, về mặt cậu ta đỡ dần: “Tôi làm sao vậy? Đây là đâu?” Cậu ta muốn ngồi dậy khỏi chiếc cáng cứu hộ trên xe, nhưng vừa vịn cánh tay thì bỗng kêu lên một tiếng rồi nằm vật xuống.

Đinh Dật giật nảy người, chẳng lẽ cậu ta không biết mình bị tai nạn xe sao? Đừng bảo bị mất trí nhớ chứ! Cô vội vàng ghé sát lại hỏi: “Tôi là ai?”

Wada nghi hoặc nhìn ánh mắt của cô: “Cậu không phải Đinh Dật à?”

Đinh Dật thở phào, xem ra có lẽ vừa gặp tai nạn là cậu ta ngất đi luôn, không phải mất trí nhớ, cô vội vàng kể lại, còn dặn dò: “Bác sĩ nói cánh tay trái của cậu có khả năng bị gãy xương, đừng cử động mạnh, chúng ta đang đến bệnh viện.” Giọng nói cô rất nhẹ nhàng, Wada nghe vậy gật đầu, thực sự không động đậy nữa.

Sau khi đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện, cậu ta không chỉ gãy xương cánh tay mà não còn bị chấn động nhẹ, phải nằm viện ít nhất ba ngày để quan sát, ra viện rồi vẫn cần nghỉ ngơi nửa tháng.

Đinh Dật hiểu ra nếu lúc đó Wada không đánh tay lái mà để chiếc xe đó tông vào đuôi, với tốc độ khi ấy thì người nằm trong bệnh viện bây giờ có lẽ sẽ là cô, cô chợt cảm thấy áy náy nên chủ động đề nghị chăm sóc trong thời gian cậu ta nằm viện.

“Không cần phiền phức thế đâu, cậu cũng sắp phải đi học rồi, hơn nữa sự việc xảy ra hôm nay cũng là do tôi bất cẩn, còn làm lỡ hẹn của cậu, may là bây giờ vẫn chưa quá muộn, cậu đi nhanh vẫn kịp.” Wada nói sau khi cánh tay được bó bột thạch cao.

Nhìn cánh tay cậu ta bó bột treo trước ngực, đầu thì băng bó vải trắng, đôi mày nhíu lại dường như đang cố gắng chịu đựng cơn đau, Đinh Dật có máu lạnh cũng không nỡ bỏ mặc cậu ta ở đây, như thế thì thật đáng khinh.

Một lúc sau Thẩm Trường Đông hít hải chạy đến, Đinh Dật kể lại cho cậu tình huống khi đó, Thẩm Trường Đông nghe xong liên tục nói cảm ơn Wada đang nằm trên giường bệnh, Wada gượng cười: “Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng chỉ vô thức đánh tay lái, mà hơn nữa dù sao cũng không thể để phụ nữ bị thương.”

Hậu quả nào bị chấn động nhẹ khiến Wada cảm thấy choáng váng buồn nôn, không muốn ăn gì cả, Đinh Dật bèn cùng Thẩm Trường Đông ra phố tìm xem có quán nào bán cháo mua một ít.

Đinh Dật lắc lắc cánh tay Thẩm Trường Đông: “Cậu khẳng khẳng muốn tớ về sớm, bây giờ còn khiến cho Wada bị thương, rốt cuộc hôm nay đã sắp xếp cái gì thế? Tiết lộ một chút đi, định mời tớ một bữa thịnh soạn à, hay là có quà tặng tớ?” Chẳng lẽ cậu ấy cũng học theo người ta chuẩn bị một bữa tối dưới ánh nến? Đinh Dật vẫn cảm thấy tò mò về chuyện này. Cô nghĩ, nếu thật sự có một lần trịnh trọng ngồi đối diện với Thẩm Trường Đông, nhìn nhau bằng ánh mắt nồng nàn dưới những ngọn nến lung linh, chắc có lẽ cô sẽ phá lên cười mất.

Thẩm Trường Đông liếc cô một cái: “Cậu nên cảm tạ trời xanh vì hôm nay đã bình an vô sự, còn mơ tưởng cái gì nữa?”

Đinh Dật thẹn quá hóa giận: “Không nói thì thôi, không thèm! Tớ ăn no rồi việc mới bị cậu lừa trở về sớm thế này!” Nói xong cô hầm hừ quay người bỏ đi trước, bỗng bị Thẩm Trường Đông kéo giật lại lạnh lùng quát: “Nhìn xe!”

Hóa ra nơi sang đường phía trước đã chuyển sang đèn đỏ, mấy chiếc xe chờ đèn xanh lâu quá nên đã nổ máy sẵn sàng phóng đi, trong đó có một chiếc lao vút qua trước mặt cô – lái xe thời nay đều điên cả rồi sao?

Nhưng một câu quát vừa rồi của Thẩm Trường Đông thật là hung dữ, từ trước đến giờ Đinh Dật chưa bao giờ thấy cậu lớn tiếng như vậy, mặc dù biết cậu chỉ muốn tốt ỉnh nhưng cô vẫn cảm thấy mất tự nhiên nên quay mặt đi.

Thẩm Trường Đông kéo cánh tay cô, để cô xoay lại đối diện với cậu: “Sau này đi đường không được thờ thần lìu linh như thế nữa, nếu không tớ sẽ rất lo lắng.”

Đinh Dật ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi con ngươi đen láy sâu xa của cậu, trong đó toát ra sự quan tâm và lo âu, cô mềm lòng, nói: “Tớ biết rồi, sau này sẽ cẩn thận.” Giọng nói tuy vẫn cứng nhắc nhưng đã không còn bức bối nữa.

Thẩm Trường Đông lấy một chiếc hộp nhỏ từ trong túi quần ra đưa cho cô, Đinh Dật mở ra xem, là một chiếc dây chuyền, mặt dây chuyền là một hình trái tim ngũ sắc, xung quanh còn có những tạo hình rất lạ, nhìn kỹ vẫn là tim ở trong tim, có cả nhãn hiệu: trái tim gắn bó, phía trên khảm đá vụn, sáng lấp lánh đẹp vô cùng.

Đinh Dật cảm thấy rất thích nhưng vẫn muốn giả vờ chế giễu: “Ha ha, hóa ra cậu lại buồn nôn như vậy!” Khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Trường Đông ửng đỏ, cậu gơ tay ra vẻ muốn giành lại nhưng lại bị Đinh Dật nắm chặt: “Quà đã nhận, không được đòi lại!”

Vừa vặn hôm nay cô mặc một chiếc áo len lông cừu cổ tim, cô bảo Thẩm Trường Đông đeo sợi dây chuyền lên ỉnh, chiều dài của sợi dây rất hoàn hảo. Vuốt ve mặt dây chuyền lạnh lạnh bên dưới xương quai xanh, Đinh Dật cười hỏi: “Tết năm nay chắc là thu được không ít tiền mừng tuổi, hào phóng thế.”

Thẩm Trường Đông khinh bỉ: “Cậu tưởng tớ giống cậu chắc, bà địa chủ nhỏ, thù lao dịch mấy bộ phim cả kỳ vừa rồi của tớ đang bị cậu đeo lên cổ đấy.”

Hóa ra cậu nói số tiền kia có việc cần dùng chính là cái này, Đinh Dật cảm thấy lòng ngọt lịm.

Đang ngây ngất thì Thẩm Trường Đông bỗng kéo cô đi: “Đèn xanh rồi, đi nhanh lên, người ta vẫn còn đang chờ cháo đấy!”

Hai người mua cháo xong quay lại bệnh viện thì Ngụy Hoa Tĩnh đã ở đó, tay còn cầm áo khoác, rõ ràng là vừa mới đến. Ngụy Hoa Tĩnh vừa treo áo lên giá vừa cười vui vẻ: “Ha ha, em gái đã ngoan Đinh Dật đúng là sao chổi nhỏ, lần đầu tiên tôi gặp cô bé ấy cũng phải treo tay trước ngực mấy ngày, nhưng chỉ là bị bong gân, không nghiêm trọng như cậu.”

Đinh Dật nghe vậy vừa xấu hổ vừa tức, nhưng mà Ngụy Hoa Tĩnh nói đúng, không nổi cáu được, cô lập tức giả vờ mang cháo đến mời Wada, không thèm để ý đến anh ta.

Ngụy Hoa Tĩnh thấy giấu cợt Đinh Dật không có tác dụng, lại chuyển hướng sang Wada: “Nhị công tử nhà họ Wada cũng có ngày hôm nay, tình huống như thế nào mới khiến cậu xảy ra sự cố? Hồi trung học không phải cậu thi đấu chuyên nghiệp...”

“Ngụy Hoa Tĩnh, cậu có thể đừng cười trên nỗi đau của người khác như thế được không? Đầu tôi bây giờ đang đau lắm!” Dù tốt tính như Wada cũng không thể chịu được sự chua ngoa và giậu đổ bìm leo của tên này. Bệnh nhân là to nhất, Ngụy Hoa Tĩnh đành gãi gãi mũi bảo sẽ đi gọi bác sĩ.

Thấy Ngụy Hoa Tĩnh đi rồi, Đinh Dật mới thả lỏng tâm tình, vui vẻ lấy cháo ra cho Wada ăn, cô nhìn lướt qua Thẩm Trường Đông đang ngăn người ở bên cạnh, bèn gọi cậu: “Mau tới đây cùng ăn đi, chúng ta phải ăn xong trước khi Ngụy Hoa Tĩnh quay lại, đừng để phần tí nào cho tên tiểu nhân đó!” Ban nãy trông thấy cháo cá vừa thơm vừa ngon nên đã mua ba phần, bây giờ phở xá đã lên đèn, bọn họ chưa ăn gì hai bữa rồi.

Sau khi Wada ra viện, vì cánh tay gãy xương nên sinh hoạt rất bất tiện, xuất phát từ lòng áy náy nên Đinh Dật thường xuyên mang đồ ăn đến thăm cậu ta. Thấy cậu ta hay phải nghiêng người dùng một tay phải để đánh chữ, cô bèn xung phong hỗ trợ.

Những thứ mà Wada phải nhập vào máy chủ yếu là số liệu, báo cáo, cô không quen với ngành đó nên tuy gõ bằng tiếng Trung cô cũng không hiểu gì. Thi thoảng cô giúp cậu ta gửi vài bức thư điện tử bằng tiếng Trung, là về các hoạt động quản lý sản nghiệp điện gia dụng của nhà Wada ở Trung Quốc, nhưng cái này cơ bản Đinh Dật có thể hiểu được cho nên cô hơi lo sợ: “Tôi thấy cậu nên bảo thư ký làm đi, tôi thế này có tính là tiếp xúc với thông tin kinh doanh cơ mật không?”

Wada cười một tiếng: “Cho dù là thông tin cơ mật thì cậu cũng không phải đối thủ cạnh tranh, biết thì có làm sao?”

Đinh Dật đảo mắt: “Cậu không sợ tôi đem bán những thông tin này cho đối thủ cạnh tranh của công ty cậu à?”

Wada cười càng thêm vui vẻ: “Cậu sẽ làm thế à?”

Không, cho dù cô thật sự mang đi bán thì có công ty nào lại tin tưởng một nữ sinh như cô chứ? Đây chính là nguyên lý người nghèo đeo kim cương cũng bị coi là thủy tinh.

Wada nói tiếp: “Nhưng để cậu làm giúp cũng vất vả quá, tôi không nói chuyện gặp tai nạn cho bên Nhật Bản, các công việc đối ngoại đều làm báo cáo tại nhà, sợ thư ký nhìn thấy tôi thế này thì lộ mất.”

Đinh Dật vội vàng bảo cậu ta đừng ngại, cô gật đầu: “Chắc là cậu sợ họ sẽ lo lắng, xa thế này mà phải bay sang thăm cậu thì phiền phức quá.”

Wada mỉm cười nhìn cô, nếu như bị họ biết được đương nhiên sẽ phiền toái.

Nhưng điều cậu không ngờ đó là phiền toái đã đến, thậm chí còn đến quá nhanh.

Một ngày nọ, buổi chiều Đinh Dật không có tiết, cô bèn đến thư viện mượn hai quyển sách mang đến cho Wada, người mở cửa cho cô là một cô gái trẻ, phản ứng đầu tiên của Đinh Dật chính là: “Xong rồi, đi nhầm nhà!” Cô vội vàng lùi lại nhìn số nhà, ơ đứng rồi mà.

Cô gái kia cũng hơi ngạc nhiên nhìn cô, hỏi: “Xin hỏi cô tìm ai?” Giọng nói nghe là lạ.

Đúng lúc đó trong nhà có tiếng phụ nữ vang lên, hình như là tiếng Nhật, tiếp theo là tiếng bước chân vội vã, sau đó Wada xuất hiện tại cửa ra vào: “Masako, em vào trong đi, cô ấy tới tìm anh.”

Cô gái nghiêng người tránh đường, sau khi Đinh Dật thay dép vào nhà mới phát hiện có một người phụ nữ đang ngồi trên ghế sa-lông phòng khách, người phụ nữ ấy mặc bộ đồ ở nhà kiểu Tây, tuy có thể nhìn ra không còn trẻ nhưng dung mạo vẫn rất diễm lệ, làn da trắng, khó thấy nếp nhăn. Người phụ nữ nhìn thấy Đinh Dật đi vào bèn tao nhã đứng dậy, mặt hơi ngước lên nhìn cô.

Đinh Dật đang do dự không biết nên xưng hô thế nào, đúng lúc Wada đóng cửa xong đi tới liền giới thiệu: “Tiểu Dật, đây là mẹ tôi, mẹ, cô ấy tên là Đinh Dật, bạn tốt của con, còn đây là Fukai Masako, người giúp việc sinh hoạt của mẹ tôi.”

Chào hỏi xong, Wada phu nhân mới mời mọi người ngồi xuống, bà cười dịu dàng nhìn Đinh Dật: “Thật là một cô gái xinh đẹp!” Sau đó quay sang nói mấy câu tiếng Nhật với Wada, Wada nhìn Đinh Dật, dùng tiếng Nhật đáp lại mẹ hai câu, sau đó mới chuyển sang tiếng Trung nói: “Mẹ, Đinh Dật không hiểu tiếng Nhật, chúng ta nói tiếng Trung đi.”

Đinh Dật khẽ thở ra, họ mà nói tiếp vài câu tiếng quỷ nữa thì cô chỉ muốn phải mộng bỏ đi. Trong phòng tổng cộng có bốn người, ba người nói tiếng Nhật, chỉ có mình cô như kẻ điếc, người ta chửi cô không biết chửi cô vẫn còn người ngây ngô, Đinh Dật không muốn bị lỗ vốn.

Cũng may lời Wada nói còn có tác dụng, tiếp đó tất cả mọi người đều nói tiếng Trung, mặc dù Wada phu nhân và Masako thỉnh thoảng còn sai ngữ pháp nhưng cũng không thành vấn đề.

Wada phu nhân có một loại lực tương tác rất mạnh, lời nói nhỏ nhẹ có khả năng dẫn dắt người khác, dường như bà rất hứng thú với Đinh Dật, hay dịu dàng uyển chuyển hỏi cô một vài chuyện riêng tư, Đinh Dật lại là người ăn mềm không ăn cứng, chẳng mấy chốc cô đã kể ra tường tận về mình. Wada phu nhân bị cô chọc thỉnh thoảng lại bật cười khẽ, không ngớt lời khen: “Thú vị, đúng là một cô gái thú vị.”

Có rất nhiều chuyện Wada cũng mới được nghe lần đầu tiên, nhận thấy có điểm đáng ngờ, Wada phu nhân nhìn con trai này giờ chưa từng rời mắt khỏi Đinh Dật, trêu ghẹo nói: “Lần đó con chăm chỉ luyện tản đả một năm, chẳng lẽ là muốn đối phó với Tiểu Dật? Sao, có thắng không?”

Đinh Dật nghe thế vội nói: “Đó là hồi bé không hiểu chuyện nên làm vậy, cháu giỏi tiểu xảo nên mới chiếm ưu thế, từ lâu mẹ cháu đã không cho phép so tài với người ta nữa rồi.” Hóa ra cậu ta luyện tản đả một năm, thật là nham hiểm, may mà cô đã thể hiện thái độ ngay từ đầu.

Wada phu nhân gật gù đầu: “Ta nói rồi mà, cô gái đáng yếu thế này ai nỡ nhả tâm ra tay. Đứa con trai này của ta, mặc dù đôi lúc hơi cộc cằn, nhưng thực ra trong nội tâm cũng là người biết thương hương tiếc ngọc.”

Đinh Dật đột nhiên cảm giác có nhiều điểm không ổn, có cái gì đó hơi kỳ lạ, nhưng rõ ràng không khí vẫn đang rất vui vẻ mà, đúng lúc này, Masako này giờ ngồi yên đột nhiên đứng dậy, đề nghị vào bếp chuẩn bị đồ ăn, hóa ra mấy ngày nay Wada toàn gọi đồ ăn bên ngoài, ăn đến phát ngấy, bây giờ có người làm đồ ăn quê hương cho thì quá tốt.

Đinh Dật muốn đứng lên chào ra về thì bị mẹ của Wada khăng khăng giữ lại, muốn cô ở lại dùng bữa tối rồi mới đi. Đã có kinh nghiệm lần trước, Đinh Dật không dám nói mình không quen ăn món Nhật Bản, cô gái tên Masako kia trông có vẻ rất đa năng, nhờ may người ta biết nấu cả món Trung Quốc thì cô từ chối nữa sẽ càng phiền toái, người ta sẽ không thích, đành phải ở lại ăn cơm, chiều nay Thẩm Trường Đông có giờ học, chắc là sẽ không đến tìm cô quá sớm.

Sinh ra trong một quốc gia xã hội chủ nghĩa, Đinh Dật ý thức được mọi người đều bình đẳng, không thể rảnh rồi ngồi chờ cơm như hai mẹ con giai cấp tư sản kia, Đinh Dật xoa tay muốn vào giúp đỡ, Wada phu nhân cũng chỉ khách sáo một chút rồi ngầm đồng ý.

Vào bếp, Đinh Dật hơi giật mình khi thấy Masako tay chân thoăn thoắt nhanh nhẹn, cô vội vàng tiến lại bảo: “Wada phu nhân bảo tôi vào giúp đỡ.”

Masako chỉ liếc cô một cái không nói gì, Đinh Dật nhìn một bàn bày đầy đồ ăn, không biết nên bắt đầu từ đâu, Masako bỗng nhiên lên tiếng: “Năm nay tôi mới tốt nghiệp đại học Tokyo khoa Quản lý kinh tế.”

Đinh Dật sững sờ, hóa ra cô ấy đang tự giới thiệu, nhà Wada đúng là giàu có, người giúp việc của phu nhân mà cũng phải tốt nghiệp trường có tiếng.

“Gia đình tôi kinh doanh thực phẩm, có quan hệ nhiều đời với gia tộc Wada, cha tôi và Wada tiên sinh là bạn tốt.”

Oa, hóa ra Masako cũng là thiên kim tiểu thư, thất lễ thất lễ, xem ra người giúp việc sinh hoạt chẳng qua chỉ là chức vụ phụ thêm mà thôi, nhưng mà Masako tự nhiên nói với cô những chuyện này làm gì, chẳng lẽ trên mặt cô có viết “Tôi rất nhiều chuyện” sao?

Đinh Dật vô thức sờ sờ mặt mình, Masako nhìn cô nói tiếp: “Tuy cô xinh đẹp hơn tôi, Hidematsu Wada cũng thích cô, nhưng cuối cùng người kết hôn với anh ấy là tôi.”

Đinh Dật ngây người, hiểu lầm to rồi, hiện nay thân phận của cô vẫn là bạn gái của người họ Thảm nào đó, ai kết hôn với Wada thì liên quan gì đến cô?

Chẳng trách vừa rồi lúc nói chuyện với mẹ Wada cô cứ có cảm giác không được tự nhiên, hóa ra cô không hề hay biết mình đã trở thành trung tâm của một vụ tai tiếng! Tai tiếng, đối tượng lại còn là công tử nhà giàu, sao giống trong mấy tiểu thuyết ngôn tình vậy, rõ ràng cô luôn cố gắng phấn đấu, dốc sức học hành, nuôi chí xây dựng đất nước suốt đời, trở thành thanh niên thời đại mới ngũ giăng tứ mỹ tam nhiệt ái [1], sao có thể để cho chất độc của chủ nghĩa tư sản ăn mòn, không được, tuyệt đối không được!

[1] Ngũ giăng tứ mỹ tam nhiệt ái là ba khía cạnh về tình yêu của Trung Quốc, được ban hành vào đầu những năm 1980 để tuyên truyền phổ biến các nội dung về tư tưởng của hoạt động giáo dục. Trong đó ngũ giăng gồm: văn minh, lịch sự, vệ sinh, trật tự, đạo đức; tứ mỹ chỉ vẻ đẹp của tâm hồn, ngôn ngữ, hành vi và hoàn cảnh; tam nhiệt ái gồm có yêu Tổ Quốc, yêu xã hội chủ nghĩa, yêu Đảng cộng sản.

Nhìn biểu cảm biến hóa khó dò của Đinh Dật, Masako tưởng rằng cô đã bị lời nói của cô ấy gây áp lực nên thừa thắng xông lên: “Thực ra chuyện này không thể miễn cưỡng, hôn nhân không môn đăng hộ đối chỉ mang đến bất hạnh, một người lớn trong nhà tôi đã rơi vào hoàn cảnh đó, bây giờ bà ấy đang rất khổ sở.” Giọng nói của Masako ngày càng trầm xuống, hai câu cuối cùng dường như chất chứa đau thương, xem ra đó hẳn phải là người rất thân thiết với cô ấy.

Xưa nay Đinh Dật vốn không có sức đề kháng với những người dịu dàng, nếu Masako lớn tiếng mắng mỏ cô thì có khi cô còn nổi giận gây chuyện, chọc tức cô ấy. Masako coi cô là tình địch, nhưng lại bình tĩnh kể chuyện cho cô, khiến cô cũng xuôi lòng.

Vì vậy Đinh Dật nghiêm túc nói với cô ấy: “Cô yên tâm, tôi sống ở Trung Quốc rất tốt, sẽ không chạy sang nước Nhật của mấy người mà trào cao đầu.” Cuối cùng nhìn vẻ trịnh trọng của Masako, cô vẫn không kìm lòng được nghịch ngợm hỏi: “Làm sao cô biết nếu tôi kết hôn với Wada thì nhất định sẽ bất hạnh? Hình như ấn tượng của Wada phụ nhân đối với tôi không hề tệ.”

Masako nhìn lướt qua cô, Đinh Dật cảm giác trong ánh mắt đó có sự thương hại, như thể đang nhìn một kẻ ngốc, cô ấy nhẹ nhàng nói: “Wada phụ nhân hay giận dữ với bác trai, hai ngày nữa bác trai chạy đến xin lỗi là cơn giận của phụ nhân cũng sẽ tiêu tan, đương nhiên sẽ không còn mâu thuẫn nữa.”

Hóa ra Masako là con dâu mà Wada tiên sinh lựa chọn, Wada phụ nhân cãi nhau với chồng nên mới lấy con bé ngốc tự đưa mình tới cửa là cô làm vũ khí để nhân tiện lôi kéo con trai. Chờ đến khi vợ chồng nhà người ta đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa thì đạo cụ tạm thời như cô cũng sẽ rời khỏi sân khấu. Nếu như Wada thật sự có tình ý với cô mà kiên quyết không chịu rời khỏi thì không biết chừng hai vợ chồng già còn có thể liên kết ra tay chia rẽ uyên ương, đến lúc đó một vở bi kịch tình yêu xuyên quốc gia phiên bản hiện đại sẽ được long trọng diễn lại.

Đinh Dật cảm thấy cô đã hoàn toàn hiểu ý của Masako, nhưng cô ấy có thể bình tĩnh nắm chắc phần thắng trong tay đến thế sao? Nếu vậy, cô ấy cần gì phải mất công kể rõ sự tình ột kẻ có cũng được mà không có cũng chẳng sao như cô chứ, nhìn tình địch bị ngược đãi chẳng phải càng vui vẻ hơn ư, hay là cô ấy nhân từ không nỡ nhìn cô tự nhảy vào hố lửa?

Tóm lại, sự tình rất phức tạp, đặc biệt là chuyện của đại gia tộc lại càng phức tạp. Đinh Dật cảm thấy cô không nên tốn nơ-ron vào mấy chuyện này, với những tình huống mơ hồ không rõ ràng như thế này, cô chỉ dùng một chiêu – diệt cỏ tận gốc.

Vui vẻ quay trở lại phòng khách, Đinh Dật gờ điện thoại của mình cười nói: “Bác gái Wada, thật là ngại quá, hôm nay người yêu của cháu (sợ nói bạn trai sẽ bị bác ta ngộ nhận là bạn nam giới, trước mặt người ngoại quốc nên nói rõ là tốt nhất) tới tìm, bây giờ đang ở trường học rồi, cháu không thể để anh ấy đợi quá lâu, cháu xin phép về vậy, thật sự xin lỗi bác.”

28. Chương 28

Đinh Dật về trường học được hơn nửa tiếng thì Thẩm Trường Đông mới đến, cô vừa ăn cơm vừa kể lại cho cậu chuyện xảy ra ở nhà Wada, Thẩm Trường Đông nghe cô lú lờ kể xong mới nói: “Gia đình như vậy người ngoài nghe thấy giống như tiểu thuyết, còn người ở trong chưa hẳn đã dễ chịu, có lẽ Wada cũng không phải là người đơn giản.”

Đinh Dật tán thành, một cậu thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi, vừa nghiên cứu vừa quản lý kinh doanh, vừa phải bỏ thời gian đối phó với cha mẹ và con dâu tương lai mà cha mẹ lựa chọn, đó là những chuyện mà người bình thường có thể làm được ư? Tên Nhật Bản này đúng là dồi dào tinh lực, không biết có phải là do nền giáo dục tiên tiến mà cậu ta được trải nghiệm hay không. Còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, cậu ta công kích tình hình giáo dục hiện nay của Trung Quốc, chê bai trẻ con Trung Quốc không chịu được cực nhọc, trái lại cậu ta vô cùng tự hào về mọi thứ của đất nước cậu ta, cô không biết liệu rằng có phải tất cả thanh thiếu niên Nhật Bản đều được giáo dục thành công như thế hay không, nhưng ít ra thì bây giờ Wada hoàn toàn chứng minh được sự ưu tú và xuất sắc của mình.

Đinh Dật bỗng cảm thấy hả hê: “Chúng ta hãy cùng nhau cố gắng!”

Học kỳ hai của năm nhất thực ra cũng không quá nặng, ít nhất không như kỳ trước. Vì đơn xin chuyển khoa của Đinh Dật đã được chấp thuận nên sang năm cô sẽ chuyển sang khoa Điện tử, học kỳ này là học kỳ cuối cùng của cô ở khoa Ô-tô, do đó một số môn chuyên ngành cũng không cần chăm chỉ quá.

Thế nhưng con người có một loại tâm lý rất quái lạ, đó là, nếu có một thứ mà trước đây bạn thường xuyên sớm tối tiếp xúc với nó, thậm chí đã chuẩn bị để làm bạn với nó suốt cả cuộc đời, thế mà đột nhiên có sự thay đổi, nó sẽ không bao giờ xuất hiện trong những tháng ngày sắp tới của bạn nữa, nó sẽ vĩnh biệt bạn, vậy thì cho dù trước kia bạn không thích nó, thậm chí rất ghét nó thì bây giờ khi sắp phải rời xa, bạn bỗng cảm thấy lưu luyến, thậm chí là đau buồn.

Đinh Dật có loại tâm lý này khi đối diện với các môn chuyên ngành của khoa ô-tô, nhìn sách giáo khoa của học kỳ trước bị cô gỡ đến rách nát, nhớ lại những nội dung quen thuộc, cùng với niềm vui sướng khi cuối cùng cũng hiểu ra một vấn đề nào đó, tất cả đều khiến cô không nỡ rời xa. Một cuốn sách một thế giới, đối với Đinh Dật, những cuốn sách này giống như một không gian vừa thân quen vừa lạ lẫm, trong đó có con đường quen thuộc, còn có rất nhiều góc mà cô chưa từng khai phá, những góc đó rốt cuộc còn ẩn giấu điều gì có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ biết được.

Cũng vì thế mà học kỳ này Đinh Dật đã làm một chuyện mà trong mắt những người khác là vô cùng kỳ quặc. Đó là cô ra sức chọn các môn chuyên ngành của khoa ô-tô, sau đó rất kiên trì đi học, trong đó có môn Vẽ sơ đồ máy móc và Vẽ sơ đồ lắp ráp linh kiện cô còn đạt điểm cuối kỳ cao nhất lớp. Vốn chỉ học vì cảm giác không nỡ từ bỏ, nhưng ai có thể ngờ rằng nhờ những kiến thức máy móc của năm nhất này mà nhiều năm về sau, Đinh Dật có thể đảm nhiệm công việc trong đề tài nghiên cứu khoa học mà rất nhiều người khác không thể làm được, nhưng những cái này sẽ nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Trong khi đó, Thẩm Trường Đông cũng dần dần bận rộn hơn, qua thời kỳ tân sinh viên, khối lượng công việc của cậu trong hội sinh viên và câu lạc bộ kịch nói đều đột nhiên tăng lên rất nhiều. Câu lạc bộ kịch nói là một trong mười câu lạc bộ hoạt động mạnh nhất của đại học M, hàng năm đều cho ra mắt ít nhất một vở kịch công diễn trước toàn trường, nếu như màn biểu diễn gây được tiếng vang tốt thì còn có cơ hội đi diễn ở các trường khác, đồng thời cũng có trường đưa sinh viên đến biểu diễn ở đại học M. Nhưng dù sao cũng chỉ là một câu lạc bộ sinh viên, kinh phí và thời gian đều vô cùng hạn chế, để sắp xếp được một vở diễn không phải là chuyện đơn giản, nhưng nếu diễn tốt làm thỏa mãn con mắt của sinh viên các trường thì sức ảnh hưởng của câu lạc bộ cũng được khuếch trương.

Có điều phạm vi này không bao gồm tất cả các trường ở Bắc Kinh, bởi vì rất nhiều trường thuộc khối kỹ thuật không am hiểu lĩnh vực đó, hoặc là không có nhiều sinh viên yêu thích, hoặc cũng có thể là ai cũng bận rộn, không thể dành quá nhiều thời gian để dàn dựng một vở kịch, tóm lại tập thể này bao gồm không quá mười trường mà thôi, trong đó không có đại học A, vì vậy Đinh Dật thường xuyên đến đại học M xem kịch kè.

Đinh Dật không thích những bộ phim điện ảnh hay truyền hình ngày càng bị thương mại hóa với tốc độ

chóng mặt, thế nhưng cô lại cực kỳ thích kịch nói, cô cho rằng phương pháp biểu diễn cường điệu trên sân khấu càng có thể làm bật lên nội tâm cảm xúc của nhân vật, càng trực tiếp thì càng thú vị. Hơn nữa khi diễn xuất mặt đối mặt trên sân khấu sẽ không bị ngắt quãng, không bị hô ngừng, làm tăng độ khó của diễn xuất, đòi hỏi thực lực diễn viên rất cao – xưa nay Đinh Dật luôn khâm phục những người có thực lực.

So với các vở kịch với diễn viên nổi tiếng thì kịch nói do sinh viên tự biên tự diễn lại có phần tươi mới, sinh động hơn, mà họ chỉ thu tiếng vỗ tay, không thu vé vào cửa, hoàn toàn loại trừ khả năng thương mại hóa, có thể nói là vô cùng trong sáng.

Hoạt động lần này do thủ lĩnh của câu lạc bộ mở màn, tác phẩm nay năm của bọn họ là “Chàng Scapin lấu lỉnh” của Molière [1], rất nhiều trường đã từng diễn vở kịch này, phản hồi rất tốt, nghe nói có người đã theo câu lạc bộ của họ đi xem vở diễn của mấy trường liền. Khi đến lượt đại học M diễn, do hội trường không đủ lớn nên ai tới chậm thậm chí phải đứng xem ở cửa ra vào.

[1] Molière: nhà thơ, nhà viết kịch, nghệ sĩ người Pháp, người sáng tạo ra thể loại kịch cổ điển, một bậc thầy của kịch nghệ châu Âu.

Đọc thêm cốt truyện của vở “Chàng Scapin lấu lỉnh” ở đây: [.tienphong /van-nghe/28686/Chang-Scapin-lau-linh%C2%A0ra-mat-khan-gia%C2%A0Viet-Nam.html](http://tienphong.vn/van-nghe/28686/Chang-Scapin-lau-linh%C2%A0ra-mat-khan-gia%C2%A0Viet-Nam.html)

Đinh Dật kích động bám theo Thẩm Trường Đông trà trộn vào khu vực ghế ngồi ưu tiên, cô nhìn ngó xung quanh: Oa, tất cả đều là mỹ nữ! Cô ngại ngần hỏi Thẩm Trường Đông: “Đây có phải là vị trí dành riêng ỹ nữ không, ha ha, cậu thấy tó đủ tư cách à?”

Thẩm Trường Đông lườm cô: “Đây là khu vực riêng của thành viên câu lạc bộ.”

Đinh Dật vụng trộm lè lưỡi, nghĩ lại mình chỉ là người ngoài, vẫn nên ít xuất hiện thì tốt hơn, cho nên cô lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống chờ vở diễn mở màn, Thẩm Trường Đông không thể ở đây xem cùng cô, cậu phải vào hậu trường hỗ trợ, tạm thời làm nhân viên phục vụ.

Diễn xuất thực sự rất tuyệt, nhất là người đóng vai đầy tớ Scapin, đó là một nữ sinh tóc ngắn người gầy gầy, tuổi tác của các sinh viên không đều nhau, người đó thoát nhìn phải gần ba mươi tuổi, thế nhưng phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, lần nào cũng nghĩ ra cách xử lý hay, đôi mắt to linh động lóe lên vẻ tinh nghịch gian xảo, giọng nói vang dội, lời lẽ dí dỏm, nhận được những tràng vỗ tay hoan hô của mọi người. Kịch bản cũng được cải biên rất thú vị, nhiều lời thoại như “Ta chém không chết được nhà người!” khi rút kiếm rất giống tư thế và điệu bộ khi nói “Ta khinh thường người!” trong phim điện ảnh “Sư tử Hà Đông” đang làm mưa làm gió thời gian ấy, nhưng Đinh Dật cho rằng người trên sân khấu kia diễn có khí thế hơn.

Đinh Dật hoàn toàn quên mình, đắm chìm trong vở kịch, nhưng người ngồi bên cạnh cô lại ở trong trạng thái hoàn toàn trái ngược. Người đó dường như cứ thấp thỏm không yên, liên tục nhích tới nhích lui, thỉnh thoảng lại đụng vào Đinh Dật, Đinh Dật thấy đó là một nữ sinh nên đành dịch sang một bên không để ý đến.

Một lát sau cô ta cúi người nhặt thứ gì đó, lúc đứng dậy khuỷu tay cô ta thúc vào người Đinh Dật, trúng vào nơi nhạy cảm dưới xương sườn của cô nên rất đau, Đinh Dật bực mình trừng mắt nhìn sang thì bỗng phát hiện người này trông quen quen, chính là phần tử khủng bố đã từng gặp ở dưới ký túc xá của Thẩm Trường Đông, tên là Cổ Lệ thì phải, đúng là oan gia ngõ hẹp!

Thấy cô ta không hề có ý định xin lỗi, Đinh Dật đang định nổi giận thì xung quanh chợt vang lên một tràng pháo tay giòn giã và tiếng trầm trồ khen ngợi, thấy trên sân khấu sắp đến đoạn cao trào, cô đành hít sâu một hơi: nhẫn nhịn, xem kịch xong rồi tính sổ cũng không muộn.

Thấy Đinh Dật hậm hực không lên tiếng lại tiếp tục quay lên xem kịch, Cổ Lệ càng thêm đắc ý, cô ta châu đầu thì thầm chuyện gì đó với nữ sinh ngồi cạnh, thỉnh thoảng còn quay sang nhìn Đinh Dật rồi cười khê vài tiếng.

Vở kịch khép lại thành công, Đinh Dật thở phào nhẹ nhõm, cô vỗ vỗ Cổ Lệ đang định bỏ đi: “Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Từ cửa bên của hội trường đi ra là một con đường nhỏ, bên cạnh có một rừng cây, lúc này trời đã tối đen như mực, ngọn đèn nhỏ ở ven đường không thể chiếu tới chỗ sâu trong rừng cây, trong đó tối thui không

thể nhìn rõ được sự vật.

Mặt đối mặt đứng đối diện, Cổ Lệ vô cùng ngạo mạn: “Giữa chúng ta có cái gì để nói?”

Đinh Dật liếc cô ta: “Cậu không cảm thấy cần phải xin lỗi tôi sao?”

Cổ Lệ cười phá lên: “Tôi không cố ý, hơn nữa, vị trí đó cũng không phải chỗ cô có thể ngồi, trường chúng tôi còn nhiều người phải đứng lăm đấy, cô chiếm chỗ mà còn không biết xấu hổ à?”

Lời này mới nghe xong cảm thấy rất có lý, nếu là người da mặt mỏng chắc hẳn sẽ rất ngại, nhưng Đinh Dật là ai chứ, không có lý cũng phải nói lại cho bằng được, hơn nữa còn ở trước mặt tình địch sao có thể chịu yếu thế, vì vậy cô cười lạnh nói: “Chiếm chỗ, rốt cuộc cậu tức tôi vì tôi chiếm chỗ trong hội trường hay vẫn là vì tôi chiếm được cái ghế bạn gái của Thẩm Trường Đông?”

Thấy Cổ Lệ nhăn nhó vì bị nói trúng tim đen, Đinh Dật tiếp tục đâm chọc: “Có điều tôi cho cậu biết, cậu tức cũng vô ích thôi, Thẩm Trường Đông là của tôi, trước đây là vậy, bây giờ cũng là vậy, sau này vẫn sẽ là như vậy, trừ khi tôi không cần cậu ấy, nếu không cả đời này cậu cũng đừng hòng mơ tưởng!”

Quay đầu nhìn thấy nhân vật chính của cuộc trò chuyện đang đi về phía này, Đinh Dật mừng rỡ cười đi tới kéo tay cậu: “Cậu tới rồi à, kịch hôm nay hay lắm thế mà cậu không xem cùng tớ! Đáng ghét!” Giọng nói nũng nịu ỏn ẻn.

Thẩm Trường Đông nghi hoặc sờ sờ cánh tay đang nổi da gà, thấy Cổ Lệ khoe mắt rưng rưng, cậu hơi giật mình: “Cổ Lệ cậu sao vậy? Sao vẫn còn ở đây, lão Giang vừa dẫn mọi người đi rồi, bảo lát nữa cùng đi ăn, đang tìm cậu khắp nơi đó.”

Cổ Lệ ghen ngào tũn thân nói: “Vậy còn cậu, cậu không cùng đi ăn à?”

Thẩm Trường Đông chỉ chỉ Đinh Dật, nói: “Tớ không, còn phải đưa cô ấy về. Bọn họ tập trung ở cửa Tây, cậu mau đi đi.”

Cổ Lệ bắt đắc dĩ đành phải xoay người bỏ đi, Thẩm Trường Đông thấy cô ta đi xa rồi mới hỏi Đinh Dật: “Hai người có chuyện gì vậy, sao cô ấy lại khóc?” Cổ Lệ được mệnh danh là phần tử khủng bố tín đồ đạo Hồi, cho thấy cô ta rõ ràng không phải một kẻ yếu đuối, đừng nói là khóc, cô ta còn chưa từng lép vế khi tranh chấp với người khác, nhưng nếu đối thủ là Đinh Dật thì lại là chuyện khác.

Thấy biểu hiện của Đinh Dật có vẻ chống đối, Thẩm Trường Đông thở dài: “Làm người nên tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, cậu cần gì phải ép người ta đến cùng như thế?”

Đinh Dật kinh ngạc: “Cậu còn chưa biết tình huống cụ thể mà đã kết luận là tớ chèn ép người ta?”

“Tớ còn không hiểu cậu sao, có phải vấn đề bụng lằn trước Cổ Lệ lớn tiếng mắng cậu không? Tớ đã nói tính cô ấy như vậy, sao cậu phải lôi lại chuyện đó làm gì.”

Đinh Dật ngắt lời cậu: “Trong lòng cậu tớ chính là đứa vừa hung dữ vừa hẹp hòi như vậy sao? Cậu dựa vào đâu mà cho rằng không phải cô ta bắt nạt tớ trước chứ!”

“Cổ Lệ tuy tính tình không tốt nhưng không phải người xấu bụng...”

“Ý cậu là lòng dạ tớ rất xấu xa phải không? Thẩm Trường Đông, quen nhau bao nhiêu năm, hóa ra trong mắt cậu, tớ chỉ là một kẻ tồi tệ!” Giọng nói Đinh Dật lạnh lẽo như băng.

Thẩm Trường Đông hơi hoảng, vội vàng kéo cô: “Cậu biết tớ không có ý đó, tớ chỉ thấy với cái tính đối chọi gay gắt như vậy thì tương lai sớm muộn cậu cũng sẽ chịu thiệt thôi...”

“Tớ có chịu thiệt hay không thì mắc mớ gì đến cậu? Bớt ăn ro rỗng mỡ xen vào việc của người khác đi!” Vào lúc này rồi mà cậu vẫn còn thuyết giáo, Đinh Dật nổi giận không còn biết lựa lời mà nói nữa.

Thẩm Trường Đông dường như cũng hơi tức giận: “Đinh Dật, cậu đừng có cố tình gây sự được không?”

Đinh Dật cười lạnh: “Đúng thế, tớ chính là người thích cố tình gây sự như vậy đấy, cậu quen biết tớ đâu chỉ mới một hai ngày, cậu cảm thấy ai không cố tình gây sự thì đi mà tìm người đó!” Nói xong cô quay người nhanh chân bỏ đi.

Đến bên xe ở cửa Tây, Đinh Dật đứng dưới biển chờ xe buýt, mắt gườm gườm nhìn Thẩm Trường Đông đang đi tới cách đó không xa, trong lòng vô cùng bức bối, vì vậy cô bước lên chặn ngay một chiếc taxi.

Đinh Dật lên xe, vừa định đóng cửa thì bỗng bị người bên ngoài giữ chặt, cô nhìn cậu: “Buông ra!” Cô ra sức kéo mạnh cửa vào bên trong, nhưng do đang ngồi nên lực cánh tay không mạnh, kéo vài cái liền thua Thẩm Trường Đông, cậu mở cửa xe rồi chen vào chỗ ngồi phía sau.

Không muốn giằng co nữa, Đinh Dật quay mặt ra ngoài cửa sổ không để ý đến cậu, tài xế thấy Đinh Dật không nói gì nên biết đã gặp phải đôi tình nhân đang cãi nhau, ông hỏi nơi đến rồi bắt đầu lái xe đi.

Trầm mặc cả quãng đường, xuống xe Đinh Dật bỏ đi luôn, Thẩm Trường Đông vội vàng thanh toán rồi đuổi theo cho kịp, cậu túm bả vai cô giữ lại: “Rốt cuộc cậu đang giận cái gì?”

“Tớ đang giận cậu tự cho là mình thông minh, thực ra cậu chỉ là một tên ngốc! Đồ đại ngốc!” Cuối cùng không kìm nén được nữa, Đinh Dật hét văng lên, may là chỗ này vắng vẻ không có nhiều người qua lại. Thực ra Đinh Dật cũng không biết vì sao mình lại tức giận đến thế, nếu không vui cô sẽ cáu lên mà đánh người, bình thường sẽ không hờn dỗi với người ta để chính mình chịu tổn thương. Nhưng sự việc hôm nay khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu, không muốn giải thích tí mảy cho Thẩm Trường Đông ngay lúc đó, nhưng cho dù thế thì sao cậu có thể nói đỡ cho người ngoài, sao có thể quay qua trách móc cô chứ?

Suy cho cùng đã ở bên nhau mười mấy năm, Thẩm Trường Đông có ngốc cũng biết mình có lẽ đã hiểu lầm Đinh Dật, cậu thử dò hỏi: “Thực ra, hôm nay là Cổ Lệ khiêu khích trước phải không?”

Đinh Dật chỉ lạnh lùng nhìn cậu, không nói tiếng nào.

“Tớ biết có thể cậu cảm thấy lập trường của tớ không kiên định, nhưng mà, nói cách khác, nếu một phụ huynh nhìn thấy con mình đánh nhau với con người ta, cho dù nguyên nhân là gì thì cũng chỉ có thể răn dạy con của mình mà thôi.”

Đinh Dật nghe xong bức bối nói: “Thật không biết xấu hổ, cậu là phụ huynh của tớ chắc?” Nhưng trong giọng nói đã không còn cảm giác lạnh lẽo như trước nữa, Thẩm Trường Đông cũng cảm thấy được nên vội vàng tiến đến ôm cô vào lòng.

Đinh Dật giãy giụa vài cái nhận thấy không có tác dụng nên đành mặc kệ, Thẩm Trường Đông ghé vào bên tai cô rồi nói: “Thực ra cậu hoàn toàn không cần so đo với Cổ Lệ, thật đấy, cậu không cần làm gì hết cô ấy cũng mãi mãi không thắng được cậu, giống như tớ không cần phải so đo với Wada vậy.”

Giọng nói Thẩm Trường Đông trầm thấp nhẹ nhàng nhưng vô cùng chắc chắn, dường như muốn thuyết phục Đinh Dật, cũng tựa như muốn thuyết phục chính mình.

Đinh Dật bị sự chắc chắn này của cậu bao vây, cô ngẩng đầu nhìn lên, giữa bầu trời đêm ánh sao lấp lánh sáng ngời, đêm nay có sao, ngày mai trời sẽ đẹp lắm.

29. Chương 29

Vào ngày Nữ sinh của khoa, các nam sinh mời nữ sinh ăn cơm, còn bàn bạc với nhau mua quà tặng ký túc xá nữ, trước đó bọn họ đã trưng cầu ý kiến các bạn nữ và cuối cùng thống nhất là mua cân sức khỏe – hầu như ký túc xá nào cũng có nữ sinh đang tiến hành giảm béo.

Buổi tối, các nam sinh còn thuê một hội trường đa chức năng, họ yêu cầu tất cả các nữ sinh trong khoa đều phải tham dự, ngoài ra còn sử dụng các mảnh khố tuyên truyền để mời chào nữ sinh ngoài khoa, thậm chí là ngoài trường.

Nhìn thấy tầm áp phích bắt mắt trên sân trường, Dương Lộ Lộ cười nói: “Thấy không, hóc-môn bay loạn xạ.” Nhưng vì bọn họ cũng đã hao tâm tổn sức nhiều nên mọi người vẫn quyết định đi ủng hộ.

Không ngờ hiệu suất làm việc của bọn họ khá cao, số nữ sinh đến tham dự không hề ít, gần như tương đương với số nam sinh, đa phần đến từ các trường bạn xã hội ở lân cận, xem ra nam sinh đại học A vẫn có sức hấp dẫn nhất định.

Đám nam sinh rõ ràng rất hưng phấn, bình thường ai nấy lời thôi lách thép thì hôm nay bỗng trở nên gọn gàng, mọi khi lười nhác uể oải thì bây giờ ưỡn ngực thẳng lưng, bình thường lảm lì ít nói thì lúc này đang luyện tập cách bắt chuyện với người lạ, mọi ngày nói năng lỗ mãng thì giờ đang cố gắng làm sao để tỏ ra thật là lịch lãm, tóm lại ai nấy đều mang dáng vẻ kích động.

Nhưng vẫn có một vài nam sinh da mặt mỏng, ngại chủ động tiếp cận các nữ sinh xa lạ cho nên chỉ mời những nữ sinh quen thuộc trong khoa, Đinh Dật cũng bị kéo ra nhảy mấy bài.

Cô vừa trở lại chỗ ngồi cầm ly nước uống vài ngụm thì điện thoại chợt rung lên, tưởng là Thẩm Trường Đông, Đinh Dật móc điện thoại ra rồi bấm nghe luôn: “Đã nói với cậu hôm nay có vũ hội, khi nào về tớ sẽ gọi cho cậu mà?” Hội trường rất ồn ào, cô không thể không nói lớn tiếng.

Đối phương dường như hơi giật mình, đáp: “Tối nay cậu muốn gọi điện cho tôi à?” Không phải Thẩm Trường Đông, Đinh Dật thầm mắng mình, chỉ tại nơi này quá ồn ào nên khiến cô cũng bị nóng vội.

Ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh, Đinh Dật liên tục nói xin lỗi, người ở đầu bên kia cười ha ha nói: “Không sao, cũng khó tránh khỏi.” Hóa ra là Wada, sau lần đó, Đinh Dật chưa có thời gian gặp lại cậu ta lần nào, cô vội vàng hỏi thăm bệnh tình của cậu ta.

“Tôi khỏi lâu rồi, hai ngày trước vừa về Nhật Bản một chuyến, bây giờ cậu rảnh không? Tôi đang ở trường, chúng ta ra ngoài uống gì đó?”

Nghĩ đến chuyện bị hiểu lầm với cậu ta ngày hôm đó nên Đinh Dật hơi chần chừ, nhưng dù gì Wada cũng có thể coi như một người bạn tốt, đã lâu không gặp, người ta lại còn bị thương vì mình, Đinh Dật không thể từ chối được, cô ngay không sợ chết đứng, dù sao cô cũng chẳng làm việc gì trái với lương tâm.

Đúng là Wada đã hồi phục hoàn toàn, tinh thần vô cùng phấn chấn, vóc dáng vẫn cao lớn rắn rỏi. Trong quán cà phê, Đinh Dật gọi một ly nước chanh rồi cùng trò chuyện với cậu ta về tình hình gần đây.

Wada nói chuyện lời ít ý nhiều, đôi khi lại rất dí dỏm, tán gẫu với cậu ta lúc nào cũng vui.

Wada lơ đãng nhắc đến Thẩm Trường Đông, Đinh Dật nói: “Chúng tôi cũng coi như thanh mai trúc mã.” Wada không hiểu, Đinh Dật bèn giải thích cho cậu ta bài “Trường can hành” của Lý Bạch [1], “Thực ra thì ý là đã quen biết nhau từ hồi còn rất nhỏ, sau đó cùng nhau lớn lên.” Cô còn đưa thêm ví dụ: “Gia đình cậu và Masako có quan hệ nhiều đời, vậy chắc hai người đã biết nhau từ lâu lắm rồi, cũng có thể gọi là thanh mai trúc mã.”

[1] Lang kỵ trúc mã lai / Nhiều sàng lộng thanh mai. Link đọc: [.thivien.net/viewpoem.php?ID=23&Page=2](http://thivien.net/viewpoem.php?ID=23&Page=2)

Wada nhũn mày: “Tôi nghe ý cậu nói thì thanh mai trúc mã là dùng để chỉ người yêu sao? Tôi và Masako không phải người yêu.”

Đinh Dật không biết nên trả lời thế nào, cũng không thể nói với cậu ta là tuy cô ấy không phải người yêu của cậu, nhưng sau này sẽ là vợ của cậu được. Đó là ép duyên, Đinh Dật cực kỳ thông cảm với cậu ta, đứa trẻ đáng thương, xem ra chúng tôi ở đây không phát triển bằng chỗ các cậu, nhưng vẫn còn được tự do hơn.

Ánh mắt Wada sáng quắc, cậu ta nói: “Có phải Masako đã nói gì với cậu không? Tôi không có quan hệ gì với cô ấy cả, tôi đã có người mình thích.”

Đinh Dật bị cậu ta nhìn, tim bỗng đập thình thịch, cô bật cười ngây ngô: “Khéo thật, tôi cũng thế.”

Lúc Wada tiễn cô trở về ký túc xá thì gặp phải Hồ Giai và Triệu Hiểu Đông đang dắt tay nhau đi tới, hai người đó vây cô rồi tò mò nhìn về phía Wada, Đinh Dật lần lượt giới thiệu đơn giản.

Sau khi Wada đưa các cô về đến tận ký túc xá mới tạm biệt, lão đại Triệu Hiểu Đông cười cực kỳ nham hiểm: “Con nhóc này chẳng ngoan chút nào, đêm hôm khuya khoắt mà còn đi ‘ủ đường cái’ [2] với một anh đẹp trai nhè.”

[2] Ấp mã lộ: một từ có từ thời những năm 1970, chỉ thanh niên vừa tản bộ vừa nói chuyện phiếm trên đường, coi như ủ đường miễn phí cho quốc gia, những chỗ nào không bằng phẳng đều giẫm phẳng hết, dần dần ám chỉ việc “yêu đương tán tỉnh”.

Đinh Dật vội vàng kêu oan, tuyên bố chỉ là quan hệ bạn bè trong sáng. Mấy cô gái vừa lú lờ vừa đi vào ký túc xá, tán dóc mãi Đinh Dật mới nhớ ra vẫn chưa gọi điện cho Thẩm Trường Đông. Cô vội vàng ba chân bốn cẳng rửa mặt rồi chui lên giường, vùi đầu vào trong chăn ôm điện thoại bắt đầu tiến hành báo cáo hàng ngày. Sau khi kết thúc, Đinh Dật vén chăn lên, phát hiện trước mắt vẫn tối thui, cô kinh hãi: “Ai lại đắp thêm cho tớ một lớp chăn nữa thế?”

Cô tức thì bị Dương Lộ Lộ cốc vào đầu: “Đồ ngốc, tắt đèn rồi!”

Có lẽ do không khí ngày lễ và buổi vũ hội quá náo nhiệt nên mọi người vẫn còn rất hưng phấn, không biết ai bắt đầu, cả đám lại nhao nhao mở “hội nằm tám”.

Trong ký túc xá nữ sinh, tình yêu luôn là chủ đề vĩnh hằng, với tư cách phương tiện gửi gắm tình yêu, đám nam sinh cũng bị đem ra mổ xẻ với tần suất rất cao, mọi người vô cùng phấn khích bàn luận, đương nhiên, nam sinh nào được nhắc tên thì ngoại hình và năng lực cũng phải tương đối.

Nhắc đến mẫu đàn ông lý tưởng, Triệu Hiểu Đông cảm thán: “Không biết có phải do suy nhược thị giác [3] hay không mà bây giờ tớ cực kỳ không thích con trai học kỹ thuật, ngoài vẽ sơ đồ với làm thí nghiệm ra thì còn làm được cái gì, các cậu biết không, cái tên Trần Thiệu còn tự học cả đêm vào hôm Giáng sinh đấy.”

[3] Ý nói tiếp xúc với cái gì nhiều quá thì sinh ra chán.

Dương Lộ Lộ phì cười: “Người ta vẫn cô đơn lẻ bóng mà, tại sao không thể tự học vào đêm Giáng sinh? Tớ dám đánh cược, lão đại cậu mà tặng cậu ta ‘rau chân vịt mùa thu’ [4] thì sang năm chắc chắn cậu ta sẽ không đi nữa.”

[4] Liếc mắt đưa tình, dùng từ đồng âm khi không muốn nói hẳn ra.

Triệu Hiểu Đông không đồng tình: “Tớ cảm thấy Trần Thiệu vẫn hợp với cậu hơn, một đôi trâu bò, nghe nói cậu ta đã làm xong ba trăm con tích phân của bà giáo rồi đấy, mà cậu lại là trò cưng của bà Hàn, chắc bà ấy sẽ tình nguyện làm mối cho hai người, cứ thế mà tiến đi.”

Đinh Dật kêu gào: “Lão đại, cái đồ nhơ dai, toàn là chuyện của học kỳ trước, lại còn nhắc đến ba trăm con toán đó? Nghĩ đến là thấy đau đầu rồi, tớ vật vờ gần chết mới làm được hơn một trăm con, hồi ấy bà Hàn kể, ngày xưa thầy bà ấy bắt làm năm trăm con, chả biết thật hay giả?”

Hồ Giai nói tiếp: “Bà Hàn học ngành Toán, đương nhiên có thời gian làm, chúng ta có bao nhiêu môn như vậy, còn phải học môn khác nữa chứ?”

Dương Lộ Lộ bật đèn bàn giở tạp chí xoành xoạch, hơi mất kiên nhẫn: “Các chị em, đêm hôm khuya khoắt tự nhiên nói chuyện này, chẳng thú vị gì cả, Hồ Giai vẫn chưa nói đâu nhé, cậu thích dạng nam sinh như thế nào?”

Triệu Hiểu Đông và Đinh Dật không bận tâm việc chủ đề bị cắt đứt, cũng lập tức hăm hở hỏi: “Đúng rồi, nghe nói con gái Thượng Hải các cậu rất biết cách chọn chồng, cậu định chọn người như thế nào?”

Bình thường Hồ Giai chỉ hay lắng nghe người khác nói khi nhắc đến những chủ đề như thế này, cho nên mọi người ít nhiều cũng tò mò về suy nghĩ của cô ấy. Dưới sự thúc giục của mấy cô gái, Hồ Giai từ tốn nói: “Nói ra thì có ích gì, cho dù có nói ra thì cũng đâu thể gặp được, gặp rồi cũng chưa chắc có thể chiếm được, ảo tưởng để mà làm gì?”

Đinh Dật không nghĩ vậy: “Nếu có mục tiêu thì không phải là ảo tưởng, mưu sự tại nhân, nam sinh như thế nào mà cậu khẳng định là không thể chiếm được?”

Hồ Giai cười nói: “Đàn ông đã có chủ đương nhiên tớ không thể chiếm được.”

Đinh Dật ngạc nhiên: “Hóa ra cậu thích người đã có nơi có chốn, như thế không hay đâu, vẫn nên chọn một người còn độc thân, nói đi, bất kể là ai tớ cũng giúp cậu giành lấy!”

Triệu Hiểu Đông lập tức tiếp lời: “Đúng đấy, tớ phát hiện nam sinh xung quanh Đinh Dật cũng không tồi nhé, Tiểu Thẩm nhà cậu thì khỏi nói, Ngụy Hoa Tĩnh chính là một sinh vật tỏa sáng lấp lánh, Wada gì đó gặp hôm nay cũng là cực phẩm.”

Dương Lộ Lộ lắc đầu: “Ngụy Hoa Tĩnh là dạng công tử quá điển hình, anh ta còn rất giỏi lợi dụng ưu thế của bản thân, người như vậy nếu gia cảnh bình thường thì còn được, đằng này anh ta lại xuất thân từ Ngụy gia hô phong hoán vũ, nếu là tớ thì chắc chắn sẽ không gả con gái cho anh ta, cực kỳ thiếu cảm giác an toàn. Wada kia lại càng không ổn, chỉ có thể nói là không cùng dân tộc, tư tưởng bất đồng [5], huống hồ còn là người Nhật Bản.”

[5] Phi ngã tộc loại, kỳ tâm tất dị.

Đinh Dật sững sờ: “Oa, Dương Lộ Lộ, nếu tớ nhớ không nhầm thì cậu vẫn chưa tới hai mươi, sao đã bắt đầu muốn tuyển con rể rồi, lại còn giữ mình trong sạch như thế, cậu khẳng định sau này sẽ có cơ hội sinh con gái sao?”

Dương Lộ Lộ vứt quyển tạp chí, đang định phản bác thì Hồ Giai chợt khẽ khàng nói: “Tớ đồng ý với quan điểm của Lộ Lộ, Đinh Dật, cậu rất may mắn, không phải ai cũng có thể gặp được người phù hợp vào thời điểm thích hợp.”

Thế là, sau đó hội nằm tám biến thành hội nghị phê bình Đinh Dật, tóm lại, tất cả đều cho rằng, nếu như cô và Thẩm Trường Đông xảy ra biến cố thì chắc chắn là do Đinh Dật thay lòng đổi dạ, mọi người nhất định sẽ không tha thứ cho cô, vân vân. Khiến cho cuối cùng Đinh Dật không chịu được hết to: “Các người rốt cuộc là bạn cùng phòng của ai hả!” Thật là, Thẩm Trường Đông chỉ giúp đỡ vài việc nhỏ, thỉnh thoảng mời ăn một bữa cơm mà thôi, Đinh Dật cô chẳng lẽ chỉ trị giá từng ấy?

Dương Lộ Lộ lạnh lùng bỏ lại một câu: “Nếu như không phải cậu ấy làm những việc đó thì giá trị của cậu chỉ là con số âm.” Quả nhiên hồng nhan luôn bị trời ghen ghét, ít không địch lại đông, Đinh Dật đành phải làm thinh.

Trong phòng tự học, sau khi Đinh Dật phát hiện nam sinh bên cạnh quay đầu sang nhìn cô lần thứ năm như muốn nói gì đó, rốt cuộc cô không kìm nén được lên tiếng trước: “Bạn gì ơi, cậu có chuyện gì muốn hỏi tớ à?” Nếu không phải bên cạnh cậu ta còn có một nữ sinh mà có vẻ như hai người đó đi cùng nhau thì Đinh Dật đã thật sự nghi ngờ lại có người muốn tiếp cận mình, Thẩm Trường Đông dạo này bận việc ở câu lạc bộ kịch nên không thể đến học cùng cô, đây chính là lúc để những tình huống như thế này phát sinh.

Ban đầu nam sinh đó hơi sững sờ nhưng lại lập tức cười nói: “Đúng, bây giờ cậu có rảnh không? Chúng ta ra ngoài nói chuyện, ở đây sợ ảnh hưởng đến người khác.” Cậu ta tươi cười vô cùng chân thành tha thiết, nữ sinh bên cạnh cũng gật đầu với cô: “Nếu cậu không ngại thì chúng ta có thể tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện.”

Hai người đó đều trông có vẻ hơn hai mươi, không giống sinh viên cho lắm, Đinh Dật chưa bao giờ gặp họ, nhưng lại hơi tò mò, cô tìm một chiếc ghế đá vắng vẻ ngay bên ngoài khu giảng đường rồi ngồi xuống.

Kỳ lạ là chỉ có nam sinh kia ngồi xuống nói chuyện với cô, còn nữ sinh đó chỉ đi đi lại lại xung quanh, mãi đến khi cuộc trò chuyện chấm dứt, Đinh Dật mới bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vẫn đi mua cơm, vẫn lên lớp, vẫn đi tự học, ngoài mặt trông Đinh Dật không có gì khác so với ngày thường, nhưng chỉ có mình cô biết, những biến động trong lòng cô lúc này có thể nói là trời long đất lở.

Đấu tranh mãi, cuối cùng Đinh Dật bấm điện thoại gọi cho Wada, nghe thấy giọng nói hơi mừng rỡ ở đầu bên kia, cô thoáng ngừng lại một lát mới lên tiếng: “Gần đây tôi rảnh, hôm nào mời cậu ăn cơm nhé, trước đây làm phiền cậu nhiều quá, cũng nên mời lại một bữa.”

Trong nhà hàng tao nhã tĩnh lặng, tâm tình Wada vô cùng tốt: “Thật sự là không ngờ cũng có lúc cậu chủ động hẹn tôi, tôi rất vui.”

Nhìn cậu ta cười hết sức thoải mái, Đinh Dật bỗng cảm thấy hơi chột dạ, nhưng cô tức thì nói to để lấn át: “Tôi mà có lòng tốt như vậy sao? Hôm nay là bữa tiệc Hồng Môn, cậu đã ăn cơm của tôi thì phải giúp việc cho tôi đây.”

Wada cười nói: “Vội gì chứ? Đinh đại tiểu thư cũng có chuyện không làm được ư?” Bầu không khí nhẹ nhõm cũng khiến Wada buông lỏng, ban đầu Đinh Dật hơi câu nệ nhưng bây giờ đã khôi phục lại vẻ bá đạo thường ngày, cậu bỗng cảm thấy rất vui, lần đầu tiên cảm giác bị một người con gái nhờ vả lại vui đến vậy.

“Bạn bè của tôi ai cũng tham gia rất nhiều công tác xã hội, nhưng tôi lại không tìm được nơi phù hợp, cậu có thể mở một cánh cửa sau được không? Chẳng hạn như hỗ trợ sắp xếp, chỉnh lý tài liệu gì đó, cậu biết đấy, uyên thâm quá thì tôi cũng không làm nổi, ha ha.”

Wada nghĩ một lát rồi nói: “Sinh viên làm công tác xã hội trên nguyên tắc là có liên quan đến ngành học thì tốt nhất. Tập đoàn Wada ở Trung Quốc có một công ty thiết bị điện tử gần đây đang cần xây dựng lại thị trường, có rất nhiều công việc bàn giấy cần phải làm, dạo này tôi đang bận chuyện đó đấy, mặc dù có lẽ không hữu dụng đối với cậu nhưng cũng có thể biết thêm một chút kiến thức về ngành, không biết cậu có muốn làm không?”

Đinh Dật mừng rỡ, không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, còn cố ý tinh nghịch nói: “Được thôi, nhưng tiền lương cũng phải tương đương đấy nhé, ha ha, tôi nhận!”

Càng tiếp xúc với Wada, Đinh Dật càng cảm thấy khâm phục con người này, dường như cậu ta có sức lực vô hạn. Ban ngày, cậu ta chạy đôn chạy đáo giữa trường học và công ty, buổi tối hoặc tăng ca với trợ lý ở công ty, hoặc về nhà trọ tiếp tục chỉnh lý tài liệu. Nếu Đinh Dật rảnh rỗi sẽ chạy đến giúp đỡ, thường thường mỗi khi rất muộn, đoán chừng ký túc xá sắp đóng cửa thì Wada sẽ đưa cô về, ngày hôm sau Đinh Dật lại đến thì phát hiện tiến trình công việc đã tăng thêm rất nhiều, tốc độ đó khiến cô hoài nghi cậu ta không hề ngủ.

Đinh Dật tò mò hỏi: “Cậu là siêu nhân à? Sao phải dốc sức liều mạng như thế?”

“Làm gì có siêu nhân thật sự, từ nhỏ tôi đã sống như vậy, thành thói quen rồi. Tôi vẫn nhớ ông nội đã từng kể, ông là người sáng lập tập đoàn Wada, ông nói thực ra con người sinh ra không khác nhau nhiều lắm, năng lực chênh lệch không quá lớn, thành công hay không quan trọng là ở mức độ nỗ lực.”

Đây là lần đầu tiên Wada chủ động nhắc đến người trong gia tộc, Đinh Dật hiếu kỳ: “Ông của cậu nhất định là người rất lợi hại nhỉ.”

Wada gật gật đầu: “Ông là người có ý chí mạnh mẽ, tuổi đã xế chiều nhưng vẫn kiên trì luyện kiếm, suốt một đời luôn giữ thói quen tắm nước lạnh. Ông yêu cầu rất nghiêm khắc ở cha và các chú của tôi, trong mắt người nước các cậu thì cách làm của ông có lẽ là không hợp tình hợp lý, các bậc cha chú và các anh của tôi còn phải làm việc nhiều hơn tôi rất nhiều, thật ra tôi lại là người làm việc không tử tế nhất.”

“Cậu như vậy mà bảo là làm không tử tế sao, vậy thì tôi thành vô dụng à?” Đinh Dật thốt thốt, tuy cô luôn bài xích người Nhật Bản, nhưng cô vẫn hiểu, một đất nước nhỏ bé như bọn họ sau thế chiến thứ hai có thể nhanh chóng vực dậy trở thành cường quốc kinh tế đứng thứ hai trên thế giới, họ nhất định có chỗ hơn người. Còn tinh thần phần đầu ngoan cường, không ngừng vươn lên, kiên định và tập hợp sức mạnh dân tộc gì đó của người Trung Quốc toàn là do bọn họ tự khởi xướng, thực thể trên hành động còn thua kém rất nhiều.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đinh Dật, Wada trêu chọc: “Cậu đã rất lợi hại, hơn nữa lại còn là con gái...” Cậu vô thức muốn đưa tay chạm vào tóc cô, nhưng trong khoảnh khắc khi Đinh Dật ngược mắt nhìn lên, cậu bỗng cảm thấy khuôn mặt cô thật sự vô cùng xinh đẹp, đẹp khiến lòng người xao động, nó rực rỡ, chói lọi làm cậu không dám nhìn thẳng, vì vậy cậu duỗi tay ra vỗ như nhặt thứ gì đó trên bàn.

Đinh Dật nhìn cậu ta chăm chú, bất mãn nói: “Con gái, con gái thì sao?”

Wada bật cười, nói: “Con gái, con gái Trung Quốc cũng rất lợi hại, điều này tôi đã được lĩnh giáo từ lâu, sau cú ngã sắp đầu đốn lần đó.”

Cuối cùng Đinh Dật không thể làm mặt lạnh được nữa, cô phì cười: “Sao cậu vẫn còn nhớ chuyện đó.” Chợt thấy Wada ngẩn người nhìn vật gì đó, cô bèn hỏi: “Đó là gì thế?”

“Thư mời của đại sứ quán Nhật Bản, tối thứ sáu ở biệt thự đại sứ tổ chức một bữa tiệc nhỏ, tôi không có bạn nhảy, đang nghĩ xem có nên từ chối không.” Nói xong cậu ta đưa cặp mắt đẹp nhìn Đinh Dật, như thể đang chờ mong điều gì.

Đinh Dật cup mắt không nhìn cậu ta, khẽ nói: “Đại sứ người ta đích thân mời mà? Không đi thật đáng tiếc, cậu có thể mời một thư ký nào đó trong công ty, thư ký của cậu chắc chắn rất sẵn lòng đi cùng.”

“Cô ấy đi không thích hợp lắm, Tiểu Dật, cậu có đồng ý đi cùng tôi không? Thực ra đây cũng là một loại hoạt động xã hội.” Cuối cùng Wada cũng chậm rãi nói ra lời mời.

30. Chương 30

Tối thứ sáu, đợi mãi đến khi mọi người ở ký túc xá đi hết, Đinh Dật mới lén lút lấy ra một bộ lễ phục vợ vét được ở chỗ Wada, mặc vào, sau đó ngồi trước gương từ từ trang điểm. Tiên sư, sao mà khổ thể này, Đinh Dật cảm hận thay giày cao gót, bỗng nhiên rất muốn tự đập vào chân mình.

Lúc này Thẩm Trường Đông gọi điện nói hôm nay phải tập diễn nên khoảng hơn tám giờ tối mới qua đại học A được, cô bèn lập tức bảo cậu không cần đến nữa, nói tối nay cô phải đi tự học, bảo cậu hãy nghỉ ngơi một buổi, ngày mai hãy đến. Mặc dù lý do rất quang minh chính đại, Đinh Dật không khỏi chột dạ, ngoại trừ những lúc không thể làm khác, cô rất ít khi nói dối Thẩm Trường Đông, nhưng cô cũng không thể nào nói thẳng với cậu rằng: “Cậu không cần đến nữa, hôm nay tớ sẽ đi dự dạ hội cùng với Wada.” Nói thế chính cô nghe cũng muốn nổi điên.

Suy cho cùng, nói dối khiến Đinh Dật cảm giác bản thân rất hèn hạ, rất mất tự nhiên, cô sắp điên thật rồi, lát nữa đến chỗ biệt thự vợ vẫn gì đó, phải ăn cho thật đã, nhân tiện giẫm đạp cho tên Wada hại người kia tan nát xương cốt.

Dọc đường, Đinh Dật nhìn cái gì cũng thấy bất mãn, gặp cái gì cũng bức dọc, tại sao chứ, các khu vực tốt nhất ở Bắc Kinh đều bị mang ra làm lãnh địa cho nhà của các đại sứ nước khác, một nơi tắc đất tắc vàng mà phải cho người ta lấy làm biệt thự xa xỉ, quá hoang phí.

Muốn qua cổng phải đi qua vài trạm kiểm tra, họ bị cảnh sát vũ trang ngăn lại tra hỏi – cảnh sát Trung Quốc tại sao phải đi gác cổng cho người Nhật Bản? Còn một đám quỷ khom lưng cúi đầu kia nữa, nhìn thấy cô lại cứ thì thầm với nhau bằng tiếng Nhật, khiến cô cảm giác mình như một con ngốc – đồ ngốc tự chuốc khổ vào thân.

“Thả lỏng đi, bọn họ đều đang khen cậu xinh đẹp.” Nhìn Đinh Dật ở bên cạnh căng thẳng quá độ, Wada nhẹ giọng xoa dịu.

Dù sao bây giờ cô cũng có khác gì người câm, Đinh Dật dứt khoát quyết định – mặc kệ, xem ra hôm nay chẳng thể thu hoạch được cái gì, cứ đi theo Wada, cậu ta bảo làm gì thì làm nấy, ăn no uống say xong thì chuồn.

Đây là quan chức của tỉnh gì gì đó, kia là công sứ hàm tham tán gì gì đó, lại thêm một tổng giám đốc tập đoàn gì gì đó, nghe Wada dùng tiếng Nhật nói chuyện với người ta, sau đó giới thiệu lại cho cô bằng tiếng Trung, Đinh Dật cũng cảm thấy mệt mỏi. Nhưng nghĩ đến những điều Dương Dương nói, Đinh Dật đành phải lên tinh thần, mỉm cười ứng phó, tôi cười, tôi cười, tôi quyền rũ cho chết một tên quỷ Nhật Bản các người! Thế nhưng cô có hiểu bọn họ nói gì đâu, mặc dù có mấy người tóc vàng nói tiếng Anh thì sao, tiếng Anh nghe nói của cô chưa tốt đến mức có thể đối thoại lưu loát.

Sau khi đại sứ và phu nhân bắt đầu vũ hội, tất cả mọi người dần dần tiến vào sàn nhảy, theo bước chân uyển chuyển của Wada, Đinh Dật cũng khiêu vũ như lướt trên mặt đất.

Wada ghé bên tai cô khen ngợi: “Hôm nay cậu rất đẹp, bọn họ đều nói cậu rất quyền rũ, không ngờ cậu còn khiêu vũ tốt như vậy.”

Đó là đương nhiên, ba cô hồi trẻ nổi tiếng là hoàng tử vũ hội đấy, nhưng theo lời kể của ba thì hồi đó khi mới lên đại học, đa số nam sinh chỉ dám ôm nam sinh nhảy, nữ sinh thì nhảy với nữ sinh, may là Đinh Phụng Linh vóc dáng tương đối cao nên bình thường đều nhảy chân nam.

Cơm đã ăn rồi, nhảy cũng nhảy rồi, lúc ra về Đinh Dật vẫn cảm thấy không ổn, cô làm như vậy có thật sự là đúng không? Cô có thể không chế được tất cả phương hướng phát triển của sự việc sao? Biết đâu cho dù cô thật sự cố gắng như suy nghĩ nhưng lại phát hiện tất cả đều uống công, không những chẳng có bất kỳ kết quả nào, mà còn khiến cho cả cuộc sống của cô và người khác đều hồng bét. Wada càng ân cần niềm nở, cô lại càng cảm thấy không thoải mái, trong lòng ngổn ngang cảm giác mâu thuẫn, vô cùng thiếu tự tin, bởi vậy cô bắt đầu hoài nghi phán đoán của chính mình.

Trên đường về, Wada còn nói cho cô biết, thời gian một năm cậu ta ở lại Trung Quốc bây giờ phải kéo dài hơn, bởi vì cậu ta vừa được bổ nhiệm làm giám đốc của công ty thiết bị điện tử gia dụng đó, chỉ cần hoàn thành đề tài nghiên cứu là sẽ lên nhậm chức.

Biết được tin này, tâm trạng Đinh Dật buồn vui lẫn lộn, cô cảm giác như cái kén xung quanh mình lại dày thêm một lớp.

Lúc tự học, Thẩm Trường Đông nhìn quyển sách “Tiếng Nhật tiêu chuẩn” trong tay Đinh Dật, không kìm được hỏi cô: “Đây là cái gì? Không phải cậu ghét nhất học ngoại ngữ à? Tiếng Nhật hẳn không phải là môn bắt buộc.”

Đinh Dật đang tập trung nghiên cứu bảng chữ cái Hiragana và Katakana, thứ quái quỷ gì thế này, cứ như cắt rời chữ Hán ra vậy, cô nghe thấy cậu hỏi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ thuận miệng đáp: “Sư di trường kỹ dĩ chế di.” [1]

[1] Ý là học tập những cái hay của quân địch để từ đó đánh lại địch.

Thẩm Trường Đông “à” một tiếng rồi quay đầu đi, lại hỏi băng quơ: “Hôm qua đi tiệc thế nào?”

“Chán chết, đám người đó toàn nói tiếng quý, tớ...” Đinh Dật chợt nhận ra vấn đề, lập tức ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường Đông đang tỉnh bơ, vẻ mặt xấu hổ: “Sao cậu biết?” Sau đó như tỉnh ngộ nói: “Cậu theo dõi tớ?” Cái gọi là đánh đòn phủ đầu chính là như thế này.

Thẩm Trường Đông không nói gì, chỉ ung dung cúi đầu, Đinh Dật hơi hoảng hốt, vội kéo cậu ra ngoài: “Đi, ra ngoài tớ sẽ giải thích với cậu.”

Thẩm Trường Đông để mặc cho cô kéo, sau khi đứng lại, cậu bình tĩnh nhìn cô, Đinh Dật mở miệng nhưng lại không biết nên giải thích thế nào, đành nói: “Công việc thực hành xã hội của tớ là giúp Wada chỉnh lý một ít tài liệu, rốt cuộc làm sao mà cậu biết? Tớ chỉ nói tối qua đi ra ngoài.” Không biết Thẩm Trường Đông đã biết được bao nhiêu, Đinh Dật không biết nói làm sao.

“Tớ tập kịch xong chạy tới đây, trùng hợp nhìn thấy Wada đưa cậu về, thấy cậu có vẻ mệt mỏi đi lên lầu nên tớ không muốn quấy rầy, nhưng nhìn cách cậu ăn mặc thì hẳn là đi dự tiệc.”

Cậu dùng từ “quấy rầy”, Đinh Dật bỗng cảm thấy xót xa: “Cậu phải tin tớ, tớ và Wada không có gì cả.”

“Được, tớ tin cậu.” Thẩm Trường Đông đáp rất nhanh, Đinh Dật sững sờ, lại nghe cậu nói tiếp: “Vậy cậu nói cho tớ biết, tại sao hôm qua không nói thật với tớ?”

Đúng vậy, tại sao không nói thật ngay từ đầu, chưa chắc Thẩm Trường Đông đã ngăn cản cô đi, tuy không thể nói cho cậu nguyên nhân cụ thể nhưng không nên giấu giếm nơi mình sẽ đến, nếu đổi lại là cô thì cho dù đó là người mà mình tin tưởng thì cô cũng sẽ rất giận. Đinh Dật bỗng cảm thấy cô mới chính là đồ ngốc, đồ ngốc tự tình thông minh, giống như những lời cô đã mắng Thẩm Trường Đông cái hôm đi xem kịch, Thẩm Trường Đông nên mắng lại cô y như vậy.

Nhưng Thẩm Trường Đông xưa nay thích mắng mỗ giáo huấn cô lần này lại không lên tiếng, cậu chỉ yên lặng nhìn cô, mày cũng không nhú lại. Nhìn Thẩm Trường Đông như vậy, Đinh Dật cảm thấy sợ, để che giấu sự bất an đó, cô chỉ có thể giữ chặt cậu rồi nói lớn: “Tớ mặc kệ, tớ đồng ý là hôm qua không nên nói dối cậu, nhưng tớ thật sự không làm sai gì cả, có một số chuyện tớ không thể nói được, nhưng cậu phải hiểu cho tớ, tin tưởng tớ, cậu hãy tin tưởng tớ có được không?!”

Thấy cô lớn tiếng khiến người xung quanh bắt đầu chú ý, Thẩm Trường Đông thở dài, đưa tay giữ chặt Đinh Dật rồi đi ra cổng trường. Đinh Dật ngây ngốc bị cậu kéo đi, mãi mới sực nhớ ra để hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Xem nhà, ba mẹ tớ muốn mua một căn hộ ở Bắc Kinh, cũng gần đây, hôm nay tớ đã hẹn chủ nhà tới xem.”

Sau đó hai người đều vội vàng, Thẩm Trường Đông không nhắc lại chuyện đó nữa, nhưng trước khi đi cậu nói với Đinh Dật: “Tớ không biết cậu đang làm gì, nhưng tớ hi vọng cậu biết.”

Đinh Dật bỗng cảm thấy đầu óc hỗn loạn, còn nhớ rất lâu trước kia Thẩm Trường Đông đã từng nói với cô, chẳng có ai là người vạn năng, có phải cô đã đánh giá quá cao bản thân, có phải cô đã không biết tự lượng

sức mình?

Những ngày tiếp theo, áp lực đè lên cô càng lúc càng lớn, chỉ riêng việc học đã rất nặng nề, tiếng Anh sắp thi, còn phải nghiên cứu cả tiếng Nhật, trong chương trình đào tạo năm nhất của khoa Điện tử có ba môn bắt buộc, để kỳ sau chuyển khoa có thể theo kịp tiến độ, cô phải có chuẩn bị ngay từ bây giờ, ngoài ra cô vẫn không thể không dành thời gian đến chỗ Wada.

Bỗng nhiên nhìn lại, Đinh Dật cảm giác cô bận rộn hơn tất cả mọi người, một ngày có 48 tiếng đồng hồ cũng không đủ. Vì vậy một hôm, trong những ngày tháng kề cận với kỳ thi cuối kỳ, lúc Đinh Dật phát hiện mình không thể nào thực hiện hết được dự định, cô mất kiểm soát.

Biết rõ việc cần làm còn chưa làm, biết rõ còn nhiều bài chưa ôn tập, còn nhiều bài tập lớn chưa hoàn thành, cô cũng không thể ra khỏi phòng ngủ để đi tự học. Cả ngày cô chỉ trốn trong phòng ký túc xá, ngồi ngẩn người sau tấm rèm che, bởi vì cô không biết rốt cuộc việc nào mới quan trọng hơn, việc nào cần phải ưu tiên làm. Rốt cuộc mình đang làm gì? Rốt cuộc mình nên làm gì? Nó đã trở thành ưu tư khổ sở hàng ngày không thể giải đáp được của Đinh Dật.

Chẳng mấy chốc bạn bè trong ký túc xá nhận ra sự khác thường của cô, chú chim sẻ trước nay vẫn ríu rít nói không ngừng bây giờ bỗng lặng lẽ kỳ lạ, người cuồng học vẫn đi sớm về khuya bây giờ cả ngày ru rú trong ký túc, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào dần dần trở nên tái nhợt, quý tham ăn một bữa diệt gọn vài món bây giờ thậm chí chẳng buồn xuống căng-tin, chỉ ăn bánh quy mì tôm sống qua ngày.

Triệu Hiểu Đông đặt câu hỏi đầu tiên: “Dạo này Thẩm Trường Đông đang làm gì vậy? Đã hơn một tuần rồi không đến.”

Dương Lộ Lộ cũng cau mày hỏi Đinh Dật: “Hai người các cậu xảy ra vấn đề gì sao? Có phải cãi nhau không, cậu yên tâm, nói gì thì nói, Thẩm Trường Đông mà dám bắt nạt cậu, bọn tớ sẽ không để yên cho cậu ta!” Nhìn bá vương lưu manh Đinh Dật biến thành như thế này, các cô đều cảm thấy xót xa.

Đinh Dật dờ dẩn lắc đầu, cặp mắt phượng không hề có sức sống, cô chậm rãi nói: “Bọn tớ không cãi nhau, chắc cậu ấy đang bận.” Cũng đã lâu không tới chỗ Wada, cậu ta gọi điện mấy lần cô đều nói không rảnh, cậu ta cũng không nói thêm gì nữa, bây giờ chắc là đang bận lắm. Ai cũng có việc phải làm, cô cũng có, nhưng bây giờ thế giới của cô chỉ một màu u ám, điều đáng sợ là cô còn tự giày vò mình hưởng thụ sự u ám này, cô không muốn ra ngoài dù chỉ một giây, ra rồi sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện.

Hồ Giai đang ngồi máy vi tính bỗng ngẩng đầu nhìn mọi người: “Tớ nghĩ, tớ biết Thẩm Trường Đông đang bận rộn cái gì rồi.”

Đó là diễn đàn của đại học M, mục của hội sinh viên, trên đầu trang là hình ảnh một đôi trai gái dựa vào nhau, bọn họ đang mặc đồ diễn, mỉm cười nhìn vào ống kính. Nữ đoan trang tự nhiên, nam vô cùng khôi ngô, mọi người trong phòng đều nhận ra người con trai là Thẩm Trường Đông, nhưng không biết nữ là thần thánh phương nào, hỏi Đinh Dật, cuối cùng Đinh Dật đã có phản ứng, sắc mặt không còn ủ rũ mê man nữa, là Cổ Lệ! Thẩm Trường Đông chết tiệt, xem ra cậu ta chán sống rồi.

Thấy Đinh Dật hấp tấp chạy đi, mọi người hơi lo lắng, Dương Lộ Lộ vội vàng đuổi theo – Đinh Dật thậm chí còn không cầm túi xách. Triệu Hiểu Đông nhìn Hồ Giai với vẻ hơi trách móc: “Đã như vậy rồi cậu còn cho cậu ấy xem thứ kích thích thế này, chẳng may kích động xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?”

Hồ Giai nhìn chằm chằm vào màn hình, dường như thì thào tự nói: “Tớ chỉ tìm đường sống trong cõi chết, nếu như tốt thì ổn rồi, còn nếu không tốt thì cũng thoải mái hơn.”

Triệu Hiểu Đông đang định lên tiếng thì điện thoại trong ký túc xá bỗng đổ chuông, là Dương Lộ Lộ: “Mau thêm người xuống đây, Đinh Dật vừa xuống dưới lầu đã ngất xỉu, chúng ta mau đưa cậu ấy đến bệnh viện!”

31. Chương 31

Vừa mở mắt đã trông thấy gương mặt lo lắng sốt ruột của Thẩm Trường Đông, Đinh Dật thấy hơi yên lòng, cô quay đầu nhìn xung quanh toàn một màu trắng xóa, không khỏi nghi hoặc: “Đây là bệnh viện à? Sao tớ lại ở đây?”

Thấy cô đã tỉnh lại, Thẩm Trường Đông mới bớt lo, nhưng lại bắt đầu nổi giận: “Bác sĩ nói gần đây cậu chịu áp lực quá lớn, ăn uống không đầy đủ, cho nên thiếu máu trầm trọng, gần đây cậu đang làm gì vậy? Đến việc ăn uống mà cũng không làm cho tử tế là sao?”

Gần đây làm gì nhỉ, có làm gì đâu, chỉ cảm thấy phiền muộn, Đinh Dật hơi rụt cổ, không nói năng gì cả.

Thẩm Trường Đông thở dài, nói: “Bạn cùng phòng đưa cậu tới đây, bây giờ họ về đi học rồi, bác sĩ bảo cậu cần bổ sung dinh dưỡng, sắp xếp nghỉ ngơi hợp lý, như vậy cũng không cần nhập viện.”

Thấy Đinh Dật không có phản ứng, Thẩm Trường Đông lại nói: “Hôm qua đã kết thúc hoạt động diễn kịch rồi, sau này tớ sẽ đến ở căn hộ bên này, thuận tiện chăm sóc cậu.”

Nhắc đến kịch, Đinh Dật bỗng trợn trừng mắt nhìn cậu: “Cậu diễn kịch gì vậy? Tớ vẫn chưa được xem, không dám cho tớ xem sao?”

Thẩm Trường Đông kinh ngạc: “Không phải tớ đã nói với cậu cái hôm đi xem kịch ở trường tớ à? Chính cậu bảo không rảnh, tại sao tớ phải không dám cho cậu xem?”

Nghĩ lại, đúng là cô không muốn đi, nhưng chưa xong đâu: “Ảnh chụp của cậu với Cổ Lệ là như thế nào? Hừ, còn đăng lên mạng, định thông báo cho cả thế giới biết à!”

Thẩm Trường Đông ngờ vực: “Ảnh nào?”

Đinh Dật cười lạnh: “Ảnh nào? Đừng giả vờ ngốc, rõ ràng cười hết sức ngọt ngào thân mật, là ảnh đính ước. Thẩm Trường Đông, nếu cậu muốn chia tay với tôi tại sao không nói thẳng, chẳng lẽ cậu cho rằng tôi sẽ bám dính lấy cậu?”

Thẩm Trường Đông vội vàng cao giọng: “Ai nói muốn chia tay?!”

Đinh Dật ngồi bật dậy, chợt cảm thấy choáng váng nên lại ngã xuống giường, Thẩm Trường Đông vội đi tới đỡ cô, lớn tiếng gọi bác sĩ, Đinh Dật hất tay cậu ra: “Cút đi! Cậu hô hoán cái quái gì, tôi vẫn chưa chết!”

Đinh Dật lại giẫy giụa muốn ngồi dậy, Thẩm Trường Đông vội vàng giúp cô chèn gối vào sau lưng, sau đó điều chỉnh giường nâng lên. Đinh Dật vốn định ngồi yên ổn rồi chửi ầm lên, nhưng nhớ lại bác trai bác gái Thẩm đối xử với mình không tệ, nếu cô mắng Thẩm Trường Đông, chẳng phải cũng mắng cả họ sao, vì vậy cô sửa miệng nói: “Thẩm Trường Đông, đồ vô đạo đức, đã chân đạp hai thuyền mà còn không chịu chia tay! Chẳng lẽ còn muốn ép tôi phải nói ra trước sao? Tôi cho cậu biết, không có cửa đâu!”

Thẩm Trường Đông dở khóc dở cười, đến giờ này mà Đinh Dật vẫn không quên lời nói đùa của họ lúc ban đầu, nói rằng ai hối hận trước thì phải làm theo một yêu cầu của đối phương, nếu không có cô thì cậu còn cần yêu cầu gì nữa. Vì vậy cậu kiên nhẫn giải thích: “Tiểu Dật, tớ nghĩ có lẽ giữa chúng ta có chút hiểu lầm, nhưng tớ phải nói rõ, tớ không hề chân đạp hai thuyền, càng không nghĩ đến chuyện muốn chia tay!”

Đinh Dật vẫn chỉ cười lạnh: “Cậu tưởng tôi vừa đui mù vừa ngu dốt chắc? Tự cậu lên diễn đàn mà xem đi, chỉ sợ bây giờ cả thế giới đều biết hai người là một đôi.”

Lúc này bác sĩ nghe thấy tiếng hô đã chạy tới nơi, Thẩm Trường Đông thuật lại tình hình với bác sĩ, sau đó dặn dò Đinh Dật nghỉ ngơi thật tốt, thấy cô quay mặt đi không để ý đến mình, cậu thở dài, nhưng vẫn vội vã rời đi.

Thấy Thẩm Trường Đông đi rồi, Đinh Dật bỗng cảm thấy vô cùng đau xót, cô không chịu được khóc rống lên, bác sĩ ở bên cạnh bị cô làm cho không hiểu gì hết, muốn kiểm tra cho cô cũng không thể làm được, chờ đến khi khóc đã rồi, trong lòng Đinh Dật thoải mái hơn nhiều, cô không muốn ở lại nữa nên yêu cầu xuất viện.

Vừa về đến ký túc xá sắp xếp xong đồ đạc thì điện thoại chợt reo lên, đầu bên kia là giọng nói cực kỳ đáng ghét của Thẩm Trường Đông: “Sao chưa nói tiếng nào đã đi rồi? Bây giờ tớ đang ở dưới lầu các cậu, mau xuống đây, tớ giải thích cho cậu rốt cuộc chuyện là thế nào.”

Đinh Dật nằm co ro trên giường thò đầu nhìn ra cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Thẩm Trường Đông đang đứng dưới lầu, bên cạnh còn có một nữ sinh, nhìn thấy nữ sinh đó, Đinh Dật lại tức giận, sao, định thị uy chắc? Đôi gian phu dâm phụ kia dám chạy đến địa bàn của cô để giương oai, trong khi cô mới là người bị hại!

Vốn đã không cần chờ câu trả lời của Thẩm Trường Đông, bây giờ lại bất chấp nhiều như vậy, Đinh Dật cô chẳng lẽ để bắt nạt lắm ư? Đến thì đến, vậy thì cho bọn họ có đi mà không có về! Đinh Dật quơ lấy cây vợt cầu lông ở cạnh giường rồi xông ra ngoài.

Vừa ra đã đụng phải Triệu Hiểu Đông đang đi vào, cô bạn giật mình trợn trừng mắt: “Đinh Dật, cậu khỏe nhanh thế à? Có thể đánh cầu lông sao?” Đinh Dật đáp bừa một tiếng rồi lao xuống cầu thang.

Thẩm Trường Đông thấy Đinh Dật chạy xuống lửa giận ngút trời như nữ chiến thần, cậu thầm nghĩ không ổn rồi, vội vàng nói: “Ở đây đông người qua lại không phải chỗ nói chuyện, chúng ta tìm chỗ nào vắng vẻ.”

Gân xanh trên trán Đinh Dật nổi cả lên, nhưng cũng biết cãi lộn ở chỗ này chỉ bất lợi ỉnh, dù sao cô cũng sống ở đây, vì vậy cô tạm thời kìm nén cơn giận đi theo Thẩm Trường Đông vào một khu rừng nhỏ, tay phải cầm vợt, tay trái khẽ bóp trán, như thể chỉ cần một câu không ổn là sẽ ra tay.

Cổ Lệ đứng nguyên tại chỗ không chịu đi, Thẩm Trường Đông lạnh lùng nói: “Đừng quên cậu đã đồng ý với tôi điều gì, tự cậu hãy cân nhắc hậu quả.” Lúc này cô ta mới miễn cưỡng đi theo hai người.

Thấy xung quanh có vẻ đã không bị chú ý, Thẩm Trường Đông đứng lại nói với Đinh Dật: “Tớ đã xem bức ảnh đó, và đã yêu cầu quản lý diễn đàn xóa rồi. Tớ và Cổ Lệ đóng vai nam nữ chính trong vở ‘Turandot’ [1], cảnh cuối cùng bị chụp lại rồi đăng lên diễn đàn, trước đó tớ không hề biết chuyện này.”

[1] Một vở opera cổ điển. Đọc thêm nội dung: [.nhaccodien /tabId/83/ItemId/499/TGId/497/PreTabId/83/Default.aspx](#)

“Không hề biết? Vậy hôm nay cậu đưa cô ta đến là có ý gì?” Nhìn Cổ Lệ, Đinh Dật không muốn buông tha.

Thẩm Trường Đông hơi ngại ngùng: “Về sau mới phát hiện ảnh là do Cổ Lệ cung cấp, rất nhiều bài viết đồn đại nhằm nhí trên diễn đàn cũng tra ra địa chỉ IP là từ ký túc xá của cô ấy, vừa rồi cô ấy đã xin lỗi tớ, tớ yêu cầu cô ấy đi giải thích với cậu.”

Hóa ra còn có cả bài viết, Đinh Dật nghĩ thầm, tôi không thấy mà cậu chưa đánh đã khai, không biết trong những bài đó là lời lẽ hay ho gì, vì vậy cô tò mò nhìn Cổ Lệ, người này, muốn tài có tài, muốn sắc có sắc, tại sao lại quyết tâm đeo bám trên một thân cây như Thẩm Trường Đông chứ?

Nhận ra cái nhìn chăm chú của Đinh Dật, Cổ Lệ hơi nổi giận: “Được, tôi thừa nhận tôi tự đa tình, nhưng cô cũng đừng đắc ý quá, chẳng phải cô chỉ có ưu thế thời gian thôi sao? Nếu ba chúng ta quen nhau cùng một thời điểm thì cô tưởng mình có thể thắng à? Cuối cùng đã có được mà không biết quý trọng, còn đi dụ dỗ đàn ông, thật sự là không biết xấu hổ!

Thẩm Trường Đông giận dữ quát: “Cổ Lệ, cậu nói linh tinh gì thế!” Thấy sắc mặt Đinh Dật trắng bệch, trên gương mặt sắc sảo của Cổ Lệ lộ ra nụ cười: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, vị trí thiếu phụ nhân nhà quyền thế Nhật Bản, sức hấp dẫn không nhỏ nhỉ?”

Gần đây Đinh Dật vốn vì chuyện này mà lo âu phiền muộn, hôm nay nghe thấy Cổ Lệ cũng biết chuyện Wada, cô bỗng cảm thấy như sợi dây cung trong đầu vừa đứt phụt một cái, lòng nguội lạnh, cô hồ hững nhìn Thẩm Trường Đông: “Hừ, đúng là hồng nhan tri kỷ không chuyện gì không nói, hóa ra cậu không hề tin tôi, còn đi tìm cô ta khóc lóc kể lể? Thẩm Trường Đông, xem như tôi uống công quen biết cậu, chúng ta chia tay!”

Nói xong gương mặt cô tái nhợt, quay đầu bước đi, Thẩm Trường Đông cuống đến phát điên, cậu gào lên: “Không phải tớ nói với cô ấy!” Thấy Đinh Dật chẳng hề mảy may để ý, cậu đuổi theo giữ chặt cánh tay trái của cô.

“Cậu là đồ khốn kiếp, buông ra mau!” Đinh Dật giãy giụa, thấy không thoát được, cô bèn dùng tay phải vung cây vợt cầu lông đánh Thẩm Trường Đông.

Do đứng quá gần nên mỗi một cú đánh Thẩm Trường Đông đều hứng trọn, cậu chỉ có thể rụt cổ tránh những bộ phận quan trọng, cố gắng để những cú đập của cô rơi vào lưng và cánh tay, dù vậy nhưng trên gương mặt trắng trẻo tuấn tú của cậu vẫn bị sượt qua vài cái, nổi lên những vết đỏ.

Đinh Dật vừa xấu hổ vừa giận dữ nên lực đánh sao có thể so với người bình thường, tiếng vợt đập bình bịch vào da thịt vang lên trong rừng cây trống trải nghe rất kinh người, Cổ Lệ hoàn hồn bắt đầu hét lên: “Đinh

Dật, đồ điên này, mau dừng tay lại!” Nói xong đi lên định kéo bọn họ ra, không ngờ Thẩm Trường Đông và Đinh Dật thấy cô ta tới, đồng thanh quát: “Cậu cút ngay!”

Đến lúc này, Đinh Dật cũng dừng tay, Thẩm Trường Đông vẫn giữ chặt cô không buông, cậu lên tiếng hỏi Cổ Lệ đang lúng túng: “Đây chính là nhất định giúp tôi giải thích rõ ràng mà cậu nói sao? Cổ Lệ, cậu đến đây đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Sắc mặt Cổ Lệ cứng đờ sợ hãi, nước mắt chực trào ra, cô ta ai oán nhìn Thẩm Trường Đông: “Cậu thật sự nhẫn tâm như vậy? Tôi đã làm sai cái gì, chẳng phải tôi chỉ là thích cậu thôi sao?”

Thẩm Trường Đông cau mày: “Cậu đừng lãng tránh nữa, bây giờ tôi hỏi cậu, chuyện người Nhật Bản, cậu nghe được từ đâu?”

Mắt Cổ Lệ đảo quanh, không biết trả lời thế nào, chợt nghe thấy Đinh Dật cười lạnh một tiếng: “Đủ rồi, đừng diễn kịch trước mặt tôi, tôi vừa nhìn thấy các người là đã buồn nôn! Thẩm Trường Đông, cậu buông ra, nếu không tôi đánh cho cậu sống dở chết dở!” Miệng vừa nói xong, cây vợt trong tay cô lần nữa không tiếp tục vụt xuống, cái kiểu đánh người mà đối phương không chống trả thật sự chẳng thú vị chút nào, Đinh Dật càng thêm bức bối, cô chỉ muốn nhanh chóng trốn vào ký túc xá sắp xếp lại tâm trạng.

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật ở trước mặt, đau đớn hỏi: “Có thể thu hồi lời nói chia tay lúc này không?”

Khi đó Đinh Dật đang nổi nóng, lại tiếp tục chém đinh chặt sắt: “Không thể, tôi không muốn gặp cậu nữa, chúng ta chia tay thôi!”

Thẩm Trường Đông vẫn giữ chặt tay cô: “Đinh Dật, tớ nhớ cậu là người rất trọng lời hứa, sẽ không bao giờ nói mà không giữ lời! Đã như vậy, cậu còn nhớ lời hứa trước kia của chúng ta chứ?”

Đinh Dật lập tức nghĩ tới giao ước thực hiện một yêu cầu của đối phương, cô cười mỉa mai: “Còn nhớ thì sao? Không phải cậu định yêu cầu tôi quay lại với cậu đấy chứ? Nếu vậy tôi vẫn có thể chia tay một lần nữa, cậu cho rằng cậu thông minh ư? Thẩm Trường Đông, tôi sẽ không để cậu coi tôi là con nòng đâu!”

Về mặt Thẩm Trường Đông có chút mất mát, cậu lắc đầu nói: “Tiểu Dật, cậu thông minh như thế, sao tớ có thể coi cậu là kẻ ngốc, chính tớ mới là đồ ngốc một trăm phần trăm, bây giờ tớ chỉ có một yêu cầu, cậu chuyển ra ngoài ở cùng tớ.”

Lời vừa nói ra, cả Đinh Dật và Cổ Lệ đều như sét đánh ngang tai, đứng ngây ngốc tại chỗ, mãi sau Đinh Dật mới hoàn hồn, giận đến mức bật cười: “Thẩm Trường Đông, có phải đầu cậu bị tôi đánh hỏng rồi không? Hay là điên rồi?”

Thẩm Trường Đông vẫn bình tĩnh, dường như đã đoán trước được phản ứng của cô. Trước tiên cậu quay đầu nói với Cổ Lệ: “Cậu về đi, sau này đừng gây thị phi nữa, sẽ không có chuyện gì.” Tuy Cổ Lệ rất muốn ở lại xem sự tình diễn biến như thế nào, nhưng cô ta rất e dè Thẩm Trường Đông nên đành lễ mễ rời đi.

Thẩm Trường Đông nhìn Đinh Dật vẫn đang cố giữ bình tĩnh, nhẹ giọng nói: “Có phải dạo gần đây cậu hay bức dọc, phiền muộn, hay mất ngủ, mơ nhiều, chuyện gì cũng không muốn làm, luôn có một loại cảm giác bất lực?” Đinh Dật bất an ngẩng đầu hỏi cậu: “Làm sao cậu biết?” Thẩm Trường Đông nhàn nhạt nói: “Lúc cậu hôn mê, tớ đã nói chuyện rất lâu với các bạn cùng phòng của cậu, Tiểu Dật, hi vọng cậu hãy nghe tớ nói hết, trước tiên đừng phản bác lại lời tớ, có được không?”

Cổ Lệ đã đi rồi, Đinh Dật cũng không muốn tiếp tục cạy mạnh, cô thả lỏng thần kinh, đáng vẻ mỗi một, ngồi xồm xuống ôm đầu: “Tớ cũng không biết gần đây mình làm sao nữa, tớ thật sự ghét bản thân mình lúc này, tớ hận không thể tự vấp vào miệng mình miễn là có thể trở lại trạng thái như cũ, nếu cứ tiếp tục thế này tớ sẽ xong đời mất!”

Thẩm Trường Đông khoanh chân ngồi xuống đất, chậm rãi kéo cánh tay Đinh Dật, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đã ướt đầm, hai mắt khép hờ, nước mắt giống như hạt trân châu tích tụ trượt xuống khỏi làn mi, một giọt, hai giọt, tí tách rơi vào lòng Thẩm Trường Đông, nặng nề vô hạn.

“Đây thật ra là lỗi của tớ, tớ không nên vì chuyện của mình, vì một chút khó chịu mà không để ý đến tâm trạng của cậu. Cũng may việc chưa có gì nghiêm trọng, bây giờ chúng ta có thể điều chỉnh theo nhiều chiều

hướng, từ từ học cách kiểm soát bản thân, được không?”

Thực ra mấy ngày qua, Đinh Dật cũng lơ mơ cảm giác được đây không đơn thuần là cảm xúc bất ổn định, chẳng qua cô nhất định không chịu thừa nhận, cả đêm nhìn trần nhà trần trọc không ngủ được, cô cũng không dám nói ra, sợ rằng bản thân sẽ bị coi thường, bị người ta thương hại đối với cô chính là sự sỉ nhục! Thế nhưng cẩn thận đến đâu chẳng nữa thì vẫn bị bạn cùng phòng phát hiện, các cô ấy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng vẫn lo lắng, nơi này hàng năm vẫn có những người tự sát bằng nhiều cách khác nhau, có chuyện gì là không thể xảy ra cơ chứ?

Nhìn vào đôi mắt xoa dịu lòng người của Thẩm Trường Đông, tất cả sự căng thẳng của Đinh Dật như được kéo chùng xuống, được rồi, được rồi, cuối cùng cũng có người giúp cô chia sẻ những điều này, cô sẽ không cô độc.

32. Chương 32

Căn hộ mà nhà họ Thẩm mua đã được trang bị đồ đạc khá đầy đủ, hóa ra trước đây chủ căn nhà đó chưa vào ở bao giờ, cho nên vẫn giống như nhà tân hôn, bỏ chút thời gian quét dọn là có thể vào ở.

Sống cùng Thẩm Trường Đông, Đinh Dật lại không hề lo ngại về việc cô nam quả nữ, dù sao cũng lớn lên cùng nhau, không phải mới lần đầu “ở chung”. Cô chỉ hơi phân vân: “Chỗ này cách trường cậu xa như thế, có làm ảnh hưởng đến việc đi học của cậu không?”

Thẩm Trường Đông hơi giẽu cợt nhìn cô: “Bây giờ mới nhớ tới việc học của tớ, vừa rồi lúc đánh tớ sao không sợ tớ gãy tay không thi được?” Ánh mắt Đinh Dật buồn bã, cô cúi đầu tự trách bản thân, hai mắt dường như hơi ươn ướt, sau đó bỗng nhiên cô ngẩng đầu, kéo áo của cậu muốn kiểm tra vết thương.

Thẩm Trường Đông vội vàng đề tay cô lại, vừa tránh vừa kêu lên: “Làm gì vậy, đừng nhân lúc tớ bị thương mà có ý đồ thâm sảo, tớ sẽ không chịu đâu nhé, cậu mà còn như vậy tớ cũng không dám chắc có thể ở đây cùng cậu đâu.”

Đinh Dật đành thôi, vừa buồn cười vừa tức giận lườm cậu: “Cậu học được cái kiểu huyền thuyên đấy từ bao giờ vậy?” Thẩm Trường Đông cười hì hì giúp cô thu dọn đồ đạc, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn. Hình tượng của Đinh Dật có trăm ngàn loại, bướng bỉnh ngang ngược, vui vẻ hoạt bát, cũng có kiểu lỗ mãng ăn to nói lớn, thậm chí là hung ác bạo lực, nhưng tất cả đều hừng hực tràn trề sức sống, cậu không thể chấp nhận được khi tinh thần cô ủ rũ chán nản.

Lúc quay về ký túc xá lấy đồ dùng sinh hoạt cá nhân, Dương Lộ Lộ và Triệu Hiểu Đông đều đang ở đó, Đinh Dật tưởng rằng ít nhất hai người cũng vặn hỏi cô vài câu, không ngờ phản ứng của cả hai đều rất bình thản, Dương Lộ Lộ nói: “Ký túc xá nóng chết khiếp, quạt cũng không chạy, đồ vô lương tâm nhà cậu chạy đi ngồi điều hòa một mình, bỏ mặc bọn tớ ở đây à?”

Triệu Hiểu Đông cũng cười nói: “Đúng đấy, mấy chị khóa trên cũng ra ngoài thuê phòng ở rồi, tiện ôn tập cuối kỳ hơn, Đinh Dật, hôm nào nóng quá không chịu được bọn tớ sẽ đến tìm cậu.”

Đinh Dật cười đồng ý, chợt cảm giác lòng như được lấp đầy, cô vội vàng cầm đồ rồi chạy đi, rốt cuộc ông Trời đối xử với cô cũng không tệ, để một người tùy tiện xấu tính như cô cũng có nhiều bạn tốt thấu hiểu lòng nhau đến vậy.

Dưới ngọn đèn bàn màu da cam, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông chụm đầu làm bài tập, Đinh Dật bỗng cảm giác thời gian như đảo ngược, nhớ về ngày xưa. Khi đó, cô và Thẩm Trường Đông ngày nào cũng cùng nhau đi học, cùng nhau về nhà, cậu sang nhà tớ ăn cơm, tớ sang nhà cậu làm bài tập, hai đứa trẻ vô tư, rất đơn thuần. Hồi ấy, nỗi lo lớn nhất là có thể làm xong bài tập thật nhanh hay không để còn xem phim hoạt hình đúng giờ.

Thời gian đúng là pháp sư thần kỳ nhất, nó có thể biến một cậu bé thanh tú yếu đuối trở thành một thiếu niên anh tuấn, từng trải vững vàng, biến một cô bé hồn nhiên thành một thiếu nữ xinh đẹp chất chứa nỗi lòng, để cho bọn họ xa cách rồi lại đoàn tụ, để bọn họ nhìn về hai hướng nhưng trái tim vẫn luôn hướng về nhau.

Có lẽ món cháo buổi tối thực sự có tác dụng tĩnh tâm, cũng có thể là dọn đồ quá mệt nên Đinh Dật không còn mất ngủ trắng đêm như mấy ngày trước, cô vừa nằm xuống liền chìm vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng, Đinh Dật đã tỉnh, nhìn đồng hồ vẫn chưa đến năm giờ, cô quyết định ngủ tiếp, nhưng lần này nằm mãi mà cơn buồn ngủ vẫn không đến, lúc cô ngồi dậy định xuống giường thì đầu bỗng choáng váng, mê man chẳng muốn động dậy.

Nhưng cứ tiếp tục thế này sẽ càng khó chịu, Đinh Dật cố gắng vật lộn để đứng dậy, cô ra phòng khách pha một cốc nước mật ong để xoa dịu cơn tụt huyết áp buổi sáng.

Vừa uống xong, cốc còn chưa đặt xuống, cửa phòng Thẩm Trường Đông bỗng mở ra, cậu mặc đồ thể thao gọn gàng, dường như hơi kinh ngạc khi thấy Đinh Dật đã dậy, nhưng cậu lập tức nhếch miệng cười: “Đúng lúc tớ định đi gọi cậu, mau thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài chạy bộ.”

Đinh Dật tưởng sáng sớm thế này ra ngoài chắc sẽ không có người, không ngờ ngoài công viên đã đầy các cụ già đi tập thể dục buổi sáng, còn có cả âm nhạc để khiêu vũ, nhưng thanh niên như họ thì lại rất ít. Hai người đều mặc đồ thể thao sáng màu, vóc người cao ráo, tướng mạo xuất sắc, đón ánh nắng mặt trời dưới hàng dương liễu, khí chất và hình tượng khỏe khoắn tươi mới, giống như hai người đại diện cho nhãn hiệu đồ thể thao vậy.

Thấy Thẩm Trường Đông thỉnh thoảng lại mỉm cười với một cụ già đang đi tới, Đinh Dật ngạc nhiên hỏi: “Không phải cậu mới chuyển đến hôm qua à, quen nhiều người như thế từ bao giờ?”

Thẩm Trường Đông cười nói: “Tớ không quen họ, nhưng nghe nói mỉm cười với mỗi người mà ta gặp sẽ khiến cho tâm tình thoải mái hơn, hay là cậu cũng thử xem.”

Đinh Dật trông thấy một ông cụ đang đi tới, vừa đi vừa vung cánh tay, vì vậy cô bắt chước Thẩm Trường Đông, mỉm cười với ông cụ đó, gật đầu ra hiệu, sau khi ông cụ nhìn trái ngó phải, xác định là Đinh Dật đang chào mình, khuôn mặt già nua mới mỉm cười tươi rói, sợi tóc hoa râm dường như cũng mang theo niềm vui, ông cụ vội vàng gật đầu đáp lại: “Tốt tốt, thanh niên rất chịu khó.”

Nhìn gương mặt tươi cười của ông cụ được ánh bình minh đỏ rực hắt lên, nhìn khoe miệng Đinh Dật cong cong, tâm trạng Thẩm Trường Đông cũng tốt lên rất nhiều, chỉ là cậu không bỏ qua một tia bất an và gượng gạo trong ánh mắt cô.

Ăn xong bữa sáng, Đinh Dật hỏi: “Hôm nay cậu có tiết không? Đến trường thế nào?” Thẩm Trường Đông cười, vỗ vỗ chiếc xe đạp địa hình ở bên cạnh: “Đương nhiên là đạp xe.” Đinh Dật trố mắt: “Xa như thế, cậu định đạp bao lâu?”

“Nhanh thì chắc bốn mươi phút, ở đây đường đông, bắt xe có khi còn chậm hơn.” Đinh Dật biết cậu nói đúng, Bắc Kinh vào giờ cao điểm không kẹt xe chính là chuyện hoang đường, thành Bắc không kẹt xe, là hoang đường của hoang đường.

Thế nhưng giữa mùa hè đạp xe bốn mươi phút, Đinh Dật hơi áy náy: “Hay là cậu ở lại ký túc xá đi, đừng tự hành hạ mình chạy tới chạy lui thế này, tớ không sao.”

Thẩm Trường Đông cười lớn vuốt vuốt tóc cô: “Không được, ngộ nhỡ nhân lúc tớ không ở đây cậu làm cháy nhà thì xử lý thế nào. Vả lại không phải cậu bảo tớ giống Cổ Thiên Lạc, ráng nắng một chút còn đẹp trai hơn sao? Tớ đang cố gắng phấn đấu đây.”

Quay lại trường, Đinh Dật đấu tranh một lúc lâu, quyết định đăng ký điều trị tâm lý. Chăm tởn đoán của bác sĩ, cô gọi điện thoại hẹn Dương Dương và Lý Dĩnh.

Dương Dương nhìn giấy chẩn đoán: có chương ngại tâm lý nhẹ, về mặt kinh ngạc hỏi: “Sao có thể như vậy?”

Đinh Dật cười khổ: “Các người đánh giá tôi quá cao, tôi cũng đánh giá cao chính mình, thật sự tôi không làm được, tôi nghĩ tốt nhất hai người nên tìm cách khác đi, tôi cam đoan sẽ không kể với bất kỳ ai, về sau cũng sẽ quên đi những chuyện này.”

Lý Dĩnh nói tiếp: “Nếu cần, chúng tôi có thể giúp cô sắp xếp bác sĩ trị liệu tâm lý, thật sự cô là sự lựa chọn thích hợp nhất, chúng tôi hi vọng cô tiếp tục phối hợp.”

Đinh Dật lắc đầu: “Tôi không biết rốt cuộc các người cần gì, nhưng tôi thật sự không thích hợp, căn bản không phát huy được tác dụng gì cả, để cống hiến cho quốc gia, tôi nghĩ chắc chắn sẽ có phương thức phù hợp hơn, thật sự xin lỗi.”

Ra ngoài, Đinh Dật ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng, chợt cảm thấy tinh thần sảng khoái, trọng trách trong lòng buông xuống hơn phân nửa.

33. Chương 33

Sáng sáng kiên trì chạy bộ, mỗi tuần trị liệu tâm lý hai buổi, nghỉ ngơi và ăn uống hợp lý, hàng ngày sinh hoạt tuân thủ quy luật, dưới sự hỗ trợ của Thẩm Trường Đông, dần dần Đinh Dật đã học được cách khống chế bản thân.

Về việc học, trên lớp cô cố gắng tập trung nghe giảng, chăm chỉ làm bài tập, không suy nghĩ quá nhiều đến thành tích và tính toán thiệt hơn, tiếng Nhật gác lại một bên không để ý tới, tiếng Anh thì dựa theo phương pháp của thầy giáo để ôn tập, còn về kỳ thi tiếng Anh ở trường thì nghe nói không quá khó, Đinh Dật cũng không đặt áp lực quá lớn.

Từng bước từng bước đi qua kỳ thi cuối kỳ, lúc biết hai môn chuyên ngành cô được điểm cao nhất lớp, Đinh Dật còn hơi hoài nghi có lẽ kỳ tích đã xảy ra, đương nhiên cũng có công lao nửa học kỳ trước cô mê mẩn đầu tư tinh thần vào các thứ máy móc, thế nhưng giờ phút này, đối với Đinh Dật mà nói, có thể đạt được thành tích tốt như vậy là vô cùng ý nghĩa, nói là nó giúp cô lấy lại sự tự tin cũng không quá đáng.

Lần tiếp theo cô gặp lại Wada là ở thư viện, cậu ta gọi cô: “Đạo này bận rộn lắm sao?” Đinh Dật quơ quơ mấy cuốn sách tham khảo trên tay: “Người chậm chạp cần phải chăm chỉ hơn mới có thể theo kịp được, chẳng còn cách nào, áp lực học hành quá lớn.”

Wada cùng cô đi ra ngoài, nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy hình như cậu không giống hồi trước, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đinh Dật đáp qua loa: “Cảm xúc hơi thất thường, không có việc gì to tát.” Sau đó hơi ngại ngùng nói: “Thật sự xin lỗi, việc của cậu tôi làm đầu voi đuôi chuột, có gây thêm phiền phức cho cậu không?”

Wada lắc đầu: “Sinh viên đương nhiên phải đặt việc học lên hàng đầu, nhưng mấy ngày nữa tôi sẽ rời khỏi đại học A, đến công ty nhậm chức, kỳ nghỉ hè cậu có dự định gì chưa, có muốn đến công ty chúng tôi thực tập không?”

Đinh Dật lại lắc đầu: “Nghỉ hè còn có một học kỳ hè nữa, thời gian rảnh cũng không nhiều, tôi đã sắp xếp kín lịch rồi.” Cô nghĩ một lát lại bổ sung: “Tôi định cùng Thẩm Trường Đông về thăm bác trai bác gái.”

Wada “à” một tiếng, nói tiếp: “Sau này tôi vẫn ở chỗ đó, có rảnh thì tới chơi.”

Đinh Dật vốn định nói cô và Thẩm Trường Đông sống ở cách đó không xa, nhưng cuối cùng vẫn là ngại không nói, chỉ mỉm cười gật đầu.

Trong ba tháng hè nóng nực cần có dũng khí mới dám đi Nam Kinh, Thẩm Trường Đông vừa gọi điện thoại cho ba mẹ, hai người lớn nhà họ Thẩm tỏ ý không cần bọn họ phải về, đúng lúc họ cũng muốn cùng ông ngoại lên phía Bắc nghỉ mát, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông cứ ở Bắc Kinh chờ họ tới tụ họp.

Từ ngày đó, thời gian bắt đầu trở nên thư thả, mỗi ngày hai người tiếp tục kiên trì rèn luyện, rảnh rỗi thì dạo chơi, không thì chui vào thư viện, thời gian cứ thế trôi qua cũng coi như thoải mái.

Sự thoải mái này bị Ngụy Hoa Tĩnh sau khi thực tập từ miền Nam trở về khuấy rầy, anh ta gọi điện cho Đinh Dật, nhưng lại muốn nói chuyện với Thẩm Trường Đông trước.

Thẩm Trường Đông nhận điện thoại, lông mày càng ngày càng nhíu chặt, mãi mới đáp lại một câu: “Tự anh thương lượng với cô ấy đi, em không quyết định được.” Sau đó cậu trả điện thoại cho Đinh Dật.

Đinh Dật nghi ngờ, không kìm được giáng đòn phủ đầu trước, quát vào điện thoại với Ngụy Hoa Tĩnh: “Anh đang giả vờ gì, mua nhiều quà quá không mang đi được phải không? Không sao, em không ngại tự đến lấy đâu.” Với loại người da mặt dày thế này thì không thể khách khí.

Ngụy Hoa Tĩnh cười khỏ: “Em gái dã man, cái tính dã man vẫn không thay đổi chút nào, em yên tâm, chỉ cần em giúp anh một lần này, quà bao nhiêu cũng có.”

“Nói nghe xem đã.” Ngụy đại thiếu gia mà cũng cần cô giúp đỡ, nhất định không phải chuyện đơn giản, thậm chí chắc chắn không phải là chuyện tốt, Đinh Dật không dám nhận lời tùy tiện.

“Rất đơn giản, em đóng giả bạn gái anh một lần, cùng anh diễn một vở kịch.”

Đinh Dật nghe không lọt tai, lập tức phản bác: “Bạn gái của anh cao cấp lắm à? Còn muốn em phải ‘đóng giả’, toàn chuyện vợ vắn, em không làm.”

Ngụy Hoa Tĩnh hơi sốt ruột: “Bà cô nhỏ của tôi ơi, coi như anh nói sai đi được chưa? Anh đã cố gắng hiển nhiều tài liệu tham khảo như vậy, em xem xét giúp đỡ chút đi.”

Một tên cà lơ phất phơ như Ngụy Hoa Tĩnh mà cũng có lúc nôn nóng như vậy, Đinh Dật thừa nước đục thả câu, đưa ra mấy điều kiện bóc lột, Ngụy Hoa Tĩnh cắn răng đồng ý, cô lại càng tò mò muốn biết cô gái khiến cho Ngụy Hoa Tĩnh sốt ruột đến phát hỏa rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng trong lòng thì đã quyết định sẽ giúp đỡ.

Đinh Dật nhìn về phía Thẩm Trường Đông, Thẩm Trường Đông đáp lại ánh mắt của cô, ý là cậu cứ quyết định, vì vậy Đinh Dật tỏ vẻ miễn cưỡng, cuối cùng mới ậm ừ nhận lời Ngụy Hoa Tĩnh.

Đinh Dật đặt điện thoại xuống, kéo Thẩm Trường Đông cười vui vẻ: “Đi, chúng ta đi xem trò vui, lâu ngày buồn chán cuối cùng cũng có chuyện hay rồi!” Chủ yếu là do số Ngụy Hoa Tĩnh quá đen, chuyện khiến anh ta sứt đầu mẻ trán trong mắt cô lại vô cùng thú vị.

Thẩm Trường Đông không hưng phấn giống cô, cậu hỏi: “Ngụy Hoa Tĩnh có nói cậu đóng giả bạn gái anh ấy như thế nào không?” Ngữ điệu nghe hơi khó chịu.

Đinh Dật nhìn cậu một lát, không nhịn được phì cười: “Cậu đang ghen đấy à, vậy sao vừa rồi lại thoải mái thế?”

Về mặt Thẩm Trường Đông hơi mất tự nhiên: “Đâu có, ban nãy Ngụy Hoa Tĩnh nói với tớ là muốn mượn bạn gái, tớ không biết rõ tình huống như thế nào nên không dám đồng ý, hơn nữa cậu là một cá thể độc lập, tớ làm gì có tư cách thay cậu đồng ý chuyện gì.”

“Mượn” bạn gái? Biết ngay cái tên Ngụy Hoa Tĩnh kia chẳng tốt đẹp gì mà, dám coi con gái là hàng hóa, Đinh Dật quyết định sẽ tùy cơ ứng biến, phải chỉnh đốn tên đầu heo đó một trận.

Theo kế hoạch, sợ lúc nói chuyện đông người quá không tiện nên Đinh Dật sẽ một mình đi đến ghé lò mà Ngụy Hoa Tĩnh đã chỉ định trước, nếu mọi việc suôn sẻ thì sẽ gọi Thẩm Trường Đông và Lý Bối Bối tiễn cô gái kia, xem như đã làm hết trách nhiệm của chủ nhà.

Đinh Dật vừa vào cửa đã được Ngụy Hoa Tĩnh nhiệt tình hoan nghênh: “Em yêu, sao em đến muộn thế, làm anh chờ sốt hết cả ruột.” Nói xong liền kéo Đinh Dật ngồi xuống bên cạnh.

Đinh Dật suýt nữa bị một tiếng “em yêu” của anh ta dọa sợ chạy mất dép, nhìn thấy Ngụy Hoa Tĩnh nhảy mắt ra hiệu van nài, lại nhớ tới lời dằn dò lúc trước của anh ta, cô đành miễn cưỡng ngẩng đầu, lựa lời đáp lại: “Em cũng rất muốn nhanh chóng được gặp anh mà, nhưng lại có chút việc làm chậm trễ.”

Ngụy Hoa Tĩnh nghiêng người, đằng sau lưng anh ta là một cô gái xinh đẹp long lanh, giờ phút này đang mở to mắt nhìn Đinh Dật, vẻ mặt như sắp khóc.

Đinh Dật bỗng cảm thấy không ổn, nhưng nghĩ lại một cô gái ngây thơ như vậy mà đi theo tên lãng tử trăng hoa Ngụy Hoa Tĩnh chắc chắn sẽ chịu thiệt, cô bèn quyết tâm tiếp tục diễn theo kịch bản.

Dáng vẻ Ngụy Hoa Tĩnh vô cùng thành thực, giới thiệu hai người cho nhau, hóa ra anh ta quen cô gái kia khi đi thực tập, tên là Tô La.

Ngụy Hoa Tĩnh nói với Tô La: “Đây là Đinh Dật, bạn gái anh, không phải em muốn nhận anh làm anh trai sao? Vậy thì hãy gọi cô ấy một tiếng chị dâu đi.”

Đinh Dật suýt nữa bị sặc nước, cô lập tức lén lút đá Ngụy Hoa Tĩnh dưới gầm bàn, lườm xéo anh ta: anh tốt nhất một vừa hai phải thôi đấy.

Ngụy Hoa Tĩnh nhìn cô coi như đáp lại: biết rồi biết rồi.

Đối thoại bằng ánh mắt của hai người trước mặt Tô La chính là liếc mắt đưa tình, nước mắt sắp tràn mi nhưng cô ấy vẫn làm bộ kiên cường nói: “Em chưa bao giờ muốn làm em gái của anh”, sau đó đổi giọng hỏi: “Hai người quen nhau lâu rồi sao?”

Ngụy Hoa Tĩnh vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, bọn anh là thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn, bây giờ cô ấy còn là đàn em khóa dưới trong khoa anh.”

Tô La nhìn về phía Đinh Dật: “Cô cũng là sinh viên khoa Điện tử đại học A sao?”

Đinh Dật mỉm cười: “Đúng vậy, năm nay vừa xin chuyển khoa, khai giảng sẽ bắt đầu.”

Tô La cúi đầu, một lát sau lại ngẩng lên, ánh mắt ẩn nhẫn và kiên định, cô nhìn Ngụy Hoa Tĩnh nói: “Anh đợi em hai năm, em nhất định có thể thi đậu nghiên cứu sinh đại học A.”

Đinh Dật cảm giác Ngụy Hoa Tĩnh dịch người về phía sau, mãi một lúc lâu mới quay lại vị trí cũ, dường như đã hạ quyết tâm, trịnh trọng nói với Tô La: “Anh đã nói nhiều như thế tại sao em vẫn không hiểu? Em cần bản không phù hợp với anh, người nhà anh cũng sẽ không đồng ý.” Sau đó chỉ Đinh Dật: “Cô ấy mới là sự lựa chọn tốt nhất, ba là tổng giám đốc xí nghiệp nhà nước lớn, mẹ là bác sĩ có tiếng, xuất thân rất tốt; thi đấu còn được tuyển thẳng vào đại học A, tư duy rất xuất sắc; chiều ột mét bảy mươi, nặng năm mươi ba kilôgam, ba vòng 90-60-90, dung mạo em cũng thấy đấy, gien rất tốt, em xác định mình có thể so sánh với cô ấy sao?”

Đinh Dật bị anh ta bình phẩm từ đầu đến chân, trong lòng đã sớm nổi trận lôi đình, chỉ muốn lật bàn đánh người, nhưng không ngờ người đẹp Giang Nam xinh xắn yếu đuối Tô La đã cướp lời cô: “Đủ rồi, anh không cần nói nữa! Xem như tôi nhìn lầm người, tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không dây dưa với anh nữa! Đúng vậy, tôi không đủ thông minh, không đủ xinh đẹp, dáng người không chuẩn, xuất thân không tốt, nhưng cũng là viên ngọc quý trong tay ba mẹ tôi, tôi bị điên nên mới ngàn dặm xa xôi tới đây để cho anh sỉ nhục, Ngụy Hoa Tĩnh, cảm ơn anh đã cho tôi mau chóng thấy được bộ mặt thật của anh!”

Nói xong, nét bi thương trên khuôn mặt không cách nào che giấu, ý thức được điểm đó, cô ấy chạy như bay ra khỏi ghế lô, thân hình nhỏ nhắn đến vậy mà như cuốn theo một trận gió.

Phiền phức cuối cùng đã được giải quyết, Ngụy Hoa Tĩnh nên vui sướng phấn khởi mới phải, nhưng sắc mặt anh ta đờ đẫn, mỗi mét, tựa như không biết phải làm sao, bộ dạng ngơ ngẩn, ánh mắt lại phức tạp khó lý giải.

Đinh Dật muốn giữ Tô La lại nhưng không được, cô quay đầu vốn định trách Ngụy Hoa Tĩnh, nhìn thấy anh ta như vậy bỗng nhiên cũng không đành lòng, cô hỏi: “Thực ra, anh cũng không phải là không hề thích Tô La, vậy thì sao phải làm tổn thương cô ấy như thế?”

Ngụy Hoa Tĩnh vô thức lắc đầu: “Em không hiểu đâu, con đường của anh đã được sắp xếp cả rồi, đã không có khả năng, chẳng bằng kết thúc sớm.” Sau đó như chợt tỉnh lại, anh ta nhếch miệng cười nói: “Đây là bản tính của đàn ông, dễ dàng có được thì sẽ không biết quý trọng, cho em một bài học, miễn phí.”

“Vô sỉ!” Đinh Dật bĩu môi, vẻ mặt xem thường, chợt nhớ ra điều gì, lại hỏi: “Anh có nhiều bạn gái tin đồn như thế, sao phải tìm em?” Cô đưa ra rất nhiều điều kiện, những cô gái kia chắc chắn sẽ không gây khó dễ anh như vậy, có khi còn muốn mà không được.

Về mặt Ngụy Hoa Tĩnh thần nhiên, anh ta đáp: “Đương nhiên là vì em đủ dã man, bề ngoài máu lạnh vô tình, rất thích hợp làm những chuyện chia rẽ uyên ương như thế này, á...”

Nhìn Ngụy Hoa Tĩnh ngả phịch xuống đất vì bị rút mất ghế, Đinh Dật xoa tay quyết định tạm thời tha cho anh ta một lần. Từ sau cái lần đánh Thẩm Trường Đông, cô phát hiện mình có xu hướng hấp tấp, bây giờ cần phải tập kiềm chế bản thân, không thể tùy tiện nổi giận, cho dù đúng là Ngụy Hoa Tĩnh rất cần ăn đòn.

Có câu nói như thế nào nhỉ: “Lẽ trời sáng tỏ, khó tránh được báo ứng”, sở dĩ câu nói này có thể lưu truyền rộng rãi như một thành ngữ, chứng minh tỷ lệ xảy ra của nó là không nhỏ, Đinh Dật sẽ không thể tránh khỏi.

Đương nhiên có cả tên Ngụy Hoa Tĩnh cùng cô làm chuyện xấu kia nữa, buổi tối trước khi đi ngủ, anh ta lại gọi điện nhờ giúp đỡ.

Trông thấy Ngụy Hoa Tĩnh dìu Tô La đã say bất tỉnh nhân sự vào nhà, Đinh Dật cảm giác đầu cô lại bắt đầu đau, cô hoài nghi liệu có phải kiếp trước mình thiếu nợ hai anh em nhà họ, tại sao lần nào cũng bắt cô chăm sóc con gái say rượu, lần trước là Lý Bối Bối, lần này là Tô La, đều là các người đẹp thanh xuân phơi phới, nếu là đàn ông sẽ cảm thấy diễm phúc khôn cùng, nhưng đối với cô chỉ là phiền toái, tuy cô cũng thích mỹ nữ, nhưng không thích mỹ nữ sâu rượu.

Vất vả lắm mới đặt được Tô La nằm ngay ngắn xuống giường của Đinh Dật, lúc này Ngụy Hoa Tĩnh mới có sức giải thích: “Vốn đã mua vé máy bay cho cô ấy trở về rồi, nhưng mà tìm mãi không thấy, cuối cùng gặp cô ấy đang thất tha thất thểu đi ra khỏi một quán bar gần đó, uống đến nổi anh cũng không nhận ra, bây giờ như thế này cũng không thể lên máy bay, ở khách sạn thì không an toàn, đành phải làm phiền hai đứa.”

Nhà họ Ngụy và Lý không phải nơi thích hợp ột cô gái say rượu ngủ nhờ, bọn họ cũng chẳng còn cách nào, Đinh Dật không thể trách móc. Nhưng Bắc Kinh lớn như vậy, làm sao có thể tự nhiên mà gặp được ở trên đường, xem ra không phải Ngụy Hoa Tĩnh hoàn toàn vô tình vô tâm, có điều trong chuyện tình cảm, người ngoài không thể can thiệp quá nhiều.

Lần trước Lý Bối Bối ngủ rất yên ổn, ngoại trừ nguy cơ bị đem bán thì Đinh Dật không thấy có vấn đề gì, còn lần này Tô La vừa khóc vừa làm loạn, lại còn nôn, khiến cho Đinh Dật chưa bao giờ hầu hạ người khác phải vất vả quá sức, lúc đó cô quyết định sau này dù thế nào đi nữa cũng không được uống say, xấu hổ chết người!

Sau khi Tô La nằm xuống, Thẩm Trường Đông cảm thấy khó khăn trong việc phân chia chỗ ọi người nghỉ ngơi. Tô La còn ở đây, Ngụy Hoa Tĩnh không thể bỏ đi được, nếu không thì sáng hôm sau thức dậy không biết giải thích thế nào. Căn hộ mặc dù có ba phòng, cũng rộng rãi, nhưng chỉ có hai chiếc giường, Tô La đã chiếm cứ một chiếc của Đinh Dật.

Thẩm Trường Đông đề nghị Đinh Dật ngủ chung giường với Tô La một đêm, Đinh Dật lắc đầu như trống bỏi. Chưa nói đến việc người cô ấy đầy mùi rượu khiến cô ngày mai phải thay ga trải giường, bây giờ trong mắt cô ấy, thân phận của cô vẫn là tình địch, chẳng may nửa đêm Tô La tỉnh lại phát hiện tình địch nằm bên cạnh, đang lúc say rượu lại làm gì cô thì sao? Tuy bản thân cô rất dũng mãnh nhưng đã ngủ rồi thì hoàn toàn không có năng lực phòng vệ, cô cũng không muốn phải chết sớm vì một sự việc mất mặt như thế này.

Ngụy Hoa Tĩnh cũng có ý kiến: “Anh ngủ ghế sofa là được rồi, hai thằng con trai ngủ cùng giường thế nào được.” Thẩm Trường Đông tuy không nói ra, nhưng nhìn bộ dạng thở dài một hơi của cậu, chắc cũng có cùng suy nghĩ.

Thẩm Trường Đông lại đề nghị Đinh Dật ngủ giường cậu, còn cậu sang thư phòng lên mạng chơi trò chơi, Đinh Dật trừng mắt: “Sao thế được, không phải đã hẹn sáng mai đi chạy bộ à? Cả đêm không ngủ, cậu cho rằng mình là siêu nhân sao?”

Bị cô trách cứ nhưng trong đó ẩn chứa sự quan tâm, Thẩm Trường Đông đang sung sướng thì Ngụy Hoa Tĩnh lại nói: “Cái giường to như thế, hai đứa ngủ chung không được à?”

Thấy hai người nhìn mình như gặp quỷ, Ngụy Hoa Tĩnh trưng ra vẻ vô tội, chợt như phát hiện ra chuyện giật gân, anh ta há hốc miệng, sờ sờ mũi nói: “Không thể nào, hai đứa ở chung lâu như vậy, chẳng lẽ... không phải là chưa hề xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Sau khi nói xong, dường như vẫn cảm thấy vô cùng thú vị, ánh mắt anh ta đảo tới đảo lui quan sát hai người.

Hai người mặt đỏ như tôm luộc, lập tức Ngụy Hoa Tĩnh đã biết được đáp án chính xác, vẻ mặt anh ta càng cường điệu hơn, bắt đầu cười ha ha cực kỳ nham hiểm, hồn nhiên quên mất tình cảnh của chính mình hiện giờ.

Sai lầm này vô cùng chết người, Đinh Dật then quá hóa giận cầm chiếc gối dựa trên ghế đập tới, nhân lúc anh ta lơ tay đỡ, cô túm anh ta đè xuống ghế sofa: “Ngụy Hoa Tĩnh, anh có tin em đánh gãy chân anh rồi vút lên giường Tô La không, sáng mai gạo đã nấu thành cơm, anh có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.”

Thân thủ của Ngụy Hoa Tĩnh vốn cũng không tồi, nhưng vừa rồi anh ta cười đến nỗi đau sốc hông, bây giờ lại bị Đinh Dật giận dữ hung ác trừng mắt, giãy giụa mãi không thoát được, cũng may Thẩm Trường Đông hoàn hồn rồi lập tức kéo Đinh Dật ra – cô tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy với một người con trai khác, đối với cậu hình ảnh đó cực kỳ chướng mắt, cho dù biết rõ giữa bọn họ không có gì.

Thấy Đinh Dật vẫn còn tức giận, Thẩm Trường Đông vỗ về cô: “Thôi, anh ấy chỉ hay nói đùa, chúng ta mau về phòng nghỉ đi.”

Đinh Dật hơi bất an nhìn về phía Thẩm Trường Đông, cậu thật sự muốn ngủ chung một giường sao? Thẩm Trường Đông dường như đọc được suy nghĩ của cô, cậu cười nhạt một tiếng: “Cũng không phải lần đầu tiên ngủ cùng nhau.” Đúng vậy, hồi bé có lúc bọn họ còn trần như nhộng tắm cùng nhau, nếu không làm sao Đinh Dật nhớ rõ ràng vị trí vết bớt của cậu như thế được, nhưng sau khi lên tiểu học thì không có nhiều dịp nữa.

Sợ lại bị Ngụy Hoa Tĩnh cười nhạo, Đinh Dật quyết định không ngại ngần nữa, cười nói: “Đúng đấy, vậy mọi người ngủ sớm đi nhé.” Sau đó cô kéo Thẩm Trường Đông vào phòng, Ngụy Hoa Tĩnh vừa mới đứng dậy lại một lần nữa suýt rơi tròng.

Vừa nãy nói thì thoải mái lắm, bây giờ thực sự nằm trên giường, Đinh Dật lại không thể kiềm chế được trái tim đang đập “thình thịch”, cơ thể ấm áp của Thẩm Trường Đông ở bên cạnh, mùi hương quen thuộc vờn quanh đầu mũi, cô không thể nào tĩnh tâm mà ngủ được.

Sau khi hàn huyên với cô vài câu, Thẩm Trường Đông cũng không có động tĩnh, nằm im không nhúc nhích, Đinh Dật đoán chắc cậu đã ngủ rồi.

Lại một lát sau, cảm thấy điều hòa mở hơi lạnh, Đinh Dật kéo chăn quấn chặt vào người thêm một chút, ai ngờ kéo mạnh quá, lôi cả chăn của Thẩm Trường Đông sang, sợ cậu cảm lạnh, Đinh Dật lóng ngóng đắp lại chăn cho cậu, lúc tay cô không cẩn thận chạm vào lồng ngực cậu bỗng bị chặn lại: “Cậu lại làm loạn gì thế?”

Trong giọng nói có ý trách móc, Đinh Dật có lòng tốt giúp cậu đắp chăn, không thể chịu oan ức được, cô định trả thù cù mạnh vào người cậu, đằng nào cũng không ngủ được, phải làm cho cậu cũng không được ngủ yên, nhưng chỉ bị cô đụng nhẹ một cái đã tỉnh, vừa rồi cậu thật sự đang ngủ sao?

Thẩm Trường Đông bị cô cù buồn quá, cậu cố nén cười, bắt lấy hai cánh tay cô rồi lật người một cái đè cô xuống dưới.

Đinh Dật giãy giụa nhưng không thoát được, không ngờ sức lực của Thẩm Trường Đông bỗng trở nên lớn đến vậy, cậu cứ như thế chèn ép trên người cô, cơ thể rắn chắc ấm áp, ở khoảng cách gần, chớp mũi và gò má cô có thể cảm nhận được hơi thở của cậu, đó là mùi hương tươi mát của chàng trai trẻ mà chỉ riêng cậu mới có, có gì đó quen thuộc, lại có gì đó lạ lẫm, Đinh Dật bỗng cảm thấy thân thể cô nóng rực, chỉ muốn nhanh chóng thoát ra, nhưng trong lòng lại loáng thoáng đôi chút chờ mong.

Theo ánh đèn chiếu xuyên qua cửa sổ, Đinh Dật có thể nhìn thấy đôi mắt đen láy của Thẩm Trường Đông đang nhìn cô không hề chớp, cô hơi căng thẳng, bởi vì tiếng thở của Thẩm Trường Đông ngày càng dồn dập, đầu của cậu chậm rãi cúi thấp, Đinh Dật vô thức nhắm mắt muốn quay đầu sang một bên, nhưng không kịp nữa rồi, đôi môi cô đã bị che phủ với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai.

Không có những sự vật bên ngoài quấy rầy, lại có màn đêm yểm trợ, nụ hôn này triền miên khác lạ, hai người dường như đều không khống chế được. Tạm thời buông đôi môi cô, Thẩm Trường Đông hôn dọc theo khóe miệng, đến cằm, cổ, theo bản năng tiếp tục hôn xuống dưới.

Đinh Dật cảm giác bị cậu hôn đến tê dại, đầu óc choáng váng mơ màng, nhưng lại rất hưng phấn, khi Thẩm Trường Đông vội vàng cởi cúc áo cô, cô cũng không nhàn rồi, có qua có lại bắt đầu kéo áo cậu.

Không thể tưởng tượng Thẩm Trường Đông tuy gầy nhưng cơ bắp rất săn chắc, xúc cảm trên làn da trơn bóng, đàn hồi, Đinh Dật không kiềm chế được sờ qua sờ lại, sờ đến nỗi Thẩm Trường Đông thở hồng hộc, cậu cũng vội vã thăm dò, chẳng bao lâu, cô bé ngang ngược ngày xưa bây giờ đã có được thân thể thiếu nữ giống như một trái đào mật mê người, từng đường cong tinh tế, làn da trắng trẻo mịn màng, tỏa ra mùi hương trầm mà cậu vô cùng quen thuộc, ngoài ra còn có mùi thơm cơ thể thiếu nữ đầy bí ẩn, cậu cảm giác mình sắp sụp đổ mất rồi.

Một lúc sau, hai người gần như khóa thân áp sát vào nhau, trước khi phá vỡ giới hạn cuối cùng, Thẩm Trường Đông gắng gượng ngừng đầu, hỏi Đinh Dật: “Cậu biết tránh thai như thế nào không?” Giọng nói khàn khàn chịu đựng, thân thể cậu căng cứng, giữ sức chuẩn bị sẵn sàng, như là có thể xông pha bất cứ lúc nào.

Đinh Dật mơ màng, nghe thấy vậy chợt “Hả?” một tiếng, vẻ mặt mờ mịt. Thẩm Trường Đông tiến sát lại gần hỏi một lần nữa, đôi má vốn đã nóng bừng của Đinh Dật như lại tăng thêm nhiệt độ, cô nhỏ giọng nói: “Ngày bệnh AIDS thế giới tớ đã từng đi phát áo mưa, những cái khác không rõ lắm.”

Thẩm Trường Đông bỗng dưng muốn khóc, phương thức bảo vệ mà cậu biết hình như cũng chỉ có cái này, chẳng lẽ bây giờ lại phi xuống dưới lầu mưa?

Trong lúc cậu còn đang do dự, đầu óc Đinh Dật dần dần tỉnh táo trở lại, cô đẩy đẩy Thẩm Trường Đông: “Này, cậu đang nghĩ gì vậy, bên ngoài còn có Ngụy Hoa Tĩnh, phòng bên cạnh còn có Tô La, chúng ta sao... sao có thể làm loại chuyện này?” Nói xong cô bắt đầu mặc lại đồ ngủ.

Thẩm Trường Đông ảo não vùi đầu vào gối, sau đó bỗng đứng bật dậy vọt vào nhà tắm trong phòng ngủ, một lát sau có tiếng xả nước ào ào vang lên. Quái lạ, trước khi đi ngủ không phải cậu đã tắm rồi sao? Hóa ra Thẩm Trường Đông thích sạch sẽ như vậy, Đinh Dật nhủ thầm rồi xoay người thiếp đi – khi đó đã không còn sớm nữa.

34. Chương 34

Sáng sớm hôm sau, nhìn thấy cửa gian phòng Tô La ngủ vẫn đóng chặt, Đinh Dật và Thẩm Trường Đông đều khẽ thở phào, nếu không ngộ nhờ để Tô La nhìn thấy “bạn gái” của Ngụy Hoa Tĩnh ở chung phòng với Thẩm Trường Đông thì không biết sẽ xảy ra tình huống nào nữa.

Ngụy Hoa Tĩnh vẫn nằm ngáy khò khò trên ghế sofa, hai người cố gắng nhẹ nhàng không gây ra tiếng động, ra khỏi nhà đi tập thể dục buổi sáng. Lúc chạy bộ, Thẩm Trường Đông phát hiện thỉnh thoảng Đinh Dật lại quay sang nhìn cậu, nhìn xong lại cúi đầu không nói gì, một lát sau lại tiếp tục nhìn sang.

Rốt cuộc Thẩm Trường Đông mất kiên nhẫn, sau khi kiểm tra xác định quần áo vẫn chỉnh tề, lúc cô quay đầu sang một lần nữa, cậu nhìn thẳng vào mắt cô: “Tớ có vấn đề gì sao?”

Đinh Dật bị cậu hỏi đột ngột nên không khỏi chột dạ, cô cười lấp liếm, nói: “Không có gì, chỉ là cảm thấy cậu có gì đó không giống đêm hôm qua.”

Thẩm Trường Đông nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú dần dần ửng đỏ, cậu quay đầu sang chỗ khác không trả lời, cô còn dám nhắc lại! Đêm qua sau khi tắm nước lạnh, cậu quay vào thì phát hiện cái người tự xưng mất ngủ này đã ngủ say như chết, bỏ mặc mình cậu hai mắt thao láo đến nửa đêm vẫn không thể bình tĩnh được, may là tối qua chỉ tạm thời như vậy, nếu cứ thế mãi thì người mắc chứng ngại tình thần sẽ chính là cậu.

Hai người mua một ít đồ ăn sáng rồi về, bỗng phát hiện trong nhà rất náo nhiệt, Ngụy Hoa Tĩnh đã ngủ dậy, đang ngồi nói chuyện phiếm với một đôi vợ chồng trung niên, Thẩm Trường Đông giật nảy người: “Ba mẹ, sao hai người đến thẳng đây ạ? Chẳng nói với con một tiếng.”

Đinh Dật vội vàng đặt đồ ăn trong tay xuống, lễ phép chào hỏi vợ chồng nhà họ Thẩm, mặc dù họ chứng kiến quá trình trưởng thành của cô, nhưng dù sao cũng đã nhiều năm không gặp, khó tránh khỏi cảm giác xa lạ. Nhưng cảm giác đó chỉ là của mình cô mà thôi, Bối Tĩnh nhanh chóng kéo cô lại, cười nói: “Ồi chào, mấy năm không gặp Tiểu Dật lại xinh đẹp hơn nhiều, lần trước Trường Đông về nhà kể chuyện, bác rất

muốn tới đây thăm con nhưng mãi mà chưa có thời gian, lần này phải tụ họp thật vui đấy, tiếc là mẹ con vẫn chưa về nước.”

Bác gái Thẩm rất nhiệt tình, khiến Đinh Dật xa mẹ ba năm bỗng cảm thấy lòng ấm áp, cô ngoan ngoãn cười để cho bác vừa kéo vừa ôm.

Bên này bác Thẩm trai đang kể lại hành trình của bọn họ cho Thẩm Trường Đông, hóa ra vì e ngại ông Bốc tuổi tác đã cao, đi lại nhiều vất vả nên họ đưa ông tới địa điểm trước, sau đó hai vợ chồng mới đi đón Thẩm Trường Đông và Đinh Dật, nhân tiện kiểm tra căn hộ con trai chọn một chút. Đến đúng địa chỉ, người mở cửa lại là một chàng trai lạ, họ tưởng nhầm nhà bên gọi điện thoại cho Thẩm Trường Đông, lại phát hiện tiếng điện thoại vang lên từ trong nhà, hóa ra buổi sáng ra ngoài tập thể dục cậu không mang điện thoại.

Ngụy Hoa Tĩnh nhanh trí, hỏi có phải bọn họ tìm Thẩm Trường Đông hay không, sau khi xác nhận thì vội vàng mời họ vào nhà ngồi, giải thích quan hệ, vợ chồng nhà họ Thẩm thấy tướng mạo và cách ăn nói của anh ta cũng không tầm thường, ngồi xuống vừa trò chuyện vừa đợi người. Bốc Tĩnh và Ngụy Hoa Tĩnh đều lớn lên trong quân khu, tuy khác thế hệ nhưng vẫn có không ít chủ đề chung, nói chuyện một lúc còn phát hiện có cả người quen chung, cộng với tài ăn nói khéo léo của Ngụy Hoa Tĩnh, mọi người trò chuyện vô cùng ăn ý.

Từ lúc vào nhà, Đinh Dật bị Bốc Tĩnh giữ chặt không buông, bà càng nói càng vui vẻ: “Tiểu Dật hồi bé rất hoạt bát đáng yêu, không như Đông Đông, lúc nào cũng nhẩn nháy giống ông cụ non, hồi đó bác đã nghĩ, nếu có một đứa con gái như vậy thì thật tốt, không ngờ bây giờ cuối cùng đã được như ý, con gái còn phải xuất giá, nhưng con dâu thì chính là người nhà.”

Đinh Dật nghe vậy ngại đỏ mặt, bác gái nghĩ xa quá rồi, “con dâu”? Bọn họ mới học năm nhất đại học mà thôi, không biết Thẩm Trường Đông nói chuyện với ba mẹ từ bao giờ, còn cô vẫn chưa tìm được cơ hội nói chuyện với ba.

“Ngụy Hoa Tĩnh! Tại sao anh lại đưa tôi về nhà anh? Để xem các người tề tựu cùng chung niềm vui gia đình sao?”

Một cây bút từ đâu bay đến, ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về phía cô gái đang đứng trước cửa phòng Đinh Dật, hóa ra không biết Tô La tỉnh từ bao giờ, vừa đẩy cửa phòng đã chứng kiến một màn vui vẻ hòa thuận này.

Mấy người Thẩm Trường Đông nghĩ thầm không ổn rồi, bất ngờ gặp lại người thân nên ai nấy chỉ mãi tay bắt mặt mừng, quên mất trong nhà còn có một quả bom hẹn giờ say rượu, lúc bùng nổ mà chỉ có bọn họ thì không sao, bây giờ có cả hai phụ huynh nhà họ Thẩm, tình hình sẽ cực kỳ hỗn loạn.

Ngụy Hoa Tĩnh tự mắng mình là đầu heo, vội vàng đi tới, chuẩn bị kéo Tô La ra ngoài nói chuyện, không ngờ Tô La hất tay anh ta, nhìn chằm chằm Đinh Dật, rồi lại nhìn sang Bốc Tĩnh đang giữ chặt cô, bỗng nhiên cô ấy bật khóc thút thít, vừa khóc vừa kêu: “Tại sao có thể có cha mẹ nào như hai người? Bắt con trai phải lấy người mà mình đã chọn, hai người không quan tâm đến tình cảm của con mình sao? Môn đăng hộ đối, dung mạo chiều cao, còn phải cân nhắc cả gien, có phải lai giống cho động vật đầu chứ!”

Hai vợ chồng họ Thẩm bị cô ấy mắng không hiểu gì hết, Thẩm Hà sầm mặt hỏi Thẩm Trường Đông: “Cô gái này là ai? Sao lại ở nhà con?” Thẩm Trường Đông đẩy về bắt đắc dĩ, nhất thời không biết giải thích như thế nào, Bốc Tĩnh thì quan sát nét mặt Đinh Dật. Đinh Dật lập tức biết họ đã hiểu lầm, vì vậy trước tiên cô mỉm cười trấn an Bốc Tĩnh, sau đó quay đầu lớn tiếng quát Ngụy Hoa Tĩnh: “Chuyện em nhận lời anh không bao gồm giải quyết hậu quả, nhưng nếu anh không thể tự xử lý thì em sẽ đích thân ra tay.” Yếu tố uy hiếp trong giọng nói khiến Ngụy Hoa Tĩnh muốn lơ đi cũng khó, vì vậy anh ta quyết định nhanh chóng bắt Tô La rời khỏi đây, thế là Tô La bé nhỏ đi ra khỏi cửa mà chân gằn như không chạm đất.

Ngụy Hoa Tĩnh mới vừa rồi còn mang hình tượng công tử cao quý lịch thiệp, giờ bỗng nhiên lộ ra bộ mặt ác bá, khiến Bốc Tĩnh kinh hãi chết lặng, lúc này Thẩm Trường Đông đã khôi phục sự thoải mái, thần nhiên giải thích với ba toàn bộ vấn đề. Thẩm Hà không tán thành, lắc đầu: “Các con bây giờ đang còn trẻ, còn đi học mà không chú tâm vào học hành, dính vào chuyện phức tạp như vậy, thật sự không giống chúng ta ngày xưa.”

Đinh Dật nghe vậy hơi xấu hổ, chuyện bây giờ cô “ở chung” với Thẩm Trường Đông hình như cũng rất phức tạp. Bốc Tĩnh lườm chồng: “Năm đó lúc anh viết thư tình, tâm tư không hề đơn giản hơn bọn chúng bây giờ đâu.”

Hồi đại học, Thẩm Hà học khoa Văn, ông từng viết thư tình ột bạn nữ, về sau bạn nữ đó còn đem khoe, đưa cho người khác truyền tay nhau đọc, khiến cho ai ai cũng biết, bao gồm cả bạn học Bốc Tĩnh. Tuy sau này Thẩm Hà và bạn nữ đó không có kết quả, nhưng khi đã yêu đương rồi kết hôn với Bốc Tĩnh, nó lại trở thành một điểm yếu của ông, mỗi khi có chuyện gì không vừa ý là lại bị vợ lôi ra nhắc khéo, lần này Bốc Tĩnh thấy con trai và Đinh Dật nghe ông nói vậy có vẻ hơi mất tự nhiên, bà bèn vạch trần vết sẹo của ông một lần nữa để giải vây cho lũ trẻ.

Thẩm Hà là người chính trực, lúc ông nói những lời đó cũng không hẳn là chỉ trích tâm tư của bọn trẻ, bỗng nhiên bị vợ mắng một câu nửa thật nửa giả, ông lập tức tỉnh ngộ, chuyển chủ đề, hòa nhã hỏi thăm tình hình gần đây của người lớn trong nhà Đinh Dật.

Nhân lúc thu xếp đồ đạc, Đinh Dật vụng trộm hỏi Thẩm Trường Đông: “Sao cậu không nói gì với tớ về thời gian hai bác đến đây? Tớ đã cố che giấu, lần này bị ba mẹ cậu phát hiện chúng ta ở chung, ngoài miệng thì không nói nhưng chắc hẳn trong lòng cũng cảm thấy kỳ quặc?”

Thẩm Trường Đông liếc cô: “Chúng ta đang ở chung đúng nghĩa sao?” Chợt nhớ ra điều gì, cậu ho nhẹ một tiếng rồi tiếp tục nói: “Thực ra tớ đã nói với họ chuyện chúng ta ở cùng nhau từ lâu rồi.”

Đinh Dật trừng mắt: “Bọn họ biết chúng ta ở chung từ trước rồi sao? Vậy ba tớ có biết không?”

Thẩm Trường Đông hơi nóng ruột: “Chú Đinh chắc là chưa biết đâu, cậu đừng có mở miệng ra là nhắc đến ở chung có được không, con gái mà sao ăn nói khó nghe vậy, không phải vì để thuận tiện chăm sóc nên chúng ta mới ở cùng nhau à?”

Nghe thấy ba vẫn chưa biết chuyện, Đinh Dật thở phào, lại nhớ tới chuyện được “chăm sóc”, cô bèn không so đo những lời trách cứ của Thẩm Trường Đông nữa, nhưng lại hơi lo lắng: “Bị ba mẹ cậu biết, thanh danh cả đời của tớ không phải bị hủy hoại rồi sao?”

Thẩm Trường Đông xoa xoa đầu cô: “Đừng nghĩ lung tung, tớ đã nói với họ chúng ta mỗi người ở một phòng.” Cậu dừng lại một chút, nói tiếp: “Ba mẹ tin tưởng tớ.” Thế nhưng bây giờ cậu có phần không tin tưởng vào chính mình, có điều những lời này cậu cảm thấy tốt nhất không nên nói với Đinh Dật.

Nằm ở ven biển miền Bắc, thành phố L có khí hậu mát mẻ, phong cảnh đẹp, đường phố sạch sẽ, ngay cả bầu không khí cũng không giống ở Bắc Kinh, nơi đây chính là thánh địa nghỉ dưỡng. Nhưng đối với Đinh Dật, điểm tốt nhất của nơi này đó là hải sản rất ngon, bởi vì vùng biển nằm ở vị trí ít ô nhiễm, ăn uống cũng yên tâm hơn, không như hải sản ở khu Kinh Tân (Bắc Kinh và Thiên Tân), đa số đều được đánh bắt từ vịnh Bột Hải ô nhiễm nghiêm trọng ở gần đó.

Trên đường từ sân bay đến biệt thự ven biển, Đinh Dật bắt đầu nghe ngóng tình hình ông ngoại từ Thẩm Trường Đông, vợ chồng nhà họ Thẩm thì cô đã quen, nhưng ông ngoại thì chưa từng gặp mặt, hơn nữa, trong ấn tượng của Đinh Dật, quân nhân đều là những người rất uy nghiêm, không chỉ tự gò bó cuộc sống của mình mà còn đặt yêu cầu rất cao với những người xung quanh, cô tự biết mình không phải là thực nữ ngoan hiền gì cả, sợ đến lúc đó biểu hiện không tốt lại khiến ông không thích.

Bốc Tĩnh nghe thấy nỗi lo của cô liền bật cười: “Con yên tâm, ông ngoại của Đông Đông là người rất hiền từ, ông gặp con chắc chắn sẽ rất thích.” Bác gái đã nói thế rồi, Đinh Dật cũng ngại hỏi tiếp.

Ông ngoại thực sự đúng là người hòa nhã dễ gần, ngoại trừ sống lưng thẳng tắp thì không khác gì các cụ già bình thường. Ban đầu Đinh Dật còn thận trọng, sau đó cô tỏ vẻ hứng thú khi ông ngoại vô tình nhắc đến chuyện hồi bé của Thẩm Trường Đông, từ đó bắt đầu thoải mái hơn, ung dung trò chuyện với ông về những khoảng thời gian trưởng thành của cháu trai mà ông đã bỏ lỡ.

Nhà họ Bốc ít người, đã lâu không xuất hiện một cô bé ở tuổi Đinh Dật, cách nói chuyện của cô sinh động mà thú vị, cộng thêm giọng nói lãnh lót dễ nghe, ông cụ nghe rất chăm chú say sưa, thỉnh thoảng lại mỉm cười tán thưởng.

Bốc Tỉnh đến gọi mọi người chuẩn bị ăn cơm tối, thấy ông cụ trò chuyện với Đình Dật rất ân ý, bèn cười nói: “Con biết ngay ba sẽ thích cô bé Đình Dật này mà.” Sau đó lại nói với Đình Dật: “Nhưng mà Tiểu Dật, con cũng đừng bị ông ngoại đánh lừa, trước kia ông không hòa nhã như thế đâu, hồi bác còn bé bị ông trừng mắt một cái là sợ phát run, bây giờ lớn tuổi nên tính tình tốt hơn nhiều rồi đấy.”

Đình Dật cười cười không nói gì, ông ngoại thì giả vờ tức giận: “Con nhóc kia lại bắt đầu giả nợ cũ ra hả? Hồi đó cô giống y như một con khỉ, nếu chỉ ngoan hiền bằng một nửa Đình Dật bây giờ thôi thì đã ít bị ăn đòn rồi.”

Thẩm Trường Đông nghe mẹ bị gọi là “con nhóc”, còn Đình Dật được khen là “ngoan hiền”, không nhịn được cười phá lên, Đình Dật bị cậu cười như thế dù da mặt có dày thì vẫn cảm thấy hơi ngại ngùng, cô vội vàng đứng lên tỏ vẻ muốn vào bếp giúp cô giúp việc bày biện bàn ăn – đã giả vờ thì phải giả vờ cho giống một chút.

Dường như đã lâu rồi không được hưởng thụ một ngày nghỉ đúng nghĩa, cơm nước xong không cần phải đến thư viện tự học, không cần phải lập tức chuẩn bị bài tập, bỗng nhiên nhàn rỗi thế này khiến Đình Dật cảm thấy không quen.

Ông ngoại có thói quen ngủ sớm dậy sớm, sau khi đi tản bộ ven biển cùng các con cháu là cần về nghỉ ngơi, vợ chồng nhà họ Thẩm cũng vào phòng sắp xếp đồ đạc. Tối qua Thẩm Trường Đông không được ngủ ngon, vốn định về phòng ngủ bù, nhưng lại bị Đình Dật bám lấy, cô mới đến một nơi lạ lẫm, có phần hưng phấn quá mức.

Gió biển mát mẻ, trăng sao thưa thớt, trên chiếc xích đu trong khu vườn nhỏ ngoài sân, Đình Dật ngồi đung đưa, hưởng thụ trạng thái nhàn nhã, có người nào đó ngáp liên tục rất vô vị, Đình Dật trừng mắt: “Đêm qua cậu không ngủ à?”

Thẩm Trường Đông lườm cô: “Có ngủ, nhưng mà cũng như không.” Không muốn tiếp tục chủ đề thiếu muối này nữa, cậu ra hiệu Đình Dật dịch sang một bên, ngồi xuống xích đu, hỏi: “Nhà tớ bên này xem như đã ổn thỏa rồi, cậu định bao giờ nói với chú dì Đình về chuyện của chúng ta?”

Gặp người lớn hai bên ư, có phải bước tiếp theo muốn đăng tin kết hôn lên nhật báo không? Từ tận đáy lòng Đình Dật hơi có cảm giác bài xích, giống như là sắp sửa bị trói buộc vậy, cô buột miệng nói: “Mẹ tớ còn hơn một năm nữa mới trở về, đến lúc đó rồi nói cũng chưa muộn.” Không đợi Thẩm Trường Đông phản bác, cô lập tức nói tiếp: “Ban đầu không phải chúng ta đã nói sẽ làm bạn trai bạn gái tạm thời à, sao lại phát triển đến tình trạng bây giờ, vì sao tớ bỗng nhiên lại biến thành con dâu tương lai của nhà cậu? Nói thật đi, có phải cậu đã âm mưu từ lâu rồi không!”

“Đến bây giờ cậu vẫn còn cảm thấy chúng ta là bạn trai bạn gái tạm thời?” Trong giọng nói đã không còn sự vu vơ như lúc trước, về mặt Thẩm Trường Đông không phân biệt được là vui hay là giận, trong giây lát, Đình Dật không biết nên trả lời thế nào, vừa rồi cô cũng chỉ muốn che giấu cảm giác bất an trong lòng nên mới lớn tiếng lẩn át theo thói quen mà thôi. Thế nhưng lời đã nói ra, không có cách nào chối bỏ, cô đành phải cứng đầu tiếp tục: “Có gì không đúng, không phải ngay từ đầu chính cậu nói như vậy trước sao?”

Thẩm Trường Đông không nói thêm gì nữa, gặp phải một người vô tình thế này, cậu có cảm giác tự bẽ mặt đập chân mình, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải tiếp tục cố gắng, có lẽ nên suy nghĩ đến chuyện thay đổi phương thức.

35. Chương 35

Đại học năm thứ hai cực kỳ bận rộn, một năm này là giai đoạn chuyển từ các môn cơ sở sang các môn chuyên ngành, Đình Dật mới đến, hoàn toàn lạ lẫm với khoa Điện tử, không khí ở đây cũng khác hẳn khoa Ô-tô, tất cả khiến cô cảm nhận được áp lực cạnh tranh rất lớn và cả cảm giác cô độc. Nhìn các bạn học xung quanh đều quen biết lẫn nhau, nghe bọn họ thảo luận về ưu và nhược điểm của các thầy cô, Đình Dật có cảm giác mình bị cho ra rìa, một chút thiếu tự tin, còn có một chút hoang mang.

Cũng may các bạn học ở đây đều khá nhiệt tình cởi mở, rất nhiều người đề nghị giúp đỡ khi cô cần. Ngụy Hoa Tĩnh thân là chủ tịch hội sinh viên tiền nhiệm cũng hỗ trợ không ít, dạo này anh ta đang bận làm thủ

tục xin xuất ngoại, nhưng vẫn cố gắng bớt thời gian giúp cô làm quen với các thầy cô và sinh viên trong khoa, cũng thường xuyên hướng dẫn cô một số bài môn chuyên ngành, khiến Đinh Dật cảm nhận được chân lý người tốt sẽ được báo đáp, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn không nén được tò mò: “Người đẹp kia của anh sau đó thế nào?”

“Còn có thể thế nào, cứ thế mà về chứ sao.” Ngụy Hoa Tĩnh thờ ơ đáp. Tuy Đinh Dật không có nhiều thiện cảm với Tô La, nhưng thấy bộ dạng bất cần đời của Ngụy Hoa Tĩnh, cô cũng hiểu được phần nào: “Không có lửa làm sao có khói, em không tin ban đầu anh không hề trêu chọc người ta.” Một cô gái diện mạo không tệ, trông có vẻ cũng không phải loại người tùy tiện, hư hỏng, chắc sẽ không đơn thuần vì nhất thời xúc động mà đuổi ngàn dặm xa xôi tới tận đây.

“Em gái đã man biết dùng đầu óc phân tích vấn đề từ bao giờ thế?” Ngụy Hoa Tĩnh chế giễu cô, thấy cô rỗng nhỏ có dấu hiệu sắp phun lửa, anh ta lập tức xin tha: “Được rồi được rồi, anh thừa nhận từ đầu anh cũng cảm thấy cô ấy không tồi, chủ động lấy lòng trước, người đẹp Giang Nam mà, trông rất dịu dàng, ai ngờ sau này lại bám riết như vậy, chọc giận lên còn đáng sợ hơn cả em gái đã man này, em biết đấy, anh là người văn minh hiện đại, sợ nhất là những người đầu óc cổ hủ.”

Đinh Dật xác định, anh ta đang ngứa da muốn ăn đòn, vì vậy cô không khách khí nữa, với các chiêu thức mà thầy giáo dạy tản đả theo đạo Tin lành đã hướng dẫn, haiz, không rảnh tham gia hoạt động của câu lạc bộ, vậy thì dành bớt chút thời gian tự luyện tập thôi.

Thứ thật sự khích lệ người ta chính là học bổng. Thành tích khi học năm nhất khoa Ô-tô giúp cô lọt vào danh sách xét duyệt học bổng xuất sắc hạng nhất của khoa Điện tử, từ đó Đinh Dật mới chính thức lấy lại sự tự tin.

Cầm xấp tiền giấy mới tinh, Đinh Dật vô cùng đắc ý, mấy cô bạn trong ký túc xá cũng đều được học bổng, Dương Lộ Lộ cũng đạt học bổng hạng nhất, mấy cô gái quyết định ra ngoài ăn mừng một bữa. Sau khi ăn uống no nê, mọi người thấy vẻ mặt Đinh Dật rất hưng phấn, không còn bộ dạng u sầu phiền muộn như trước nữa, cuối cùng không ngăn được cơn tò mò, bắt đầu truy hỏi chuyện ở chung của cô.

Dương Lộ Lộ chất vấn đầu tiên: “Nhóc con, ăn tùy trong xương mới biết nó ngon, lâu lắm rồi mà không về đây ở vài ngày, không nhớ rời xa Thẩm Trường Đông nhà cậu một giây một phút nào sao?”

Triệu Hiểu Đông cũng cười gian: “Dạo này da dễ đẹp nhỉ, có đàn ông tươi mát chắc là phải khác rồi.”

Đinh Dật xấu hổ mặt đỏ như cà chua chín, cái bọn tư tưởng đen tối này, thật sự muốn kéo bọn chúng ra ngoài hét thật to, để ọi người biết được một bộ mặt khác của các nữ sinh trường danh giá là như thế nào! Nhưng mà giận thì giận, danh dự không thể hủy được, cô lập tức cãi lại: “Mau lọc sạch cái đầu toàn suy nghĩ đồi trụy của mấy người đi! Tổ và Thẩm Trường Đông mỗi người ở một phòng, quan hệ vô cùng trong sáng!”

Triệu Hiểu Đông “à” một tiếng, cười nói: “Đúng rồi, quan hệ nam nữ trong sáng!” Mọi người nghe vậy lại bắt đầu cười vang.

Đinh Dật phần nộ, đang nghĩ xem phải nói như thế nào thì Hồ Giai đã tới hòa giải: “Thôi thôi, mọi người đừng trêu cậu ấy nữa, tớ nghĩ Đinh Dật nói thật đấy.”

Đinh Dật nhìn Hồ Giai cảm kích, vội vàng nói tiếp: “Đương nhiên là thật, tớ đã nói dối bao giờ chưa?”

Dương Lộ Lộ không cười nữa, bỗng nhiên nghiêm nghị nói: “Được rồi, tớ tin cậu, nhưng các cậu hàng ngày tiếp xúc dưới một mái nhà, Thẩm Trường Đông lại đang ở độ tuổi tràn trề sinh lực, là chị em cùng ký túc xá, tớ cần phải giảng cho cậu một chút thường thức về sinh lý.”

Không chỉ Đinh Dật, hai người còn lại cũng hơi hiểu kỳ, chờ đợi cô bạn nói tiếp. Dương Lộ Lộ nhìn bốn phía, vô cùng hài lòng khi phát hiện mình đang hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người, cô hắng giọng, tiếp tục nói: “Các cậu biết mà, đàn ông đôi lúc rất dễ xúc động, thế nhưng một khi đã xúc động mà thường xuyên không được thỏa mãn, dần dà sẽ dễ xảy ra vấn đề.”

Đinh Dật nghe vậy hơi ngẩn ra, từ sau khi ở thành phố L trở về, Thẩm Trường Đông dường như trở nên khang khác, hóa ra khi sống một mình, người ta vẫn giữ được những thói quen ban đầu, tuy thân thiết nhưng vẫn có trở ngại cách biệt nam nữ.

Từ sau khi nghỉ hè trở về, Thẩm Trường Đông nhiệt tình hơn rất nhiều, thường xuyên chẳng có việc gì là lại hôn cô, đụng chạm cô, nhiều khi, Đinh Dật có thể cảm nhận được cơ thể cậu biến đổi rõ rệt, nhưng lần nào cậu cũng có thể dừng lại vào giây phút cuối cùng. Nhiều lần như thế, Đinh Dật có ngốc cũng nhận ra được dường như cậu phải rất vất vả nhẫn nhịn, đôi khi lại phải cố gắng duy trì khoảng cách, dần dà hình như Thẩm Trường Đông có khuynh hướng tự ngược đãi, luôn chủ động phá vỡ khoảng cách này, nhiệt tình như lửa, rồi sau đó lại cố gắng kiềm chế.

Dương Lộ Lộ quơ quơ bàn tay nhỏ bé trước mặt Đinh Dật, Đinh Dật giật mình tỉnh lại: “Có chuyện gì thế?” Vừa nói ra cô liền hối hận ngay tức thì, quả nhiên thấy vẻ mặt mấy người kia đang cười gian vô cùng kỳ quái.

Dương Lộ Lộ lại làm ra vẻ đứng đắn: “Được rồi, Đinh Dật đã thành tâm thỉnh giáo như vậy, tớ cũng không ngại nói cho cậu, tránh làm ảnh hưởng đến việc lớn cả đời cậu. Nghe cho kỹ, người ta nói, nếu đàn ông bị kích thích mà không được thỏa mãn trong một thời gian dài, dần dần sẽ bị liệt dương, nếu không có ý định lấy người đó thì không sao, còn nếu đã xác định đó là chồng tương lai của mình, vậy thì cứ...”

Một đồng khăn giấy bay tới, Đinh Dật đỏ mặt mắng: “Nói vớ nói vẩn, mấy cái kiến thức này cậu cứ giữ lấy mà dùng!” Nói xong cả đám phá lên cười nghiêng ngả.

Ăn xong, Đinh Dật và Dương Lộ Lộ trả tiền, Thẩm Trường Đông vừa kết thúc hoạt động của hội sinh viên nên đạp xe tới đón cô, lúc chào hỏi mấy người bạn cùng phòng của Đinh Dật, cậu phát hiện ai nấy đều nhìn mình cười rất kỳ lạ, cảm thấy hơi khó hiểu, Đinh Dật trong lòng biết rõ, cô vội vàng nhảy lên xe rồi giục cậu đi mau, để lại đằng sau vài tiếng cười khê.

Bên bàn học, Đinh Dật không có cách nào tập trung được vào đồng số má ký hiệu, trong đầu cô thỉnh thoảng lại vang lên mấy câu nói của Dương Lộ Lộ, nhìn Thẩm Trường Đông đang cúi đầu chăm chú học bài, hai gò má cô bắt đầu nóng lên.

Làm xong một đoạn báo cáo, Thẩm Trường Đông gấp sách vở, ngẩng đầu chạm phải ánh mắt Đinh Dật đang quan sát mình, Đinh Dật hoảng hốt vội vàng cúi đầu xuống, vờ như đang chuyên chú vào sách giáo khoa.

Thẩm Trường Đông cảm thấy chắc chắn có gì đó không ổn, biểu hiện của Đinh Dật và cả bạn cùng phòng của cô hôm nay đều rất lạ, nhưng thấy cô không muốn nói ra, cậu cũng không định chủ động hỏi. Có điều giờ phút này gương mặt Đinh Dật thẹn thùng như đóa hoa đào, lúc mí mắt sụp xuống tạo thành hai bóng mờ của hàng mi dày, thỉnh thoảng khi ngước lên, cặp mắt phượng long lanh gợn sóng, rất sáng khiến cho người đối diện phải động lòng. Chẳng trách người xưa vẫn nói phải ngắm mỹ nhân dưới ánh đèn, Đinh Dật dưới ngọn đèn màu da cam, đẹp lạ thường.

Phát hiện cái nhìn chăm chú của cậu, Đinh Dật hơi căng thẳng, cô vô thức bắt đầu cắn môi, Thẩm Trường Đông cũng cảm thấy không cảm cự được nữa, dịch người tới gần cô.

Đinh Dật bị cậu ôm chặt vào lòng, răng từ từ bị cạy mở, cùng nhau triền miên. Rất nhanh sau đó, Thẩm Trường Đông không hề thỏa mãn với hôn môn đơn thuần, cậu nửa tựa vào bàn, một tay ôm Đinh Dật nâng đỡ cả người cô, một bàn tay khác thận trọng thăm dò, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Đinh Dật cảm thấy ngực mát lạnh, phát hiện Thẩm Trường Đông đã vùi đầu trên đó, cảm giác nóng rực làm cô run rẩy. Lần trước chung giường chung gối với Thẩm Trường Đông, tuy cũng quá giới hạn nhưng tất cả đều tiến hành trong bóng đêm, khi đó cô có cảm giác như đang nằm mơ, còn hôm nay nhìn dưới ánh đèn thì khác, trong thân thể có một loại cảm giác dường như quen thuộc, lại dường như lạ lẫm, cô không khỏi hốt hoảng, buông lỏng cánh tay đang ôm eo Thẩm Trường Đông như muốn rời rộng khoảng cách, không ngờ tay đập vào quyển sách dày cộp trên bàn làm nó rơi xuống đất, vang lên một tiếng kêu lớn.

Hai người đều bị tiếng vang đó làm giật mình, Thẩm Trường Đông nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt sợ hãi của Đinh Dật, cậu hơi ảo não, vội vàng nói “Xin lỗi” rồi nhanh chóng giúp cô kéo lại quần áo, nhưng gương mặt vẫn còn ửng hồng, hơi thở vẫn đang gấp gáp.

Đinh Dật hơi do dự, nhưng vẫn cố chịu đựng sự xấu hổ, nói: “Thực ra, cũng không phải là không thể được.” Thẩm Trường Đông đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu nói gì?”

Đinh Dật đã quyết định, nhắm mắt lại, đáp: “Tớ nói nếu cậu cảm thấy khó chịu thì... cũng đừng chịu đựng.” Nói xong cô tựa đầu vào bả vai cậu. Hiếm khi Đinh Dật lại mang dáng vẻ e thẹn như chim non thế này, Thẩm Trường Đông kinh ngạc mừng rỡ, gần như không thể tin được vào tai và mắt mình, nhưng cậu vẫn giữ lại một chút lý trí: “Cái này... cậu không cần phải vì thế mà chiều ý tớ đâu.”

Cậu tự nhiên lẽ mà lẽ mà khiến Đinh Dật muốn phát hỏa, nhưng bây giờ nói gì thì nói cũng không phải là lúc để nổi giận, cô đành phải tiếp tục cúi đầu thì thầm: “Thực ra... thực ra tớ cũng có chút mong chờ.”

Tuy giọng nói ậm ờ rất nhỏ, nhưng Thẩm Trường Đông vẫn nghe được rõ ràng từng từ, cậu reo lên một tiếng rồi không nói thêm một câu thừa thãi, bế Đinh Dật đi thẳng vào phòng ngủ.

Tuổi còn trẻ, tuy không thiếu kiến thức sinh lý, nhưng trên thực tế, hai người vẫn rất mơ hồ, cũng may họ đã hiểu rõ nhau, không thiếu lòng tin tưởng vào đối phương, cùng nhau thăm dò, cùng nhau tìm kiếm, tuy quá trình rất phức tạp nhưng không ngăn được tình yêu nồng cháy của tuổi trẻ, cuối cùng đến rằm trăng sẽ tròn.

Thế nhưng vào khoảnh khắc chuyển giao cuối cùng, Đinh Dật vẫn không thể chịu đựng được sự đau đớn kịch liệt, cô hét to: “Mẹ ơi, sao lại đau như vậy, không chơi nữa!” Trán Thẩm Trường Đông nổi cả gân xanh, giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống, cậu cũng đau, nhưng vẫn gấp rút muốn tiếp tục, vì vậy cậu cố bắt động gắng gượng, nhẹ nhàng dỗ dành cô: “Một lát sẽ hết đau ngay.” Nhưng một lát sau Đinh Dật vẫn kêu lớn: “Không được không được, vẫn đau!”

Thẩm Trường Đông bất đắc dĩ, đành phải khởi động tế bào não chẳng còn lại bao nhiêu lý trí, kiên nhẫn vỗ về: “Đau bao nhiêu? Như bị đập vào trán, hay như đầu gối ngã bị thương? Khi đó em đều rất anh dũng mà.”

Chỉ một câu đã kích thích khí thế anh hùng của Đinh Dật, cô lập tức quyết định – nhin!

Về sau, cơn đau giảm bớt, lại có một chút cảm giác khác lạ, tuy không cảm nhận được thứ mất hồn như trong tiểu thuyết miêu tả, nhưng thực sự có một loại cảm giác thỏa mãn không sao hiểu được. Từ đó, cô có thể cảm nhận được sự trân trọng và bảo vệ của Thẩm Trường Đông đối với mình, trong khoảnh khắc gương mặt tuần tú của cậu nhún lại rồi bùng nổ, thậm chí cô còn thấy hạnh phúc mơ hồ.

Qua một lúc lâu, Đinh Dật lơ đãng nghiêng đầu, bỗng nhìn thấy trên tủ đầu giường có một gói nhỏ đã xé mở, lờ mờ hiểu ra đó là gì, cô tóm Thẩm Trường Đông ở bên cạnh, hỏi: “Không phải lần trước anh nói không có à, đây là ở đâu ra?”

Thẩm Trường Đông đảo mắt: “Ở cùng một địa điểm, người ta chỉ có thể vấp ngã một lần.”

Hóa ra cậu ta đã mưu đồ từ lâu! Đinh Dật nhớ lại lúc này mình còn không biết xấu hổ mà nói chờ mong, giống như là ép cậu lên giường vậy, cô thẹn quá hóa giận, mãnh liệt bỏ nhào tới. Có điều Đinh Dật lại mắc phải một sai lầm trí mạng, cô đã quên hiện giờ xương sống và thắt lưng đang vô cùng đau nhức, hậu quả chính là: sự trả thù hung dữ bỗng biến thành vòng ôm dịu dàng, thân thể trần trụi của cô bị Thẩm Trường Đông ôm chặt vào lòng.

36. Chương 36

Thế nhưng cuộc sống ở chung không phải lúc nào cũng ngọt ngào, bởi vì Đinh Dật phát hiện, thời gian của cô bắt đầu không đủ dùng. Chương trình học năm nay vốn đã rất nặng, cô còn phải học bù những môn chuyên ngành của năm nhất, một học kỳ phải học hai mươi chín học phần, tất cả đều là môn chính, trong đó có năm môn khoa học cơ bản, hai môn thực hành, hai môn cơ sở ngành, khiến cho Đinh Dật xưa nay tràn trề sinh lực cũng phải kêu cứu.

Thẩm Trường Đông cũng chẳng khá hơn là bao, có điều cách thức bận rộn của cậu thì hơi khác. Khai giảng được một thời gian là đến đợt bầu cử nhiệm kỳ mới của hội sinh viên, không biết có phải do nhân duyên quá tốt hay không mà cậu được bầu làm phó chủ tịch hội sinh viên đại học M sớm một năm. Vẫn chưa hết, do năm ngoái cậu đảm nhận vai chính trong một vở kịch lớn của câu lạc bộ kịch nói, tạo nên tiếng vang xa gần, chủ tịch câu lạc bộ nay đã lên năm bốn trực tiếp trao quyền cho cậu, còn nói là mấy nữ sinh cạnh

tranh dữ dội quá, trao vị trí này cho ai cũng không quản lý tốt được, vì vậy quyết định để một nam sinh đảm đương, như vậy chắc sẽ không xảy ra lục đục nội bộ.

Kết quả là, bỗng chốc cả hai đều trở thành những người bận rộn. Một người chỉ khao khát đem ảnh chân dung của Cauchy, Joseph Fourier, Pierre Simon Laplace [1] dán lên đầu giường, hàng ngày nhìn vào đó tự cổ vũ bản thân, hi vọng có thể tâm linh tương thông để lý giải một cách sâu sắc các định lý của họ; một người thì phải tiếp đón rồi đưa tiễn thầy giáo trên Đoàn trường, sau đó phải dẫn dắt một trợ lý vừa mới được tuyển, còn phải bớt thời gian lao tâm khổ tứ suy tính xem vở kịch lớn năm nay sẽ giao cho ai phụ trách.

[1] Các nhà toán học người Pháp.

Cuối cùng Đinh Dật không nhìn nổi, nói với Thẩm Trường Đông: “Anh suốt ngày đi sớm về trễ như vậy cũng không ổn, bây giờ em không sao rồi, hay là anh quay trở về trường ở đi.”

Thẩm Trường Đông vừa đạp xe về đến nhà, hơi thở vẫn còn chưa ổn định, chợt nghe Đinh Dật nói thế, vẻ mặt như bị tổn thương: “Lợi dụng xong rồi, muốn đuổi anh ra khỏi nhà sao?” Cái đồ không biết suy xét này, Đinh Dật mặc kệ. Sau một thời gian sớm chiều ở chung, dần dần Đinh Dật phát hiện Thẩm Trường Đông không hề hiền lành dễ bắt nạt như trong ấn tượng ban đầu của cô, cô lập tức quyết định không thêm để ý đến những lời kêu ca đau xót của cậu.

Cô cũng có chuyện phiền lòng, đã có kết quả thi giữa kỳ, về tổng thể thì các môn khoa học cơ bản thành tích khá tốt, nhưng các môn cơ sở ngành thì chênh lệch nhiều, không thể so sánh được với thành tích các môn chuyên ngành của cô khi còn ở khoa Ô-tô. Điều này khiến cô chịu đả kích không nhỏ: rốt cuộc có nên chuyển khoa hay không? Tuy đã tự nói với bản thân rằng đã lựa chọn thì không hối hận, nhưng cô vẫn rất băn khoăn.

Thẩm Trường Đông tắm rửa xong đi vào thư phòng, trông thấy Đinh Dật nhẩn mây viết báo cáo thực nghiệm, cậu không khỏi đau lòng, lấy một cốc sữa chua cho cô: “Nghỉ ngơi một lát đã, Curie nhỏ của anh.” [2]

[2] Marie Curie.

Đinh Dật cắn ống hút, mặt mày vẫn rầu rĩ ủ dột: “Anh nói xem có phải em chuyển khoa sai lầm rồi không? Khoa Ô-tô không phù hợp với nữ sinh, khoa Điện tử hình như cũng âm thịnh dương suy.”

Thẩm Trường Đông nghĩ ngợi rồi đáp: “Vậy em học Pháp luật hoặc là Ngoại ngữ đi.”

Đinh Dật kêu trời: “Anh giết em đi, em vừa mới miễn cưỡng qua được tiếng Anh cấp bốn, Pháp luật thì khỏi nói, ngày nào cũng phải gánh một đống sách như thế không điên mới lạ.”

“Vậy là em không thích chương trình học hiện tại?” Thẩm Trường Đông tiếp tục hỏi.

Đinh Dật nghiêng đầu suy nghĩ một lát: “Cũng không hẳn, thẳng thắn mà nói thì học cũng rất thú vị, nhưng mà quá bận, mệt mỏi lắm, suốt cả ngày phải ngồi học, em nghĩ chắc mình sẽ bị tổn hại cột sống.”

“Vậy đừng tự ép mình quá, một vài môn có thể bỏ qua, bài tập không làm nổi có thể tham khảo của người khác, chuyện này rất phổ biến với sinh viên.”

“Hả? Chẳng lẽ anh cũng làm như vậy à?” Đinh Dật trố mắt, cậu lại có thể dạy cô làm mấy chuyện sai trái này ư!

Thẩm Trường Đông cười nói: “Thỉnh thoảng, nhưng ngành của anh có rất nhiều môn chỉ cần học gấp rút vào cuối kỳ là qua được.”

Ra thế, học kỳ trước cậu vất vả như vậy, cuối cùng thành tích vẫn đứng đầu bảng, tiếng Anh cấp bốn cao hơn cô ba mươi điểm, tức chết mất.

Đấu tranh hồi lâu, Đinh Dật vẫn lắc đầu: “Không được, bây giờ em có nguy cơ bị tụt lại phía sau, nếu làm thế thì thà đừng vào đại học A còn hơn.” Vốn đang đứng trên đỉnh kim tự tháp, bỗng nhiên biến thành cúp học chép bài để qua kỳ thi, chỉ nghĩ đến thôi cô cũng không thể chịu được.

Còn nhớ trước kia cũng từng tự hỏi bản thân, tuổi xuân rất ngắn, thời gian đẹp nhất đều vùi đầu vào sách vở, có phải là quá đáng tiếc không? Khi ấy câu hỏi này gợi lên một cuộc thảo luận sôi nổi, có người tán

thành, có người phản đối, Đinh Dật chỉ hỏi một vấn đề: “Nếu như tuổi xuân chôn vùi trong sách vở là lãng phí, vậy như thế nào mới là không lãng phí? Thời thanh xuân như thế nào mới được xem như không hối tiếc?”

Một câu hỏi lại khiến mọi người rơi vào suy tư, đúng vậy, rốt cuộc làm thế nào để trải qua thời thanh xuân? Nếu thật sự trôi qua như vậy, e là sẽ phải hối hận.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đinh Dật quyết định học bài trước rồi nói sau, dù có thể nào, tóm lại cố gắng học tập để bồi đắp bản thân không phải là chuyện xấu, có lẽ một ngày nào đó nghĩ thông rồi, mới nhận ra mình đã không cần phải ưu sầu vì chuyện này nữa – bởi vì tuổi xuân đã bất tri bất giác trôi qua. Ngược lại chỉ bằng dựa theo phương pháp tính chung của Hoa La Canh [3], để thời gian suy nghĩ ấy mà làm những việc có ích, vừa cảm nhận, vừa học tập, không làm ảnh hưởng đến cả hai.

[3] Nhà toán học người Trung Quốc.

Trong lúc ngẩn ngơ, tiếng nói rành mạch của Thẩm Trường Đông vang lên bên tai: “Đã như vậy, đừng tiếp tục nghi ngờ bản thân, nếu như em không được, vậy thì còn ai có thể thành công được nữa? Anh vẫn chờ sau này em vang danh khắp thế giới, cho anh được nở mày nở mặt đây.”

Nghe giọng điệu cậu hàm chứa ý đùa vui, Đinh Dật không khỏi lườm cậu một cái: “Liên quan gì đến anh?”

Thẩm Trường Đông cười hì hì, nói: “Sao lại không liên quan, sau này em sẽ vào nhà họ Thẩm anh, chính là con dâu nhà họ Thẩm, người nhà anh vẫn đang chờ em làm vinh quang gia tộc đấy. Em xem, nếu không có Marie Curie thì bây giờ cái họ Curie chắc hẳn sẽ không nổi tiếng như vậy.”

Đinh Dật “xì” một tiếng: “Thật không biết xấu hổ, ai là con dâu nhà anh!”

Thẩm Trường Đông làm bộ khấn thiết: “Em muốn bội tình bạc nghĩa sao? Có lẽ không được đâu.” Nói xong bắt đầu hung tợn nhào tới giở trò: “Xem ra cần phải nỗ lực hơn nữa, tránh bị thất sủng rồi vứt bỏ.”

Đinh Dật vừa cười mắng vừa né tránh, nhưng làm sao mà trốn được, tên Thẩm Trường Đông này, lúc trước thì nhã nhặn đứng đắn, phong độ nhẹ nhàng, lúc sau càng ngày càng giống lưu manh vô lại, không biết những người đẹp đại học M mà nhìn thấy bộ dạng của cậu lúc này, chắc sẽ hối hận vì đã bầu chọn cho cậu.

Đời người không như ý tám chín phần, thông minh như Thẩm Trường Đông cũng có lúc không thể làm gì được. Do thành tích xuất sắc nên nhiệm kỳ sau, Đinh Phụng Linh được điều đến Bắc Kinh đảm nhiệm chức vụ tương đương, cuối cùng có thể đoàn tụ với con gái yêu quý.

Cảm nhận được giọng nói kìm nén niềm vui sướng của ba trong điện thoại, Đinh Dật vừa xúc động vừa vui, mấy tháng nữa mẹ cũng có thể về nước rồi, đến lúc đó cả nhà sẽ được đoàn tụ. Về phần Thẩm Trường Đông, cô có gan đến mấy cũng không dám tiếp tục ở chung với cậu nữa.

Trước đó đã vội vàng chuyển đồ đạc về ký túc xá rồi, chờ sau khi ba đến Bắc Kinh, Đinh Dật giúp cậu dọn dẹp nhà mới, nhận tiện lấy nốt một ít đồ dùng của mình. Cơ quan thu xếp cho ba một căn hộ hơi xa trường học, nhưng cuối tuần cô vẫn có thể về ở cùng ông.

Thẩm Trường Đông dùng thân phận con cháu hai nhà kết giao lâu năm và bạn trai của Đinh Dật để đi theo hỗ trợ, Đinh Phụng Linh gặp cậu cũng rất vui, khen không ngớt lời: “Không tệ không tệ, Trường Đông gần như kế thừa tất cả ưu điểm của cha mẹ.” Thẩm Trường Đông được khen thấy hơi ngại, bèn cúi đầu lao động, tỏ ra vững vàng, chất phác.

Rất lâu rồi không gặp ba, Đinh Dật làm nũng: “Còn con thì sao? Con có kế thừa ưu điểm của ba và mẹ không?”

Đinh Phụng Linh dí mũi cô, cười nói: “Con vừa lười vừa tham ăn, tính tình thì kiêu chảnh, có thể có ưu điểm gì?” Trong giọng nói chứa đầy sự yêu chiều.

Bị lép vế trước mặt Thẩm Trường Đông, Đinh Dật tức giận hét to khiến hai người đàn ông được một trận cười vui vẻ.

Cùng nhau ăn tối xong, Thẩm Trường Đông một mình quay về trường, Đinh Dật ở lại nói chuyện phiếm với ba. Sau khi hỏi han việc học tập và cuộc sống của cô, Đinh Phụng Linh đổi chủ đề: “Ba không nghĩ con lại

yêu đương sớm như vậy.”

Tim Đình Dật lạc mất một nhịp, cuối cùng nó vẫn phải đến. Do nhiều nguyên nhân, cô vẫn chưa nói với ba chuyện ở chung với Thẩm Trường Đông, sau khi gặp hai vợ chồng bác Thẩm, cô nghĩ quan hệ của họ với ba tốt như vậy, chắc hẳn đã nói cho ba biết rồi, cho nên cô trốn được thì cứ trốn, chưa bao giờ đi sâu vào chuyện yêu đương, bởi vì từ nhỏ cô và ba có một khoảng cách nhất định, cô cảm thấy khó có thể mở miệng nhắc đến chuyện này.

Hôm nay khi gặp Thẩm Trường Đông, ông cười rất hiền từ, cũng không có vẻ giật mình, cho nên Đình Dật vốn đã yên tâm, không ngờ khi chỉ còn hai cha con ông lại đột nhiên nói một câu như vậy, theo phản xạ tự nhiên, cô hỏi lại: “Sao thế ạ, ba cảm thấy Thẩm Trường Đông có vấn đề gì sao?”

Đình Phụng Linh thở dài: “Trường Đông là đứa trẻ mà ba đã chứng kiến nó lớn lên, có thể có vấn đề gì? Ba chỉ quan tâm đến việc chứ không quá suy xét đến người, ba cảm thấy các con bây giờ xác định quan hệ thì hơi sớm, bác Thẩm gái của con còn nói với ba là muốn đính hôn trước, ba không đồng ý.”

Bác Thẩm gái thật là nóng vội quá, Đình Dật đỏ mặt: “Bọn con vẫn còn là sinh viên mà, đính hôn gì chứ.”

Đình Phụng Linh liền nói: “Đó chính là điểm quan trọng, với tư chất của con và Trường Đông, chắc hẳn sẽ không chỉ học mỗi đại học là xong, hai đứa một học xã hội, một học tự nhiên, con đường phát triển sau này cũng hoàn toàn khác nhau, có quá nhiều khả năng, quyết định chuyện gì quá sớm sợ rằng sau này các con sẽ hối hận.”

Đình Dật lại không nghĩ như vậy, có ai nói phải làm cùng ngành thì mới được ở bên nhau đâu.

Đình Phụng Linh lại nói: “Thôi được, thế sự khó lường, biết đâu các con có thể thuận buồm xuôi gió, chỉ e đến lúc đó sẽ phải có một người nhường bộ.” Là ông bất công, ông không muốn con gái mình phải chịu thiệt thòi, nhưng Thẩm Trường Đông cũng là người xuất sắc, ai có thể nở lòng bắt cậu chịu thiệt. Có điều chẳng ai có thể biết chắc được tương lai, con cháu sẽ có phúc của con cháu, cứ tùy theo ý chúng thôi.

Gần hai năm sau, Đình Dật mới thực sự hiểu được những lời này của ba. Trong thời gian này, với nỗ lực không ngừng, cuối cùng cô đã đạt được tiến triển đột phá trong các môn chuyên ngành, kết thúc năm hai, cũng như đại đa số các bạn học trong khoa, cô chuẩn bị thi GRE và TOEFL [4].

[4] GRE (Graduate Record Examinations) là một trong những kỳ thi nổi tiếng nhất trên thế giới trong lĩnh vực xét điều kiện nhập học sau đại học (Master hoặc PhD).

TOEFL (Test Of English as a Foreign Language) là bài thi được tiêu chuẩn hóa nhằm đánh giá khả năng thông thạo của người học và người sử dụng tiếng Anh (Mỹ).

Nhưng tiếng Anh của cô quá kém, may là mẹ đã học xong và về nước, việc nhà và sinh hoạt cá nhân của cô đều có người quản lý, trong kỳ nghỉ hè, cô bắt đầu ôn luyện theo cường độ cao của Tân Đông Phương [5].

[5] Một trường đào tạo bằng tiếng Anh.

Thẩm Trường Đông về nhà được vài ngày lại phải quay về Bắc Kinh, thấy cô mụ mị trong đồng sách ôn luyện, cậu hỏi: “Em quyết định muốn xuất ngoại sao?” Đình Dật ngắc đầu: “Chưa thể khẳng định, bởi vì em phát hiện tiếng Anh của mình hiện giờ không phải kém bình thường, nếu như xin được học bổng thì chắc sẽ đi.”

Thẩm Trường Đông cười tự giễu: “Ngành này của anh, ra nước ngoài căn bản là vô dụng, nói gì đến học bổng.” Đình Dật ngẫm nghĩ, đáp: “Cũng đúng, nhưng anh ở trong nước sẽ có cơ hội phát triển.” Đại học M ít nam sinh, nam sinh ưu tú lại càng ít, với thành tích vượt trội và lý lịch xuất sắc của cậu, tìm được việc tốt dễ như trở bàn tay.

Thẩm Trường Đông trầm giọng hỏi: “Em muốn xuất ngoại, lại muốn anh ở trong nước?” Đình Dật thấy vẻ mặt cậu không vui, vội vàng nói: “Không phải như vậy, em có ra nước ngoài được hay không vẫn chưa xác định, vả lại, anh cũng có thể cùng đi mà.”

Thẩm Trường Đông vẫn còn giận: “Anh đi như thế nào? Dừng tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ mà đi sao, hay là làm F2 của em?” [6]

[6] F1 là visa đi Mỹ của du học sinh bình thường, F2 là visa của người thân đi kèm với F1. Ở đây ý chỉ Thẩm Trường Đông ăn bám Đinh Dật.

Để Thẩm Trường Đông đi cùng, đúng là Đinh Dật chưa từng nghĩ đến, ôi chao, bình thường chỉ nghe nói các nam sinh sắp du học đi xem mặt để lấy vợ, sau đó đưa ra nước ngoài cùng. Nhìn sắc mặt Thẩm Trường Đông đã biến thành màu đen, Đinh Dật không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, vội vàng nghiêm túc nói: “Sao lại thế, chúng ta sẽ thi cùng nhau, tiếng Anh của anh tốt như vậy, không biết chừng là anh xin học bổng cho em đi cùng ấy chứ.”

Nhớ năm nay có một anh sinh viên năm bốn giành được học bổng 75% của Học viện thương mại London, Thẩm Trường Đông quyết định ngoan ngoãn ôn tập cùng cô, sau đó cùng nhau đi thi, mặc dù cơ hội rất nhỏ nhưng vẫn có hi vọng.

Ngày nào cũng chạy qua chạy lại giữa trung tâm Tân Đông Phương, phòng tự học và ký túc xá, mỗi ngày ngủ chưa được năm tiếng đồng hồ, cầm cự được nửa tháng, đến khi chồng sách ôn luyện đã cao gấp năm lần, môn thực hành trong kỳ hè của Đinh Dật lại bắt đầu, không thể không quay trở về trường đi học song song.

Trong lúc ngồi trước máy tính, đột nhiên không biết cos là gì, cô bỗng ngây người. Nửa tháng học tiếng Anh ma quỷ khiến cho cô quên sạch các ký hiệu toán học và dữ liệu của ngành.

Thân là đầy tớ của ai đó, Thẩm Trường Đông trước tiên mạo hiểm bản thân, tham gia kỳ thi khổ sở của đế quốc mỹ thiết lập tại Trung Quốc, thi xong, lúc đang muốn báo cáo kinh nghiệm cho “lãnh đạo” thì phát hiện, nữ lãnh đạo đang ngây người, vẻ mặt mờ mịt, nhìn thấy cậu thì bỗng nói một câu không đầu không đuôi: “Em bỏ cuộc.”

Thẩm Trường Đông cũng mờ mịt: “Cái gì cơ?”

Đột nhiên Đinh Dật tỉnh táo lên rất nhiều, cao giọng nói: “Em từ bỏ thi GRE, nước Mỹ chết tiệt, thấy tiếng Anh người ta không tốt mà còn đặt ra kỳ thi khó như vậy, không thềm nữa!”

Bỏ được bỏ được, có “bỏ” thì mới có “được”, nếu không bỏ mà lúc nào cũng chỉ muốn được, không ngại làm những việc mà mình không am hiểu, thì cho dù có được như ý nguyện, không biết chừng còn mất đi những thứ quan trọng hơn. Bởi vậy, bây giờ Đinh Dật quyết định từ bỏ, có lẽ đây là một quyết định thiếu lý trí, có lẽ nhiều năm về sau cô sẽ hối hận, nhưng bây giờ, cô quyết định cứ làm như vậy.

Thẩm Trường Đông thở dài trong lòng, ngoài mặt vẫn cười tỏ vẻ ủng hộ, cậu vừa thi xong được điểm gần tối đa, bây giờ cũng quyết định không cần phải nói cho cô nữa.

37. Chương 37

Đối với bất cứ ai, hạ quyết tâm đi học tiến sĩ không phải là chuyện dễ dàng, nhất là với nữ sinh, đặc biệt là khi thời nay các con đường mở ra đối với “nữ tiến sĩ” đều đầy sự châm biếm.

Đinh Dật không nằm ngoài số đó, cô cũng có bản khoản tương tự, sau khi quyết định không ra nước ngoài, cô vốn định vừa học thạc sĩ, vừa đi làm, hoặc là sau khi tốt nghiệp đại học sẽ ra làm kỹ sư luôn, nhưng suy nghĩ này đã có sự thay đổi sau khi cô tham dự hội nghị giới thiệu về hướng đi của ngành vào học kỳ hai năm thứ ba.

Vào hội nghị lần đó, đầu tiên có ba thầy giáo của phòng nghiên cứu lên giới thiệu về phương hướng nghiên cứu của họ, sau đó là chủ nhiệm phòng thiết kế - cũng là người hướng dẫn tiến sĩ của Đinh Dật sau này - thầy Ưông thay đổi phương thức của ba thầy giáo trước đó, không hề giảng giải theo hướng nghiên cứu khoa học, mà thảo luận với mọi người về những con số khiến người ta giật mình: năm ngoái, cả nước nhập khẩu tổng cộng XXX trăm triệu bảng mạch tổ hợp, trị giá XXX trăm triệu đô la, kim ngạch nhập khẩu chiếm XX% tổng kim ngạch các loại hàng hóa của năm đó, gấp X lần khối lượng nhập khẩu dầu mỏ và các thành phẩm của dầu, gấp X lần khối lượng nhập khẩu các vật liệu thép, quặng sắt và khoáng sản tinh luyện.

Thầy giáo chỉ ra, sự phát triển của ngành này liên quan tới vận mệnh quốc gia, quốc gia rất coi trọng ngành này, trong kế hoạch “mười một năm” đã chỉ rõ phải đặt trọng tâm mở rộng ngành này. Nói xong, tất cả mọi

người đều có vẻ kích động.

Ngay sau đó, thầy còn nói thêm những lời khiến cho rất nhiều người có mặt ở đó khó mà quên được: “Sinh viên đại học A chúng ta, không thể đơn thuần coi mình là một kỹ sư tranh giành bát cơm với người khác, chúng ta phải gánh vác nhiều hơn nữa trách nhiệm với xã hội, ít nhất phải tạo ra bát cơm cho người khác”, “Sinh viên đại học A chúng ta, trải qua thời gian dài học tập lý thuyết căn bản, có cơ sở lý luận vững chắc, có thể làm những việc mà người khác không thể làm được.”

Thẩm Trường Đông đang bận rộn việc tìm người kế nhiệm chức chủ tịch hội sinh viên và câu lạc bộ kịch, làm cán bộ sinh viên có thể tôi luyện bản thân, năm hai làm phó chủ tịch, năm ba làm chủ tịch không chỉ nâng cao năng lực tổ chức và mở rộng quan hệ, mà còn tô đẹp thêm sơ yếu lý lịch của cậu.

Hiếm khi Đinh Dật đến tìm, Thẩm Trường Đông vội vàng giải quyết một ít công việc rồi cùng cô ra ngoài ăn cơm. Quán cơm này ở đối diện trường học, đồ ăn ngon, giá lại rẻ nên được sinh viên đại học M ưa chuộng, ở đây có rất nhiều sinh viên của trường.

Vừa vào quán, liên tục có người chào hỏi Thẩm Trường Đông, đến tận khi ngồi xuống, mấy nữ sinh bàn bên cạnh thỉnh thoảng lại nhìn sang chỗ họ, còn chụm đầu xì xào bàn tán.

Thẩm Trường Đông hơi lo lắng: “Thôi, hay là chúng ta sang quán khác.”

Đinh Dật lườm cậu: “Anh làm việc gì trái với lương tâm à? Sao phải sợ người khác nhìn!”

Thẩm Trường Đông cười khổ: “Chẳng còn cách nào, người quen biết anh nhiều quá, miễn là em không cảm thấy khó chịu, anh thì không sao cả.”

Không ngờ ở bên Thẩm Trường Đông còn được trải nghiệm cảm giác làm ngôi sao, mặc dù thực sự không thoải mái lắm, nhưng Đinh Dật vẫn mạnh miệng: “Có phải em xấu đến mức không thể gặp người khác đâu, sợ gì người ta nhìn!”

Đồ ăn còn chưa mang lên đủ, mấy nữ sinh châu đầu ghé tai bên cạnh hình như đã chọn được người đại diện, một cô gái gương mặt như em bé bưng ly nước tới chào hỏi: “Chào Thẩm sư huynh, đây là bạn gái của anh à? Thật xinh đẹp.”

Cô gái này giọng ngọt xớt, Đinh Dật mỉm cười thiện chí, cô ấy lại hỏi tiếp: “Sư tỷ học trường nào, ngành gì thế ạ?”

“Khoa Điện tử đại học A.” Đinh Dật đáp không hề nghĩ ngợi.

Cô ấy ồ lên một tiếng, nói: “Sư tỷ thật là lợi hại, em có một ông anh họ học cùng khoa với chị, bây giờ đang học tiến sĩ ở nước ngoài.”

Đinh Dật mỉm cười: “Vậy sao? Chị không lợi hại bằng anh họ của em rồi, chị sẽ học tiến sĩ trong nước.” Cô gái đó còn tán gẫu thêm vài câu rồi mới quay về, mơ hồ nghe thấy bên cạnh vài tiếng khe khẽ “nữ tiến sĩ”, Đinh Dật cười thầm trong lòng: Bây giờ đã bắt đầu rồi sao?

Về mặt Thẩm Trường Đông khó xác định, cậu nói: “Em quyết định học thặng lên tiến sĩ?”

Đồ ăn đã được mang lên, Đinh Dật vừa ăn vừa đáp: “Đúng vậy, nghe nói thầy Ưông bồi dưỡng tiến sĩ rất giỏi, học tiến sĩ với ông ấy cũng không kém so với các trường danh tiếng ở nước ngoài, em quyết định thử xem.”

“Vì sao lại quyết định học thặng lên tiến sĩ, sao không thử học thạc sĩ trước?”

Đinh Dật lắc đầu: “Bây giờ em mới hiểu, với những ngành có xuất phát điểm cao như của chúng ta, tốt nghiệp đại học thôi sẽ không làm được việc. Học hai, ba năm thạc sĩ cũng chỉ là một quá trình tôi luyện, chỉ để trở thành một người biết rõ phải làm việc như thế nào, nhưng có thể thôi thì dường như vẫn không đủ, cảm giác giống như đào tạo kỹ năng của một nghề nghiệp khác vậy. Còn học tiến sĩ sẽ được bồi đắp đầy đủ hơn, có thể giúp cho những lý thuyết vắt vả học tập trong mấy năm qua phát huy tác dụng xứng đáng, hơn nữa, sau khi tốt nghiệp có thể khiến anh trở thành một người có khả năng một mình đảm đương được một phương diện nào đó trong phạm vi lĩnh vực của ngành.”

Nói liền một hơi những suy nghĩ trong đầu mấy ngày qua, Đinh Dật thở một hơi dài nhẹ nhõm, cô uống vài ngụm nước rồi nói tiếp: “Anh có ghét em không? Nữ tiến sĩ, loại người thứ ba [1].” Thẩm Trường Đông thoạt nhìn dường như hơi tức giận.

[1] Trong thời đại kinh tế tri thức, thành tích cao trở thành thước đo giá trị của xã hội. Nhưng đối với nữ giới thì không hẳn, đặc biệt là nữ tiến sĩ. Trong xã hội lưu truyền một cách nói: trên thế giới có ba loại người, thứ nhất là đàn ông, thứ hai là phụ nữ, thứ ba là nữ tiến sĩ. Nữ tiến sĩ bị coi là “loại người thứ ba”, bị phân biệt, là một quần thể không phải nam cũng chẳng phải nữ.

Thấy cô nhìn mình rất tội nghiệp, Thẩm Trường Đông lắc đầu cười khổ: “Anh nào dám ghét em!”

Đinh Dật vội hỏi: “Vậy sao anh còn giận?”

“Anh giận là vì từ trước đến nay em luôn tự quyết định mà không bao giờ bàn bạc với anh! Lần nào cũng quyết định xong rồi mới cho anh biết, không, cũng chẳng phải là em cho anh biết, anh chỉ tình cờ nghe nói mà thôi!”

Thấy cậu thật sự giận dữ, Đinh Dật hơi sợ hãi: “Hôm nay em đến chính là để bàn bạc với anh chuyện này mà, vẫn chưa kịp nói, hơn nữa, em đến chỗ anh trước tiên, ba mẹ em đều chưa biết đâu!”

Nghe thấy ba mẹ Đinh vẫn chưa biết, sắc mặt Thẩm Trường Đông hơi dịu đi, Đinh Dật lại hỏi: “Anh thì sao? Tốt nghiệp xong có dự định gì không?”

Thẩm Trường Đông không vui: “Còn có thể có dự định gì, đi làm luôn, vợ muốn học tiến sĩ, anh đành phải đi kiếm tiền nuôi gia đình.”

Đinh Dật đỏ mặt, nói quanh co: “Thực ra cũng không cần phải thế, em học tiến sĩ cũng có trợ cấp, hơn nữa còn có ba mẹ nuôi em.”

Thẩm Trường Đông lắc đầu: “Như vậy sao được, kết hôn rồi chẳng lẽ còn để ba em nuôi?”

“Kết hôn? Sớm quá!” Đinh Dật kháng nghị, thật là, chuyện lớn như vậy mà đâu có bàn bạc với cô, lại còn trách người ta, hừ, ai kết hôn với anh, nằm mơ đi! Đinh Dật oán thầm trong bụng.

Thẩm Trường Đông không thêm để ý đến sự phản đối của cô, tiếp tục giục cô ăn cơm.

Con đường học thuật của Đinh Dật có thể nói là may mắn. Năm đó sau khi gặp khó khăn với GRE, cô quay về ôn tập lại kiến thức chuyên ngành, trong chương trình học thiết kế, Đinh Dật chọn một phần có độ khó cao nhất đó là hệ thống đo lường siêu thanh, cô cũng hoàn thành xuất sắc, là sinh viên duy nhất trong khoa hoàn thành thí nghiệm. Thành tích đó đã giúp cô làm quen với một đàn anh đang làm trợ giảng, không ngờ đàn anh đó chính là nghiên cứu sinh tiến sĩ do thầy Ưông hướng dẫn, sau khi nghe nói cô muốn học lên tiến sĩ liền nhiệt tình tiến cử với thầy.

Thầy Ưông trò chuyện với cô xong thì cảm thấy rất hài lòng, chỉ còn phải xét đến thứ hạng tích lũy học phần nữa thôi. Điểm tích lũy học phần của Đinh Dật không cao hẳn, nhưng may mắn là trong số vài người đứng trên cô thì đa số chọn đi du học, chỉ có một người là ở lại học thạc sĩ, đối thủ cạnh tranh đã được loại bỏ một cách thuận lợi!

Một tảng đá được bỏ xuống, cuối cùng Đinh Dật cũng có tâm trạng để vui đùa, tuy việc soạn đề cương luận văn cũng hao tổn tâm sức, nhưng dù sao áp lực kiếm sống đã không còn. Về phần Thẩm Trường Đông thì khỏi phải nói, cậu thi viết và phỏng vấn vào công ty S đánh đâu thắng đó, chỉ là cậu còn hơi do dự: “Vào làm nhân viên công vụ trong công ty S, em có chê anh nghèo không?”

Đinh Dật phì cười: “Thế thì tốt, cho anh đỡ phải nói em học tiến sĩ bắt anh nuôi sống gia đình, bây giờ không ai nói ai được nữa.”

Thẩm Trường Đông vỗ nhẹ đầu cô: “Không có tiền đồ, nhưng nghe nói thanh niên còn có thể làm thêm bên ngoài, anh sẽ cân nhắc thật kỹ.” Kết quả cân nhắc của cậu chính là, từ chối lời mời của công ty S, khiến người hướng dẫn tức chết, nhưng nhiều năm về sau, khi Thẩm Trường Đông dùng thân phận tổng giám đốc của công ty mạo dịch nào đó quyền tiền cho trường cũ, người hướng dẫn bấy giờ đã trở thành phó bí thư đảng ủy của trường cuối cùng cũng có thể nở nụ cười vui vẻ. Đương nhiên đó là chuyện về sau, không đề cập tới cũng được.

Ăn cơm, dạo phố, xem phim, qua khoảng thời gian bận rộn, hai người đã làm tất cả những chuyện mà các đôi tình nhân thường làm, thấy thời gian không còn sớm, Đinh Dật muốn về nhà nhưng lại bị Thẩm Trường Đông giữ lại: “Đêm nay đừng về, anh rất nhớ em.”

Nghe ra ý tứ rõ ràng trong lời nói của cậu, Đinh Dật hơi thẹn thùng: “Hôm nay là thứ sáu, em phải về nhà, không phải về ký túc xá.”

Đúng lúc đi đến một góc khuất, Thẩm Trường Đông ôm cô, chớp mũi cậu vẩn vương mùi hương trầm của Đinh Dật, cậu không kìm được hít vào một hơi thật sâu: “Vậy nói với chú dì là em phải ở lại tự học, dù sao cũng không phải là lần đầu không về nhà vào cuối tuần.” Khi cô bắt đầu vào guồng học hành thì thường xuyên phải tự học đến đêm khuya, còn phải quan tâm đến ba mẹ ở nhà nên tất nhiên sẽ lạnh nhạt với cậu, cậu phải hăng hái đấu tranh, tranh thủ đòi quyền lợi trong thời gian Đinh Dật đang rảnh rỗi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy trong lòng cậu, Đinh Dật ngộ ra một đạo lý, đó chính là một khi Thẩm Trường Đông đã quyết tâm muốn làm chuyện gì, cô thực sự không thể ngăn cản nổi.

Khi đã nhận ra được một mặt cứng rắn của Thẩm Trường Đông, có một chuyện cô bỗng nhiên không đủ can đảm mở miệng. Trong lúc cô còn đang do dự thăm dò, về mặt Thẩm Trường Đông bỗng thay đổi, cậu hỏi: “Không phải em muốn chia tay anh đấy chứ!”

“Hả?” Đinh Dật hoảng hốt, “Đâu... đâu có?”

Thẩm Trường Đông không vui: “Vậy em nói cái gì mà chẳng may phải rời xa anh, chẳng may về sau không thể ở bên anh, nếu không phải đã xảy ra chuyện gì thì tự nhiên nói vậy làm gì?”

Giống tổ sắp đến rồi, Đinh Dật bỗng cảm thấy nhiệt độ xung quanh xuống rất thấp, thôi, cô vốn không phải là người có thể giấu giếm được, cứ nói thẳng đi, chết thì chết!

Sau khi hạ quyết tâm, Đinh Dật nói chuyện cũng lưu loát hơn: “Thầy Ưông, chính là thầy hướng dẫn của em, nói là năm nay chỉ tuyển chọn hai nghiên cứu sinh tiến sĩ, theo chỉ tiêu của trường thì thầy phải chọn một người trong danh sách thí sinh thi lên, còn tại cơ sở của trường ở Thâm Quyển thì chỉ được chọn người học thẳng lên tiến sĩ, hoặc học chuyển tiếp thạc sĩ lên tiến sĩ, thầy ấy muốn tuyển em theo chỉ tiêu của Thâm Quyển, hỏi em có ý kiến gì không?”

Thẩm Trường Đông “hừ” một tiếng: “Sau đó em đồng ý?”

Đinh Dật chột dạ cười cười: “Em nói để em suy nghĩ thêm đã, nhưng thầy Ưông là thầy hướng dẫn tốt nhất rồi, nếu như không được theo thầy ấy học tiến sĩ thì thật đáng tiếc.”

Thẩm Trường Đông thở dài: “Dù sao anh cũng đã từ chối công ty S, ở hay không ở lại Bắc Kinh cũng chẳng có gì khác nhau.”

Đinh Dật mừng rỡ: “Nói vậy là anh đồng ý rồi nhé.”

Thẩm Trường Đông lại thở dài, lập tức tiếp lời: “Cứ thở dài mãi thế này chắc anh chưa già đã yếu mất, người ta đều là lấy chồng theo chồng, vì sao anh còn chưa cưới được em mà đã bị em xoay như chong chóng thế này?” Nhìn Đinh Dật cười tươi như hoa, cậu lại không nhịn được đả kích một câu: “Đừng vội mừng, chú dì vừa đến Bắc Kinh được hai năm em đã lại phải rời xa họ, có lẽ sẽ rất đau lòng.”

Đinh Dật bị một câu này của cậu làm cho tỉnh lại, ngồi phịch xuống ghế như quả bóng cao su bị xì hơi – bọn họ nhất định sẽ mất cô là con gái bất hiếu.

Không thể không khâm phục Thẩm Trường Đông, chỉ một lời cam đoan sẽ chăm sóc tốt cho cô mà khiến vợ chồng nhà họ Đinh yên tâm hơn nhiều, cộng với cậu mợ út cũng đang ở Thâm Quyển nên có chỗ để nương tựa, dần dần bọn họ cũng nguôi ngoai, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Đinh Dật xa nhà.

Lại phải nhắc lại một câu, thế sự khó lường, dường như ông trời không cam tâm khi thấy người ta đã chuẩn bị ổn thỏa, lại cho thêm một chút chuyện ngoài ý muốn để làm đảo lộn kế hoạch, ngay khi kỳ nghỉ hè vừa trôi qua, vào lúc mọi người đang đắm chìm trong cảm xúc ly biệt, Đinh Dật đột nhiên ngất xỉu, phải đưa vào bệnh viện.

Thẩm Trường Đông biết chuyện vội vã chạy tới bệnh viện, bắt gặp gương mặt nghiêm khắc xưa nay chưa từng thấy của Đinh Phụng Linh, ngay cả Kỷ Vân tính tình hiền lành bây giờ cũng đang buồn rầu u ám. Tim Thẩm Trường Đông thất lại, sắc mặt trắng bệch, run giọng hỏi: “Rốt cuộc Tiểu Dật làm sao vậy ạ?”

“Cậu còn dám hỏi làm sao? Cậu...” Đinh Phụng Linh không kìm được gầm lên, ông bị Kỷ Vân kéo ra đằng sau mới tạm thời bình tĩnh lại, quát khê một tiếng: “Cậu đi theo tôi!”

Tìm được một chỗ thuận tiện để nói chuyện, Đinh Phụng Linh cảm hận nhìn cậu, bỗng nhiên không nói nên lời, ông quay sang Kỷ Vân: “Cậu hỏi bà ấy đi.”

Thẩm Trường Đông sốt ruột đến phát điên nhưng không dám giục già, trong đầu mơ hồ có một ý nghĩ, cậu bỗng không cảm thấy nôn nóng nữa.

Một lát sau Kỷ Vân mới nhũn mày nói: “Tiểu Dật có thai rồi, hai đứa trẻ các con, tại sao có thể như vậy, haiz...”

Suy đoán được chứng thực, Thẩm Trường Đông không chờ được vội vã hỏi: “Vậy bây giờ cô ấy thế nào rồi ạ? Mẹ con có bình an không?”

Đinh Phụng Linh bị một câu “mẹ con bình an” của cậu dọa sợ, tức giận lên tiếng: “Cậu có ý gì?”

Xem ra chắc là Đinh Dật không sao cả, Thẩm Trường Đông không còn lo lắng nữa, cậu thản nhiên nói với hai vị phụ huynh: “Chuyện này là con không đúng, nhưng đã như vậy, con muốn xin chú dì đồng ý cho hôn sự của con và Tiểu Dật, con sẽ lập tức gọi điện thoại cho ba mẹ con, mời họ lên đây chuẩn bị hôn lễ.”

Kỷ Vân hơi do dự: “Hai đứa còn ít tuổi như vậy, hướng hồ Tiểu Dật vẫn đang đi học, kết hôn bây giờ quá sớm.”

Thẩm Trường Đông trả lời ngay: “Xin hai người yên tâm, chúng con đã tốt nghiệp đại học, con cũng đi làm, sau này con nhất định sẽ cố gắng để Đinh Dật có một cuộc sống tốt nhất, còn về việc học tiến sĩ, theo con được biết thì trước tiên có thể tạm nghỉ học một năm.” Cách nói lễ phép, lại kiên định không thể nghi ngờ.

Kỷ Vân nhìn chồng, thấy sắc mặt Đinh Phụng Linh đã dịu xuống: “Thằng nhóc này coi như có trách nhiệm, nhưng chúng ta không thể quyết định được, tự cậu vào nói chuyện với Đinh Dật đi.”

Thẩm Trường Đông một lòng vì Đinh Dật, đương nhiên sẽ giải quyết được sự tình, chẳng qua phải chịu một chút đánh mất mà thôi. Hôn lễ được tổ chức vào mùa thu tháng Mười, đơn giản nhưng không kém phần long trọng, Đinh Dật trở thành người đầu tiên trong đám bạn kết hôn sau khi tốt nghiệp, khó tránh khỏi một chút phiền não: “Aiz! Thẩm Trường Đông, cái đồ vô lại này, cưới gấp như vậy người ta biết ngay là theo lệnh con, anh bảo tôi sau này làm sao nhìn mặt người khác được đây!”

Thẩm Trường Đông thản nhiên đáp: “Sau này khi mấy người kia kết hôn, con chúng ta có thể làm hoa đồng, đến lúc đó bọn họ hâm mộ em còn chẳng hết, làm gì có chuyện chê cười, em không biết phụ nữ sinh con sớm có nhiều ích lợi lắm à?”

Sinh con sớm cũng có một phúc lợi, đó chính là theo nguyện vọng của Đinh Dật, thầy Ưông đồng ý cho cô nhập học lùi lại một năm, sau khi đem chỉ tiêu của Thâm Quyển năm nay cho thí sinh thi lên, sang năm cô có thể được tuyển theo chỉ tiêu của trường, nói cách khác, cô sẽ không cần phải rời xa ba mẹ đi Thâm Quyển nữa, có thể nói là trong họa có phúc.

“Từ đó có thể thấy được, con chúng ta chính là một phúc tinh.” Thẩm Trường Đông cười vô cùng đắc ý.

38. Chương 38: Ngoại Truyện 1: Lý Bối Bối

Công việc của cha mẹ Lý Bối Bối rất bận rộn, từ bé cô đã sống ở nhà ông bà nội, ông bà rất chiều chuộng cô, cha mẹ thì luôn dùng vật chất để đền bù cho sự thiếu thốn lòng quan tâm săn sóc, ngày đó cô giống như một nàng công chúa nhỏ rực rỡ giấu hoa. Thế nhưng đám trẻ con bằng tuổi trong khu đều không muốn chơi với cô, có người ghen ghét, cũng có người là vì phụ huynh sợ con mình chẳng may chọc vào cô rồi gặp rắc rối, dần dà, tính cách của cô ngày càng trở nên hướng nội.

Chỉ có người anh họ Đinh cao lớn lại đẹp trai ở nhà hàng xóm, mỗi khi cô ngại ngùng rụt rè, anh vẫn luôn mỉm cười khen cô: “Cô bé xinh đẹp giống như búp bê vậy, lại hiền lành ngoan ngoãn, thật là giống nhóc con ngang ngược Tiểu Dật kia.”

Cô không cẩn thận bị ngã, anh trông thấy liền vội vàng đỡ cô dậy, anh về nhà tìm cồn và bông y tế ngồi xỏm xuống lau vết thương trên chân cô, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn cái đầu đen nhánh với mái tóc ngắn mềm mại của anh, vờn quanh chóp mũi là mùi hương nhàn nhạt của ánh mặt trời, cô quên đi đau đớn nơi miệng vết thương bị cồn đổ lên, sau đó anh lại khen cô vừa dũng cảm vừa hiểu chuyện.

Mấy đứa trẻ con nghịch ngợm trong khu nói cô bị cha mẹ vứt bỏ, không ai muốn cô, cho nên cô mới phải ở nhờ nhà bà nội, hai mắt cô ngập nước, trong lòng hoài nghi liệu những điều này có phải là sự thật. Đúng lúc đó anh xuất hiện, nghiêm mặt dạy dỗ những đứa trẻ kia, anh bảo bọn họ chỉ nói mò, sau đó quay sang cô: “Ba mẹ em vì quá yêu thương em nên mới không thể ở bên em, họ đang cố gắng làm việc là vì để cho em có một cuộc sống tốt đẹp nhất sau này.”

Mỗi khi rảnh rỗi anh còn dạy cô gấp máy bay giấy, kể những câu chuyện cổ tích hay cho cô nghe, về sau người lớn nói rằng anh thi đỗ một trường đại học tốt nhất. Còn nhớ ngày hôm đó khi nhận được giấy báo trúng tuyển, người lớn đưa cô sang nhà họ Đinh chúc mừng, anh nắm tay cô cười: “Bối Bối thông minh như vậy, lớn lên chắc chắn cũng có thể vào được đại học B.”

Cô có thể sao? Có phải nếu cô cũng thi lên đại học thì sẽ luôn luôn được ở cạnh anh, bởi vì anh học đại học thì mỗi tuần chỉ về nhà được có một lần, mỗi lần về lại bận rộn rất nhiều việc, cô hi vọng biết bao mình có thể lớn lên thật nhanh.

Anh nói “Tiểu Dật” chính là một cô nhóc ngang bướng, nhưng lúc nói những lời này, trên gương mặt anh là nụ cười yêu chiều, sau này cô mới biết đó là em gái của anh, tuy còn nhỏ nhưng cô cũng biết em gái và anh trai không thể nào ở bên nhau mãi mãi, cô không phải em gái của anh, cô muốn ở bên anh mãi mãi.

Anh khen cô hiền lành ngoan ngoãn, cô càng cố gắng ngoan ngoãn hơn, anh nói cô nên cởi mở hơn một chút thì tốt, cô bèn cố gắng thoải mái cởi mở hơn, anh học khoa Pháp luật đại học B, cô nhất định cũng phải thi đỗ vào đó.

Thế nhưng vì sao, vì sao cho đến khi cô đã làm được tất cả, anh lại không còn ở đó nữa? Ngày mai, anh đã là chú rể của người khác mất rồi.

39. Chương 39: Ngoại Truyện 2: Mỗi Người Một Tương Lai

Do đã ở quen nên sau khi chuyển khoa, Đinh Dật không xin đổi phòng, vẫn ở trong ký túc xá của nữ sinh khoa Ô-tô. Lên năm bốn đại học, mấy người trong ký túc về cơ bản đều đã có hướng đi cho riêng mình, ngoài Đinh Dật, Hồ Giai cũng ở lại trường học nghiên cứu sinh, Triệu Hiểu Đông dự định đi Mỹ du học cùng bạn trai, Dương Lộ Lộ thì được khoa đưa sang Đức làm nghiên cứu sinh thạc sĩ trao đổi với tư cách sinh viên tốt nghiệp loại xuất sắc.

Triệu Hiểu Đông tốt nghiệp đại học xong không xin được học bổng toàn phần, cô ấy vốn định trước tiên sẽ học thạc sĩ ở trong nước, nhưng bạn trai cô ấy lại có ý kiến: “Em học thạc sĩ xong rồi ở Mỹ người ta cũng không thừa nhận, sang đó lại phải học lại, ba năm, giờ lại thêm năm năm nữa, em có bao nhiêu tuổi xuân để mà lãng phí? Dùng tiền mua thời gian chính là cách chi tiêu có lợi nhất.” Anh ta có gia cảnh tốt, không cần học bổng cũng có thể cho bản thân và bạn gái một cuộc sống rất tốt ở nước ngoài.

Trong lòng cảm động, nhưng Triệu Hiểu Đông vẫn còn băn khoăn, về ký túc xá, cô ấy cầu nhàu: “Bọn tớ vẫn chưa kết hôn, nếu dùng tiền của nhà anh ấy, sau này chắc chắn việc gì cũng sẽ phải nhượng bộ. Huống hồ chuyện tình cảm không thể nói chắc được, chẳng may sau khi ra nước ngoài bọn tớ chia tay, tha hương không người thân thích, lại không có học bổng, cuộc sống sẽ càng tồi tệ hơn.” Nhìn Dương Lộ Lộ đang nằm sắp chơi trò chơi trên máy tính, cô ấy hăm mộ nói: “Vẫn là cậu sướng nhất, hoàn toàn dựa vào chính mình, không cần phải nhìn sắc mặt của bất cứ ai.”

Dương Lộ Lộ lườm bạn: “Chị gái à, cậu đang cười nhạo tớ không có ai thèm sao?” Đã qua hơn ba năm đại học, cô ấy vẫn một thân một mình, người theo đuổi cũng không phải là không có, nhưng Dương đại tiểu thư

cứ ngây ngô chẳng thấy ai vừa mắt, dùng cách nói của cô ấy thì là: “Tự mình làm được mọi việc, cần đàn ông để làm gì?” Đây tuyệt đối là chân lý, thay bóng đèn, sửa máy tính, bắt chuột đập gián, Dương Lộ Lộ rất toàn năng, có thể làm cho các nam sinh ở bên cô ấy đều có cảm giác an toàn. Trong ký túc xá, ngoại trừ đánh nhau không thắng được Đinh Dật, cô ấy mạnh mẽ hơn bất cứ ai.

Triệu Hiểu Đông nào dám khiêu chiến với cô ấy, vội vàng nói: “Tuyệt đối không dám, tớ chỉ muốn trưng cầu ý kiến của cậu một chút thôi.”

Lúc này Dương Lộ Lộ mới nghiêm mặt nói: “Tớ cảm thấy vị kia nhà cậu nói rất đúng, dùng tiền mua thời gian, thật sự là một thương vụ có lời. Trên đời này có chuyện gì là không mạo hiểm? Nếu cậu không ra nước ngoài cùng anh ta thì sau này mới hối hận, anh ta một mình ở nơi đất khách, vừa có tiền vừa có thời gian, chỉ số nguy hiểm quá lớn.”

Thực ra Triệu Hiểu Đông cũng đã có quyết định của riêng mình, chẳng qua vẫn muốn giãi giụa một chút mà thôi, mọi người đều hiểu, vì vậy ai nấy hòa theo Dương Lộ Lộ mồm năm miệng mười khích lệ cô ấy.

Về sau Triệu Hiểu Đông cam chịu thở dài: “Tớ biết kiểu người như Thẩm Trường Đông là rất hiếm mà, cậu ấy không yêu cầu Đinh Dật phải theo từng bước đi của mình.”

Đinh Dật ồn ào: “Sao lại lôi tớ vào?” Vì sao tất cả mọi người đều cho rằng Thẩm Trường Đông hi sinh rất nhiều, cậu vốn không có ý định xuất ngoại, bây giờ chỉ là được đúng như ý nguyện mà thôi, cô mới là người bị trói buộc đấy chứ.

Lần trước Wada đến tìm cô, nói nếu như cô đồng ý, công ty họ có thể ký một hợp đồng với cô, cung cấp học bổng để cô ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, sau khi về nước chỉ cần làm việc cho công ty họ một thời hạn nhất định là được, thời gian không dài, điều kiện cũng rất ưu đãi, Đinh Dật đắn đo mãi nhưng cuối cùng vẫn từ chối.

Thứ nhất là cô không định làm trong một công ty Nhật Bản, không muốn học hành vất vả xong lại phải bán mạng cho người Nhật, lý do thứ hai chính là cân nhắc đến cái người tên Wada kia.

Càng tiếp xúc nhiều với Wada, Đinh Dật lại càng khó sinh ra ác cảm với cậu ta, ngoài việc bản thân vốn đã ưu tú, Wada còn là một người bạn khiến cho không ai có thể bắt bẻ. Mang tâm tư này trong lòng, Đinh Dật luôn cảm thấy áy náy, cuối cùng có một lần cô không chịu được nên thử thăm dò: “Cậu có bao giờ nghĩ, tôi qua lại với cậu là có ý đồ riêng không?”

Wada hơi ngạc nhiên, sau đó cười nhạt một tiếng: “Cậu là cô gái rất đơn thuần, sẽ có ý đồ gì?” Dừng lại một lát, cậu ta nhìn cô nói: “Thực ra đôi lúc, tôi thật sự hi vọng cậu có ý đồ.”

Có lẽ bởi vì cậu ta không biết, cô đã có lúc như vậy, “ý đồ” đó là gì, Đinh Dật không dám nhìn vào mắt cậu ta, chúng quá kiên định, cô không chịu nổi. Dù sao bây giờ đã không còn gánh nặng, Đinh Dật không thích chơi mấy trò trốn tìm, cho nên đối với Wada, cố gắng ít tiếp xúc thì tốt hơn.

Phải làm đề cương luận văn, Đinh Dật nhờ Ngụy Hoa Tĩnh tìm giúp một ít tư liệu rồi gửi cho cô, nhưng đúng lúc đó thì máy tính của cô đơ hình, đập đập vài phát thì tự động khởi động lại, chắc là nhiễm vi-rút, Đinh Dật quyết định tạm thời cứ để đó, chờ Dương Lộ Lộ về xem giúp.

Trong ký túc bấy giờ chỉ còn một chiếc máy tính công cộng, ban này Hồ Giai đang dùng, bây giờ cô ấy đi tắm chưa về, hai người khác thì không ở nhà, tình huống cấp bách, Đinh Dật đành không thông báo với Hồ Giai.

Tên Ngụy Hoa Tĩnh kia sống ở Mỹ có vẻ nhàm chán, trong lúc gửi tài liệu cho cô mà còn kèm theo một bài thơ chế: “Ngày này năm ngoái ở New York, WTO và Bin Laden cùng nhau tỏa sáng, WTO không biết đi đâu mất, Bin Laden vẫn cười như gió thu.” [1]

[1] Âm chỉ sự kiện Khủng bố 11/9, nhóm không tặc lái hai máy bay đâm vào tòa tháp đôi của Trung tâm thương mại thế giới.

Đinh Dật bị chọc cười, bèn đăng nhập vào diễn đàn của khoa tám chuyện với mọi người một lát, bỗng phát hiện có một cửa sổ đang mở, nhưng không phải của trường, vì có quan hệ với Thẩm Trường Đông, cô nhận ra đó là diễn đàn của đại học M.

Chỗ này cần phải giải thích một chút, sức ảnh hưởng của diễn đàn đại học M cũng không phải là lớn, lượng người đăng nhập rất ít, đa số các sinh viên thường chọn các diễn đàn của những trường đại học có tính tổng hợp để giao lưu, đương nhiên cũng có nam sinh chuyên môn đăng nhập vào diễn đàn của các trường bạn xã hội để cua gái đẹp, vậy thì Hồ Giai đang làm gì?

Hồ Giai tắm xong quay về, Đinh Dật cũng nhận xong tài liệu, thấy Hồ Giai hơi sưng sờ nhìn chằm chằm vào máy tính, Đinh Dật bèn cười nói: “Máy tính của tớ bị hỏng, dùng tạm cái này một lát, cậu không để ý chứ?”

Hồ Giai cười gượng gạo: “Đương nhiên là không, cậu cứ dùng đi.” Lúc cô ấy quay đầu cất đồ lại bỏ sung một câu: “Tớ có một người bạn cấp ba bây giờ đang học đại học M, làm quản lý diễn đàn, cô ấy mời nên tớ thường xuyên lên đó chơi.”

Giải thích xong, không khí xung quanh trái lại càng trở nên yên tĩnh, dường như có thể nghe được cả tiếng hít thở. Đinh Dật “à” một tiếng phá vỡ sự im lặng, cười nói: “Nickname của các cậu ấy rất đáng yêu, đúng là nơi đông nữ sinh có khác.” Giọng nói nhẹ nhàng, tựa như không có vấn đề gì cả.

Một lát sau hai người khác cũng về, chuyện cứ thế được cho qua, Đinh Dật không phải là người rộng lượng, nhưng cô hiểu, có một số việc đã qua rồi thì truy cứu cũng vô nghĩa, chỉ làm người ta thêm phiền não mà thôi, hãy nắm chắc tương lai là được rồi. Đây cũng là điều mà hai năm qua cô đã nghĩ thông suốt, xem ra tri thức thật sự rất có ích, không chỉ để tu thân, mà còn có thể dưỡng tính.

40. Chương 40: Ngoại Truyện 3: Vợ Đẹp Con Ngoan

Cùng với thầy Ưông đi dự hội thảo nghiên cứu ở Hồng Kông, Đinh Dật còn phải mang theo rất nhiều đồ dùng tùy thân, toàn là đồ mẹ nhờ cô mang cho “cháu nội” Kỷ Thiên Hằng. Không ngờ cậu em họ hồi bé nghịch như quỷ, từ sau khi được Lâm Lâm dạy dỗ, thành tích bỗng tăng vọt, vào kỳ thi đại học, đúng lúc trường Đại học Hồng Kông tuyển sinh trong nội địa, cậu ta thi một lần đỗ luôn, khiến cả nhà cậu cả và ông bà ngoại đều vô cùng vui vẻ.

Nếu mẹ mà sinh ra ở thời cổ đại làm thái hậu, chắc chắn sẽ là một người cực kỳ dung túng, nuông chiều cháu, nhìn bao nhiêu là túi lớn túi nhỏ, Đinh Dật không khỏi oán thăm, nói: “Mẹ, sao con cảm thấy mẹ đối xử với thằng quỷ nhỏ đó còn tốt hơn cả con thế?”

Nghe con gái trách móc đầy đồ kị, Kỷ Vân cười mắng: “Tôi đối xử với nhà cô không tốt à? Hai cô cậu bạn rận, ném con cho tôi rồi mặc kệ, tôi cho cháu tôi thiếu ăn hay thiếu mặc hả?”

Sau khi về nước, Kỷ Vân trở thành trụ cột của bệnh viện, công tác cực kỳ bận rộn, thế nhưng vợ chồng nhà họ Thẩm đều ở Nam Kinh, tuổi tác cũng không còn trẻ, chỉ còn một thời gian ngắn nữa là về hưu, tuy đã cố gắng bớt thời gian chạy tới Bắc Kinh nhưng cũng không thể luôn ở bên chăm sóc cháu trai được. Thẩm Trường Đông và Đinh Dật cũng muốn thuê bảo mẫu cho con trai, chung quy vẫn cứ lo lắng, đành phải làm phiền Kỷ Vân một chút.

May là con trai Thẩm Tuyển thừa kế diện mạo xuất chúng của ba mẹ, sinh ra đã xinh xắn đáng yêu như tô phấn, cũng ngoan ngoãn, cả ngày không khóc, không nghịch, khiến cho hai vị phụ huynh nhà họ Đinh yêu thương hết mực, ngay cả Đinh Phụng Linh ban đầu còn kín đáo phê bình hai người nào đó chưa kết hôn mà đã có con, giờ cũng nhanh chóng bị cháu ngoại đáng yêu lấy lòng.

Dường như muốn phối hợp với sự bức tức của bà ngoại, cậu bé Thẩm Tuyển hai tuổi khua khua hai cánh tay nhỏ nhào về phía Đinh Dật, trong tay còn đang cầm miếng bánh. Bị thân thể tròn vo của con trai va vào, nếu không phải Đinh Dật có công phu ngồi vững vàng thì thật đúng là không chịu đựng nổi, cô giả vờ tức giận vỗ mông con trai, ôm nó vào lòng rồi bỗng kêu lên: “Mẹ, thế này không được rồi, nhóc con này vừa nặng vừa núng nính, mẹ đang nuôi heo đấy à?”

Đinh Phụng Linh buông tờ báo trong tay, bế cháu trai từ tay Đinh Dật, quát lớn: “Đã làm mẹ trẻ con rồi mà sao vẫn suốt ngày nói vớ nói vẩn, con của cô là heo, vậy cô là cái gì? Hồi bé cô còn không gầy bằng cháu tôi đâu.” Hu hu, ba có cháu trai là quên luôn con gái, không nghe lời cô rầm rập như trước đây nữa. Đinh Dật ai oán lườm con trai đang ghé vào vai ông gặm bánh, nhóc con kia còn nhếch miệng cười, sau đó quay

đầu sang chỗ khác tiếp tục ăn, làm Đinh Dật rất bức mình – con trai mới hai tuổi đã biết cười nhạo cô, cô đã dắc tội với ai chứ?!

Cơm nước xong xuôi, Đinh Dật lại chơi đùa với con trai một lúc, cho đến khi cậu nhóc buồn ngủ lăn quay ra, Thẩm Trường Đông mới về đến nhà bố mẹ vợ, hai tháng trước cậu đã từ chức để tự gây dựng sự nghiệp, bây giờ đang vào giai đoạn bận rộn nhất.

Sau khi ăn vội vàng mấy món mẹ vợ để phần, Thẩm Trường Đông đưa vợ con về nhà, đặt con trai đã ngủ say lên chiếc giường nhỏ của nó, Thẩm Trường Đông đứng thẳng dậy thở một hơi dài nhẹ nhõm, một ngày bận rộn cuối cùng đã kết thúc.

Đinh Dật đang chuẩn bị nước tắm cho cậu, đúng vậy, sau khi kết hôn, mặc dù Đinh Dật không hoàn toàn trở thành mẹ hiền vợ đảm, nhưng vẫn rất quan tâm săn sóc chồng.

Nhìn Đinh Dật chăm chú kiểm tra độ ấm của nước dưới ánh đèn dịu dịu, Thẩm Trường Đông bỗng cảm thấy xúc động, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

“Được rồi, nước đã đủ nóng, anh tắm trước đi.” Đinh Dật đứng lên định ra khỏi phòng tắm thì bỗng bị Thẩm Trường Đông nghiêng người chắn đường, cậu ôm hờ người cô, cúi đầu nói khẽ bên tai: “Bây giờ không còn sớm nữa, từng người tắm lãng phí thời gian lắm, cùng tắm đi.”

Đinh Dật bị cậu thổi hơi bên tai ngứa ngứa, cô đỏ bừng mặt đẩy cậu: “Đừng làm loạn, tránh ra nào.”

Thẩm Trường Đông không để ý đến cô, bắt đầu từ tai, nhẹ nhàng hôn, đôi tay nhanh nhẹn giúp cô cởi quần áo, người Đinh Dật mềm nhũn không đứng vững được, bị Thẩm Trường Đông kéo một cái cùng nhau ngã vào bồn tắm lớn ấm áp.

Qua một lúc lâu, nước trong bồn bị tràn ra quá nửa khiến sàn phòng tắm ướt hết, lúc Đinh Dật tỉnh táo trở lại, cậu nói đầu tiên của cô là: “Anh dọn dẹp phòng tắm.”

Không thể chịu được cái tính hẹp hòi của cô, Thẩm Trường Đông vội vàng lau khô hai người, bế cô về phòng ngủ xong bắt đầu hưng dữ hôn, mặc kệ cái phòng tắm quái quỷ!

Sáng hôm sau, hai người bị tiếng đập cửa của con trai làm tỉnh giấc, Thẩm Trường Đông đứng dậy đi mở cửa, Thẩm Tuyền thấy ba mẹ vẫn còn đang ngái ngủ, mẹ còn ở trên giường không dậy nổi, cậu bé nhăn mặt cười nói: “Xấu quá, mẹ vẫn nằm lì!”

Đinh Dật bị tiếng ồn đánh thức, bèn dậy định đi bắt cậu nhóc, nhưng nhóc con lập tức trốn vào sau lưng ba nhanh như chớp rồi thò đầu ra tiếp tục cười cô, Đinh Dật phát hiện người cô ở dưới chân không một mảnh vải nên không dám làm quá, sờ tìm áo ngủ mặc vào xong, cô lại bắt đầu la ó: “Thẩm Trường Đông, con của anh bắt nạt em!”

Thẩm Trường Đông nhắc phất con trai rồi ném lên giường: “Dám bắt nạt vợ của ba à!” Thẩm Tuyền giật mình kêu to xong lại cười khanh khách, bị mẹ túm được đùa nghịch cù, Thẩm Trường Đông lại nói với Đinh Dật: “Em cũng không được bắt nạt con của anh!” Sau đó nhảy lên giường, trận chiến sáng sớm bắt đầu.

41. Chương 41: Ngoại Truyện 4: Tha Hương Gặp Lại Cố Nhân

Sau khi đến Hồng Kông sắp xếp ổn thỏa, Đinh Dật liên lạc với Lâm Lâm. Lâm Lâm học xong nghiên cứu sinh ngành tài chính, từ chối lời mời đến Bắc Kinh làm việc của một ngân hàng tư nhân nước ngoài, sau đó cô ấy lại được một ngân hàng danh tiếng của Anh tuyển vào làm, thử việc xong được đưa đi tập huấn tại trụ sở Trung Quốc của ngân hàng đó ở Hồng Kông, trước đó đã nói Đinh Dật mà đến Hồng Kông thì nhất định phải đến tìm cô ấy.

Đinh Dật đi theo thầy hướng dẫn, nói là tham dự hội thảo nghiên cứu nhưng thực chất chỉ là chân sai vặt mà thôi, không có quá nhiều thứ phải chuẩn bị, vì vậy cô có khá nhiều thời gian rảnh rỗi. Trước tiên là tìm cậu em họ để chuyển chỗ ở mà mẹ gửi, sau đó cô đi tìm Lâm Lâm, Lâm Lâm bảo ký túc xá của cô ấy có chỗ, Đinh Dật quyết định bỏ khách sạn, đến ở cùng cô ấy để tiện ôn chuyện.

Không ngờ thẳng nhóc Kỷ Thiên Hằng vừa nghe nói Lâm Lâm đang tập huấn ở Hồng Kông thì rất hưng phấn, bắt Đinh Dật phải dẫn đi theo, còn nói là ở đây cô đơn muốn chết, khó khăn lắm mới phát hiện ra là có người quen.

Tuy Đinh Dật trông cậu ta có vẻ xúc động nhưng thực sự không nhìn ra cô đơn chỗ nào, có điều nghĩ đến việc Lâm Lâm phải ở đây tập huấn hơn nửa năm, cậu ta và Lâm Lâm lại có tình nghĩa cô trò, hai người có thể quan tâm chăm sóc lẫn nhau thì cũng tốt, vì thế Đinh Dật quyết định dẫn cậu ta cùng đến chỗ hẹn.

Lâu ngày gặp lại đương nhiên sẽ có một màn thổn thức, Kỷ Thiên Hằng kêu to: “Chị Thỏ con, nhìn chị bây giờ xem, đúng là bà mẹ trẻ con kiêm phụ nữ luống tuổi đã có chồng, trong khi Lâm Lâm vẫn trẻ trung phơi phới, không thể so sánh được!”

Cách ăn mặc của Lâm Lâm thể hiện rõ phong thái của một người đẹp tri thức, cộng với dung mạo trời cho nên lại càng xuân sắc, còn Đinh Dật ăn mặc tùy tiện, đương nhiên không thể sánh bằng cô ấy. Hơn nữa cô chưa đến hai mươi lăm tuổi đã làm mẹ, trong lòng vốn cũng đã đau xót lắm rồi, bây giờ thẳng nhóc Kỷ Thiên Hằng này lại vạch trần nỗi đau của cô, cậu ta nghĩ rằng đã lớn rồi thì Đinh Dật sẽ không dám đánh, nhưng cậu ta đã đoán lầm rồi, Đinh Dật gơ tay cốc đầu một cái thật mạnh: “Nhóc con chết tiệt, Lâm Lâm là để cho em gọi đấy à? Gọi cô Lâm hoặc là chị Lâm mau!”

Nếu không phải hiện giờ ba người đang ngồi trong một nhà hàng Tây trang nhã thì có lẽ không chỉ dừng lại ở đó, hiểu ra chị họ vẫn dững mãnh như ngày xưa, Kỷ Thiên Hằng không dám nhiều lời nữa, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, nhưng vẫn không chịu mở miệng gọi Lâm Lâm là chị.

Lâm Lâm mỉm cười: “Đừng khách khí thế, cứ gọi tớ là Lâm đi, mấy người nước ngoài đều gọi như vậy, tên tiếng Anh của tớ cũng không cần dùng đến.”

Lúc này Kỷ Thiên Hằng mới vui vẻ gọi một tiếng: “Lin.” [1]

[1] Phiên âm của “Lâm”.

Lâm Lâm nói: “Vừa nãy Thiên Hằng nói vậy cũng không đúng, chị thấy Đinh Dật bây giờ còn quyến rũ hơn ngày xưa, rất nữ tính, ha ha, sinh con xong dáng người cũng không bị biến đổi, đúng là tuổi trẻ phục hồi nhanh. Chị có một đồng nghiệp hơn ba mươi tuổi mới sinh con, lúc quay lại làm việc dọa mọi người sợ hết hồn, nhìn già đi cả mười tuổi ấy.”

Lâm Lâm không phải là người thích nói xấu sau lưng người khác, cô ấy nói những lời này có lẽ là để Đinh Dật không để tâm đến lời Kỷ Thiên Hằng ban nãy, nhưng đối với bề ngoài của mình, Đinh Dật vẫn có niềm tin, huống hồ cô cũng không phải là người hời hợt chỉ quan tâm đến những vấn đề đó.

Vì vậy Đinh Dật chỉ cười, sau đó không nhắc đến nữa, quả nhiên Lâm Lâm cũng bắt đầu chuyển sang chủ đề khác.

Hai người phụ nữ chỉ mãi ôn chuyện, Đinh Dật cười hỏi: “Cậu đến đây tập huấn chắc Ngô Vị sẽ nhớ nhưng chết mất, anh ấy có đi cùng cậu không?” Trong một lần họp mặt đồng hương, Ngô Vị gặp lại Lâm Lâm một lần nữa, sau đó lập tức triển khai kế hoạch theo đuổi, cuối cùng một năm sau có thể biến Lâm Lâm thành bạn gái của mình, vì thế mà anh ta còn sắp xếp một bữa tiệc chiêu đãi Đinh Dật, xem như cảm ơn đã làm mai. Đinh Dật không cần tốn sức mà vẫn tác hợp được một đôi, cô cảm thấy vô cùng đắc ý, cũng rất quan tâm đến mối quan hệ của họ.

Lâm Lâm cười nói: “Làm sao thể được, ở đơn vị của anh ấy, chỉ ra ngoài thôi cũng phải báo cáo, đến Hồng Kông lại càng phức tạp, chờ anh ấy được phê duyệt thì có khi tớ đã tập huấn xong rồi.”

Toàn những chuyện về những người không quen biết, Kỷ Thiên Hằng ngồi nghe cảm thấy không thú vị, tâm tình bực bội, ăn xong cậu ta lập tức đề nghị: “Chúng ta đi bar chứ?” Đinh Dật liền phản đối: “Nhóc con mà đi bar cái gì, bọn chị muốn đi dạo phố, em theo sau xách đồ đi!”

Hồng Kông là thiên đường mua sắm, nhưng nghĩ đến việc ông xã nhà mình vất vả xây dựng sự nghiệp, Đinh Dật cố gắng mua những món đồ được giảm giá, cũng may cô không phải là người chạy theo trào lưu, mua quần áo hay trang sức chỉ cần xem có đẹp hay không, có hợp hay không, không cần quan tâm liệu đó có phải là sản phẩm mới của năm nay.

Vừa mất một chiếc váy, Đinh Dật đang muốn nhờ cô bán hàng lấy xuống mặc thử, đằng sau chợt vang lên một giọng nói dịu dàng: “Cô ơi, chiếc váy này, làm phiền một chút.” Giọng nói này nghe rất quen, Đinh Dật bất giác quay đầu lại, cùng lúc đó hai người đứng phía sau cũng sững sờ, hóa ra thế giới này nhỏ đến thế, người nhìn trúng chiếc váy giống cô lại là Nghê Ái Lan, mà bên cạnh cô ta, chính là Chu Văn Bản.

Món hàng giá đặc biệt nên chỉ còn lại một chiếc, cô bán hàng nhìn thấy Đinh Dật ra hiệu, đồng thời lại nghe thấy yêu cầu của Nghê Ái Lan, vẻ mặt lúng túng khó xử.

Đinh Dật ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng tim lại đập thành thịch, cô để ý thấy trên tay hai người đều đeo nhẫn, ngón áp út, cuối cùng bọn họ cũng đến với nhau, nhưng như thế thì sao, không phải cô còn sinh con rồi à? Tiếc là hai người đàn ông một lớn một nhỏ không ở bên cô lúc này, không may vừa mất cùng một chiếc váy với Nghê Ái Lan, nghĩ đến đây, Đinh Dật không kiềm chế nổi cơn giận, mặt cô đỏ bừng, cảm xúc đã vượt ra khỏi phạm vi lý trí, cô cũng không hiểu tại sao bỗng nhiên tâm trạng lại kích động như vậy.

Vì thế không hề nghĩ ngợi thêm, Đinh Dật vội nói với cô bán hàng: “Chỉ còn lại một chiếc, vậy chẳng phải không được chọn lựa sao? Tôi không muốn nữa.” Cô biết những lời này rất không hay, cô bán hàng được huấn luyện chuyên nghiệp mà nụ cười trên môi cũng cứng đờ, thế nhưng cô không thể khống chế được sự thất lễ của bản thân.

Nghê Ái Lan cũng rất ngại, lúc cô bán hàng đưa váy, cô ta lưỡng lự nửa muốn nhận nửa không, đến khi Chu Văn Bản thúc giục: “Mau vào thử đi.” Cô ta mới cầm quần áo, chậm chạp đi vào phòng thử.

Kể cả Lâm Lâm, tất cả đều là người quen cũ, vì vậy cũng hàn huyên vài câu, Chu Văn Bản trông thấy Kỷ Thiên Hằng, hỏi: “Vị này là?”

“Em tớ, Kỷ Thiên Hằng, đang học đại học L, cậu thì sao? Sao lại gặp được mọi người ở đây?” Nghê Ái Lan không ở đó, Đinh Dật mới thoải mái hơn một chút, cô giới thiệu sơ qua.

Nghê Ái Lan nhanh chóng thay xong chiếc váy, nghe thấy câu hỏi của Đinh Dật, cô ta tiếp lời: “Chúng tôi đi du lịch trăng mật, trên đường về ghé qua đây chơi vài ngày, nhân tiện mua vài món quà tặng người nhà.”

Đinh Dật đã điều chỉnh được tâm trạng, cô cười nói: “Vây thì thật khéo quá, sao các cậu kết hôn mà không thông báo cho bạn bè, rượu mừng cũng chưa được uống.”

Chu Văn Bản dường như hơi ngại ngùng: “Bọn tớ không mở tiệc, đi du lịch kết hôn.”

Không đáp lời cậu ta, Đinh Dật nhìn chiếc váy Nghê Ái Lan mới thay, khen ngợi: “Không tồi, rất phù hợp với phong cách và hình tượng của cậu.” Rồi lại nói với Chu Văn Bản: “Không nhanh quẹt thẻ mua đi, đẹp lắm.”

Nghê Ái Lan xoay qua xoay lại trước gương, xem ra rất thích nhưng vẫn hơi chần chừ, Đinh Dật đoán chắc là tại câu nói vừa nãy của cô nên cũng thấy hơi hối hận, đúng lúc đó điện thoại reo lên, nhìn thấy tên người gọi, cô vui vẻ nghe máy: “Alô?”

“Mẹ, mẹ mau về đi, bà ngoại làm bánh ngọt bông sen, mẹ mà không về, con sẽ ăn hết sạch đấy!” Nghe thấy giọng nói ngây thơ của con trai, Đinh Dật rất vui mừng, cô tưởng người gọi điện là Thẩm Trường Đông, không ngờ lại là cục cưng.

“Cục cưng ngoan, buổi tối đừng ăn nhiều quá, để phần ẹ một ít, đi ngủ sớm một chút biết chưa...”

Cúp điện thoại, Đinh Dật cười vui vẻ, giải thích: “Con của tớ, hai tuổi, đúng là lúc nghịch ngợm ồn ào nhất.” Thấy Chu Văn Bản hơi biến sắc, tâm trạng Đinh Dật bỗng trở nên thoải mái, cô thản nhiên đối diện với ánh mắt phức tạp của cậu ta: “Tớ đi dự hội thảo nghiên cứu khoa học, mấy ngày tới đều ở Hồng Kông, có thời gian thì gặp nhau nhé.”

Hóa ra cảm giác khó chịu chỉ là trong thoáng chốc, chung quy bản thân không phải người đa tình, chỉ cần cô luôn hướng về hai người một lớn một nhỏ ở nhà, bỗng cảm thấy yêu thương tràn ngập, đã yêu, sao phải quá đa tình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-phai-qua-da-tinh>